charles stross

răsărit de fier

Charles Stross

RĂSĂRIT DE FIER

Traducere din limba engleză Mona Călinescu

Charles Stross - Iron Sunrise 2004

TRITONIC 2009

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Charles Stross s-a născut în Leeds, Marea Britanie, în 1964. A studiat la Londra şi Bradford, obţinând diplome universitare în farmacie şi informatică. A avut o mulţime de locuri de muncă. A fost inclusiv farmacist, inginer de software, şi jurnalist freelance. Pentru romanul *Spaţiul Singularităţii,* în anul 2004, Charles Stross a fost nominalizat la premiul Hugo. În martie 2008, a fost desemnat membru de onoare al Convenţiei Naţionale Britanice de Science Fiction.

Prolog

Copilul pe nume Miercuri

IMPACT: T plus 1392 zile, 18 ore, 09 minute

Miercuri trecu în fugă pe culoarele întunecoase ale staţiei, inima bătându-i cu putere. În urma ei, nevăzut şi totuşi simţit ca o prezenţă ameninţătoare, alerga urmăritorul său neobosit – un câine. Dulăul nu trebuia să fie aici: şi nici ea. Newfoundland Patru se afla în proces de evacuare, ultima navă trebuia să-şi fi luat zborul din staţia terminus verde cu paisprezece minute în urmă – ea vedea acest lucru printr-un icon tatuat în interiorul ochiului său stâng care cronometra descrescător timpul – şi să se îndrepte către cel mai apropiat continuum spaţio-temporal plat pentru a efectua un salt spre un loc sigur. Graficul lansării nu ţinea cont de adolescenţi fugari, de căpitani nebuni din Dresda cu ordine secrete şi de câini gestapo însetaţi să ucidă. Gâfâia cu disperare, cu nervii la pământ şi cu plămânii arzând în aerul rarefiat şi stătut. Avea şaisprezece ani, şi dacă nu găsea o metodă să scape de câine şi să-şi croiască drum înapoi la docurile staţiei…

Ea nu voia să fie acolo când unda de şoc avea să sosească.

La 3,6 ani lumină depărtare şi cu aproape 3,6 ani în urmă, cele două sute de milioane de locuitori ai unei McLumi greu de definit numită Moscova, muriseră. Moscova, un stat introvertit dacă nu în întregime rural, fusese în mijlocul unor mari schimbări politice şi a unei dispute de comerţ meschine cu Noua Dresda, ceva plictisitor legat de controlul biodiversităţii şi de comerţul liber. Old Newfoundland Patru, Staţia Portal Unsprezece, era ultimul teritoriu suveran al Republicii Federale Moscova. Au dat jos steagul în spaţiul central public în urmă cu patru ore, au dat ultimul semnal de retragere printr-un trâmbiţat final al instrumentelor de alamă şi au mărşăluit încet spre docuri. Jocul luase sfârşit, naţiunea era dizolvată. Fusese o neînţelegere, iar navele de război din Dresda sechestraseră un cargou din Moscova. Focuri de armă descărcate de-a lungul şi de-a latul docurilor aglomerate. Apoi cineva a lovit Moscova Primă cu o armă interzisă, deşi până în ziua de astăzi guvernul

succesor din Dresda a negat vehement că ar fi responsabil de aşa ceva.

Miercuri nu îşi aducea aminte de Moscova foarte clar. Tatăl ei era un inginer specializat în ciclul azotului, mama sa o specialistă în ecologia protozoarelor: trăiau pe staţie de când ea avea patru ani, făcând parte din echipa însărcinată cu întreţinerea vieţii, a inimii complexului orbital uriaş care pulsa. Dar acum, această inimă era nemişcată. Nu mai avea niciun rost să se mai prefacă. În mai puţin de o zi, valul de şoc al rugului funerar al Moscovei Prime avea să treacă tumultos, distrugând orice habitat care nu avea un zid protector de mai bine de treizeci de metri de metal şi piatră. Bătrâna Newfie, plutind în derivă pe orbita unei stele pitice maronii lipsită de planete, era pur şi simplu prea mare şi prea şubredă să suporte o furtună *supernova* la un interval de puţin peste un parsec.

Miercuri dădu de o răscruce. Se opri, gâfâind şi încercând să se orienteze şi scoase un icnit de disperare. Stânga, dreapta, în sus sau în jos? Coborâtul înspre nivelurile de habitat ale marii roţi fusese o mare greşeală. Erau lifturi şi tuneluri de urgenţă în sus spre centrul staţiei şi în jos spre zona motoarelor. Oficiul poştal central, controlul de trafic, vama şi bioizolaţia erau toate localizate lângă nucleul de mentenanţă din centrul staţiei, Dar vârful marginii presurizate a roţii se afla la şaizeci de metri deasupra ei, şi mai erau încă vreo sută de metri de spiţe de urcat până să ajungă la axul staţiei, iar câinele ar fi simţit-o dacă ar fi folosit lifturile. Era prea multă forţă centrifugă aici, trăgând-o în jos precum forţa gravitaţională adevărată. Putea să-şi mişte capul rapid fără să se simtă ameţită, iar picioarele şi le simţea ca de plumb. Urcatul ar fi fost dureros de lent la început, forţa Coriolis având să fie o constantă piedică, încercând să o tragă într-o parte de pe scara care ar fi dus-o într-un loc sigur.

Panourile de iluminare răspândeau o lumină difuză de-a lungul tavanului, setate la Lumina Lunii, nivelul de intensitate şapte. Plantele agăţătoare din mica grădină de la centrul răscrucii se veştejiseră, suferind deja de optsprezece ore de întuneric. Totul aici jos era fie mort, fie pe cale de a muri, exact ca şi cadavrul pe care ea îl găsise în toaleta publică la două

punţi şi trei segmente mai sus. Când îşi dăduse seama că acel câine era încă pe urmele ei, se îndreptase înapoi spre apartamentul pe care îl împărţise cu părinţii ei şi fratele mai mic, sperând că mirosul va induce în eroare dulăul, în timp ce ea avea să se furişeze pe una dintre celelalte nave de evacuare. Dar acum era prinsă în capcană aici jos cu el, şi ceea ce ar fi trebuit să facă era să se îndrepte către punctele de control al traficului şi să baricadeze uşile.

Pregătirea ei îi dădu ghes să înainteze. Acest sector era dat în folosinţa birourilor de administraţie, poliţiei navei, vămii, monitorilor de schimb şi grupului mic de servitori care-i hrăneau în timpul turelor. Intrările întunecate ale birourilor stăteau cu uşile deschise, abandonate, iar praful deja se depunea pe scaune şi birouri. Intenţionat, ea păşi în biroul poliţiei staţiei. În spatele ghişeului se derula la nesfârşit un afişaj public de înştiinţare: BIROU ÎNCHIS. Gâfâind din cauza efortului, se căţără peste bariera înaltă până la piept, apoi se rostogoli în spatele ei.

Tolba veche de piele pe care Herman îi spusese să o ia cu ea o lovi pe coapsă. O blestemă, şi mai blestemă tot ce păţise din cauza ei. Era pe jumătate plină cu documente: hârtie bună, dintr-un material care aducea puţin la culoare cu fildeşul, scrisă cu cerneală adevărată care nu se preschimba în diferite fonturi atunci când îi atingeai marginile.

Materiale neinteligente – acele mijloace pe care le foloseai atunci când chiar nu doreai ca un vierme folosit în războaiele informatice să se infiltreze în traficul tău de date. La fundul genţii sale stătea ascunsă o casetă plină de depozite moleculare – înregistrări de la biroul vamal. Înregistrări pe care cineva le considera atât de importante încât ar fi ucis pentru ele. Învârti un inel, mărind intensitatea luminii la Apus Trei şi se uită prin secţia de poliţie. Mai fusese aici o dată, când făcuse o excursie cu clasa, iar poliţistul Barca le oferise un tur al locului. Acel moment fusese o sugestie evidentă la cum să nu intri în bucluc. Lucrurile stăteau altfel acum, birourile, zonele de detenţie şi sălile de aşteptare erau toate ca nişte cavităţi goale într-un craniu. Cei de la administraţie credeau că ştiu totul despre adolescenţi, dar se înşelau. Văzuse dulapul încuiat în camera securizată şi-l pusese pe Pete să întrebe despre asta: spumă

lipicioasă şi spray cu piper, măşti de respiraţie şi cătuşe în caz de rebeliune civilă. *În caz de revoltă, spargeţi geamul.* Old Newfie era în mare parte paşnică: în ultimii treizeci de ani avuseseră loc doar o crimă şi câteva bătăi. Administraţia credea că ceea ce trimiţi pentru a rezolva problema unui cuib de viespi dintr-un canal de ventilaţie era o echipă SWAT. Ea se opri la dulapul încuiat, aruncă sacul şi înşfăcă ceva care părea că este mai folositor.

Pe podeaua dinafara biroului se auziră nişte gheare râcâind, apoi se opriră.

IMPACT: T plus 1392 zile, 17 ore, 30 minute

— Cum adică lipseşte? spuse poliţistul Ito iritat. Nu poţi să-ţi ţii copiii sub…

Omul înalt, gârbovit, îşi duse degetele prin puţinul păr pe care îl avea.

— Dacă ai avea copii… Nu, îmi pare rău! Ascultă, nu e aici. Ştiu că are insigna navei pentru că i-am prins-o de jachetă eu însumi, bine? Nu este aici şi îmi este teamă că s-ar putea ca ea să se fi întors acasă sau ceva de genul ăsta.

— Acasă? Ito îşi împinse cozorocul în sus şi se holbă la tatăl îngrijorat. Nu poate să fie atât de proastă, nu-i aşa?

— Copii! Cuvântul acesta ieşi ca un blestem, deşi nu aceasta era intenţia. Nu, nu cred că este atât de proastă. Dar nici pe vas nu este, sau cel puţin şi-a oprit semnalul de la implanturi… Poliţistul Klein a trimis după ea un impuls sonar acum o oră. Şi părea supărată de ceva azi de dimineaţă.

— La dracu. Implanturi, ah? Voi da un anunţ, bine? Lucrurile au luat-o razna pe aici momentan. Ai vreo idee cum e să încerci să muţi cincisprezece mii de oameni? Probabil că va apărea undeva unde nu ar trebui să fie, în zonele angajaţilor sau ceva de genul ăsta. Sau poate a decis să tragă o tură pe *Visul lui Sikorsky* de dragul aventurii, înainte să andocheze. O să apară, asta ţi-o promit. Toate datele, te rog.

— Victoria Strowger. Vârsta şaisprezece ani. Carte de identitate 3 pe acest nume.

— Ah, bine. Ito făcu o serie de gesturi ciudate cu inelele de pe mâna sa dreaptă, trasând rune în spaţiul virtual poliţienesc. Bine, dacă se află la bordul acestei rable, asta ar trebui să o găsească. Dacă nu, voi extinde acţiunea într-o căutare generală în vreo zece minute. Acum te rog să mă scuzi…

— Cu siguranţă. Morris Strowger se îndepărtă sfios de biroul poliţistului. Probabil că doar şi-a pierdut insigna, murmură el mai mult pentru sine.

După el, următoarea la coadă era o femeie în vârstă care îi ţinea un discurs poliţistului despre mărimea modulului în care era cazată: refuza să creadă că apartamentul său – o celulă destinată unui singur om într-un fagure de cinci mii de capsule de refugiaţi aruncate în cargoul navei Noii Dresda, *Long March* – era tot ce oricare dintre ei ar fi primit până să ajungă în cel mai apropiat sistem Septagonez. Această mutare era deja plătită, deci gratis, graţie guvernului (noii) Noii Dresda şi bunurilor rămase ale Republicii Moscova, care reglau surplusul de schimb, dar capsulele nu erau tocmai apartamentele prezidenţiale ale unei nave de lux.

Sper ca Vicki să se plictisească să se ascundă cât mai repede. Poate că ar fi mai bine dacă poliţia o găseşte prima şi o aduce aici. Asta ar învăţa-o să nu mai intre în bucluc în timpul unei urgenţe…

IMPACT: T plus 1390 zile

Ia o fată ca *asta.* Cu tenul palid, cu părul negru tuns şi ciufulit, ochi de un albastru deschis: hoinar sau demon? Era mai singuratică de felul ei. Foarte inteligentă pentru vârsta ei: părinţii ei o planificaseră, folosiseră un minimum considerabil de genomuri predictive pentru a evita capcanele mai serioase. Au plătit pentru cele mai scumpe implanturi de interfaţă pe care le-ar fi putut cumpăra, importate din Septagon: voiau tot ce e mai bun pentru ea. Avea şaptesprezece ani şi era închisă în sine, trecând printr-una din acele etape. Refuza să poarte altceva decât negru, îşi petrecea timpul băgându-și nasul prin conducte ciudate şi antrena o grădină de nervi de optsprezece milioane de sinapse în dormitorul său (părinţii nici măcar nu voiau să se

gândească pentru ce ar fi putut-o antrena). Creştea plante: mătrăgună, valeriană, aconite, cucută – şi ce aveau să facă cu cea din urmă când ajungea la maturitate? (Nimeni nu ştia. Nimeni nu ştie). Îi plăcea să asculte muzică depresivă în camera sa, cu uşa închisă. Părinţii ei, îngrijoraţi, o împinseseră de la spate înspre ocupaţiile sănătoase care se desfăşurau afară – lecţii de căţărat, navigaţie solară, karate – dar niciuna dintre ele nu îi satisfăcea imaginaţia. Prenumele său legal era Victoria, dar toţi ceilalţi adolescenţi o strigau Miercuri. Ura chestia asta, dar nu la fel de mult cum îşi ura numele adevărat.

Miercuri era o inadaptată. Şi ca toţi inadaptaţii din cele mai vechi timpuri, avea un prieten imaginar de când era mică. Se jucau împreună, explorând învelişul de spionaj. Făceau surfing prin lifturi, diving în conducte – cu o mască de oxigen. Niciodată nu puteai şti ce se află de cealaltă parte a unui zid despărţitor. Dar majoritatea copiilor nu aveau prieteni invizibili care să le răspundă via implanturile costisitoare pe care părinţii ei i le-au cumpărat şi, cu atât mai puţin, nu aveau implanturi care să îi înveţe să scrie mesaje secrete, sa intercepteze şi să analizeze mesaje, să îşi dea seama când sunt urmăriţi sau să caute prin gunoi. Şi mulţi copii s-au dezvăţat să aibă prieteni imaginari, în timp ce Miercuri nu a făcut asta.

Când era mai mică îi spusese fratelui ei Jeremy despre prietenul ei pe care îl chema Herman. Dar Jeremy ciripise mamei şi rezultatul a fost un interogatoriu încordat şi vizite la inginerii de reţea şi apoi la un psiholog. Când şi-a dat seama de ce aşteptări aveau ceilalţi de la ea, bineînţeles, a negat totul, dar nu direct. Herman îi spusese cum să o facă pentru a le îndepărta suspiciunile. *Nu eşti niciodată singură cu schizofrenia,* glumise el cu cruzime, enervând-o pentru că ea ştia că schizofrenia nu avea nimic de a face cu a avea personalităţi multiple, ci cu a auzi voci în capul ei. Când a auzit prima dată despre asta, a luat chlorpromazine şi flupenthixol din farmacia din bucătărie şi a dus-o timp de câteva zile într-o ceaţă totală, în timp ce Herman îi explica cu o voce nimicitoare faptul că se poate ca ea să se fi otrăvit. Parkinson era un efect advers destul de cunoscut al neurolepticelor primitive. Acesta era un cuvânt pe care nu îl ştiuse până când Herman îl folosise.

Toată lumea ştiuse că se apropie ziua evacuării de luni de zile. Ştiuseră de ziua în care va avea loc, de fapt şi de ora în care va avea loc cu câteva săptămâni după Incident. Navele începură să sosească cu o săptămână înainte de ora zero. În mod normal, Bătrânul Newfie primea un pachebot pe lună, facilitând intrarea în vamă pentru a transfera pasagerii şi încărcătura la timpul zborului cargourilor locale care făceau salturi înainte şi înapoi pe ultimul parsec. Acum toate docurile din nod erau extinse, pilonii erau presurizaţi, ca nişte ţipari mari gri care sugeau măţăraiele staţiei.

Cargourile supravieţuitoare din sistem se întorseseră acasă cu două săptămâni mai devreme, pentru ultima oară, dotate cu nave de cărat pasageri şi marfă pentru zborul final. Toată lumea se înghesuia pe o staţie, treizeci de mii de suflete plutind în derivă sub orbita unui gigant întunecat de gaz roşu care avea de opt ori masa lui Jupiter.

Aveau combustibil – cu vânzarea acestuia se ocupa Bătrânul Newfoundland Patru – şase sute de megatone de metan rafinat îngheţate şi băgate într-un rezervor care se întindea pe kilometri întregi în spatele axului roţii mari. Şi erau destul de aproape de una dintre rutele obişnuite de comerţ dintre sistemul Septagon şi lumile din centru pentru a face puţin comerţ în trecere, destul de aproape pentru a juca rolul unui transbordor pentru traficul local cu destinaţia Moscova. Ei erau încă într-o situaţie profitabilă şi autonomă, şi fuseseră aşa încă dinainte de dezastru. Dar nu puteau să stea acolo – nu cu iminenţa răsăritului de fier.

Pachebotul *Visul lui Sikorsky* şi-a făcut loc până la nod, luând vip-uri, pe guvernator şi staff-ul său. În spate stăteau două cargouri din Noua Dresda, trimise sub forma a încă unui gest simbolic de reconciliere. Acestea arătau ca nişte broaşte murdare însărcinate, spuzite de capsule masive pentru refugiaţi ce atârnau de coloana vertebrală a cargoului, cabine de clasa a treia pentru zeci de mii de pasageri pentru călătoria de trei săptămâni, patruzeci de ani lumină, către Septagon pentru recolonizare.

Chiar şi Septagonul ar fi incomod de aproape de frontul de şoc, dar era cel mai bun centru de relocare disponibil. Erau

suficienţi bani să cazezi şi să recalifici pe toată lumea, şi o politică guvernamentală care tolera imigrarea. Ar fi fost o şansă de a trage linie după incident, de a privi spre viitor şi de a renunţa la disperarea sumbră şi norul de jale care plutise deasupra staţiei de când primiseră veşti despre Incidentul Zero în urmă cu trei ani şi jumătate. Fuseseră cazuri de sinucidere pe atunci, şi mai mult de o singură răscoală. Staţia era bântuită de o sută de fantome pe cap de supravieţuitor. Nu era locul potrivit pentru a creşte un copil.

Tatăl, mama şi Jeremy se mutaseră pe *Long March* în urmă cu două zile, târând-o şi pe Miercuri cu ei, în avântul lor optimist. Erau găuri în faţadă, figuri lipsă din albumul de familie. Verişoara Jane, unchiul Mark, bunicul şi bunica nu veneau. Cel puţin nu în carne şi oase. Erau cenuşă acum, arşi de vântul ceresc care avea să distrugă întreaga staţie în decursul a patru zile. Miercuri şi familia sa fuseseră conduşi de nişte paznici destul de simpli către puntea, coridorul, segmentul şi celula lor. Aceasta urma să fie casa lor pe parcursul călătoriei. Aveau să mănânce în cantina de pe Puntea Trandafir, să se spele în unitatea igienică comunală Lalea şi să se considere norocoşi că erau în viaţă, spre deosebire de Mica şi soţul ei, prieteni şi vecini care fuseseră acasă într-o permisie de o lună în cinci ani, chiar atunci când a avut loc Incidentul.

După câteva ore, Miercuri se plictisise de moarte. Plantele sale erau moarte, grădina ei de nervi fusese închisă pentru depozitare la rece, iar ei primiseră ordine să rămână în cabina lor de clasa a treia până după plecare. Singurele atracţii erau sporovăiala stupidă a reţelei de divertisment şi depozitul de media cenzurată. Un geniu în devenire din Noua Dresda – o societate mai înregimentată decât Moscova – decisese că interactivele şi cărţile de groază erau cu totul nepotrivite pentru minori şi prin urmare a pus control parental pe această secţiune în baza de date. Prietenii ei – cei pe care ea îi considera prieteni – erau în cea mai mare parte pe celelalte nave. Chiar şi Herman îi spusese că nu va putea vorbi cu ea până după efectuarea primului salt. Ar fi fost mult mai distractiv dacă ar fi avut un rezervor de criogenare, dar facilităţile de pe staţia pe care se aflau nu permiteau decât vreo două sute de astfel de locuri, în

concluzie, Miercuri avea să fie martirul plictiselii pe parcursul săptămânii viitoare.

Singura consolare era că avea o întreagă lume nouă de explorat – o navă spaţială. Nu mai fusese pe o astfel de navă de când avea opt ani şi dorinţa de a pune teoria în practică era irezistibilă. Pe lângă asta, Herman a spus că ştie şi poate să îi arate planurile acestei nave. Era un model Backhoe nou, ridicător de greutate mare fabricat la uzinele de deasupra Burgundiei, cu suprastructură de întreţinere a vieţii, fabricat de Thurn und Taxis Pty din Noua Dresda. Era doar un transportor de gunoi – cu rachete de fuziune, cu elice în contrarotaţie – nimic la fel de sofisticat precum o unitate de transfer al produsului dintre masă şi viteză sau un generator gravitaţional. Modulul său de salt era o unitate sigilată achiziţionată dintr-un loc în care oamenii ştiau să fabrice aşa ceva. Nici Dresda şi nici Moscova nu aveau nivelul sau infrastructura necesare pentru a da naştere la singularităţi pure. Dar Herman ştia să se descurce pe navă şi Miercuri se plictisea. Aşa că, evident, era timpul să meargă să exploreze; şi când ea i-a spus asta lui Herman, acesta i-a dat câteva sugestii interesante în legătură cu ce să facă.

Miercuri nu se putea abţine să nu intre în încăperile încuiate. Tutorele ei din cel de-al doilea an concluzionase: „Este exact ca o pisică – ia o uşă închisă drept o insultă la adresa ei”.

Îşi luase cu ea unelte de spart uşi nu din dorinţa de a face rău sau a jefui ci pur şi simplu pentru că nu putea să reziste fără să ştie ce este de cealaltă parte a uşii. (Nava avea un înveliş de perete dublu şi singurele uşi care se deschideau în vid erau cele presurizate. Dacă nu era atât de proastă încât să deschidă cu şperaclul o uşă cu lumini de avertizare pentru presiune, garnitură mare de etanşare şi cuplaje mecanice, nu risca nimic. Sau cel puţin aşa credea…)

Nava nu avea chiar accesul restricţionat pentru pasageri, dar ea avea sentimentul că prezenţa ei nu va fi acceptată dacă cineva ar fi văzut-o. Aşa că s-a furişat în axa centrală de serviciu şi înapoi în inelul angajaţilor printr-o metodă inteligentă: stând pe acoperişul unei cabine de lift, cu tampoanele de fricţiune statică lipite de metal în timp ce liftul urca prin tunel, încetinind

viteza şi provocând moment cinetic unghiular. A parcurs tunelul în sus şi în jos de două ori, căutând guri de ventilaţie cu ajutorul unei torţe înainte să acţioneze. Trecu prin canalele de întreţinere întunecate, apoi în jos printr-un alt tub, a prins din zbor un drum pe acoperişul unui lift de pasageri şi a plonjat direct într-o gură de ventilaţie. Cârtiţele de întreţinere din conductele de ventilaţie au lăsat-o în pace pentru că era vie şi se mişca, ceea ce le era indiferent. După o oră de mărşăluit prin conducte era obosită şi un pic dezorientată. Dar exact atunci a dat de hota de filtrare despre care îi spusese Herman.

Se afla pe podeaua unei conducte strâmte zumzăind încet mai mult pentru sine, pompe laminare stând înceţoşate în crepuscul. O strălucire de un albastru palid dată de lămpi cu lumini ultraviolete se întrezărea pe margini. Fascinată de acest lucru, se aplecă să o inspecteze mai bine. *Sterilizatoare la bordul unei nave*? Doar în sistemul de susţinere a vieţii, de regulă. Dar aceasta era puntea de trecere, aşa că ce căuta aici? O privire rapidă peste buloanele de montare a scos la iveală încă o anomalie – un fir subţire care ducea în jos printr-o gaură din podeaua conductei. Era evident un cablu de alarmă. Şi nu era de genul unui senzor IR pe care nu te poţi baza şi care ar fi putut să declanşeze alarma de la un simplu porc de întreţinere a conductelor, şi nu era niciun senzor ocular al unei grădini de nervi care să se pornească de la umbre, ci era o alarmă de hoţi de modă veche! A atacat-o cu multitudinea de ustensile şi cu kit-ul compact de întreţinere pe care şi-l cumpărase cu câteva luni în urmă. Firele erau uşoare…

La un minut după aceea, avea hota deşurubată şi ridicată într-o parte. Să strecoare un glob ocular era o muncă de domeniul câtorva secunde. Camera sa pe fir – deghizată într-un păianjen de jucărie – se afunda în cercuri neclare, scoţând la iveală o cameră înghesuită cu o uşă interioară închisă, rafturi cu cutii securizate pe cei patru pereţi. Biroul casierului de navă sau dulapul căpitanului? Miercuri nu putea să îşi dea seama, dar era destul de evident unde ţineau încărcătura de mare valoare, adică tot ce era compact şi trebuia să fie transportat sub cheie şi accesibil pentru inspecţie în timpul voiajului. Documente.

Certificate colective. Acte, ordine, probe de ADN, coduri cibernetice, o piesă rară de software patentat.

— *De ce nu te duci să arunci o privire*? o îndemnă o voce familiară. Herman făcu să apară o schemă în spatele ochilor ei. *Priveşte: după această hartă originală, această cameră ar trebui să facă parte din reşedinţa căpitanului.*

— Crezi că o să găsesc vreo comoară înăuntru? întrebă Miercuri care deja se uita după un punct de susţinere pentru sfoara sa. Ispita fructului interzis era mai mult decât putuse ea să reziste vreodată.

Uşi încuiate. O adolescentă care trece printr-una dintre acele faze. Modificări la un sistem de viaţă standard. Opriţi toate ceasurile: o stea a murit. Păienjeni de jucărie albaştri. Ordine confidenţiale scrise de mână pe hârtie simplă. Prieteni de joacă imaginari. Insignă scăpată în tunelul liftului. Suflul se opreşte: universul îşi ţine respiraţia. Şi…

<u>**Răsăritul de fier**</u>

Impact: T Zero

Chiar în afara conului de lumină în expansiune din prezent, o stea a murit, într-o explozie de fier.

Ceva – o forţă exotică de origini nenaturale – a strâns un nod în spaţiu, închizând înăuntrul lui inima unui cuptor stelar. O buclă uriaşă de supersfori se învârteau pieziş, dilatându-se şi contractându-se până când miezul stelei pluti în derivă într-un univers paralel de mărime mică în care dimensiunea temporală s-a închis pe scala lungimii lui Planck şi o altă dimensiune – una dintre cele apropiate, s-a autoconsumat, lucru indus de modelele standard de fizică – înlocuind-o. O distanţă enormă de timp se roti în interiorul universului paralel de mici dimensiuni, în timp ce în afara lui trecuseră doar câteva secunde.

Din perspectiva nucleului în derivă, restul universului părea că se îndepărtează în infinit, dispărând după un orizont evenimenţial, după care era destinat să stea până când zona expansiunii s-ar fi năruit. Mingea strălucitoare de gaz şi-a aprins propriul cosmos, apoi a pălit încet. Timpul trecu, cantităţi incomensurabile de timp comasate într-o fracţiune de secundă din perspectiva universului extern. Nucleul stelar s-a răcit şi s-a contractat, devenind întunecat. Într-un final, un pitic negru stătea atârnat singur, răcindu-se şi tinzând către zero absolut. Fuziunea nu s-a oprit, dar continua incredibil de încet, străpungând la nivel cuantic sub circumstanţele unui frig extrem. De-a lungul unei perioade de miliarde de ori mai îndelungată decât cea care s-a scurs de la Big Bang în universul dinafară, nuclee stelare s-au contopit, trecând de înaltul perete cuantic al orbitalelor electronilor lor. Elementele mai grele se dezintegrau încet, fisionând şi apoi descompunându-se până la fier. Masa a migrat până când, la sfârşitul procesului, după un miliard de trilioane de ani, steaua era un singur cristal de fier zdrobit sub forma unei sfere cu diametrul de câteva mii de kilometri, învârtindu-se încet într-un vacuum rece cu doar o trilionime dintr-un grad peste zero absolut.

Apoi forţa externă care crease universul paralel de mici dimensiuni şi-a schimbat direcţia la polul opus, închizând cu zgomot sec acest univers paralel şi trimiţând cristalul sferic dens în gaura din nucleul stelei la mai puţin de treizeci de secunde după ce bomba se declanşase. Şi porţile iadului s-au deschis.

Fierul nu se topeşte repede: procesul este endotermic, absorbind energie. Când măruntaiele au fost scoase afară din stea şi înlocuite cu un tun de materie rece descompusă, straturile exterioare ale stelei, ţinute la distanţă de nucleu de presiunea radiaţiilor, au început să se prăbuşească în interior de-a lungul unei găuri de aproximativ un sfert de milion de kilometri de vid rece. Învelişul a fost atras cu repeziciune, accelerând sub atracţia unei fântâni gravitaţionale stelare. Au trecut câteva minute şi, din afară, fotosfera stelei părea că se contractă uşor în timp ce vortexul uriaş de gaz turbulent fierbinte se învolbura şi exploda de-a lungul ei. Apoi lovitura de graţie a frontului imploziei a ajuns la nucleu…

Nu a fost aproape niciun avertisment pentru locuitorii planetei care a fost ochită pentru crimă. Pentru câteva minute, sateliţii însărcinaţi cu analiza stelelor au înregistrat o flacără solară iminentă, iregularităţi care au condus la efecte atmosferice, aurore şi avertismente de furtună pentru muncitorii de pe orbită şi minerii din centura de asteroizi. Poate că unul sau doi sateliţi aveau canale cauzale, comunicatori instantanei limitaţi pe lungimi de bandă, de neblocat, dar scumpi şi ultrasensibili. Dar acest lucru nu a fost suficient pentru a avertiza pe oricine să scape: sateliţii pur şi simplu au cedat unul câte unul după ce un val de erori a pornit dinspre stea cu viteza luminii. Într-un institut, o femeie meteorolog s-a încruntat de mirare la staţia ei de lucru şi a încercat să pună un diagnostic – ea a fost singura persoană de pe planetă care a avut timp să îşi dea seama că ceva rău se întâmpla. Dar sateliţii pe care îi avea sub observaţie orbitau doar la trei minute-lumină de stea, faţă de planeta pe care trăia, şi deja pierduse două minute discutând cu un coleg despre pauza de masă, despre preţul unei case pe care acum nu o va mai cumpăra vreodată, aflată pe ţărmul unui golf al viselor pierdute.

Lovitura fulgerătoare a fost un şoc sferic de plasmă de hidrogen, izbucnind la o temperatură de milioane de grade şi comprimându-se până când se dobândise multe dintre proprietăţile fierului. De o sută de ori mai masivă decât cel mai mare gigant de gaz din sistemul stelar, când s-a izbit zgomotos de cristalul de fier din inima stelei ucise, steaua avea o viteză de aproape două procente din viteza luminii. Când a explodat, o zecime din energia gravitaţională potenţială a stelei a fost convertită în radiaţii în doar câteva secunde. Topirea a reînceput, având loc reacţii exotice pe când chiar şi miezul de fier a început să absoarbă nuclee, construind astfel compuşi intermediari mai grei, mai fierbinţi şi mai puţin stabili. În mai puţin de zece secunde, steaua a ars, fiind alimentată de un procentaj vizibil al combustibilului ei, suficient cât să menţină flacăra focului pentru un miliard de ani. Nu era destulă masă în steaua-pitic de tip spectral G pentru a depăşi degenerescenţa presiunii electronilor din nucleul ei, decăzând astfel într-o stea neutron. Cu toate acestea, a creat un front de şoc, cu aproape o sutime din puterea unei supernove, care a ricoşat din nucleu.

Un puls enorm de neutrini a erupt în afară, ducând cu el mare parte din energia rezultată din arderea instantanee. Particulele neutre nu aveau de obicei reacţii cu materia; un neutrin obişnuit putea trece neobservat timp de un an lumină prin plumb. Dar erau aşa de mulţi încât, în timp ce inundau şi straturile exterioare ale stelei, şi-au depozitat o bună bucată din energia lor în balonul tulbure al plasmei ceţoase care înlocuise fotosfera. Nu cu mult în urma lor, un val asemenea unei maree compus din radiaţie gama puternică şi din neutroni de un miliard de ori mai strălucitori decât steaua a trecut prin straturile joase, distrugându-le. Steaua muribundă a străfulgerat un puls strălucitor de radiaţie X care arăta precum un trilion de bombe cu hidrogen detonate deodată, iar pulsul de neutrini înainta cu viteza luminii.

Opt minute mai târziu – la aproape un minut după ce ea a observat problema la monitoarele care pâlpâiau – meteorologul s-a încruntat. O îmbujorare fierbinte şi înţepătoare i-a cuprins pielea, dându-i mâncărimi. Vederea îi era în mod inexplicabil brăzdată de meteori purpurii. Imaginea din faţa ei pâlpâi şi muri.

Ea respiră, simţind mirosul înţepător de ozon, se uită în jur scuturându-şi capul pentru a răspândi ceaţa ce apăruse subit şi se uită la colegul său care se holba la ea şi clipea.

— Ah, mă simt ca şi cum cineva a călcat peste mormântul meu…

Luminile au pâlpâit şi ele şi s-au stins, dar nu avea probleme să vadă pe întuneric pentru că aerul era împânzit de o strălucire stranie, iar prin mica lucarnă cădeau, ca nişte săgeţi, umbre pe podea. Apoi petecul de podea iluminat direct de fereastră începu să fumege şi meteorologul îşi dădu seama ca prin ceaţă că nu va mai cumpăra până la urmă acea casă, nu îi va mai povesti partenerului său despre asta, că nici nu îl va mai vedea vreodată pe el sau pe părinţii ei, pe sora sa sau orice altceva în afară de acel pătrat de fum şi strălucire care creştea treptat în timp ce rama ferestrei ardea. Totuşi a primit o mică clemenţă. Doar după câteva secunde, atmosfera superioară – transformată într-o nicovală de plasmă de către pulsul de radiaţii – atinsese tropopauza. La jumătate de minut după aceasta, primul val de şoc a ajuns la clădirea ei. Nu a murit singură, în ciuda dozei letale pe care au primit-o cu toţii din partea pulsului de neutrini, nimeni de pe planetă nu a supravieţuit răsăritului de fier atât de mult timp încât să treacă prin chinurile din urma radiaţiilor.

IMPACT: T plus 1392 zile, 12 ore, 16 minute

Miercuri se ascunse sub birou, cu inima bătându-i puternic de frică, ţinând strâns un cilindru butucănos. Văzuse cadavrul ofiţerului de la vamă, înghesuit în bucătăria întunecoasă şi şi-a dat seama că era mort, întocmai cum spuneau instrucţiunile scrise de mână din tolba diplomatică. Acum, creatura care făcuse asta era pe urmele ei, iar ea spera…

Se auzea un zgomot de gheare pe podeaua de policeluloză.

— *Nu vreau să fiu aici,* se rugă ea, degetele alunecându-i pe cilindrul ud şi uleios. *Nu mi se întâmplă asta!* Putea să vadă dulăul venit din iad afară, imaginându-şi-l cu ochii minţii: fălcile ca nişte lame de fierăstrău, ochi mari strălucind de revărsarea lidarului fazic. Putea să vadă arma implantată în craniul său cavernos şi creierul acoperit de un set de computere încastrate

pentru a surmonta instinctele de doberman. Porţiuni de piele fără blană de mărimea unui pumn, piele cu pete de psoriazis îngroşându-se peste zalele de diamant ale armurii. Creatura putea să îi adulmece frica. Miercuri citise hârtiile din tezaur, îşi dăduse seama cât de importante trebuie să fie, împinse uşa întredeschisă, gândindu-se să plece – o trânti chiar înaintea mârâitului şi a salturilor. Fum înţepător se ridică, încolăcindu-se printre balamale în timp ce ea îşi făcu loc în conductă, fugi ca un păianjen negru în axa de serviciu, prin tunelul presurizat al cargoului şi prin umbrele docului aproape gol, gâfâind şi plângând în timp ce mergea. Auzind încontinuu zgomotul de gheare cu vârf de diamant, pe podea, în spatele ei.

— *Nu exist. Nu poţi să mă miroşi*!

Herman, ca de obicei, când avea cea mai mare nevoie de el, nu vorbea.

Câinele putea însă să o miroasă, sau să miroasă pe cineva. Se înghesui într-o cabină publică şi se uită la câine, sau la unul dintre verii lui, cum păşea cu aroganţă pe platforma de încărcare precum umbra prelungită şi fantomatică a unui lup – ceva născut în păduri îngheţate sub un soare de noapte, menit să facă salturi prin tundra infestată de cyborgi dintr-o lume extraterestră. Creatura aruncă o privire camerei ascunse cu nişte ochi sticloşi de o strălucire care se transforma în electricitate statică în vreme ce ţintea şi trăgea. Putea să strănute gaze paralizante şi să excrementeze mine, dacă ar fi să ne luăm după poveştile ieftine scrise la persoana a treia de către fratele ei Jeremy; un produs al unei tehnosfere mult mai sofisticată decât cea a Moscovei, muşchii săi nu funcţionau după niciun principiu la fel de primitiv precum contracţia bazată pe actină/miozină, iar oasele sale erau construite pentru pârghii – un dulău alergând la putere maximă şuiera ca o locomotivă veche, emanând căldură reziduală în loc de aburi, destul de fierbinte încât să producă arsuri oricui s-ar fi apropiat de el.

Ea ridică cartuşul folosit la răzmeriţe, ţinând degetele foarte strâns pe trăgaci şi îl îndreptă spre intrare. Se vedeau umbre difuze de picioare, *prea multe picioare.* Acestea se opriră, iar umbrele se mutară de-a lungul peretelui, luând-o drept ţintă pe ea. Ea apăsă pe trăgaci, iar canistra ricoşă spre mâinile ei, în

timp ce un zornăit se îndrepta vertiginos spre ea şi aerul din faţă se făcu negru. *Nu, albastru: precum limba acelui om mort care zăcea acolo.* Documentul spunea că tot în afara unei copii a cartuşului de date ce conţinea jurnalul de transfer al vămii trebuia să fie distrus şi oricine ar fi ştiut de asta trebuia să moară. O spumă subţire de aerogel făcea baloane şi elimina gaze, transformându-se într-o masă de baloane în timp ce câinele se apropia, cu dinţii clăpăind şi scoţând un mârâit uşor din gât. Se prăbuşi la picioarele ei, învelit într-un cocon ca de balonaşe de săpun, iar mârâitul se transformă într-un urlet asurzitor de frustrare.

Cuprinsă de fiori, Miercuri se târî înapoi, împingând biroul greoi în timp ce se ridica. Se uită în jur cu disperare. Picioarele posterioare ale câinelui scrijeleau podeaua, luându-se după ea. Putea să vadă o strălucire de mânie în ochii câinelui pe când acesta se lupta cu spuma lipicioasă antipersoană.

— Ce căţeluş cuminte! spuse ea inexpresiv, îndepărtându-se şi gândindu-se în mod stupid dacă ar trebui să îl lovească. Dar nu, dacă un dulău credea că ai câştigat, ar exploda singur, nu-i aşa? Întotdeauna făceau asta în povestirile fratelui ei…

Ceva rece şi ud se lovi de ceafa ei şi răsuflă adânc. Se chirci, genunchii şi stomacul său transformându-se în saci de apă rece; nişte labe osoase îi strânseră umerii, ţinând-o dreaptă. Monitorul de pe pleoapă clipoci, apoi se stinse de tot în timp ce luminile se aprindeau iar. Dulăul de pe podea părea că rânjeşte la ea – nu, *dincolo* de ea. Când el vorbi, vocea sa era surprinzător de umană, un mârâit adânc şi grav, venind din trei direcţii.

— Victoria Strowger, acesta este echipajul de poliţie de urgenţă patru-alfa. Din ordinul căpitanului Mannheim care supervizează procesul de evacuare de pe Old Newfoundland, te arestăm. Te vei întoarce cu noi la platforma de trafic a nodului principal pentru a aştepta să fii ridicată. Trebuie să te previn că orice formă de rezistenţă ai opune se va solda cu folosirea armelor neletale. Să revii în acest habitat a reprezentat o mare pierdere de timp al poliţiei.

Două dintre voci tăcură, dar a treia continuă:

— Şi că tot suntem la capitolul ăsta, de ce fugeai?

IMPACT: T plus 1392 zile, 12 ore, 38 minute.

Trecuseră douăzeci şi două de minute peste timpul de plecare şi câinii încercuiseră ultimul miel rătăcit, conducând-l în închisoarea de serviciu. Căpitanul Mannheim avea pe cap alte lucruri de care să se îngrijoreze în acest moment, precum încărcarea rezervorului numărul patru şi să se asigure că Misha a dat drumul la presiunea din ulaj şi că tot el a menţinut temperatura de curgere în limite normale. Apoi urma să dea drumul planului de lansare şi să plece odată din acest sistem fantomă înainte ca frontul furtunii să îi lovească, şi odată ce termina cu asta, va rezolva şi problema cu câinii de pază. (Şi de ce lăsaseră în primul rând un puştan băgăreţ să se furişeze în nucleul serviciilor?)

Douăzeci şi două de minute! Mai mult de o mie de secunde peste termen. Era loc şi de alunecări pe drumul acesta critic – nimeni nu era atât de nebun încât să nu facă anumite concesii – dar cu cinci mii de pasageri, douăzeci şi două de minute însemnau toate proviziile necesare timp de mai multe luni pentru trei persoane, dispărute practic într-o clipită. Cabinele refugiaţilor aveau sisteme de supravieţuire cu circuit deschis, nefiind loc de rezervoare pentru reciclare în acest zbor, aşa că întregul exerciţiu implica milioane, zeci de milioane. Un copil netot tocmai provocase burghezilor din Noua Dresda o pagubă de, oh, aproape două mii de mărci, şi căpitanului Mannheim vreo două mii de fire albe în plus.

— Cum arată profilul nostru critic? întrebă el, aplecându-se în faţă pentru a putea să se uite la staţia lui Gertrude.

— Ah, totul este nominal, domnule. Gertrude privi fix în faţă, evitând contactul vizual.

— Atunci ţine-l tot aşa, se răsti el. Misha! Tu şi rezervorul ăla al tău!

— Am dat drumul presiunii şi l-am închis cu anumite toleranţe. Misha rânji de pe cealaltă parte a punţii. Încărcătura se prezintă bine. Şi pentru prima oară instalaţia sanitară din cabina numărul doi nu mai zornăie.

— Bun. Mannheim trase aer în piept. Instalaţia de convecţie a motorului cu reacţie din cabina numărul doi suferea de

turbulenţe ocazionale, mai ales când substanţa de hidrogen şlam care o alimenta depăşea pragul de şaisprezece grade absolute. Turbulenţa nu era în mod particular o problemă serioasă, excepţie făcând momentul în care se îndrepta spre cavitatea verticală, cu baloane mari de gaze foarte reci care bolboroseau înăuntrul ţevilor ce facilitau masă de reacţie pentru rachetele de fuziune. Acest lucru era o posibilă catastrofă, iar ei nu dispuneau de toleranţă pentru reparaţii. Şi nici nu era pentru prima oară când gândurile lui Mannheim zburau cu invidie la frumoasa navă de linie de tehnologie avansată din Novya Romanov care se depărtase cu şase ore în urmă într-un val invizibil de continuum spaţio-temporal curbat, surfând în strânsoarea unei singularităţi extreme. Fără rachete de fuziune greoaie, antice şi care consumă multă materie pentru nava *Visul lui Sikorsky!* Dar nava *Long March* era o navă atât de sofisticată pe cât putea să-şi permită sindicatul comercianţilor din Dresda, iar el avea să se descurce cu ea pe cât omeneşte era posibil.

— Navă! Care este statusul nostru de intrare secvenţială?

Vocea de o calamitate robotică a autopilotului se răsfiră de-a lungul punţii:

— Unitatea Kerberos şi îmbarcarea finală a pasagerilor notificate acum două minute şi numărătoarea continuă. Elementele de drum critice sunt la locul lor. Status de intrare verde, fără excepţii…

— Atunci iniţiază ciclul de lansare imediat.

— Da. Ciclul de lansare începe. Deconectarea energiei staţiei şi utilităţilor în derulare. Deconectarea transferului de masă al staţiei în derulare. Deconectarea digului de îmbarcare în derulare. Motorul principal accelerează, staţia unu. Sistemele de cargouri active decelerează, staţia doi.

— Urăsc cargourile active, murmură Gertrude.

— Notificarea de încetinire a cargourilor active pleacă.

Degetele tastau pe celule invizibile în aer chiar în faţa ei.

— Conexiunile de ridicare a punctului central în siguranţă…

Mannheim se holbă la reţeaua complexă de dependinţe care plutea pe peretele gol al punţii, la un metru în faţa sa. Încet, puncte roşii deveneau verzi în timp ce imensa navă spaţială se pregătea de lansare. Ar fi trebuit să fie ultima navă care să

părăsească acest port. Din când în când mai însemna o hieroglifă a staţiei şi vorbea încet cu orice voce i-ar fi răspuns din aer: ofiţerii de cargouri şi cei din punctele de control al imigranţilor, poliţiştii civili, Jack din centrul de control al avariilor de zbor şi Rudi din cuibul corbului. O dată chiar vorbise cu cei de la Controlul Traficului. Observatorii-robot înaintau cu greutate, imperturbabili, fără să îşi dea seama că sfârşitul muncii lor se apropia, fiind în bătaia unui front de şoc expansiv de plasmă acţionată de radiaţii. Trecu o oră. Cineva invizibil puse o cană de cafea lângă mâna sa dreaptă şi el bău, continuând să vorbească, să privească şi ocazional să înjure încet, şi bău iar şi cafeaua era rece.

În sfârşit, nava era gata să decoleze.

IMPACT: T plus 8 minute – 1,5 ore

Sistemul Moscova a murit la viteza luminii, moartea vălurindu-se în exterior într-un tsunami de radiaţii.

Primii care au murit au fost sateliţii pentru prognoza vremii care se aflau aproape de stea, căutând flăcări şi proeminenţe solare. Balize construite să analizeze brizele au fost smulse de vijelia tornadei cauzată de supernova indusă artificial, nu atât dezafectate cât evaporate, alăturându-şi nucleele golaşe la furia fierbinte a răsăritului de fier.

Câteva secunde mai târziu, pulsul de radiaţii a topit colectorii solari care alunecau pe orbită jumătate de unitate astronomică, furnizând energie pentru generatoare antimaterie cu diametrul de o sută de kilometri. Fabricile robotizate neîntreţinute de oameni au dispărut neobservate şi fără a fi regretate de cineva. Pulsul lor gama vărsat de tonele lor de antihidrogen depozitat acolo a contribuit cu o urmă de strălucire la uragan.

La opt minute după detonare, frontul de radiaţie a atins cel mai ascuns habitat uman din sistem: lumea ce purta numele de Moscova. Fluxul de neutrini era destul de ridicat încât să emane rapid o doză letală de radiaţii chiar şi după ce a trecut chiar prin planetă. Lumina nopţii era fluorescentă, iar atmosfera avea o licărire difuză în comparaţie cu peisajul insuportabil de strălucitor. Pulsul gama, foarte aproape în spate, transformă

atmosfera din jumătatea cu lumină de zi în plasmă şi o alipi rocii care deja se topea. Tornade supersonice se unduiră în jurul terminatorului din partea luminată, erodându-l până la roca de bază.

După o jumătate de oră de supernovă, procesul de dezintegrare planetară se desfăşura foarte bine. În partea luminată, presiunea atmosferică a Moscovei a scăzut drastic, iar constituenţii primari gazoşi erau radicali de hidrogen şi oxigen desprinşi din ceaţa fierbinte care fusese oceanul boreal. Norii aveau temperaturi care depăşeau deja câteva mii de grade, în timp ce valuri mach alunecau prin troposfera tumefiată de pe partea planetei în care era noapte, zdrobind case ca şi cum ar fi fost beţe de chibrit care aveau să devină ruguri funerare pentru corpurile muribunde ale locuitorilor. Noaptea se îndepărtă în faţa unei lumini supranaturale, o strălucire orbitoare, apăsătoare, a unei stele care explodează, reflectată de propria coadă de cometă de aer a planetei. Pentru un observator care se afla la nivelul solului, Moscova Primă ar fi acoperit jumătate de cer, o flacără de magneziu de energie iradiantă care ar fi încă destul de strălucitoare încât să poată arde globuri oculare aflate la depărtare de zeci de trilioane de kilometri. Pe atunci, valul principal de şoc al exploziei se apropia, un val de plasmă încălzit brusc la temperaturi de sute de mii de grade, cu puţin mai dens decât atmosfera disipată şi care înainta cu douăzeci la sută din viteza luminii. Când a ajuns acolo, Moscova a dispărut – înghiţită ca un pepene la nivelul zero în mingea de foc expansivă a unei explozii atomice.

După şaizeci de minute, pulsul de radiaţii trecu prin inelele Siberiei, un gigant verde de gheaţă, cu luni însoţitoare întinse în jurul lui ca un şirag de perle luminoase. Au licărit puţin şi apoi au făcut să germineze un mănunchi de raze de gaz strălucitor în timp ce inelele izbucniră într-un foc violet, formând un disc imens de lumină care ţâşnea în exteriorul stelei, consumând masa unei luni mici în câteva secunde. Siberia a absorbit un puls enorm de energie, suficient cât să topească tundra din miezul său şi să declanşeze furtuni gigantice. Uragane de mărimea Moscovei se întreceau înspre partea întunecată a planetei gigant care încolţea şi ea o coadă strălucitoare de

cometă. Spre deosebire de corpurile umane, Siberia era prea mare pentru a se evapora în întregime. Deşi strălucea cu o lumină albă şi lichidă, iar orbita sa era desfigurată de şocul teribil al valului de explozie stelară, miezul cel mai profund de fier si nichel a rămas – o piatră funerară căreia îi vor trebui milioane de ani pentru a se răci în golul crepusculului din sistemul Moscova.

Primul supravieţuitor a înfruntat explozia la o distanţă de nouăzeci şi opt de minute-lumină.

Dormind în adâncul orbitei din jurul gigantului exterior de gaz Zemyla, un robot baliză clipi trezindu-se la vederea nemiloasei lumini de energie. Baliza purta rezerve imense de lichid de răcire în interiorul carapacei sale negre, blindate. Creată să reziste atacurilor directe ale reţelei de lasere a navelor de război, a înfruntat furtuna, deşi a fost rostogolită şi aruncată din orbita sa de şaptezeci de ani de către valurile de particule puternic încărcate. Baliza avea o sută optsprezece ani, fiind una dintre cele şapte sute cincizeci din seria sa. Avea nume de cod VRABIA TALIGENT, făcea parte din sistemul de avertizare timpuriu al Ordinului Strategic de Represalii al recentului vaporizat Minister de Externe din Moscova.

VRABIA TALIGENT clipi şi începu să cerceteze. Stelele erau absorbite de un gaz strălucitor şi de rămăşiţe, unele dintre ele fiind chiar urme din suprafaţa sa. Indiferent de asta, avea o misiune. Memoria profundă şi-a amintit de modelul anotimpurilor şi şi-a îndreptat senzorii înspre Moscova. A încercat în zadar să îşi învârtească o antenă cu raza mare de recepţie, antenă care fusese redusă la o masă mototolită de ţesut topit. Alţi senzori au încercat să distingă fluxul gama al rachetelor relativiste lansate şi au eşuat, fiind supraîncărcaţi. Un sistem expert primitiv a sondat adâncimile arborelui decizional şi a ajuns la concluzia că a fost un atac din partea unei forţe necunoscute. Qubiţi se prelingeau în entropie în momentul în care VRABIA TALIGENT şi-a pornit canalul cauzal şi a strigat după ajutor către stelele nepăsătoare.

Cineva a auzit.

IMPACT: T plus 1392 de zile, 13 ore, 02 minute

Drona poliţienească era robotic de concisă.
— V-am găsit fata. Vă rugăm veniţi la puntea G-roşie, zona doi a punctului de întâlnire şi luaţi-o.
Morris Strowger se ridică şi îi aruncă o privire soţiei sale. Zâmbi.
— Ţi-am zis că o s-o găsească.
Zâmbetul dispăru treptat de pe faţa sa.
Soţia sa nu se uită la el. Ţinându-şi degetele osoase împreunate, între genunchi, şi capul plecat, deodată umerii Indicăi Strowger se scuturară ca şi cum ar fi atins o sursă electrică.
— Pleacă, spuse ea foarte încet, cu o voce gravă şi controlată. Voi fi bine.
— Dacă eşti sigură de asta…
Drona poliţiei deja se îndepărta. El mai aruncă o privire înspre silueta ei chircită, apoi urmări insecta prin trasee de partiţie aglomerate, purtând mirosul oamenilor, trasee care deja se deteriorau în mahalale de înaltă tehnologie patrulate de albine dotate cu arme paralizante. Ceva în legătură cu plecarea lor, poate că realitatea finală, cruntă, a deposedării a provocat ruperea stării tensionate care îi ţinuse solidari în timpul anilor grei, iar fondul grav de depresie făcea loc apariţiei unei amestec de disperare, isterie şi nesiguranţă în ceea ce priveşte viitorul. Erau vremuri periculoase.
Miercuri aştepta în punctul de întâlnire, exact cum spusese albina. Părea că e singură şi că îi e frică, iar Morris, care îşi pregătise un discurs dur, se trezi că nu poate să spună decât:
— Vicki…
— Tată!
Ea îşi îngropă bărbia în umărul lui, cu maxilarul încleştat precum un predator letal tânăr. Tremura.
— Unde ai fost? Mama ta a luat-o razna de câte griji şi-a făcut!
Asta nu fusese nici jumătate din discurs. O îmbrăţişă puternic, simţind cum sentimentul teribil de nelinişte dispare. Fiica sa se întorsese, iar el era extrem de nervos şi în acelaşi timp se simţea uşurat.

— Voiam să fiu singură, spuse ea foarte încet, cu vocea înăbuşită.

El încercă să se îndepărteze, dar ea refuză să îi dea drumul. El simţi un spasm. Ea făcea asta când nu voia să îi spună ceva. Nu ştia să se prefacă, dar simţul intimităţii sale era acut. O femeie în vârstă în spatele lui făcea tărăboi poliţistului agasat deja, ceva în legătură cu un băiat dispărut – nu, cu dispariția câinelui ei de companie. Fiul ei, Sonny al ei. Miercuri îşi ridică privirea spre el.

— Aveam nevoie de timp pentru a reflecta.

Minciuna prinse contur într-o clipită, dar pe el nu îl lăsă sufletul să îi spună ceva despre asta. Va fi timp şi pentru asta, şi să îi aducă la cunoştinţă mustrarea oficială mai încolo: încălcarea unor teritorii interzise la bordul unei nave nu era acelaşi lucru cu explorarea sectoarelor de cârmă goale ale unei staţii. Ea nu îşi dădea seama cât de norocoasă fusese deoarece Căpitanul era înţelegător – şi că permisiunile neobişnuite erau făcute doar pentru adulţi stresaţi, excluzând puştii care plecau de acasă prima oară.

— Haide... O luă de lângă birou şi o mângâie pe umeri. Haide înapoi la, uh, cabina noastră. Nava va ieşi din doc în curând. Vor fi transmisii de la puntea de control. Nu vrei să ratezi asta?

Îşi ridică privirea spre el cu o expresie serioasă, de necitit, pe faţă.

— Oh, nu.

IMPACT: T plus 4 ore, 6 minute

La două sute patruzeci şi şase de minute după Incidentul Zero, cargobotul *Taxis Pride* s-a închegat din spaţiul gol, patruzeci şi şase de grade faţă de ecliptică, la şase ore-lumină depărtare de punctul final de destinaţie. Brad Mornington, căpitan, era pe puntea de zbor, stând la taclale cu Mary Haight, operatorul însărcinat cu relativitatea. *Taxis Pride* era o navetă spaţială de trei puncte, făcând legătura între Moscova şi staţia Iceland Seven şi de acolo către avanpostul Septagonal trans-naval din Blaylock B. Brad făcuse acest transfer zonal de optsprezece ori în trecut şi era o rutină la fel ca şi cana de cafea

tare, cu mult zahăr, pe care Alex o pusese lângă cotul său înainte ca numărătoarea descrescătoare a saltului să înceapă, cafea care de abia atunci se răcise destul pentru a putea fi băută.

Brad făcuse demersurile standard de navigare şi aştepta detaliile unui culoar de zbor. În acelaşi timp se gândi la situaţia alimentaţiei: bucătăria devenea uşor monotonă, iar nava aceasta îi dădea libertatea de a-şi întinde picioarele şi de a se familiariza iar cu norii şi cerul. *Taxis Pride* era un cargobot construit să transporte corespondenţă fizică ce depindea de timp şi mărfuri perisabile. Extrema singularitate din nucleul său de conducere o lăsa să accelereze în spaţiul real la fel de rapid ca unele nave de război: şase ore-lumină erau pentru ea un zbor de o săptămână, nu odiseea dureroasă pe care o navă veche pe ardere de hidrogen ar trebui să o îndure. Mary se concentra pe fixarea unei stele de rezervă – rutină, în cazul în care controlorii de trafic vor face iar grevă şi doar ca să îşi menţină atestarea profesională la zi. În momentele sale libere, se gândea dacă era timp să îi facă o vizită unui prieten vechi în timp ce vor andoca pentru ciclul de strângere a mărfii.

Apoi vocea automată de pe punte se stinse.

— Ce… repereează asta!

Cafeaua lui Brad zbură în timp ce el fugi în grabă spre terminalul de comandă. Mary sări în picioare, palidă la faţă.

— L-am interceptat. Asta nu e trafic…

— Bună ziua! Aici Echo Gold Nine Zero răspunzând la transmisia de la, ah, Delta X-ray Zeus Seven, avem confirmare. Care este…

— Ceva e dubios aici, şefu'…

Lumini roşii au început să licăre pe circuitul conferinţei. Era o întârziere de treizeci de secunde în timp ce ei aşteptau tensionaţi răspunsul.

— Echo Gold Nine Zero, aici Delta X-ray Zeus Seven, serviciu de comutator de urgenţă. Semnal de la Amiralitate albastru patru, autentificarea urmează după mesaj. Aceasta este o urgenţă militară de sistem larg. Moscova este în carantină – întregul sistem este blocat, fără excepţii. Evacuaţi imediat.

Subliniez, ambalaţi motoarele şi plecaţi de aici imediat! Vă rog luaţi la cunoştinţă.

Brad se înflăcără, furios.

— Asta e un fel de glumă proastă! Refuză codul de autentificare şi lovi cu pumnii câteva serii de marcare a Moscovei. Când o să îl găsesc pe dobitoc…

— Brad, vino aici.

Se uită în jur cu atenţie. Mary stătea aplecată peste emiţătorul lui Wang din partea de sus a navei. Părea că nu se simte prea bine.

— Ce e?

— Aici. Arăta spre un punct care tocmai apăruse. *Taxis Pride* era auxiliară flotei, obligată să se mobilizeze în caz de război: transporta senzori pasivi aproape de gradele militare. Punct gama, curbă clasică proton-antiproton, la două unităţi astronomice distanţă. Îşi îndreaptă efectul de reflecţie magnetică spre noi. Am reuşit să fixez acea baliză de transmisie de serviciu, Brad: este punctul de origine al acelei… explozii.

— La dracu!

Monitorul alunecă în faţa ochilor lui Brad. Dintr-o dată îşi aminti cum era când avea nouă ani, când tatăl său îi spusese de moartea câinelui său.

— La dracu!

Pozitroniul era un produs intermediar instabil, creat în timpul unor reacţii de materie-antimaterie. Sub influenţa efectului de reflecţie magnetică, se îndepărta de raza de referinţă a observatorului cu câteva fracţiuni din viteza luminii. În afara stelei putea să însemne doar un singur lucru: rachete antimaterie mai încete decât viteza luminii, bombardiere relativiste de represalii reunite pentru un atac kamikaze asupra unei lumi.

— Au lansat-o. Au lansat flota de intimidare!

Alcătuiau o echipă bine pregătită: nu trebuia ca el să îi spună lui Mary ce să facă. Ea deja scotea hărţile potenţiale gravitaţionale de care el avea nevoie pentru salt. Brad a anulat cursul pe jumătate planificat şi a stabilit coordonatele saltului pentru călătoria de întoarcere.

— Salut Delta X-ray Zeus Seven, aceasta este confirmarea zborului Echo Gold Nine Zero. Ne pregătim să ne întoarcem la Iceland Seven cât mai curând. Puteţi să clarificaţi situaţia pentru noi? În spate pot fi şi alte nave care trebuie avertizate. Aveţi nevoie de ajutor? Terminat.

Apoi a luat legătura cu Liz, aflată jos la monitorizarea nucleului, explicându-i că nu, nu era o glumă şi că da, el va da drumul ciclului menţinerii zborului şi că da, asta va pune nava *Pride* în docuri pentru o lună şi că erau motive întemeiate pentru toate acestea.

— Echo Gold Nine Zero, plecarea a fost verificată. Aici Delta X-ray Zeus Seven, comutând prin baliza NavServ şase-nouă-trei prin canalul cauzal. Situaţia este după cum urmează: sistemul interior distrus de un atac surpriză cu arme de distrugere în masă aproximativ cu doi-şapte-zero minute de timp absolut în urmă. Distanţa voastră de trei-şase-zero minute-lumină este considerată minimă pentru supravieţuire: steaua a dispărut. Presupunem sută la sută fatalitate în Moscova, repetăm, *sută la sută.* Forţa V a fost lansată, dar nu avem nici cea mai mică idee cine a declanşat-o. De acum două ore, sistemul Moscova este sub interdicţie completă. Aşteptaţi – pentru un moment vocea puternică a şovăit. Oh, oh Doamne, asta s-a simţit ciudat. Urmă o scurtă pauză.

— Echo Gold Nine Zero, tocmai am primit un puls de radiaţie. Ciudat, doi kilometri de straturi de suprafaţă în afara noastră. Ah, la dracu! A depăşit limita. Trebuie să fie neutrini. Echo Gold Nine Zero, aici Delta X-ray Zeus Seven, nu, nu cred că puteţi să faceţi nimic pentru a ne ajuta. Plecaţi odată de aici cât mai aveţi şansa. Avertizaţi-i pe toţi. Încheiem acum semnalul.

Brad se holbă la ecranul statusului de comandă fără a-l vedea. Apoi îşi aruncă palma pe literele incizate ale canalului general.

— Echipaj, vorbeşte căpitanul.

Îi aruncă o privire lui Mary şi o văzu cum se holbează la el, aşteptând.

— Avem o problemă. Schimbare de plan.

Uitându-se în jos la panoul său, clipi şi trasă cursul pentru corecţia urgentă a secvenţei de zbor.

— Nu ne mai întoarcem acasă. *Niciodată.*

Taxis Pride era prima navă care a părăsit sistemul Moscova după explozie. Încă două au reuşit să scape, una dintre ele fiind avariată grav sărind în coada valului de şoc. S-a dus vestea exploziei: mai multe cargoboturi au fost salvate de la o moarte în flăcări datorită unei alerte masive bine coordonate. În următoarele câteva săptămâni, locuitorii de pe staţia Iceland Seven – la doar opt luni-lumină de Moscova – au fost evacuaţi pe Shenjen Principality, în timp ce valul de şoc se rostogolea în afară. Şi alte habitate mai vulnerabile au fost evacuate pe rând. Cel mai apropiat sistem planetar populat, Septagon Central, se afla destul de departe pentru a fi salvat de scutul împotriva radiaţiilor puternice de pe republicile sale orbitale. Între timp, vor trece ani buni până când cadavrul cicatrizat de radiaţii al sistemului Moscova va mai fi vizitat de vreo navă.

IMPACT: T plus 1392 zile, 18 ore, 11 minute

— Ce aţi găsit? întrebă căpitanul.

Cei trei câini rânjiră la el din poziţiile lor dimprejurul cabinei sale înghesuite. Unul dintre ei se aplecă să lingă o bucată de spumă albastră de pe piciorul posterior stâng. Spuma sfârâi şi începu să fumege în momentul în care a fost atinsă de salivă.

— Nu e nimic de raportat în ceea ce priveşte primul incident, cel legat de ofiţerul de la vamă. Regretăm să te informăm că el trebuie să fie clasat drept dispărut, presupunem că e mort, dacă nu aflăm mai încolo că s-a îmbarcat pe una din celelalte nave. Cel de-al doilea incident a fost o escapadă de delincvent juvenil comisă de o adolescentă asocială. Se pare că niciun subsistem de încredere nu a fost compromis. Nu am acces direct la încărcătura transportată în zona de securitate, dar dumneavoastră m-aţi asigurat că niciunul dintre pachetele de manifestaţie negre nu lipsesc. Trecutul consemnat al delincventei este important pentru acest eveniment, la fel cum este şi comportamentul ei ulterior. O cercetare a corpusului ce are legătură cu socializarea adulţilor juvenili în societatea dinainte de război a Noii Moscova indică faptul că escapadele

teritoriale de acest gen sunt un răspuns destul de des la stresul înconjurător.

— De ce a ajuns acolo în primul rând? Mannheim se apleca în faţă, uitându-se la dulău cu un melanj de anxietate şi neîncredere. Credeam că voi ar fi trebuit să păziţi zona…

— În concepţia mea, acţiunile copilei sunt compatibile cu comportamentul uman tipic disfuncţional. Această unitate de securitate de căutare şi salvare nu este autorizată să folosească forţă letală pentru a proteja mărfurile asigurate cu obligaţii, căpitane. O consemnare secundară este că absenţa ei a fost observată de familie şi raportată după ce ea a fost transferată oficial la bordul navei de evacuare. Retrimiterea delincventei în grija părinţilor săi, urmată de o monitorizare ulterioară şi supraveghere pe toată durata călătoriei va preveni repetarea incidentului şi nu va mai necesita atenţie.

Câinele care vorbise scutură din cap cu infatuare. Unul dintre ceilalţi camarazi de-ai săi se apropie şi îi mirosi urechea dreaptă. Mannheim îi privea nervos. Câini de poliţie, unităţi incredibil de scumpe achiziţionate de la o formă de guvernământ de înaltă tehnologie din sistemul exterior, programaţi pentru a fi fideli regimului. Nici măcar nu mai văzuse vreunul înainte de această călătorie, era uimit să descopere că guvernul deţinea aşa ceva, cu atât mai puţin cu cât guvernul îi vedea buni de dispus în formaţiune de luptă pe ceva murdar precum conductele de evacuare. Şi apoi, unul dintre ei pretinse că este un câine al Ministerului de Externe, care a fost îmbarcat pe navă alături de ceilalţi şi care deţinea ordine scrise pe o hârtie sigilată pe care doar el avea voie să o vadă, ordine ce îl împuterniceau să umble peste tot pe navă. Erau câini creaţi pentru securitate şi acţiuni de căutare şi salvare, o haită ce ascundea un membru capabil să ucidă. Arme inteligente neobişnuite.

— V-aţi îndeplinit misiunea?

Câinele numărul unu se uită la el:

— Despre ce vorbeşti?

— Eh? Mannheim îşi îndreptă poziţia. Uitaţi cum stă treaba, începu el furios. Asta este nava mea! Eu sunt responsabil pentru toată lumea şi tot ce e pe ea şi dacă vreau să ştiu ceva, eu…

Câinii se ridicară în acelaşi timp, iar el îşi dădu seama că îl încercuiseră. Feţe fioroase se uitau la el, o privire ţintuitoare care putea să străbată o mie de yarzi, repetată de trei ori. Câinele Ministerului de Externe vorbi:

— Am putea să îţi spunem, căpitane, dar apoi ar trebui să te reducem la tăcere. Speculaţii pe această temă ale părţilor neautorizate de către Ministerul de Război sunt considerate un act ostil, în concordanţă cu înţelesul secţiunii doi, paragraf patru-trei-unu al Actului de Apărare a Ţării. Te rugăm să confirmi că înţelegi această declaraţie.

— Eu – Mannheim simţi cum i se pune un nod în gât. Înţeleg. Gata cu întrebările.

— Bine.

Câinele numărul doi se aşeză la loc şi neîngrijorat de nimic, începu să îşi lingă interiorul piciorului său posterior stâng.

— Celelalte unităţi ale acestei haite nu sunt conştiente de aceste probleme. Ei sunt nişte simpli câini secreţi de poliţie. Nu îi vei deranja cu întrebări neplăcute. Această prezentare a luat sfârşit. Cred că ai o navă de condus?

IMPACT: T plus 1393 zile, 02 ore, 01 minute

Miercuri a asistat la sfârşitul lumii împreună cu părinţii săi şi jumătate din ocupanţii cantinei de pe Puntea Trandafir. Mesele şi băncile fuseseră dezumflate şi împinse la perete în timp ce nava îşi mărea capacitatea. Acum un ecran mare fusese instalat pe peretele opus, fiind configurat cu o transmisie furnizată de o paletă de senzori centrali. Ea voise să îl vadă pe tăbliţa personală, dar părinţii ei o târâseră în cantină. Părea că majoritatea oamenilor nu voiau să fie singuri în timpul saltului. Dar nu e ca şi cum cineva ar şti că a avut loc – contrar avertizării dramatice, nu era absolut nicio senzaţie când o navă mergea prin tunelul dintre două locaţii echipotente de-a lungul anilor-lumină. Dar era ceva simbolic în legătură cu acest salt. O piatră de hotar pe care nu o vor mai vedea vreodată.

— Herman? subvocaliză ea.

— Sunt aici. Dar nu pentru mult timp. Vei fi singură după salt.

— Nu înţeleg. De ce?

Jeremy se holba la ea, aşa că se strâmbă urât la el. El sări în spate, chiar în zid, iar mama sa îi aruncă o privire severă.

— Canalele cauzale nu mai funcţionează după un salt în afara conului lor original de lumină: ele sunt comunicatori instantanei, dar nu violează cauzalitatea. Mută punctele încurcate de cuantum la o parte via FTL şi distrugi reţeaua cuantică pe care se bazează. După cum eu vorbesc cu tine prin unul dintre aceste fire din implantul tău de acces şi în acelaşi fel vorbeşti şi tu cu mine, voi pierde legătura pentru ceva timp după ce vei ajunge. Cu toate acestea, nu te afli în niciun pericol atât timp cât rămâi în zona de evacuare şi nu faci nimic pentru a atrage atenţia.

Ea îşi dădu ochii peste cap. Aşa cum făceau prietenii imaginari, Herman putea să imite într-un mod destul de neplăcut un lider arogant de tineret. Golul întunecat presărat cu puncte ca nişte bijuterii reprezentând stelele acoperi peretele îndepărtat, iar pe fundal se auzea un zumzet de conversaţie fremătând de-a lungul plajei de capete din faţa sa. Fu năpădită de nişte fiori reci familiari: prea multe întrebări, prea puţin timp să le pună.

— De ce m-ai lăsat să mă duc?

— Nu ai fost considerată o ameninţare. Dacă ai fi fost, nu te-aş fi rugat să te duci. A mai rămas puţin timp. Ceea ce ai reuşit este mult mai important decât ţi-as putea spune eu şi sunt recunoscător pentru asta.

— Şi ce am reuşit să îndeplinesc? Chiar a meritat totul pentru acele documente?

— Încă nu îţi pot spune. Primul salt va avea loc în mai puţin de două minute. În acel moment vom pierde contactul. Vei fi ocupată după asta: Septagonul nu este ca Newfoundland. Ai grijă. Voi relua legătura la momentul potrivit.

— S-a întâmplat ceva, Vicki?

Îşi dădu seama că tatăl ei o urmărea.

— Nimic, tată. Respingere instinctivă: De *unde a învăţat să vorbească de sus*? Ce se va întâmpla?

Morris Strowger ridică din umeri.

— Uh, trebuie să facem cinci salturi până vom ajunge unde mergem. Primul… înghiţi. Acasă, uh, explozia, a distrus-o pe o parte. Ştii ce e aia o secţiune conică?

— Nu îmi vorbi de sus. Aproape că şi-a muşcat limba când i-a văzut expresia feţei. Da tată, am făcut geometrie analitică.

— Bine. Explozia se extinde într-o sferă cu centrul, ah, situat acasă. Urmăm o linie dreaptă, de fapt un drum în zig-zag de-a lungul unei linii drepte între puncte echipotente în spaţiu-timp, de la staţia care este în afara sferei şi până la Septagon, care şi el este în afara sferei exploziei, dar pe cealaltă parte. Primul salt ne va duce în sfera exploziei, la aproximativ trei luni-lumină înăuntrul ei. Următorul salt ne va duce înapoi pe partea cealaltă.

— Mergem în explozie?

Morris se întinse şi o luă de mână.

— Da, draga mea, este…

El se uită iar spre ecran, încercând să vadă de unul dintre capetele care îi bloca vederea. Mama, Indica, îl ţinea pe Jeremy, cu faţa la ecran: îşi ţinea mâinile pe umerii lui.

— Nu este periculos, adăugă el. Chestiile cele mai rele sunt concentrate în frontul de şoc care este gros doar de două zile-lumină. Scutul nostru poate rezista la orice altceva. În caz contrar, căpitanul Mannheim ne-ar fi dus pe drumul ce ocolea explozia. Se auzi o voce cu ecou venind dinspre ecran.

— Atenţie. Vorbeşte căpitanul. În aproape un minut vom începe saltul de tranzit către Septagon Central. Avem o serie de cinci salturi la interval de şaptezeci de ore cu excepţia celui de-al patrulea care va fi amânat cu optsprezece ore. Primul salt ne va duce în frontul de şoc al supernovei: cei credincioşi poate că vor să asiste la slujba de multiple credinţe pentru pomenire de pe puntea G peste trei ore. Mulţumesc.

Vocea se opri brusc, ca şi cum ar fi fost întreruptă transmisia. Apăru un ceas în colţul peretelui, numărând descrescător secundele.

— Ce vom face acum? întrebă Miercuri încet.

Tatăl ei părea stânjenit.

— Vom găsi un loc unde să trăim. Au spus că ne vor ajuta. Mama ta şi cu mine ne vom căuta de lucru, încearcă să te adaptezi…

Cerul negru cu bijuterii străluci, iar lumini de curcubeu aruncau umbre multicolore peste privitori. Se auzi un suspin colectiv: priveliştea de pe ecranul-perete dispăru, fiind înlocuit de cel mai frumos lucru pe care ea îl văzuse vreodată. Perdele mari strălucitoare în nuanţe de verde, roşu şi mov blocară stelele, văluri delicate de mătase fluorescentă fluturau într-o briză sălbatică. În centrul lor era un diamant strălucitor care lumina cosmosul, o halteră sângerie de lumină crescând dinspre poli.

— Herman? şopti pentru sine. Vezi asta?

Dar nu primi niciun răspuns şi deodată se simţi goală, la fel de găunoasă precum interiorul nebuloasei mici în care plutea acum nava.

— Totul s-a dus, spuse ea cu voce tare şi brusc o năpădiră lacrimile. Nu protestă în niciun fel când tatăl ei o luă în braţe. Şi el plângea, iar suspine puternice îi făceau umerii să tremure. Ea se întrebă ce ar fi putut să îi lipsească lui pentru moment, apoi zări umbra cea mai ştearsă şi se cutremură.

Din lac în puţ

— Pot să întreb care îmi sunt acuzaţiile aduse? întrebă Rachel pentru a treia oară. *Nu îi lăsa să te înhaţe,* îşi spuse ea, forţându-şi faţa să zâmbească blând. *O mişcare greşită şi te vor spânzura direct.*

Lumina zilei filtrată de peretele de sticlă avea o nuanţă de un albastru pal din cauza bucăţii mici de aerogel, iar cerul de deasupra munţilor din depărtare se estompa până la un violet pal. În spatele capetelor celor care o interogau, ea se concentra la dârele de condens lăsate de o navă de serviciu ce îşi croia drum prin stratosfera netedă precum sticla.

— Nu există acuzaţii, spuse liderul tribunalului fraudulos, zâmbind înapoi spre ea. Nu ai încălcat niciun regulament, nu-i aşa?

Omul care stătea lângă ea îşi reglă vocea.

— Ei bine, niciunul dintre ale noastre, adăugă ea, iar buzele sale exagerat de rujate se încreţiră în continuu cu dispreţ. Rachel îşi fixă privirea pe coafura ei. Doamna Preşedinte era îmbrăcată într-o manieră de un stil exagerat de femeie istorică – poate pentru a adăuga o tentă de catifea şi dantelă la stilul de management sadic şi masochist – iar un cârlionţ a scăpat de sub controlul a cine ştie ce cosmetice fuseseră folosite să-l disciplineze şi ameninţa să cadă pe o sprânceană bine aranjată, transformându-se într-o buclă nostimă.

— Execuţia de la Lumea lui Rochard nu a fost iniţiativa mea, după cum am subliniat în raport, repetă calm Rachel, în ciuda dorinţei fervente de a se apleca peste masă şi a ciufuli coafura Doamnei Preşedinte.

La naiba, mi-ar plăcea să văd cum te descurci într-o operaţiune de teren eşuată, se gândi ea.

— George Cho primise undă verde din partea guvernului Noii Republici, dar idioţii deja hotărâseră să violeze Cea de-a Treia Poruncă înainte ca eu să fi ajuns la faţa locului şi dacă nu aş fi fost pe poziţii, nu ar mai fi fost nimeni pe pământ când s-ar fi întâmplat rahatul ăla. Aşa că George m-a trimis. După cum cred

că deja am afirmat, nu sunteţi autorizată să citiţi întregul raport. Dar nu despre asta e vorba, nu?

Ea se lăsă pe spate şi sorbi din paharul cu apă, fixându-l cu privirea pe măscăriciul şef cu ochii pe jumătate închişi. Doamna Preşedinte, onorabila încălzitoare de Scaun, care evident că jubila sub numele de Gilda nu-mai-ştiu-cum, profită de pauză pentru a se apleca într-o parte şi a-i şopti Lingăului Numărul Unu ceva la ureche. Rachel puse paharul jos şi îi zâmbi uşor Doamnei Preşedinte. Avea sufletul unui revizor contabil şi o coterie de oameni posomorâţi care o aprobau. Apăruse în căutarea lui Rachel de nicăieri cu o zi în urmă, înarmată cu o înaintare spre rejudecare şi cu o listă de întrebări lungă cât braţul ei, majoritatea centrate pe ultima mutare în interes de serviciu a lui Rachel în afara conului de lumină terestru. Fusese clar încă de la început că habar nu avea ce făcea Rachel pentru serviciul diplomatic şi că nici nu îi păsa. Ceea ce o supăra era faptul că Rachel era trecută în buget ca un ofiţer responsabil de cultură şi divertisment sau ca ataşat cultural – un preamărit factor de mită pentru departamentul de comerţ – iar acesta era domeniul ei de influenţă. Faptul că înregistrarea funcţiei lui Rachel era de fapt o acoperire pentru o altă slujbă total diferită nu însemna absolut nimic pentru ea.

Rachel o fixă pe Doamna Preşedinte, luându-şi cea mai inexpresivă faţă.

— Ceea ce încercaţi voi să aflaţi este cine l-a autorizat pe George să mă trimită în Lumea lui Rochard şi cine a comandat bugetul cheltuit. Rezumatul acestei situaţii este că acest lucru se află în afara jurisdicţiei voastre. Dacă consideraţi că trebuie să ştiţi, rezolvaţi problema asta cu Securitatea.

Zâmbi uşor. Ea fusese numită în funcţie pentru misiunea diplomatică a lui Cho pentru Noua Republică pe statul de plată al Divertismentului, dar de fapt se afla acolo pentru o sarcină care implica şi un sac negru. Dădea explicaţii Camerei Negre, iar Doamna Preşedinte avea să se lovească de un perete de îndată ce va încerca să urmărească firul acesta. Dar Camera Neagră trebuia să îi menţină acoperirea oficială lui Rachel – Naţiunile Unite aveau o politică transparentă a bilanţului pentru a-şi asigura acţionarii că banii lor erau cheltuiţi într-o manieră

echitabilă – iar ea, în consecinţă, trebuia să parcurgă aceste proceduri. Incluzând faptul că putea să fie concediată pentru delapidare de fonduri dacă un oportunist birocratic hotăra că ea constituia un spate numai bun de înjunghiat în ascensiunea sa. Acesta era doar unul dintre riscurile de a fi un inspector de control al armelor sub acoperire.

Zâmbetul Gildei se transformă imperceptibil în încruntare. Implantul său cosmetic de model politician nu ştia cum să interpreteze o aşa stare neaşteptată: pentru o clipă, se puteau observa nuanţe albăstrui pe obrajii ei, iar pupilele sale formau fante verticale. Apoi aspectul de şopârla trecu.

— Nu sunt de acord, spuse ea diafan, respingând obiecţia adusă. Era de datoria ta ca ofiţer la locul faptei să îţi iei responsabilitatea cheltuielilor pentru obiectele de linie. Naţiunile Unite nu sunt făcute din bani, şi noi toţi avem o datorie fiduciară în faţa acţionarilor noştri de a asigura faptul că operaţiunile de menţinere a păcii sunt profitabile şi totuşi este o mică problemă de optzeci de kilograme de uraniu îmbogăţit, de gradul armelor, care rămân nejustificate. Uraniul, draga mea, nu creşte în copaci. Apoi, mai este şi numirea ta neautorizată în această acţiune diplomatică cu o geantă de urgenţe, clasa I, înregistrată în schema prostească a ambasadorului Cho, pentru a sprijini deplasarea ta la bordul navei de război vizată. Geanta a fost folosită ulterior cu scopul de a fugi când totul începea să meargă prost, după cum ai prezis la începutul acestei tărăşenii, deci erai conştientă de asta şi ar fi trebuit încă de la început să nu te bagi. Şi apoi mai este şi problema luării la bord a autostopiştilor…

— După termenii legii spaţiului, aveam o obligaţie de a salva orice persoană aflată la ananghie pe care puteam să o iau la bord. Rachel se uită la Lingăul Numărul Unu, care îi întoarse şi el privirea, apoi se uită rapid în altă parte. *La naiba, asta a fost o greşeală,* îşi dădu ea seama. *O lovitură evidentă.*

— Vă voi aminti şi de faptul că am dreptul, în conformitate cu secţiunea doi a manualului de operare, ca ofiţer de teren, de a mă folosi de avantajele oficiale pentru a salva subordonaţi în vreme de război.

— Nu erai măritată cu el pe atunci, interveni înţepător Doamna Preşedinte.

— Sunteţi sigură că nu a fost o căsătorie aranjată? ciripi Lingăul Numărul Doi, vânând o lovitură oportunistă.

— Aş spune că faptele tind să susţină această presupunere, încuviinţă Lingăul Numărul Unu.

— Datele problemei sunt următoarele: se pare că ai cheltuit o mare parte din banii Naţiunilor Unite fără să realizezi nimic semnificativ, spuse Doamna Preşedinte cu o voce fără inflexiuni. Era pe val: se aplecă în faţă, pieptul agitându-se de emoţie şi obrajii îmbujorându-se de triumf în timp ce se pregătea să dea lovitura fatală.

— Te facem răspunzătoare de această operaţiune, Ataşat Junior Mansour. Fără a pune prea mult accent pe asta, ai irosit mai mult de două milioane de unităţi monetare europene din fonduri oficiale pe o misiune riscantă care nu a adus niciun beneficiu cantitativ pe care l-ai putea menţiona. Te afli pe registrul meu de personal şi eşti sub supravegherea mea directă, iar eşecul tău face ca departamentele de Divertisment şi Cultură să cadă într-o lumină proastă. Sau nu îţi dăduseși seama de impactul advers pe care fanteziile tale de spion îl pot avea asupra muncii serioase de marketing al produselor noastre în afara ţării? Aş putea să găsesc nişte contribuţii minore din partea ta la situaţie în trecutul îndepărtat, dar stai foarte prost la capitolul factori care să îţi diminueze din greşeli. Din acest motiv, îţi vom da douăzeci şi şapte –

— Douăzeci şi şase! întrerupse Lingăul Numărul Doi.

— Douăzeci şi şase de zile pentru a face o revizie contabilă completă extra-departamentală pentru o înaintare de raport despre împărţirea fondurilor pe parcursul operaţiunii Mike November Charlie Four Seven-slash-Delta şi pentru a evalua cele mai bune practici în concordanţă cu asigurarea rezultatelor tale de calitate în contextul prevenirii acelui conflict minor de a se transforma într-un adevărat război interstelar. Doamna Președinte surâse afectat în cinstea propriei sclipiri de geniu, făcându-şi vânt cu o copie a raportului de cheltuieli publice al lui Rachel.

— O revizie contabilă completă? izbucni Rachel. Pilot de birou prost ce eşti! Ea se uită în jur, butonând nervos inelele de control ale dispozitivului-ajutor personal. Un ofiţer din garda de securitate ar fi trântit-o deja la podea în acel moment, dar Rachel reuşi să se stăpânească, deşi adrenalina curgea prin corp, iar upgrade-urile instalate în sistemul său nervos periferic parasimpatic o împingeau către pregătirea de luptă.

— Încercaţi să mă verificaţi! Doar încercaţi! Îşi încrucişă mâinile tensionat. Vă veţi lovi de un zid de cărămidă. Cine este în reţeaua voastră de management? Credeţi că nu putem să îi găsim pe toţi? Chiar vreţi să enervaţi Camera Neagră?

Doamna Preşedinte se ridică şi o înfruntă pe Rachel cu rigiditate, ca o cobră gata să îşi scuipe veninul.

— Obrăznicătură nesuferită, *ţăranco* – rosti ea printre dinţi, îndreptând un deget spre nasul lui Rachel – te arunc în stradă înainte să mai fii iar listată în departamentul de Divertisment şi Cultură! îţi ştiu jocul, oportunistă ticăloasă şi voi –

Rachel era pe cale să răspundă, când lobul urechii stângi începu să bâzâie.

— Scuzaţi-mă un minut, spuse ea ridicând o mână, am un telefon. Îşi făcu mâna căuş la ureche. Da, cine e?

— Opreşte-te imediat! Aceasta este comisia mea de audit, nu un magazin unde se vorbeşte –

— Poliţia. Sunteţi Rachel Mansour? SXB activ trei-zero-doi? Poţi să îţi confirmi identitatea?

Rachel se ridică, cu inima bătând puternic, simţindu-se slăbită de la acest şoc.

— Da, eu sunt, spuse ea distant. Iată amprenta mea. Îşi atinse cu un deget fruntea, cuplând un implant de identitate transdermal la telefon, astfel încât să dovedească cine e.

— Cineva s-o oprească! Philippe, nu poţi s-o blochezi? Asta este o neruşinare!

— Amprenta vocii confirmată. Te-am autentificat. Aici este A Patra Corporaţie de Poliţie Republicană, departamentul din Geneva. Te afli în Place du Molard, nu-i aşa? Avem un raport SXB urgent chiar vis-a-vis de tine. Am apelat la trupa regională, dar avem ghinion că se întâmplă ceva important chiar lângă Brasilia şi toată echipa este acolo, oferind sprijin. Ei nu se pot

întoarce decât în două ore, iar nebunul ameninţă cu o vizită în doar patruzeci şi patru de minute.

— Oh. La naiba! Situaţiile de genul acesta tindeau să evoce blasfemii reflexive din trecutul ei. Rachel se întoarse spre uşă, ignorând lucrurile din jurul său. Câteodată avea coşmaruri despre lucruri de acest gen, coşmaruri care o făceau să se trezească în mijlocul nopţii, ţipând şi îngrijorându-l teribil pe Martin.

— Poţi să trimiți pe cineva să mă ia din piaţetă? Pune-mă la curent în timp ce parcurg drumul până acolo. Ştii că nu am mai avut de-a face cu aşa ceva de ani buni? Sunt trecută pe lista de rezervă.

— Opreşte-te acum!

Doamna Preşedinte se pusese în drum, stând între Rachel şi ieşire. Se bosumflase precum un peşte beta pus în faţa unei oglinzi, avea buzele de un roşu sângeriu, strânse de furie şi pumnii încleştaţi.

— Nu poţi pur şi simplu să pleci de aici!

— Ce o să-mi faci, o să mă plesneşti? întrebă Rachel, părând amuzată de situaţie.

— O să îţi aduc acuzaţii! Tu ai aranjat această disimulare…

Rachel se întinse, o luă pe Doamna Președinte de coate şi o depozită pe masa de conferinţe într-un urlet de furie şi o smuceală de fuste de mătase.

— Rezumă-te la a avea grijă de biroul pe care îl conduci, spuse Rachel cu răceală, neputând să se abţină să nu învârtă cuţitul. Oamenii mari au treburi importante pe care trebuie să le facă.

Rachel aproape că reuşise să îşi controleze tremuratul pe când ajunsese aproape de ieşirea principală. *Proasto, proasto!* Se mustră pe sine. Să o enervezi pe Doamna Preşedinte nu putea decât să înrăutăţească situaţia şi cu munca pe care o avea de îndeplinit mai nou, avea neapărată nevoie de a se calma. Un transportor al poliţiei o aştepta în curtea interioară a domului de birouri ale Naţiunilor Unite, stând în umbra unei statui imense a lui Otto von Bismarck.

— Suspectul este un artist şomer şi singuratic despre care se crede ca poartă numele de Idi Amin Dada, îi transmise

dispeceratul de poliţie prin telefonul încorporat în sistemul osos, oferindu-i simultan câteva imagini în interiorul pleoapei sale stângi.

— Nu există nicio consemnare în afară de prejudicii minore pentru manifestări de artă fără deranjarea liniştii publice şi drepturi de poluare transmise din mentalul colectiv şi un proces remarcabil intentat de Republica Poporului din Midlothian faptului că el pretinde dreptul la titlul de Ultimul Rege al Scoţiei. El...

Următoarele cuvinte au fost acoperite de sunetul sirenelor de alarmă. Cineva din sediu fusese informat de ce se întâmpla la câteva străzi depărtare.

— Nici măcar nu am făcut vreun update de training pentru o situaţie de acest gen în trei ani!

Rachel ţipă în podul palmei în timp ce mergea încet spre transportor. Urcă în el şi acesta începu să galopeze la câţiva metri de mareea de oameni care ţâşnea afară din clădire către cel mai apropiat adăpost atomic.

— Nu aveţi pe altcineva care să fie pus la punct?

— Obişnuiai să te ocupi tot timpul de SXB, de aceea încă te avem trecută ca rezervă, spuse ofiţerul de la dispecerat.

Un poliţist care părea îngrijorat se uita în jur de pe scaunul pilotului, lăsând condusul pe mâinile auto-pilotului.

— Ofiţerii activi, după cum am spus, sunt toţi pe drum din Brasilia prin suborbital. Suntem un oraş paşnic. Aceasta este prima ameninţare cu bombă pe care am avut-o în aproape douăzeci de ani. Tu eşti singurul specialist, activ sau în rezervă, care este în oraş azi.

— Iisuse! Şi trebuia să se întâmple când toţi sunt plecaţi. Ce îmi poţi spune despre incident?

— Făptaşul se ascunde în mulţimea de refugiaţi din Saint-Leger. Pretinde că are un dispozitiv îmbunătăţit şi că îl va detona într-o oră fără opt minute dacă nu îi îndeplinim cererile. Nu suntem siguri ce fel de dispozitiv are sau care îi sunt pretenţiile, dar nu prea contează – chiar şi o bombă artizanală încărcată cu cobalt radioactiv ar devasta cartierul.

— Aşa e. Rachel aprobă, scuturându-și capul. Scuză-mă, tocmai am venit de la o întâlnire cu nişte pierde-vară şi încerc să îmi pun ordine în minte. Şi zici că o să fie o treabă practică?

— Stă ascuns într-un apartament ieftin. Este înăuntru, la mare depărtare de ferestre, ieşiri sau uşi. Dispozitivul nostru de penetrare spune că el se află în camera de divertisment cu ceva destul de dens pentru a fi un dispozitiv de detonare. Ascunzătoarea este prăfuită, dar ne distrăm în timp ce vizionăm înregistrările camerelor de supraveghere din ultima lună – se pare că el a început să le bruieze înainte de a face ceva, iar urmele frecvenţei sale radio de identificare sunt prea curate. Cineva trebuie să meargă înăuntru şi să îl convingă să se lase păgubaş sau să îl elimine, iar tu ai mult mai multă experienţă la aşa ceva decât noi toţi. Spune aici că ai dus la bun sfârşit mai mult de douăzeci de astfel de sarcini iar acest lucru te face cel mai bun expert.

— La dracu! Cine este garantul acestor afirmaţii?

— Sunt toate emise de guvernul oraşului – cred că Lloyds are ceva de-a face cu asta. Mă rog, ne scoţi din situaţia asta cu orice preţ şi noi o să clarificam totul. Orice ai nevoie pentru a îndeplini sarcina, e al tău. Punct.

— Bine.

Ea suspină, fiind pe jumătate îngrozită de cât de uşor era să alunece în modul de a gândi şi de a simţi de odinioară. Data trecută jurase că este ultima treabă de acest gen pe care o face. Data trecută încercase să îşi spintece articulaţia radio-carpiană după ce a terminat sarcina, dar şi-a dat seama că erau metode mult mai uşoare de a ieşi din această profesie. Ca de exemplu să treacă la ceva mult mai periculos, după cum s-a şi întâmplat.

— Cu o condiţie: soţul meu. Pune pe cineva să îl contacteze chiar acum. Dacă este în oraş, spune-i să se ascundă. Şi adăposteşte cât mai mulţi oameni în buncăre. Apartamentele vechi sunt ciuruite, nu-i aşa? Nu există nicio garanţie că voi fi în stare să reuşesc această misiune de una singură fără o echipă de sprijin şi strategie şi nu vreau să mă bazez pe miracole. Ai pregătită vreo trusă de situaţii dezastruoase?

— Deja am început evacuarea şi vei găsi o astfel de trusă când vei sosi, spuse dispecerul. Echipa noastră de SXB se află

pe drum spre casă, dar nu va putea să preia sarcina pentru încă o oră şi jumătate şi se vor afla în starea de inconştienţă de reintrare în aproximativ zece minute. Cred că asta înseamnă că nu îţi vor fi de niciun ajutor.

— Bine. Rachel aprobă dând din cap, redundant. Se îmbrăcase ca pentru o întâlnire de birou, dar, spre deosebire de Doamna Preşedinte, nu se prea dădea în vânt după volănaşe şi vestimentaţie opulentă, avusese parte de asta destul în anul petrecut în Noua Republică. *Şi până la urmă, ce are căţeaua cu mine?* se întrebă singură, marcându-şi în minte să facă puţină căutare de date mai târziu. Îşi coloră jacheta şi carâmbii în culorile cerului, culori calme, şi apoi se aşeză la loc în scaunul ei, respirând adânc şi regulat.

— Nu mai are rost să întreb de armură. Aveţi lunetişti la dispoziţie?

— Sunt pe drum trei echipe. Vor fi pregătiţi să tragă din mai multe poziţii şi vor avea acces la câmpuri de vizibilitate pentru penetrare a suprafeţelor tari în aproximativ douăzeci de minute. Inspectorul MacDougal supervizează această acţiune.

— A evacuat apartamentele până acum?

— Acţiunea aceasta se află în derulare. Aduce dispozitive de făcut zgomot pe măsură ce oamenii ei îi iau de acolo pe civili. Ordinele sunt să evităm orice ar putea să îi dea de înţeles că pregătim o operaţiune.

— Bun. Hmm. Ai spus că făptaşul este un artist. Rachel făcu o pauză. Ştie cineva ce fel de artist e?

Transportorul trecu pe lângă colţul cu Bulevardul Jacques, apoi o luă pe şinele de monorai. Alte echipaje, cu sistemele de orientare prestabilite, o luau pe urmele transportorului: două dube de poliţie, ţopăind pe roţile lor pneumatice, veneau repede din urmă. Împrejurimile clădirilor erau vechi, piatră, cărămidă şi lemn care datau de dinainte de Diasporă şi se demodaseră cam tot de atunci, dând cartierului vechi ceva din aerul unui parc tematic din secolul douăzeci şi unu care se afla sub semnul ruinelor.

— Este un manifestant istoric, spuse dispecerul. Este ceva aici despre colonii. Colonialism. Se pare că are de-a face cu

reconstituirea procesului istoric al eliberării negrilor înainte de holocaust.

— Care holocaust?

— Cel African. Spune aici că el se dă drept împăratul dinaintea holocaustului pe nume Idi Amin, uh, Idi Amin Dada. Este un comunicat de presă despre reîntruchiparea elementelor absurde ale dialecticii reformării proletare ugande prin lentilele refractare ale situaţionismului ideologic neo-dadaist.

— Mda, orice ar însemna asta. Bine. Întrebarea următoare: unde s-a născut tipul? De unde a venit? Ce face?

— S-a născut pe undeva prin Paraguay. A trecut prin excesiv de multe operaţii de fenotip pentru a semăna cu modelul său, Ultimul Rege al Scoţiei, sau Preşedintele Ugandei sau oricine era. Am făcut rost de o broşură de la unul din spectacolele sale susţinute aici. Pretinde că reprezintă platforma de exprimare a sufletului adevăratului Idi Amin.

— Şi acum a luat-o razna, nu-i aşa? Poţi să afli ceva despre trecutul originalului domn Amin? Îmi sună a fi Islamic. A fost arab sau ceva?

Transportorul frână, se clătină puternic, apoi coborî de pe monorai şi se opri într-o masă de poliţişti care mişuna în faţa unei spirale mari cu aspect decrepit a unui complex rezidenţial modular pentru refugiaţi, spirală care atârna în afara unui copac extrudat din titan. Un şuvoi regulat de oameni curgea din clădire, escortat de poliţişti în direcţia Place de Philosophes. Rachel deja putea să vadă un şir de ridicători care veneau, încercând să evacueze cât mai mulţi oameni posibil din clădirile din jurul zonei zero. De fapt, nu conta dacă acest nemernic era destul de capabil de a construi un dispozitiv nuclear care să funcţioneze. Dacă Zâna Plutoniu fusese destul de generoasă, ar putea să îşi facă dispozitivul să fâsâie şi va contamina mai multe clădiri. Chiar şi o grămadă de plastic acoperită cu reziduuri de nivel înalt furate putea face un dezastru. Tratamentul intravenos împotriva toxicităţii şi terapia de reparare a genelor pentru mai multe mii de oameni era o metodă al dracu de scumpă de a plăti pentru pandaliile unui artist, asta dacă ar fi reuşit să atingă pragul critic…

Ofiţerul responsabil de această acţiune – o femeie blondă cu o procesiune de poliţişti care o înconjurau – se apropia.

— Tu! Tu eşti specialistul la care spera dispeceratul? întrebă ea.

— Da, eu sunt. Rachel ridică din umeri, deranjată. Vestea proastă este că nu am avut timp deloc să mă pregătesc pentru sarcina asta şi nici nu am mai făcut ceva de genul ăsta de trei sau patru ani. Ce ai pentru mine?

— Un adevărat idiot, după cum se pare. Eu sunt inspectorul Rosa MacDougal, Asociaţia de întărire Joker-ul Zâmbăreţ. Te rog, urmează-mă.

Biroul gărzilor de securitate era centrul unui roi de activitate, extinzându-se pe jumătate din parcarea acoperită cu iarbă din faţa clădirii de apartamente. Biroul în sine era vopsit în culoarea verde spălăcit şi nu dădea semne că este întreţinut şi nici măcar curăţat.

— Nu am mai lucrat cu Joker-ul Zâmbăreţ până acum, recunoscu Rachel.

— Mai întâi lasă-mă să îţi spun că, precum toţi operatorii SXB, această muncă este neplătită, dar ne aşteptăm la donaţii nelimitate de echipament şi de susţinere în timpul evenimentului şi beneficii postmortem pentru ruda cea mai apropiată în caz că lucrurile nu merg bine. Nu acceptăm responsabilitate pentru eşec, pentru că, de obicei, echipele SXB sunt „prea” moarte pentru a combate acest lucru. Pur şi simplu ne dăm toată silinţa. Este clar?

— Ca şi cristalul.

MacDougal se uită la un scaun.

— Aşează-te. Mai avem jumătate de oră până situaţia va atinge punctul critic.

— Bine. Rachel se aşeză. Îşi împreună vârfurile degetelor şi apoi oftă. Cât de sigură eşti că acest lucru este cât se poate de adevărat?

— Primul lucru care s-a aflat despre acest incident a fost când adulmecătorul de neutroni pasiv al clădirii a înregistrat creşteri masive. La început, administratorul de bloc a crezut că nu funcţionează bine, dar de fapt acel Idiot pregătea o bombă. Făcuse rost de un plan de asamblare ieftin din arhiva de

documente a vreunui anarhist şi a tot cumpărat materie primă de beriliu pentru bomba sa artizanală în ultimele şase luni.

— La dracu. Beriliu. Şi nu a observat nimeni?

— Hei! MacDougal şi-a întins mâinile. Nimeni de aici nu ne plăteşte să acoperim toate nimicurile. Întreprinderea privată nu îşi extinde aria şi la strângeri de mâini ubicue. Dacă ne băgăm nasul unde nu ne fierbe oala, suntem daţi în judecată până sângerăm. Este o piaţă liberă, nu-i aşa?

— Huh. Rachel aprobă. Era vorba de o situaţie veche, familiară. Cu nouă sute de locuri permanente în Grupurile Speciale de Interes ale Securităţii Naţiunilor Unite, singurul miracol era că unele lucruri chiar se duceau până la capăt. Totuşi, dacă ceva ar fi putut să stimuleze cooperarea, acest lucru se referea la combinaţia letală de nanofabrici improvizate în locuinţe şi arme care suportă fuziune nucleară de pe piaţa neagră. Dreptul la autoapărare nu făcea parte din această categorie, ci de cele mai multe ori era reprimat, şi considerat ca o distrugere reciproc acceptată, cel puţin nu în zonele dezvoltate. De aici se trag voluntarii SXB şi coşmarurile sale recurente şi mutarea sa ulterioară în corpul diplomatic implicat în echipa de control al armelor. Iar acest lucru era de fapt aceeaşi muncă pe scală interstelară, cu beneficiul că guvernul tindea, de obicei, să fie mai raţional în ceea ce priveşte dispunerea strategică interstelară a bombelor nucleare defensive decât artiştii smintiţi de pe stradă care aveau ciudă pe societate şi o armă nucleară confecţionată acasă.

— Bine. Deci ţinta noastră a făcut cumva rost de doisprezece kilograme de metal greu pentru arme nucleare şi a testat o asamblare subcritică înainte ca cineva să observe. Şi pe urmă?

— Managementul clădirii a emis un ordin automat de evacuare în paisprezece zile pentru violarea contractului de ocupare temporară. În oraşul ăsta avem o politică de toleranţă strict zero pentru arme de distrugere în masă.

— Oh, Iisuse. Rachel îşi frământă fruntea cu mâna.

— Stai că devine şi mai interesant, adăugă inspectorul MacDougal cu un entuziasm morbid. Nebunul nostru a trimis un mesaj robotului managementului clădirii, cerând ca ei să îl recunoască ca Preşedinte al Ugandei, Rege al Scoţiei, Dictator

Planetar Suprem şi Mâna Stângă a Eschaton-ului. Robotul i-a spus să se ducă dracu direct, probabil că nu fusese cea mai bună idee, pentru că atunci i-a ameninţat că îi va arunca în aer.

— Prin urmare este vorba de neînţelegerile de rutină dintre chiriaş şi proprietar, la care se adaugă o bombă care va face să cadă multe pene.

— Cam aşa stă treaba.

— La dracu! Şi ce s-a întâmplat pe urmă?

— Ei bine, robotul de management al clădirii a etichetat această ameninţare ca fiind (a) o ameninţare care poate să distrugă proprietatea rezidenţială şi (b) o subclasă, bombă falsă. Aşa că au apelat la legătura lor de asigurare, iar robotul nostru l-a trimis pe ofiţerul Schwartz să aibă o discuţie politicoasă. Şi atunci a fost momentul în care s-a dat peste cap situaţia.

— Ofiţerul Schwartz este disponibil? întrebă Rachel.

— Chiar aici, mormăi ceea ce Rachel crezuse că este un costum militar de rezervă. Nu era nici pe departe aşa ceva, ci era o armură de trupă SWAT, şi era şi ocupată. Schwartz se întoarse greoi către ea.

— Tocmai mă pregăteam să intru.

— Oh, atunci care este situaţia acolo?

— Este un om foarte masiv, spuse Schwartz. Ajustare de melatonină la nivel înalt. De asemenea ajustare de steroizi androgeni de nivel înalt. Este construit ca partea de vest a unui tanc care se îndreaptă spre est. Trăieşte ca un porc! Ofiţerul mormăi. Este un *artist.*

Dar acest lucru, cred eu, nu îi dă nimănui dreptul de a trăi ca un animal.

— Spune-i ce s-a întâmplat, zise MacDougal obosită, oprindu-se din a telefona prin implantul său de la încheietură.

— Oh. Acest artist cere să fie încoronat ca Rege al Africii sau ceva de genul acesta. Îi spun un nu politicos, cu toate acestea, poate fi încoronat rege al scursurilor societăţii dintre numerele 19 şi 21 de pe Strada Tabazan dacă nu doreşte să plece într-un mod paşnic. Nu aveam armură, aşa că atunci când domnul artist a îndreptat o armă spre mine, am plecat fără tam-tam, mulţumind destinului că pot face asta.

— Ce fel de armă?

— Baza de date spune că era o replică veche a mecanismului Kalașnikov.

— Ai reuşit să vezi vreo urmă a bombei sale? întrebă Rachel, simţind o senzaţie de scufundare.

— Numai trăgaciul omului mort, prins la încheietura mâinii sale stângi, spuse ofiţerul Schwartz cu o strălucire în ochi ce se putea vedea prin geamul gros al caschetei sale. Dar casca mea a detectat un flux uşor de neutroni. El spune că este o armă creată pe bază de uraniu. Las asta la latitudinea ta.

— La *naiba!* Rachel se apleacă în faţă, gândind cu furie: *Şantaj nuclear. Întrerupător cu temporizator. Armă creată pe bază de uraniu, simplă, dar letală. Lunaticul zace sângerând, în depărtare sclipirea dublă a pulsului de raza X arde aerul opac, ventilul plasmei scapără pentru a elibera pulsul căldurii. Idi Amin Dada întruchipând la perfecţie un dictator mort. Cincizeci şi unu de minute până la detonare, dacă are tupeul să meargă până la capăt. Artistul genera dispreţ. Ce ar face un artist?*

— Dacă îi daţi jumătate de şansă şi un public, va apăsa pe buton, spuse ea uşor.

— Poftim?

Ea se uită pe fereastră la şirul ordonat de persoane sărace evacuate care erau duse departe de acest loc. Era evident că acestea erau sărace, aveau feţele diforme, cu malformaţii sau pur şi simplu urâte, iar unul sau doi dintre ei chiar păreau îmbătrâniţi.

— Este un artist, spuse ea calm. Am mai avut de-a face cu asemenea gen de persoane, chiar recent. Şi după cum chiar personajul negativ a spus, nu îi da niciodată unui artist pe mână o armă Browning. Aceştia sunt unii dintre cei mai periculoşi tipi pe care poţi să îi întâlneşti. Marginea Festivalului… la dracu! Artiştii aproape întotdeauna vor un public, spectacolul distrugerii. Acel nume – Dada. Aceasta este o deconspirare mortală. Să vă aşteptaţi la un act nejustificat de violenţă în masă, o scenă a cruzimii. Cam tot ce pot face eu este să îl ţin de vorbă în timp ce voi ajungeţi în poziţia optimă pentru a-l ucide. Şi nu îi daţi nici cea mai mică impresie de public. Ce fel de profil psihologic aţi găsit?

— Are un comportament de genul vechiului labil psihic şi arţăgos. Este un nemernic periculos, spuse MacDougal, încruntându-se. Clipi pentru o clipă ca şi cum ar i-ar fi intrat ceva în ochi, apoi îi aruncă încă o privire lui Rachel.

— Poftim. Citeşte-o repede şi apoi începi să vorbeşti. Nu cred că mai avem timp de stat.

— Bine. Nările lui Rachel se dilatară, inhalând o mixtură urât mirositoare de cafea veche, transpiraţie de emoţii şi mirosul unui posibil incident al poliţiei în zona zero. Se concentră la notiţe, nu că ar fi avut ceva important de citit, pe lângă obişnuita şi obositoarea litanie de credite de apreciere subliniate cu roşu, derivaţii de încredere publică, promisiuni nerespectate, expoziţii de stalagmite de excremente pietrificate şi o carieră terminată cu retragerea de la şcoala de artă. Idi încercase să intre în armată, orice armată, dar nici măcar o garnizoană privată de mercenari de clasa a doua din Wichita nu a vrut să îl ia. *Nebun de-a binelea,* asta spunea despre el într-o notiţă asistentul personal al sergentului de recrutare. Diagnosticul lui MacDougal părea deja înfricoşător de plauzibil când

Rachel a dat peste documentele care relatau obsesia sa de-o viaţă şi a văzut fotografiile vechi şi chitanţele de la saloanele ieftine pe care Idi – numele său real pentru dosar, acum că îşi dăduse uitării trecutul său familial întunecat – îşi cheltuise toţi banii din asigurări.

— Injecţii cu *Treponema pallidum*? La dracu! A plătit să fie injectat cu sifilis?

— Da, şi nu chiar orice fel de sifilis – a vrut versiunea a treia în care oasele încep să ţi se topească, faţa îţi cade, iar tu suferi de demenţă şi instabilitate mentală puternică. Nicio decadă de intervenţii nu ar putea salva aparatul genital al lui Idi de atât puroi infiltrat.

— Este nebun! Rachel scutură din cap.

— Da, ţi-am tot spus asta. Ceea ce vreau să ştiu este dacă poţi să te descurci cu el.

— Hmm. Făcu o pauză. Este mare. Este la fel de dur precum pare?

— Nu, spuse Schwartz. Aş fi putut şi eu să îl dobor uşor, fără armură. Doar că avea un pistol. Este bolnav şi îşi face rău singur.

— Bine atunci. Rachel luă o decizie. Cât mai avem? Patruzeci şi patru de minute? Când veţi evacua pe toată lumea, va trebui să intru şi să vorbesc cu el faţă în faţă. Ţineţi armele astfel încât să nu se vadă, dar dacă puteţi să ţintiţi direct prin tavan…

— Fără gloanţe, zise MacDougal. Nu ştim cum a cuplat butonul de la bombă, aşa că nu putem să ne permitem să riscăm. Avem totuşi astea. Ridică o casetă mică. Roboţi-viespe încărcaţi cu lichid de adormit, teleghidaţi. O înţepătură şi va adormi în zece secunde. Segmentul crucial este între momentul în care el conştientizează că va fi eliminat şi punctul în care îşi pierde cunoştinţa. Cineva trebuie să îl împiedice să spună o comandă de detonare şi să explodeze bomba.

— Bine. Rachel dădu din cap gânditoare, încercând să ignore presentimentul şi dorinţa instinctivă de a se ridica şi a fugi oriunde, atât timp cât era la cât mai mare depărtare de lunaticul bolnav cu complexul Osama şi cu bomba atomică de la etaj.

— Deci, pui senzori peste tot pe corpul meu, eu intru, vorbesc şi improvizez. Vom avea nevoie de nişte cuvinte codate. „Voi strănuta” înseamnă că voi încerca să îl dobor singură. Şi, ah, „Miroase ciudat” înseamnă că vreau ca voi să intraţi cu tot ce aveţi. Dacă puteţi să îi daţi o lovitură de lobotomie, să o faceţi, chiar dacă va trebui să trageţi prin mine. Doar încercaţi să nu îmi atingeţi creierul, dacă se ajunge la aşa ceva. Aşa jucăm. Totuşi, viespile ar fi mai bune. Voi încerca să nu vă chem decât dacă sunt sigură că nu pot să îl imobilizez sau sunt sigură că va apăsa butonul. Rachel tremură, simţind un val familiar de nervozitate.

— Eşti aşa de sigură? întrebă Schwartz, părând neîncrezător.

Rachel se uită la el.

— Acest dobitoc va ucide zeci, poate sute de oameni dacă nu îl prindem chiar acum, spuse ea. Tu ce crezi?

Schwartz înghiţi. MacDougal scutură din cap.

— Cum îţi câştigi tu existenţa? întrebă ea.

— Mă bag la părţile de dezarmare de care inspectorii nu se ating. Rachel rânji, ascunzându-şi dinţii ca pe propria frică. Se ridică.

— Hai să îi venim de hac.

Inofensiv

Pământul, văzut din orbită în secolul douăzeci şi patru era o planetă torturată de civilizaţia tehnologică, purtând cicatricele lăsate de transcendenţa incipientă. Aproape zece la sută din suprafaţă a fost cimentată la un moment sau altul. O cantitate mare de iarbă cosită purta semnele de sutură ale procesului incomplet de fertilizare. De la junglele din Sahara şi până la zonele înverzite şi fragile din bazinul amazonian, era dificil să găseşti vreo părticică a suprafeţei planetare care să nu fi fost atinsă de tehnologie.

Civilizaţia umană de pe Pământ, iniţial limitată la o singură planetă, se împrăştiase în tot sistemul solar. Giganţii gazoşi din locurile mai îndepărtate au dezvoltat noi reţele industriale, în timp ce înălţimile din Kilimanjaro şi din centrul Panama exsudau fire de diamant pe orbita satelit. Odinioară îi spuneau Pământ. Acum era numit Vechiul Pământ, locul de naştere al umanităţii şi leagănul civilizaţiei. Dar era o dinamică ciudată în această veche planetă mamă, o privelişte tânără total necaracteristică. Vechiul Pământ în secolul douăzeci şi patru nu adăpostea cele mai vechi civilizaţii umane. Nici pe departe.

Pentru acest fapt paradoxal, majoritatea oamenilor învinovăţeau Eschaton-ul. Eschaton-ul – produsul puternic superuman de inteligenţă artificială al singularităţii tehnologice care se unduia prin reţelele de cuantum computerizate de la sfârşitul secolului douăzeci şi unu – nu voia să împartă o planetă cu zece miliarde de primate speriate de viitor. Când s-a bazat doar pe inteligenţa aproape divină, a deportat majoritatea oamenilor pe alte planete prin găuri de vierme generate de puteri pe care oamenii de ştiinţă nu le puteau înţelege nici secole mai târziu. Dar nici că avuseseră mult timp să îi analizeze metodele imediat după catastrofă – majoritatea oamenilor a fost prea ocupată luptându-se să supravieţuiască rigorilor dezastrului economic indus de procesul de depopulare. Abia o sută de ani mai târziu, când primele nave spaţiale de pe Pământ, cu viteze mai mari decât cea a luminii, au ajuns la cele mai apropiate stele, a fost momentul în care au descoperit cel

mai ciudat aspect al acestui proces. Găurile pe care Eschaton-ul le-a făcut în spaţiu puteau duce, de asemenea, şi în trecut, cu un an înapoi pentru fiecare an făcut în viitor. Şi unele dintre găurile de vierme au parcurs într-adevăr distanţe foarte mari. Din momentul în care a început singularitatea, receptorii de căutare a inteligenţei extraterestre au început să primească semnale puternice. Semnalele din spaţiu, care până acum nu înregistrau nimic, reverberau cu sunetul şi zumzăitul de voci umane.

În cel de-al treilea secol după marele eveniment, formele de guvernământ de pe Pământ şi-au revenit aproape în totalitate. Coaliţiile fragmentate şi micro-economiile defensive lăsate în urmă de colapsul provocat de imperiul de comerţ liber global din secolul douăzeci şi unu s-au reformat ca o reţea descentralizată capabilă să întreţină o economie avansată. Chiar au reuşit să susţină povara imensă a proiectelor de fertilizare. Unele industrii înfloreau. Pământul câştiga cu rapiditate o reputaţie ca fiind cea mai mare şi cea mai deschisă reţea pe distanţă de o sută de ani lumină. Naţiunile Unite – cu un ecou mult mai mare şi mai puternic decât prima organizaţie care a purtat acest nume – includea şi etnii nontribale. Restructurată să facă profit, acumula o reputaţie formidabilă pentru diplomaţie mercantilă. Chiar şi cea mai stringentă problemă a secolului douăzeci şi doi, accidentul de populaţie care a urmat în urma singularităţii, a fost prevenit cu succes. Programe anti-îmbătrânire ieftine şi o politică deschisă către emigranţi stabilizaseră bine populaţia la nivelurile de la jumătatea secolului douăzeci, în capacitatea teritorială a planetei şi în numărul de persoane necesare pentru a susţine iar cercetarea ştiinţifică avansată. Pe scurt, era o vreme în care optimismul şi dorinţa de extindere dominau: era un mozaic de civilizaţii tinere, energice, pluraliste care aveau o dezvoltare explozivă în cartierul stelar şi care îşi redescopereau copiii demult pierduţi.

Dar niciunul din aceste lucruri nu facilita o stare de confort şi lux, lucru pe care Rachel Mansour – care se născuse pe această planetă înainte cu mai bine de o sută de ani – îl aprecia mai mult decât orice.

***

— Sunt gata să intru, spuse ea încet, proptindu-se de peretele din aerogel ieftin gri al uşii. Se uită în sus şi în jos pe coridorul gol. Mirosea urât. Covorul subţire era murdar, acoperit de mai multă mizerie decât putea suporta sistemul său de auto-curăţare şi multe dintre panourile de iluminat erau sparte.

— Este toată lumea pe poziţii?

— Mai avem câteva arme de artilerie grea care încă se asamblează. Încearcă să nu ne chemi, cel puţin în primele zece secunde. După asta, vom fi gata să intervenim când vei avea nevoie de noi.

— Bine. Hai că intru.

Din anumite motive ar fi vrut să o fi adus şi pe Doamna Preşedinte cu ea pentru a vedea pe ce fel de muncă se duceau banii din contul său diplomatic. Rachel se scutură puţin, inspiră adânc şi bătu la uşă. Doamna Preşedinte putea să citească totul despre asta stând confortabil în sala sa de comitet când mass-media va prelua această informaţie. Pentru moment, era munca lui Rachel, iar ea trebuia să se concentreze 101 la sută.

— Cine este? răcni o voce aflată de cealaltă parte a uşii.

— Negociatorul poliţiei. Voiai să vorbeşti cu cineva?

— Ce mai aştepţi atunci? Ai face bine să nu fi înarmată! Intră şi ascultă-mă. Ai adus cu tine camere de luat vederi?

— Schwartz are dreptate, mormăi Rachel în audio-monitorul său. Sunteţi pregătiţi de intervenţie?

— Da, suntem alături de tine. Vocea lui MacDougal se auzea încet şi tensionată în urechea sa stângă.

Rachel puse mâna pe clanţă şi împinse uşor. Gardienii au cerut un control de urgenţă şi managementul a decuplat toate încuietorile. Uşa se deschise uşor. Rachel stătea în uşă, de unde putea să vadă toată sufrageria.

— Pot să intru? întrebă ea, fără să dea de gol faptul că a observat zumzetul de aripi de insecte trecând prin spatele umerilor ei în momentul în care uşa s-a mişcat.

Apartamentul era o locuinţă de o cameră: patul, cabina de duş şi facilităţile bucătăriei erau construite astfel încât să se plieze pe pereţii opuşi ai camerei de distracţie. O fereastră amplasată faţă în faţă cu uşa dădea într-o privelişte perpetuă cu Jupiter, văzut din prisma crustei satelitului gazos şi galben Io.

Odată fusese un modul ieftin pentru găzduirea refugiaţilor (singur, adult, pentru folosinţă), dar ocupanţii ulteriori se cuibăriseră acolo, deteriorând utilităţile de bază şi distrugând mobila. Rămăşiţele de mobilă extensibilă erau supraextinse, proptelele de susţinere erau îndoite şi disfuncţionale. Se simţea duhoarea a o sută de mâncăruri vărsate pe covorul jerpelit. Mirosul scârbos-dulceag de mâncare în descompunere era aproape mascat de damful de ţigări ieftine. Camera puţea a miros de ţigări – o aromă puternică, contaminată după părerea lui Rachel, deşi ea se lăsase de acest obicei odată cu cea de-a treia pereche de plămâni, acum mulţi ani.

Omul tolănit pe balansoarul din mijlocul camerei făcea ca mizeria din jurul său să pară floare la ureche.

Avea aproape doi metri înălţime şi era construit ca un rezervor, dar era evident faptul că era bolnav. Părul său era împânzit de fire albe, burta goală se revărsa în afară iar faţa îi era ridată. Îşi roti scaunul către ea şi se lumină la faţă.

— Intră în palatul meu regal! spuse el pe un ton declarativ, gesticulând cu ambele mâini. Rachel văzu bandajul murdar înfăşurat pe încheietura sa stângă, urmărind un cablu securizat în direcţia unui container mare din spatele scaunului.

— Bine, intru, spuse ea cât de calm putu şi intră în cameră.

Se auzi o voce aspră de robot bolborosind din container:

— T minus treizeci şi cinci de minute şi numărătoarea continuă. Atenţie: alertă de proximitate. Femeie neidentificată la distanţă de trei metri. Cer permisiunea de a accelera detonarea.

Rachel înghiţi. Omul din scaun nu părea că a observat.

— Bine ai venit în palatul prezidenţial al Regatului Prezent şi Viitor al Ugandei! Cum te cheamă, dulceaţă? Eşti o jurnalistă celebră? Ai venit aici să mă intervievezi?

— Um, da. Rachel s-a oprit chiar în faţa uşii, la doi metri de omul bolnav şi bomba-animal de casă vorbitoare.

— Eu sunt Rachel. Aveţi o bombă foarte frumoasă, spuse ea cu grijă.

— Atenţie: alertă de proximitate. Fiinţă umană neidentificată la distanţă de…

— Taci dracu din gură, spuse bărbatul şi bomba se opri la mijlocul propoziţiei. Este o bombă frumoasă, nu-i aşa?

— Da. Aţi fabricat-o dumneavoastră? Pulsul lui Rachel o luă razna. Şi-a stopat excesul glandelor endocrine, forţând canalele de transpiraţie din palme să se oprească din pompat şi stomacul să înceteze să încerce să dea afară tot peste cea mai apropiată fereastră.

— Eu? Semăn eu cu vreun specialist în bombe? Am cumpărat-o de pe raft.

El zâmbi, lăsând să se vadă un dinte de aur strălucitor. Rachel reuşi să afişeze o faţă normală, dar nările ei se dilatară de la mirosul incomparabil de descompunere dentală.

— Nu-i aşa că e formidabilă? îşi ridică încheietura. Dacă mor, *puf!* Am toate cheltuielile de înmormântare incluse!

— Cât de mare este? se aventură ea.

— Oh, este foarte mare! rânji larg şi îşi depărtă sugestiv picioarele, frecându-se în zona genitală cu o mână.

— În starea a treia ajunge până la trei sute de kilotone.

Stomacul lui Rachel împietri. *Asta nu este o bombă pe care o cumperi la colţ de stradă,* subvocaliză ea, sperând ca MacDougal să asculte cu grijă.

— Trebuie să te fi costat o groază de bani, spuse ea încet.

— O, da. Rânjetul îi pieri de pe faţă. A trebuit să vând totul. Am renunţat până şi la tratamente.

— Ce tratamente?

Dintr-o dată se ridică şi începu să vorbească cu emfază.

— Cele care m-au făcut Idi Amin! Rege al Scoţiei, Victoria Cross, Extremist Cheie Negru, Membru al Imperiului Britanic, Guvernator al Kiboga şi Primar al Bukake! Eu sunt Preşedintele! Să mă respecţi şi să îţi fie frică de mine! Voi, europenii albi şi laşi aţi oprimat poporul din Africa destul – a venit timpul pentru o nouă lume liberă! Militez pentru valorile islamice, triumful african şi eliberare din mâna opresorilor. Dar nu îmi acordaţi niciun fel de respect! Nimeni nu mă ascultă când le zic ce să facă. A venit timpul pedepsei! Aerul din faţa ei s-a umplut de salivă. Rachel încercă să facă un pas înainte fără să îi atragă atenţia, dar bomba remarcă acest lucru.

— Alertă: alertă de proximitate avansată! Fiinţă umană neidentificată, presupusă a fi ostilă, la…

— *Nu te mişca,* îi şopti MacDougal încet în ureche. *Bomba nenorocită tocmai s-a armat. Dacă te apropii mai mult fără ca el să îi spună că eşti prietenoasă, ar putea să explodeze.*

Un strop de transpiraţie se prelinse pe o parte a feţei lui Rachel. Ea se forţă să zâmbească.

— Este foarte impresionant, spuse ea uşor. Insectele roiau încet deasupra capului lui, viespile poliţiei încercuindu-i capul şi aşteptând o şansă pentru o lovitură sigură. Un singur gând îşi înfipse ghearele în mintea ei. *Trebuie să te apropii! Dar cum?*

— Îmi plac bărbaţii impresionanţi, domnule Preşedinte.

Încerc să mă apropii destul de mult astfel încât să îl imobilizez, subvocaliză ea. *Mai spune-mi o dată cu ce sunt înarmaţi gândacii voştri.*

— Îmi pare bine că eşti de părerea asta, domnişoară, spuse Ultimul Rege al Scoţiei, frecându-şi zona genitală.

Nu este priapismul un simptom de stare avansată? subvocaliză ea, holbându-se la zona intimă şi forţându-se să îşi umezească buzele subit uscate.

— *Sunt încărcate cu o doză foarte puternică de substanţă opusă serotoninei care are ca ţintă activarea sistemului reticular. Zece secunde şi va intra în comă. Trebuie doar să îl oprim să îi spună bombei să explodeze după ce este înţepat şi până îşi pierde cunoştinţa. Şi, da, este un simptom.*

— Micul dumneavoastră rege pare că vrea să ţină un proces. Rachel surâse ademenitor, înghiţind în sec şi pregătindu-se pentru următorul pas. *Mai întâi câștigă-i încrederea şi pe urmă abuzează de ea…*

— Care este protocolul pentru a te apropia de un Preşedinte, domnule Preşedinte?

— Trebuie să fii goală. Oamenii goi sunt prietenii mei. Persoanele dezbrăcate nu au arme. Ai auzit, bombă?

Femeile dezbrăcate sunt prietenele mele. Târfele dezbrăcate. Prietenele mele speciale.

Părea să se fi calmat puţin, dar maxilarul era încă tensionat şi se uita furios, cu ochii pe jumătate închişi, de parcă ar fi avut o durere groaznică de cap din cauza sinusurilor.

— Te vei dezbrăca, curvo?

— Dacă aşa spuneţi dumneavoastră, domnule Preşedinte.

Rachel îşi blocă muşchii de la maxilar într-un rictus dureros care imita un zâmbet în timp ce îşi descheie jacheta şi şi-o dădu jos. *Ai auzit asta?* subvocaliză ea în timp ce îşi rulă jambierele la nivelul gleznelor şi păşi afară din ele. Stătu în faţa lui şi îşi menţinu rânjetul forţat, încercând să arate ispititoare, poruncind glandelor sale endocrine să îi dea un puseu în vasele de sânge subcutanate şi să îi întărească sfârcurile. Încerca să mimeze atracţia sexuală, să facă orice pentru a-l distrage pe nenorocitul ăsta trist de la posibilitatea în care el va fi dat uitării nucleare, luând după el jumătate din oraş. Orice, pentru a fi mai aproape de butonul de declanşare…

— Poţi să te apropii de tron, declară Comisarul de Teren Profesor Doctor Preşedinte Idi Amin Dada, depărtându-şi picioarele. Cu o grimasă de dezgust vag, îşi deschise fermoarul de la pantaloni. Penisul său era într-adevăr mare şi erect: avea de asemenea şi nişte răni care supurau, ca o vânătă stricată.

— Îngenunchează să îţi săruţi împăratul!

Rachel văzu cum el îşi încrucişează mâinile după cap. Buricele degetelor de la mâna sa dreaptă atingeau banda declanşatoare legată de încheietura mâinii în timp ce el zâmbea leneş. Ea îngenunche în faţa sa, fiind foarte tensionată.

— Pot face minuni cu mâinile mele, se oferi ea în timp ce se întindea să îi atingă zona genitală, cu pielea tremurând pe ea.

— Atunci dă-i drumul, spuse el magistral. Adu-ţi aminte că, în calitate de Preşedinte, am puterea de a te omorî sau a te lăsa să trăieşti.

Rachel dădu din cap în semn de aprobare, apoi îi atinse cu grijă glandul. Putea să vadă o venă care pulsa. Se aplecă mai aproape, încercând să calculeze distanţa şi înghiţind fiere.

— Pot să vă sărut, domnule Preşedinte? Sunteţi un bărbat foarte puternic. V-ar plăcea asta? Sunt o supusă loială dumneavoastră. Mă lăsaţi să vă sărut pe gură?

Comisarul de Teren şi Profesor se ridică uşor.

— Desigur, spuse el, mimând o solemnitate uşor jenantă. Se opri din respirat când ea îl masă în acea zonă.

— Hei, ce ciudat miroase, spuse Rachel rapid. Apoi se aplecă şi îşi lipi gura de buzele sale, inspectând cu limba şi ţinându-şi degetele ocupate cu penisul său. El se tensionă puţin, îşi arcui

spatele, iar ea încercă să se întindă pentru a-i prinde mâna dreaptă de încheietură. Ceva ca un insectoid zbură prin faţa ochilor ei într-un fâlfâit de aripi, în vreme ce el zvâcni şi simţi cum pompează un jet vâscos de spermă imperială pe talia sa. Maxilarul său se contractă. Ea îşi împinsese limba în gâtul lui cât de departe putu, având ochii bine închişi, ţinându-şi respiraţia şi rugându-se ca el să nu aibă un atac de apoplexie în timp ce se unduia şi ejacula, având corpul lipit de ea. Preşedintele pe viaţă se zbătu de două ori: apoi îşi dădu ochii peste cap şi căzu pe spate în balansoar. Mâna sa dreaptă căzu într-o parte. Ea se îndreptă, se ridică gâfâind şi reuşi să se întoarcă într-o parte. Scuipă, încercând să scape de gustul de dinţi în descompunere din gura ei, apoi începu să vomite pe picioarele viitorului fost dictator.

După câteva secunde, simţi nişte mâini puternice pe umerii săi.

— Haide, spuse MacDougal. Hai să te luăm de aici. Totul este sub control.

— Sub… Rachel se mişcă pentru a-şi şterge lacrimile din ochi, apoi îşi dădu seama că mâna sa este lipicioasă. Uh, s-a terminat?

Camera se umplea cu poliţiste goale care transportau cutii cu unelte şi care vorbeau prin microfoane încorporate în gât.

— Echipa care se ocupă în mod normal de bombe este aici, gata să intervină – cel puţin jumătate din ea. Poţi să te retragi acum.

Fără uniformă şi armură, Inspectorul MacDougal avea cele mai remarcabile tatuaje pe care Rachel le văzuse în decurs de ceva timp: aripi de înger pe omoplaţi şi un şarpe în jurul taliei sale mici. Ea arătă spre cele patru femei dezbrăcate care se aplecau peste bombă, înarmate cu instrumente şi antidoturi pentru neutroni.

— Asta a fost de mare inspiraţie, colonele. „Femeile goale sunt prietenele mele”.

Rachel scutură din cap. O insectă zbura deasupra sa. Nu aparţinea poliţiei, era probabil primul sol al unui roi de jurnalişti.

— Nu sunt chiar un colonel. Doar joc rolul unuia în republicile bananiere. Se cutremură.

— Trebuia să mă apropii destul de mult să îl păcălesc şi să îi dau mâna la o parte. Am recurs la tot ce a trebuit pentru a face asta.

— Ei bine, dacă ar fi fost după mine, ţi-aş fi dat o medalie. MacDougal se uită lung la balansoar şi scutură din cap. Ai avut tupeu. Unii nenorociţi ar face orice pentru o labă.

— Am nevoie de apă, gâfâi Rachel simţind un alt val de greaţă venind…

Cineva i-a dat o sticlă cu apă. Îşi clăti gura şi scuipă, treptat, până ce sticla se goli, încercând să îşi aducă aminte că ar fi putut să fie mult mai rău. Putea să aibă limba muşcată dacă el ar fi avut un atac de apoplexie. Sau ar fi putut să vrea ceva mai rău. Încă o sticlă apăru şi turnă jumătate din conţinutul ei pe mâna stângă şi pe coapsă.

— Am nevoie de un duş. Antibiotice. Multe antibiotice. Pentru cât timp l-a adormit doza aia?

— Pentru cât timp? MacDougal părea confuză, apoi văzu insectele: îşi îndreptă poziţia, încercă să pară severă şi îşi luă atribuţiile de management cu presa.

— Securitatea Jokerul Zâmbăreţ ia intervenţiile în cazul armelor de distrugere în masă foarte în serios, în concordanţă cu politica noastră de toleranţă zero în ceea ce priveşte armele nucleare, ne-am desfăşurat forţele şi am depozitat o sarcină distructivă care avea drept ţintă sistemul de activare reticulară. Nu mai are aşa ceva acum. Va rămâne adormit până ce restul cerebelului său cedează.

Ceea ce, judecând după cum a privit figura sforăitoare şi erectă, va fi mai devreme decât mai târziu. Evenimentele de artă improvizată incluzând şi arme nucleare tindeau să apară negativ în presă, chiar şi în liniştita Republică şi Canton Geneva.

Se auzea o sonerie zgomotoasă din mormanul de haine aruncate lângă uşă. Rachel se aplecă, bâjbâind după dispozitivele de interfaţă înainte să îşi dea seama că s-a mişcat.

— Da, spuse ea răguşit.

— Nu s-a terminat aici! Judecând după tonul său arţăgos, Doamna Preşedinte urmărise evenimentele pe transmisia de pe mai multe canale şi era foarte enervată de ceva – probabil pe faptul că Rachel încă mai era în viaţă.

— Ştiu totul despre tine şi despre acoliţii tăi din ramura de ranforsare. Să nu crezi că poţi scăpa din audierea de audit în acelaşi mod!

— O, du-te dracu! spuse Rachel, oprind convorbirea. *O să rezolv cu tine mai târziu,* se gândi ea ameţită, proptindu-se de tocul uşii. *Să aflu care iţi este jocul şi să te bat la el...* încercă să îşi revină, căci începuse să devină paranoică.

— Inspectore, poţi să ai grijă să ajung acasă? Cred că sunt pe cale să leşin. Alunecă în jos, cu spatele rezemat de perete, râzând şi plângând în acelaşi timp. În cealaltă parte a camerei, o femeie dezbrăcată ridică triumfător ceva care semăna cu un cartuş mare de armă automată. Toată lumea părea că se bucură, dar Rachel nu putea să facă asta pentru nimic în lume.

Turul Misterios şi Magic

Cu mai mult de un an în urmă, în mijlocul unei misiuni de teren care eşua pe toate planurile simultan, Rachel făcu un pact cu diavolul. Făcuse o înţelegere cu ceva care era într-adevăr capabil să distrugă lumi întregi. Şi spre neliniştea sa, descoperi ulterior că nu regreta acest lucru.

După ce a avut loc singularitatea, Eschaton-ul a dispărut aparent de pe Pământ, lăsând în urmă o reţea paralizată, oraşe depopulate, urmările generale ale unui dezastru planetar – şi trei porunci gravate pe un cub cu lăţimea de zece metri, făcut din diamant:

1. Eu sunt Eschaton-ul. Nu sunt zeul vostru.

2. Sunt descendentul vostru şi exist în viitorul vostru.

3. Nu veţi viola cauzalitatea în conul meu de lumină istoric. În caz contrar…

Unii oameni pretindeau că au înţeles ce înseamnă asta, în timp ce alţii ziceau despre ei că sunt imbecili sau şarlatani. Prima Biserică Reformată a lui Tipler, Astrofizician, s-a luptat „care pe care” pe străzi cu Biserica Reformată a Sfinţilor din Zilele din Urmă. Islamul a suferit mutaţii până ce a devenit de nerecunoscut, iar celelalte religii au dispărut. Savanţii în domeniul calculatoarelor – puţinii care au mai rămas din anumite motive, Eschaton-ul se pare că îi alegea preferenţial pe aceştia – au scos ipoteze nebuneşti. Eschaton-ul era o bucată mare de software care, prin cine ştie ce algoritm, ajunsese să obţină simţire computerizată. Se lansă pe internet, acumulând în minute sau ore la fel de mult timp de gândire cât un om ar putea atinge într-un milion de ani. Apoi a ajuns la transcendenţă, atingând un nivel de inteligenţă pe seama căruia pur şi simplu nu se puteau face speculaţii, un intelect care comparat cu gândirea umană era ca şi omul comparat cu o broască. Ceea ce a făcut după asta nu putea fi ghicit sau înţeles

de mintea umană. Cum a putut deschide găuri de vierme macroscopice în spaţiu-timp – lucru pe care oamenii de ştiinţă nu au idee cum să îl facă – rămase un mister.

Referinţele bizare la conul de lumină nu avură niciun sens pentru mai bine de o sută de ani, până la construirea primei nave spaţiale capabilă să călătorească cu viteză mai mare decât viteza luminii. Apoi începu să capete sens. Universul clocotea de lumi populate de fiinţe umane, locuri unde Eschaton-ul depozitase cei aproape nouă miliarde de oameni pe care i-a răpit în decurs de o singură frenetică zi. Găurile de vierme acopereau distanţe enorme în timp, dar şi în spaţiu, deschizând un an înapoi în timp pentru fiecare an prin care înainta în distanţă. Astrofizicienii speculaseră în mod gălăgios în legătură cu implicaţiile computerizate ale violării cauzalităţii până când au fost reduşi la tăcere de un jihad ciudat pornit de o sectă post-creştină din Nordul Africii.

De asemenea, consecinţele umane ale singularităţii au reverberat la infinit. Exilaţii nu au fost pur şi simplu aruncaţi pe orice lume disponibilă. În aproape fiecare caz, au fost lăsaţi pe un teren care nu era prea ostil şi care dădea semne incipiente de fertilizare recentă. Iar Eschaton-ul le făcuse daruri: cornucopii, fabrici robotizate capabile să producă orice bunuri, având la dispoziţie destul timp, energie şi materie primă. Având la dispoziţie o bibliotecă de schiţe standard, o astfel de maşină era o unealtă multifuncţională pentru colonizare planetară. Folosite cu înţelepciune, ajutau multe din lumile împrăştiate să ajungă la o economie post-industrială înalt automatizată în câţiva ani. Folosite fără cap, îi ajutau pe alţii să se autodistrugă. O civilizaţie care folosea o astfel de maşină pentru a produce rachete nucleare în locul reactoarelor nucleare – şi prin urmare, mai multe maşini de acest tip – nu avea mari şanse să supravieţuiască primei foamete, să nu mai vorbim de supravieţuit colapsului civilizaţiei, colaps care avea să vină când o facţiune sau alta vedea maşina aceasta ca pe o sursă de putere militară şi ţintea spre ea. Dar rezultatul final a fost că, după două sute de ani de la eveniment, majoritatea lumilor care nu au recurs la barbarisme şi-au atins propriile capacităţi de a călători în spaţiu.

Strategii militari discutau încontinuu despre consecinţele faptului că puteau să atace orice duşman luându-l prin surprindere, până când îşi aminteau de cea de-a treia poruncă. Unul sau doi dintre ei au încercat chiar acest lucru. Consecinţa tipică era că un accident bizar avea să i se întâmple oricui planificase un astfel de atac. Interesant era că până şi cele mai secrete încercări de a folosi călătoria în timp drept o tactică militară erau zdrobite chiar înainte să aibă loc.

Rachel descoperi de ce lucrurile stăteau aşa într-un mod nu tocmai uşor. Eschaton-ul juca încă un rol important în afacerile oamenilor. Deşi era solitar şi retras, încă veghea să nu se întâmple ceva neplăcut. Şi, de asemenea, intervenea din motive proprii. Violarea cauzalităţii şi călătoriile în timp, dacă erau permise să înflorească fără să fie supravegheate, constituiau o ameninţare directă la existenţa sa. Mai devreme sau mai târziu, cineva va încerca să îl scoată din istorie. Dar şi multe alte posibilităţi tehnologice îl ameninţau. Cercetarea în domeniul inteligenţei artificiale ar putea genera un competitor pentru resurse informaţionale, iar dezvoltările în nanotehnologie ar putea ajunge la acelaşi rezultat pe căi alternative. De unde şi cea de-a treia poruncă – şi existenţa unei armate de militanţi înfocaţi, sabotori şi agenţi cu influenţă care lucra pentru el.

Acum doi ani, Rachel a cunoscut unul dintre aceşti agenţi. Ea fusese compromisă politic, fiind martor la activităţile acestui agent: o eroare de cincisprezece microsecunde indusă într-un ceas care era decisiv pentru destinul unei flote şi a unui imperiu interstelar care o trimisese pentru a recâştiga o planetă care, în primul rând, nu fusese pierdută. Nu spusese un cuvânt despre acest lucru, acceptând tacit intervenţia supraomenească în treburile diplomatice. Eschaton-ul nu distrusese o civilizaţie de data aceasta: ci pur şi simplu a făcut ca o flotă invadatoare să ajungă la destinaţie prea târziu pentru a putea schimba cursul istoriei. Şi făcând acest lucru, a declanşat prăbuşirea unui regim militar agresiv. Era exact munca pentru care fusese trimisă acolo de către cei ce conduceau Camera Neagră.

De fapt, din punctul ei de vedere, fusese o coincidenţă foarte fericită pentru că nu numai că întâlnise un agent al Eschaton-ului, dar se şi căsătorise cu el. Şi câteodată, în zilele bune, în

zile în care nu era atacată de baborniţe birocratice sau chemată să rezolve urgenţe dezgustătoare, se gândea că singurul lucru de care îi era frică era să nu îl piardă iar.

În zilele bune…

***

Rachel stătuse în pat mai bine de o oră, făcuse duş şi se îmbăiase până se făcuse lună şi luase o doză de bacteriofagi cu spectru larg şi un sedativ foarte puternic înainte ca Martin să ajungă acasă.

— Rachel? Ea îl auzise strigând-o, ca printr-un strat gros, cald şi adorabil de lâncezeală. Îşi zâmbi. El ajunsese acasă. *Pot să cobor, dacă vreau,* se gândi ea. Gândul nu părea să aibă vreo însemnătate.

— Rachel? Uşa de la dormitor se deschise.

— Hei. Ea îşi roti ochii pentru a-l vedea, simţind un val de dragoste semisintetică.

— Bună, murmură ea.

— Ce… Privirea lui se opri la noptieră. Oh. Scăpă sacoşa din mână. Văd că ai luat chestii puternice.

În momentul următor, se aşeză lângă ea, cu o mână pe fruntea ei.

— A sunat poliţia, spuse el cu o mină îngrijorată. Ce s-a întâmplat?

E timpul să spun adevărul, îşi dădu ea seama cu părere de rău. Cumva a găsit energia pentru a arăta plasturele analog/digital care stătea lângă ambalajele goale ale medicamentelor. Era cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată, mai greu decât să pună mâna pe…

— Oh, da. Degete agile, mult mai agile decât ale ei, desfăcură spatele plasturelui şi îl lipi pe o parte a gâtului ei.

— La dracu, iei chestii prea puternice. A fost chiar aşa de rău?

Actul de a vorbi devenea din ce în ce mai uşor.

— Nu ai nici cea mai mică idee, murmură ea. La marginea lumii ei se strângea un val de disperare, gata să se reverse peste ea cum făcuse endorfina sintetică înainte de plasturele antidot. Să îşi dozeze singură medicamentele i se păruse o idee bună când ea era singură şi zborul lui se afla în blocaj plasmatic în drum spre aterizare, dar acum îşi revenea şi se întreba cum

de putuse să facă ceva aşa de stupid. Se ridică şi îl apucă de încheietură.

— Du-te. Adu două sticle de vin din bucătărie şi apoi îţi voi povesti.

Lipsise pentru o lungă perioadă – posibil să fi fost câteva minute, deşi părură ore întregi – când se întoarse, îşi dădu jos aproape toate hainele şi luă o sticlă şi două pahare; era palid şi tras la faţă.

— La dracu, Rachel, cum ai putut să te bagi într-o situaţie ca aia?

Era clar că se uitase la televizor în bucătărie. Îşi dădu jos ochelarii, se aşeză lângă ea şi o ajută să se ridice.

— Este peste tot la ştiri. Animalul ăla nenorocit!

Îşi duse braţul după umerii ei. Ea se sprijini de el.

— Divizie nebună, spuse ea cu o voce răguşită. Odată ce ai intrat, nu mai poţi ieşi. Sunt un negociator, îţi aminteşti? Nu era nimeni altcineva aici care putea să facă treaba asta, aşa că… Ridică din umeri.

— Dar nu trebuia să te cheme pe tine… Braţul său deveni tensionat.

— Tu. Ascultă-mă. Deschide sticla.

— Bine.

Martin, văzând că ăsta nu e un moment prielnic pentru a purta această discuţie, tăcu şi îi turnă un pahar de vin. Era un Merlot roşu ieftin ce nu avusese timp să respire, dar ea nu voia să îl bea pentru aroma sa.

— Este adevărat că tu erai singura pe care puteau să o cheme? Adică…

— Da.

Îşi goli paharul şi îl ridică în semn că mai vrea.

— Şi nu, nu cred că mai era cineva capabil să îndeplinească o astfel de misiune. În niciun caz. Nu cu resursele disponibile. Acesta este un oraş liniştit. Nu există nicio echipă, pregătită pentru a elimina armele de distrugere în masă, liberă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile din şapte. Sunt doar câţiva voluntari. Tu erai la un curs de pregătire în Brazilia când s-a întâmplat nenorocirea.

— Erau… înghiţi sec. Erau insecte-camere de luat vederi peste tot. Am văzut înregistrările jos în bucătărie.

— Cum era Luna? schimbă ea subiectul dinadins.

— Cenuşie şi lipsită de strălucire, ca de obicei.

El luă o înghițitură, dar nu îi întâlni privirea.

— Am… Rachel, te rog, nu schimba subiectul.

— Nu? Se uită fix la el până când el întoarse privirea.

— Cel puţin încearcă să mă avertizezi cumva data viitoare.

— Am încercat să îţi trimit un mesaj, răspunse ea iritată. Tu te aflai în pană de curent la reintrarea în atmosferă. Totul s-a întâmplat foarte repede. Se bosumflă şi se smiorcăi iar.

— Iisuse, plâng, spuse ea pe jumătate dezgustată. Nu îmi stă în fire.

— Toată lumea face asta mai devreme sau mai târziu, spuse el.

Ea puse paharul jos, iar Martin îi atinse mâna, încercând să o liniştească.

— Nemernicul s-a gândit că poate să mă folosească drept toaletă publică, spuse ea încet. Când cineva aţinteşte un pistol la tâmpla ta şi îţi zice să te culci cu el, majoritatea codurilor legale numesc asta viol, nu-i aşa? Chiar şi dacă arma este de fapt o bombă şi ajungi să îţi foloseşti mâinile în loc de gură sau vagin. Inspiră adânc. Dar nu sunt o victimă. Îşi dădu jos ochelarii. Mai toarnă-mi un pahar cu vin. Ticălosul doarme cu organele de donat în seara asta, în timp ce eu mă voi îmbăta. Bine?

Inspiră încă o dată adânc. Totul devenea mai uşor acum că Martin era aici lângă ea, iar alcoolul începea să îşi facă efectul.

— Pentru că atunci când am intrat pe acea uşă ştiam bine ce se putea întâmpla, şi mai eram conştientă şi de riscurile implicate şi am făcut-o de bună voie. Stropi de vin căzură pe cuvertură, formând o pată mare. Am fost în situaţii şi mai rele. Şi mâine dimineaţă voi fi lucidă, iar el încă va fi al dracu de urât. Şi mort. Chicoti. Dar ştii ce îmi doresc acum?

— Ce? întrebă el nesigur.

Ea se ridică, aruncând cuvertura pe covor.

— Vreau încă o baie, spuse ea. Cu jucăria mea preferată de baie: tu. Mult ulei, multă spumă şi chestii de genul ăsta. Şi cu

nişte vin bun de data aceasta, nu cu poşirca asta. Şi vreau să îmi faci un masaj. Vreau să îţi simt mâinile peste tot corpul meu. Şi după ce o să fiu relaxată, vreau să trag vreo două linii sau ceva ca să mă excite şi apoi vreau să ţi-o trag până obosim. Şi vreau să fie sălbatic. Se ridică, clătinându-se, şi se sprijini de Martin pentru a se da jos din pat. Şi mâine sau nu contează când, o să mă duc şi o să mă piş pe mormântul ticălosului. Vii cu mine?

Martin dădu din cap în semn de aprobare, fiind totuşi nesigur.

— Îmi promiţi că vei încerca să îţi scoţi numele din lista lor? întrebă el.

— Voi încerca, spuse ea, trezindu-se brusc din beţie. Se cutremură. Oricum, dacă o să şi reuşesc e altă poveste… Este o muncă murdară, dar *cineva* trebuie să o facă. Şi, în primul rând, majoritatea oamenilor sunt prea deştepţi să se ofere voluntari la aşa ceva.

***

Se trezi încet, pe jumătate conştientă de durerea groaznică de cap şi de stomacul întors pe dos, alături de faptul că o dureau muşchii de la picioare şi că avea pijamalele şifonate. Sentimentul că era mult prea murdară având în vedere că de abia se spălase de două ori o preocupă pentru o clipă, până când un alt gând interveni – unde era Martin?

— Ah, căscă ea, deschizându-şi ochii. Martin stătea ridicat pe cealaltă parte a patului, aruncându-i o privire inchizitorială. Părea că ascultă ceva.

— Este George Cho, spuse el, părând încurcat. Credeam că ţi-ai blocat telefonul?

— George? Se chinui să se ridice. Cât e ceasul? O iconiţă clipoci la vedere, plutind în faţa dulapului. La dracu! *Trei dimineaţa. Ce ar putea să vrea George de la mine la trei dimineaţa?* se întrebă ea. Nimic de bine… îmi dai telefonul?

— Rachel? Fără apel video?

— Suntem în pat, George, rosti ea nedesluşit. Este mijlocul nopţii. La ce dracu te gândeai?

— O, îmi pare rău.

O imagine apăru pe suprafaţa plată a dulapului.

George era unul dintre puţinii diplomaţi de carieră seniori care ştiau care sunt adevăratele cerinţe ale muncii lui Rachel. Energic de felul lui, cultivând un model de vârstă înaintată pe care unele dintre politicile primitive îl considerau a fi un model distins, acum George arăta îngrijorat şi reţinut.

— Este cod roşu, spuse el într-o manieră prin care îşi cerea scuze totodată.

Rachel se ridică pe cât de repede putu.

— Aşteaptă o clipă, spuse ea. Unde ai pus lichidul pentru mahmureală, Martin?

— E în baie, dulăpiorul din stânga, pe raftul de sus, zise el.

— Lasă-mă un minut, îl rugă ea pe George. Bine?

— Ah, da, cu siguranţă. Aprobă dând din cap, privind îngrijorat.

Îi luă exact un minut să îşi ia halatul, un pahar cu apă şi sticla cu lichid de trezire.

— Sper să merite, îl avertiză ea pe George. Care este motivul grabei ăsteia?

— Poţi să fii disponibilă într-o jumătate de oră? întrebă Cho, având emoţii. Este o operaţiune care implică toată echipa. Încerc să dau de tine de câteva ore. Nu ai fost la birou în după amiaza trecută – ce s-a întâmplat?

Rachel se uită la cameră.

— Erai prea ocupat să vezi că un idiot a încercat să arunce în aer toată Geneva?

— Ai fost implicată în acea misiune? George părea şocat. Te asigur că nu am ştiut – dar această misiune este mult mai importantă.

— Opreşte-te. Căscă iar. Spune odată verde în faţă.

— Voi da tuturor toate informaţiile pe drum.

— Tuturor? Câte persoane aduci? Ce vrei să spui prin „pe drum”? Şi cât o să dureze toată treaba asta?

George ridică din umeri, stingher.

— Nu pot să îţi spun asta. Doar fă planuri pentru cel puţin o lună.

— O lună. La dracu. Rachel se încruntă când văzu expresia de spaimă de pe faţa lui Martin. Atunci înseamnă că părăsim sistemul nostru?

— Ah, nu pot să îţi confirm sau să neg, dar da, este o bună bănuială.

— Deschis pentru răspuns.

— Da.

— Diplomatic. Clandestin. Sau nu mă vrei alături.

— Nu pot nici să confirm şi nici să infirm asta. Pentru moment, evident.

— Nenorocitule, spuse ea. Nu tu, George. Îşi scutură capul. Tu îţi dai seama de faptul că se apropie cel de-al şaselea an sabatic în trei luni? Ţii cont şi de faptul că m-am măritat acum două luni şi că încercăm să întemeiem o familie? Şi cu partenerul meu cum rămâne?

George inspiră adânc. Părea necăjit.

— Ce vrei?

Rachel se opri pentru un moment. *Cod roşu,* medită ea şi un gând înfricoşător i se înfiripă în minte. *Este ceva foarte grav, nu-i aşa?* Codul roşu era rezervat pentru alerte de război, nu neapărat de genul celor care ar atrage în joc şi Consiliul de Securitate, dar acest cod nu era folosit dacă nu aveau să fie focuri de armă. Ceea ce însemna…

— Vreau o cabină dublă, spuse ea răspicat. Mă întorc dintr-un an petrecut într-o cămăruţă a dracu de înghesuită în Noua Republică, am fost trasă la răspundere de o scorpie de la biroul superior din cauza bugetului de ospitalitate, a trebuit să mă descurc cu toată tărăşenia asta, când un nebun este vizitat de Zâna Plutoniului şi încearcă să distrugă jumate din Geneva printr-un manifest artistic pentru că nu e în stare să găsească pe nimeni să-i facă o labă şi acum vrei să mă iei de acasă şi de lângă dragostea mea şi să pornim într-o expediţie după cai verzi la mama dracu. Mă gândesc că o cabină dublă este cel mai mărunt lucru pe care poţi să îl faci pentru mine.

— Oh. George îşi ridică mâna stângă. Scuză-mă doar o clipă. Ochii săi scăpărară cu o sclipire de laser în timp ce nişte veşti urgente se imprimau direct pe retină.

— Nu ai înregistrat o schimbare a statusului. Nu mi-am dat seama…

— Păi şi normal că nu ţi-ai dat seama. Fără mutări lungi în interes de serviciu de acum încolo, George, nu pentru viitorul apropiat şi nu fără planificare.

— Bine. Privi îngândurat. Avem nevoie de tine chiar acum. Dar… îşi frecă bărbia. Uite, voi încerca să îi fac rost soţului sau soţiei tale de un paşaport diplomatic şi de un bilet spre, ah, destinaţia ambasadei în următorul transport disponibil. Dar avem nevoie de tine acum, fără greş.

Rachel îşi scutură capul.

— Nu e suficient. Vine şi Martin sau nu mai vin eu deloc.

În cealaltă parte a dormitorului, Martin stătea cu braţele încrucişate, ridica din umeri, mimând faptul că nu înţelege nimic din ce se întâmpla. Rachel se prefăcu că nu vede asta.

— Dacă ăsta este ultimul tău cuvânt… spuse George încet. Se gândi pentru o clipă. Cred că pot să facilitez lucrul acesta, dar numai dacă soţul tău consimte să semneze că face parte din staff-ul intern. Este o navă rapidă de curierat pe orbită. Asta nu este o călătorie plăcută. Sunteţi dispuşi să faceţi asta?

Rachel se uită lung la Martin.

— Eşti dispus?

El ridică o sprânceană şi după o clipă dădu din cap în semn de aprobare.

— Se poate face. Oricum nu am nimic planificat în luna ce urmează. Dacă consideri că…?

— Da. Se forţă să îi zâmbească, apoi se uită iar la George.

— Acceptă.

— Bine, spuse George rapid. Dacă aţi fi gata să călătoriţi într-o oră, ar fi perfect. Nu are rost să aduceţi haine sau provizii – este pe drum un buget pentru aşa ceva. Aduceţi-vă pe voi înşivă. Hm, acest copil, încă nu a fost conceput, nu? Sper că niciunul dintre voi doi nu este însărcinat.

— Nu. Rachel scutură din cap. Ne vrei într-o oră? Nici măcar nu poţi să ne dai un indiciu despre ce e vorba?

Pentru un moment, Cho păru tras la faţă.

— Nu până pornim, spuse el încet. Este o problemă de maximă securitate. Dar… în legătură cu incidentul de azi, câte vieţi ai salvat?

— Hmm, trei sute de kilotone ar însemna… toată Geneva, dacă vrei să priveşti aşa. Şi jumătate de milion de oameni. Să zicem că jumate ar fi fost morţi şi jumate ar fi fost fără casă dacă prietenul nostru mic ar fi reuşit să detoneze bomba. De ce?

— Înmulţeşte numărul acesta cu o mie şi vei afla câţi oameni vor muri dacă nu reuşim să îndeplinim misiunea, spuse George vehement. Şi asta numai pentru început…

O nouă zi, un nou editorial

Ziarul „The Times” din Londra – *prezentând fulgerător ştirile încă din 1785! Acum difuzate dumneavoastră de către Frank Nasul, sponsorizat de Compania Interstelară Vultee, Interstructuri Mariposa, Banca Muamalat al-Failaka, Cyber Mouse”, şi de prima Biserică Universală a lui Kermit.*

Editorial

Vreau să vă vorbesc despre dezastrul din Noua Moscovă. Chiar dacă l-ai formula în limbajul corupt al aşa numitului jurnalism, tot rămâne o mizerie dezgustătoare, de genul unei operaţiuni militare în care multe lucruri au mers prost, mizerie care există pentru a face fericiţi îngerii, bloggerii de război şi orice altă specie de târfe de dezastru precum un beţivan într-un butoi de whisky. Ca majoritatea oamenilor din acest venerabil con de lumină, probabil că te gândeşti la Noua Moscovă ca fiind bătaia de cap a altcuiva – o lume izolată care neagă progresul, populată de laşi care au încercat să se joace cu zeul tehnologiei şi care, prin urmare, au fost păliţi grav de Eschaton. Puţine radiaţii gama puternice, o nebuloasă nouă şi se va întâmpla iar în câţiva ani. Un sondaj recent făcut de acest blog a arătat că 69 la sută din copiii de pe Pământ nu au auzit de Noua Moscovă, iar dintre cei care au auzit, 87 la sută erau siguri că nu are nimic de-a face cu politicile terestre şi, a propos de asta, felaţiile nu sunt de fapt acte sexuale propriu-zise, perversul ăla bătrân de Moş Crăciun coboară pe horn în fiecare 25 decembrie şi Pământul e plat.

***

Ei bine, acum a venit timpul să ne descotorosim de coaja judecăţilor false şi să folosim peria iluminării pe această masă de jumătăţi de adevăr şi minciuni gogonate. Adevărul doare, dar nu doare la fel de mult ca şi consecinţele ignoranţei voite.

Am fost în Noua Moscovă acum nouă ani, făcând obişnuitul circuit peripatetic de mari dimensiuni prin cartierele de moravuri uşoare ale Septagonului, întinderea rurală din Two Rivers, şi orice altă generalizare aţi prefera să alegeţi pentru locuri

precum Al-Assad, Brunei şi Beethoven. Noua Moscovă nu era – vă spun de trei ori – un loc izolat bucolic şi rural. Este destul de greu să fii o planetă izolată, bucolică şi rurală când deţii şase guverne de stat la scală continentală care iau parte într-o federaţie planetară, oraşe de mărimea lui Memphis, Ajuba şi Tokyo şi o infrastructură orbitală capabilă să construiască cargoboturi interplanetare pe bază de fuziune.

Insular este un cuvânt pe care ai vrea să încerci să îl atribui Noii Moscove – cât de cosmopolit poţi fi când ai doar două sute de milioane de cetăţeni şi niciun şantier naval capabil să producă nuclee de propulsie mai rapide decât viteza luminii? Dar ei şi-au menţinut competenţele centrului industrial mult mai bine decât au făcut-o multe dintre coloniile la care s-a intervenit ulterior şi au trăit destul de bine. Doar pentru că ai strămoşi care sunt originari din Iowa şi Kansas şi vorbeşti de parcă ai căsca tot timpul, nu înseamnă că eşti prost, primitiv şi incestuos sau un imperialist nebun fixat pe cuceriri galactice. Mi-am dat seama că oamenii din Noua Moscova sunt, în general, la fel de toleranţi, prietenoşi, deschişi la minte, energici, amuzanţi şi condescendenţi precum alţi oameni pe care i-am cunoscut. Dacă aţi fi căutat o McLume stereotipă, atunci Moscova ar fi aceasta: construită de refugiaţi refractari făcând parte din cultura euro-americană din secolul douăzeci şi unu, oameni care au luat valorile spirituale, democraţia reprezentativă, toleranţa reciprocă şi libertatea religioasă drept axiome şi au clădit o civilizaţie pe această bază. Îi numim o McLume – stupizi, confortabili, toleranţi, moştenitori ai tradiţiei istorice vestice. Încă o descriere care s-ar cuveni este următoarea: plictisitori.

Cu o excepţie: cineva i-a omorât.

— Edbot: coboară profilul meu fugitiv până la punctul şapte. Cred că descopăr ceva destul de serios aici.

Sunteţi şocaţi de limbaj? Bun: am vrut să vă captez atenţia. Ceea ce s-a întâmplat în Noua Moscovă este şocant pentru faptul că s-ar fi putut întâmpla oriunde altundeva. Ar fi putut să se întâmple chiar aici, pe Pământ – unde probabil vă aflaţi chiar acum, văzând cum 70 la sută dintre voi cititorii sunteţi lăsaţi în

urmă – sau pe Lumea lui Marid. S-ar fi putut întâmpla chiar şi nesuferiţilor dobitoci imperialişti de pe Legea lui Orion sau tehnocraţilor musulmani iluminaţi şi liniştiţi din Bohraj. Suntem cu toţii vulnerabili pentru că oricine a distrus Noua Moscovă a scăpat cu o crimă monstruoasă şi atât timp cât nu există o investigaţie formală, se pot gândi că o vor mai putea face încă o dată.

Şi vă spun acum că oricine ar fi, nu sunt moscoviţi.

Ziarul „The Times” a reuşit să obţină acces exclusiv la ultimul buget guvernamental intern valabil al Comisiei Statale Înşesite, care s-a întocmit chiar cu doi ani înainte de Incidentul Zero. (Cel mai recent buget nu fusese publicat înainte de dezastru.) Considerăm că aceste date sunt corecte şi vă pot asigura că nişte cheltuieli militare care ar fi putut provoca o incursiune Eschatologică nici măcar nu au fost înregistrate. O revizie contabilă detaliată (Edbot: adaugă hyperlink-uri ca material suplimentar] arată că cheltuiala oficială militară a fost de 270 milioane pe an pentru flota de intimidare cu viteze mai mici decât cea a luminii şi încă 600 de milioane pentru defensivă civilă: în mare parte împotriva dezastrelor naturale. Nu erau destui bani în buget pentru a cheltui mai mult de încă 100 de milioane pentru costurile unui proiect la negru, iar şantierele navale ale Noii Moscove nu dispuneau de expertiza şi de uneltele necesare pentru a construi sau repara nave cu viteze mai mari decât cea a luminii. Oameni buni, nu era niciun război de violare a cauzalităţii aici, nimic de văzut, nimic care ar fi putut atrage atenţia marelui E, nicio infrastructură care să construiască arme interzise sau să încalce Regula numărul Trei. Acuzarea acestor oameni că au construit în secret o armă care să violeze cauzalitatea nu are argumente solide. Pe de altă parte, ei tocmai semnaseră un tratat de colaborare şi cooperare cu vecinii lor ticăloşi din Newpeace, lucru care sugerează mai multe posibilităţi neplăcute, dar nimic atât de concret încât să fie demn de trecut pe un blog de ştiri. Cel puţin nu încă.

Ideea este că cineva le-a făcut-o. Probabil vreo facţiune şireată umană care avea arme de distrugere în masă şi care avea ceva de împărţit cu guvernul Moscovei, o ciudă asumată care i-a făcut să masacreze milioane de nevinovaţi pur şi simplu

pentru a răzbuna nişte modificări minore, fără dubii că acest lucru a fost făcut în completă ignoranţă că acestea erau minore. Cu alte cuvinte, a fost un act de genocid.

În sfârşit: cinicului mârşav din forumul de feedback care spune că distrugerea Noii Moscove printr-un Act al unei Fiinţe Slabe Dumnezeieşti înseamnă că ar trebui să retragem fonduri din bugetul de ajutor şi de construire a navelor grele pentru a-i ajuta pe refugiaţi, tot ce pot să îi spun este du-te dracu şi mori. Mă umpli de dispreţ. Sunt atât de nervos că de fapt nu ar fi trebuit să scriu asta. Sunt surprins că nu mi se topeşte tastatura sub degete. În primul rând, sunt înfricoşat de faptul că întrebarea s-a ridicat. Nu îndeplineşti condiţiile pentru a putea citi ziarul „The Times” şi prin urmare îţi anulez abonamentul la el. Eşti o ruşine pentru rasele umane – din inimă, fii pe cale de dispariţie.

Final.

Frank îşi stinse trabucul cu mânie, apăsând ce a mai rămas din el cu degetul în scrumieră.

— La dracu cu ei, mormăi singur. Să se ducă la dracu! Trase aer în piept, inspirând pâcla albăstrie care trecea drept aer din camera sa înghesuită. Mai devreme sau mai târziu va trebui să dea iar drumul la ventilaţie şi să ia pelicula de plastic pe care o pusese peste detectorul de fum. În caz contrar, supraveghetorii vor veni şi îi vor ţine morala condescendentă şi politicoasă obişnuită despre sistemul de menţinere a calităţii vieţii la bordul unei nave. Dar pentru moment, el avea o plăcere obscură de a inhala amestecul de fum şi ceaţă. Orice altceva de pe această navă îi era interzis, încuiat ca un parc tematic mobil, şi ţinând cont de caracterul lui compulsiv, avid după control, Frank era un inadaptat patologic într-un mediu pe care nu putea să îl controleze după voia inimii.

Frank era enervat. Era atât de nervos încât a trebuit să se ridice şi să meargă, până să cedeze tentaţiei de a se lovi cu capul de peretele despărţitor. A şi recunoscut că asta era una dintre cele mai mari probleme ale sale: avea o abilitate înfricoşătoare de a simţi durerea altor persoane. Dacă ar fi fost posibil să facă o operaţie şi să scape de ea, ar fi făcut asta şi aşa

poate că ar fi fost în stare să facă carieră în politică. Dar aşa cum stătea treaba, şi dată fiind vocaţia sa, acest lucru nu făcea altceva decât să îi dea mustrări de conştiinţă. Mai ales când trebuia să îşi exorcizeze câteva din hibele sale, cum era cazul în călătoria asta. Aşa că închise printr-o clipire fluxul muncii sale şi ferestrele de unde copia lucruri, îşi împături tastatura şi o băgă într-un buzunar, se ridică, mai inspiră din norul albastru şi toxic pentru ultima oară şi deschise uşa pentru prima dată în douăzeci şi patru de ore.

Undeva prin cabinele echipajului de pe *Romanov* o sirenă de alarmă se declanşase:

— Pericol! A apărut gaz în B312! Trimiteţi odorizante şi pregătiţi-vă să decontaminaţi coridorul B3! Pericol! Pericol! Alertă de război chimic!

El mirosi aerul nenatural de pur, cu nările dilatate. Era un om masiv, cu o frunte ridată şi un nas expresiv (una dintre fostele sale iubite îl descrisese ca semănând cu o gorilă cu păr gri pe spate, o asemănare pe care părul său scurt în nuanţe de negru şi argintiu nu făcea altceva decât să o accentueze). Chiar atunci pielea i se încreţi de o vigoare tinerească şi aproape că vibra de energie: avusese prima resetare a secţiunilor de acid dezoxiribonucleic de la terminaţiile cromozomilor, recăpătând încă şase luni din existenţă, şi era plin de o exuberanţă adolescentină pe care o crezuse pierdută. Aceasta se revărsa în munca sa prin editorialele combative şi prin proza febrilă şi agresivă şi după câteva ore de scris aproape că îl făcea să sară pe tavan.

Coridorul era plin de uşi şi carpetat cu covoare bej de pluş, avea mânere blocate, şi plase de siguranţă gata să se transforme într-o serie de cuburi de siguranţă în cazul unei acceleraţii în afara axei. Din loc în loc se aflau ferestre false blocate pe scene de o armonie bucolică, apusuri în deşert şi plaje de nisip care se întreceau în frumuseţe cu păduri tropicale şi peisaje stelare care îţi tăiau respiraţia. Iluminatul indirect îl transforma într-un tub fără umbre, liniştitor precum un hotel de afaceri şi de două ori mai plictisitor. Şi avea un miros de pin sintetic.

Frank gâfâi în timp ce parcurse coridorul. Detesta şi dispreţuia acest aspect al călătoriilor interstelare. Ce rost avea să te încumeţi la o călătorie riscantă către lumi îndepărtate dacă experienţa pe care o simţeai era ca şi cum te-ai fi urcat la bordul unei nave costisitor de cosmetizate, cu apartamente cu servicii incluse care ar fi fost atrăgătoare pentru o dronă de vânzări cu tărâţe-n loc de creier? Hoteluri cu lucrări de artă liniştitoare atârnate pe pereţi, un bufet de unde apăreau meniuri la cerere, ambalate şi gata să fie mâncate, iar tavanul de deasupra patului matrimonial era gata să ruleze o sută de mii de filme proaste sau să redea un milion de înregistrări.

Ei bine, la dracu cu ele! La dracu cu nemernicii încrezuţi şi cu mentalitatea lor de afacere-din-misiune-către-stele şi de câştigat banii uşor. Egoişti, răsfăţaţi, lacomi şi care nu îşi mai văd nasul de achiziţii inutile şi costisitoare. La dracu cu ei şi cu cererea lor consumeristă de hoteluri stupide şi plictisitoare, cu angajaţi fuduli care şi-au luat nasul la purtare, neavând nimic care să le amintească de faptul că nu mai sunt în Kansas, Toto, şi că de fapt sunt la bordul unei nave de un milion de tone de materie inteligentă care se află într-o gaură neagră, trecând peste orizontul universului observabil pe un val de continuum spaţio-temporal. Doamne, dacă ei şi-ar fi dat seama de ce se întâmpla, poate că ar fi fost *deranjaţi,* chiar *speriaţi*! Şi acest lucru i-ar putea face să nu mai fie atât de înclinaţi spre a cumpăra un bilet de la White Star în viitor, şi astfel având un impact asupra veniturilor corporatiste, aşa că…

Frank călătorise pe nişte căruţe. Călătorise cu cargoboturi care trebuiau să rotească puntea echipajului pentru a oferi o stare asemănătoare cu forţa gravitaţională. Petrecuse o noapte memorabilă înghesuindu-se cu alţi supravieţuitori în spatele unui transportor de persoane armat care trecea peste deşert, având mâncărimi pe gât la gândul că nava pe care se afla ar putea câştiga bătălia şi petrecuse o săptămână întreagă înghesuit la fundul unei nave de apă motorizate într-o deltă mlăştinoasă de pe lângă oraşul Memphis, pe Octavio. În comparaţie cu toate aceste experienţe, aceasta era una confortabilă. Era de asemenea puerilă, stupidă şi, cel mai rău lucru, fără caracter.

La capătul coridorului uşor curbat, Frank trecu de o draperie care securiza accesul la platforma care se curba în jurul unei volute cu pereţi de diamant a unei scări imense, pe stilul unei nave spaţiale. Scara în sine era organică, crescută meticulos dintr-un singur arbore de mahon modificat care a fost ajustat sub forma unei spirale înăuntrul tubului său de protecţie, deformat într-o secţiune de semilună şi apoi ucis cu brutalitate şi parţial disecat de o echipă de experţi tâmplari. Ducea către cele unsprezece punţi de pasageri ale navei şi până sus la stelariu, cu domul său cu aspect de diamant, curat din punct de vedere optic – care acum era acoperit, pentru că valul creat de pilotul navei a declanşat fenomenul care face toate corpurile cereşti să pară a fi în mişcare şi, deci, invizibile, excepţie făcând corpurile care emanau radiaţii gama. Se uită în jur, încurcat de lipsa pasagerilor sau a supraveghetorilor în costume albe, apoi avu o reacţie întârziată după ce se uită la ceas.

— Patru dimineaţa? mormăi el. Huh. Nu că ar fi contat prea mult ora aceasta pentru el, dar majoritatea persoanelor de la bord trăiau după ceasurile navei, încercând să prindă puţin din timpul standard al imperiului care lega circuitele comerciale interstelare. Acest lucru însemna că ei dormeau şi majoritatea locurilor publice erau închise pentru a fi curăţate.

Barul de noapte de pe puntea F încă era deschis, iar Frank gâfâia puţin după ce se târâse pe o mie cinci sute de trepte în formă de spirală, şi când ajunse la bar, împinse uşile de cristal poleite şi se uită în jur.

Câteva bufniţe de noapte încă mai stăteau în bar la orele acestea târzii: unul sau doi beţivi singuratici dădeau peste cap fără milă băuturi tari, iar un cerc de vreo şase prieteni vorbăreţi se înghesuiau la o masă din colţ. Deseori era greu să îţi dai seama de vârsta oamenilor, dar era ceva în interacţiunea lor socială care părea tineresc. Poate că erau studenţi pe Grand Tour sau era o trupă de muncitori prinşi în acele vârtejuri neobişnuite de lichidităţi ale pieţei de muncă care făcea să fie mai uşor transportul muncitorilor la locul unde era de muncă decât viceversa. Frank mai văzuse asta şi înainte – fusese şi el în această situaţie odată, pe vremea când era tânăr şi nu avea

habar de nimic. Respiră anevoios şi se aşeză pe un scaun de la bar.

— Vreau un Wray and Nephew cu gheaţă, neamestecat, mormăi către barmanul care dădu din cap fără să scoată o vorbă, dându-şi seama că Frank nu îşi dorea şi conversaţie la băutură şi se întoarse pentru a-l servi.

— Ai avut o călătorie bună până acum, ah? ciripi o voce de undeva de lângă umărul său stâng.

Frank se uită în jur.

— Bună pentru unii, spuse el, cenzurând primul comentariu impulsiv. Niciodată nu ştii peste cine poţi să dai într-un bar la patru dimineaţa, după cum descoperise unul dintre birocraţii seniori ai guvernului după ce fusese hărţuit de ziarul „The Times” şi aruncat pe paginile de întâlniri. Frank nu avea nici cea mai mică intenţie de a se lăsa descusut de nimeni, nici măcar de o persoană evident ciudată. Ceea ce acest partener de conversaţie era cu certitudine, de la cizmele sale până la gleznă – dintre care una era roşie şi cealaltă verde – şi până la scufia sa ascuţită de pluş (care avea culoarea albastru electric şi nişte stele holografice). Avea ochi căprui, plini de viaţă şi mustaţă de un roşu aprins şi cu toate acestea, arăta ca un evadat dintr-o tabără educaţională pentru delincvenţi în ceea ce priveşte moda.

— Mă scuzaţi pentru că spun asta, dar nu am venit aici pentru o sesiune de co-terapie, murmură Frank. Barmanul punctă această observaţie cu clinchetul paharului pe tejghea. Frank ridică paharul şi mirosi lichidul incolor.

— E bine pentru că nici eu nu am venit aici pentru a mă distra. Filfizonul îmbrăcat în haine colorate dădu din cap insistent în semn de aprobare, apoi îşi îndreptă degetele către barman.

— Vreau şi eu un pahar de ce bea el, spuse el.

Frank scoase un suspin şi se uită la grupul de tineri.

Aveau o înfăţişare care te deprima, îngrijită, excesiv de curată, toţi aveau părul scurt: nu găseai niciun piercing, păr vopsit, panglici care să prindă părul, sau vreun semn că purtau haine de marcă. Asta îi aduse aminte de un lucru dezgustător pe care îl văzuse undeva, dar în treizeci de ani ciudaţi de călătorit

în jurul lumilor nou create văzuse destule, încât asta era ceva vag. Arătau suspect de sănătoşi, cu obrajii rumeni. Erau cel mai probabil studenţi din Dresda, copii ai sistemului ereditar de management, cu burse sponsorizate de stat, de la şcoala generală şi până când vor intra în birocraţia guvernamentală. Toţi purtau pantaloni largi maro şi pulovere gri, identice ca o uniformă, sau poate veneau dintr-o lume în care victimele modei erau expulzate. Exista o cât de mică variaţie care să sugereze că ei chiar au ales să se conformeze şi să se îmbrace precum ceilalţi şi nu le-a fost impus acest lucru. Se uită iar la filfizonul tehnicolor.

— Este o băutură tare, îl avertiză el, neînţelegând de ce dă atâtea informaţii.

— E în ordine. Filfizonul mirosi puţin lichidul şi apoi dădu peste cap jumătate din conţinutul paharului. Uee! Hei, mai vreau unul. Cum spuneai că îi zice?

— Wray and Nephew, spuse Frank plictisit. Este un rom vechi şi foarte scump adus direct de pe Vechiul Pământ şi vei regreta că l-ai băut mâine dimineaţă. Hm, mâine seară. Sau oricând va trebui să plăteşti.

— Aşa şi? Explozia fabricii de vopsele îşi ridică paharul, îl răsuci şi dădu conţinutul pe gât. Uau, aveam nevoie de aşa ceva. Mulţumesc pentru introducere. Pot deja să spun că vom avea o relaţie lungă şi fructuoasă. Eu şi sticla, adică.

— E bine, atât timp cât nu mă învinovăţeşti pe mine pentru mahmureală.

Frank mai luă o gură din pahar şi se uită prin bar, şi exceptând nişte clone ale diasporei germane, nu părea să mai existe vreo scăpare.

— Şi unde mergi? întrebă filfizonul în timp ce barmanul îi mai turna un pahar.

— La Septagon. Frank se lăsă în voia a ceea ce era inevitabil. Şi pe urmă probabil spre Noua Dresda şi apoi în Viena – am auzit că se află acolo nişte refugiaţi din Moscova. Ştii ceva despre asta? Sar peste Newpeace. Se înfioră uşor. Şi pe urmă când nava pleacă iar spre Noua Dresda, mă reîntorc la bord pentru drumul înapoi spre Septagon sau Pământ sau oriunde altundeva mă va duce munca.

— Ah! Hmm. Faţa sa scurtă afişă o privire gânditoare. Atunci eşti jurnalist?

— Nu, sunt un blogger de război, recunoscu Frank, neştiind dacă să fie deranjat sau flatat. Tu pentru ce eşti aici?

— Sunt clovn, iar numele meu de scenă este Svengali. Doar că sunt în afara programului acum şi dacă mă rogi să spun o glumă trebuie să mă interesez dacă mi-o va permite cultura ta natală.

— Aha. Frank îşi aţinti privirea spre bărbatul scund şi undeva în mintea sa se formă o metaforă care asocia bărbatul cu un prostănac. Luă o înghiţitură mare de rom, o roti în gură şi apoi o înghiţi. Şi cine eşti tu cu adevărat? Nu înregistrez asta, şi eu sunt în afara programului.

— Un om după inima mea, rânji Svengali fără umor. Nu e nimic amuzant în a fi clovn, cel puţin nu după primele şase mii de repetiţii. Nici măcar nu îmi mai aduc aminte care este numele meu. Mă spetesc muncind prin toată galaxia asta împuţită, distrând dobitoci care trăiesc în case mizerabile, ascunzând fiecare lacrimă. Nu prestez în faţa oamenilor care nu trăiesc în case de rahat pentru că poate aş vrea să mă retrag într-o casă care nu e de rahat într-una din zilele acestea.

— A, lucrezi pentru White Star?

— Da, dar strict cu contract. Nu sunt de partea sclaviei industriale.

— A, şi este cerere mare de clovni pe pachebot?

Svengali mai luă încă o înghiţitură de rom înainte să îi răspundă pe un ton monoton şi plictisit.

— Pachebotul White Star *Romanov* transportă 2318 pasageri, 642 de cabine de echipaj şi 76 ingineri de zbor. La următoarea oprire, în unsprezece zile, acel număr probabil că va creşte cu una sau două naşteri şi conform statisticienilor societăţilor de asigurări, există o probabilitate de 70 la sută pentru cel puţin un deces pe parcursul acestei călătorii, deşi nu s-a înregistrat niciunul până acum. Mai sunt treizeci şi unu de familii de rude diferite şi atârnători ai echipajului la bord. Acum, majoritatea acestei gloate se află la vârsta adultă, dar din total, 118 sunt nişte monştri pre-puberi care suferă de prea multă atenţie acordată. Sunt, în general, copii singuri la părinţi sau care au

fraţi şi surori cu mai mult de douăzeci de ani mai mari decât ei, lucru care îi transformă în aceeaşi specie de neobrăzaţi răsfăţaţi. Cineva trebuie să distreze maimuţele de curte şi aceştia sunt mult mai greu de mulţumit decât adulţii: doar scamatoriile pasive şi interactive nu prea-i mulţumesc. De fapt – Svengali îşi ridică paharul şi îi făcu barmanului cu ochiul – sunt extraordinar de obositori. Şi asta zic înainte să mă pornesc pe aşa-numiţii adulţi.

Frank îşi puse paharul jos.

— Acel spectacol de varieteu, spuse el. Acel act de cabaret afurisit care îmi tot trimite invitaţii. Are ceva de-a face cu tine?

Svengali păru deranjat.

— Nu mă învinovăţi pe mine, spuse el. Este politica oficială a companiei de divertisment de a viola piaţa nostalgiei. Gândeşte-te la tine ca la un om de afaceri care călătoreşte în interes de serviciu, unul care poate să îşi folosească timpul în mod productiv pe parcursul călătoriei: eşti o excepţie de la regula generală care se referă la faptul că majoritatea călătorilor sunt extrem de plictisiţi şi nu pot face nimic să schimbe asta. Oamenii călătoresc pentru a ajunge la destinaţie. Aşa că de ce ar vrea să stea treji pe durata a săptămâni de plictiseală şi să stea într-o cameră scumpă când pot să stea culcuşiţi în compartimentele de vitrificare din zona de cargo a navei? Capetele inerte care stau în zona de clasa a patra nu consumă oxigen, nu se plictisesc şi nu îşi cumpără meniuri scumpe sau mijloace de divertisment pe drum. Aşa că această companie trebuie să se bazeze pe diversiuni şi noutăţi dacă vor să extragă maximum de venituri de la pasagerii săi. Îţi dai seama că managerul de divertisment de pe această navă îl depăşeşte în grad pe inginerul şef? Sau că se înregistrează o creştere neoficială de venituri care ţinteşte la 50 de procente pe cameră şi pe pasager care s-a trezit? Dădu din cap cu viclenie văzând că barmanul îi umple iar paharul de rom lui Frank. Cine ştie, aş putea fi un ofiţer însărcinat cu protecţia veniturilor şi aş avea în pahar apă. Sunt aici pentru a te îmbia să bei până cazi sub masă pentru triumful măreţ al companiei White Star.

— Nu ai face asta, spuse Frank cu o siguranţă magistrală care venea în urma a trei pahare de rom foarte tare şi graţie unui

detector de minciuni bine pus la punct. Eşti un anarhist nemernic şi următorul tur e din partea mea, bine?

— Um, oftă Svengali. Faci presupuneri asupra onestităţii mele şi te cunosc doar de cinci minute, dar îţi mulţumesc din suflet pentru asta. Dar ce fel de blogger eşti tu mai precis de îţi permiţi să faci cinste cu alcool preţios?

— Unul care vrea să se îmbete criţă în compania cuiva. Am scris un editorial al dracu de greu, individul a ripostat şi nu e niciun politician pe care pot să merg să îl bat până ce ajungem oriunde trebuie să ajungem. Mama întotdeauna mi-a zis că nu e bine să bei de unul singur aşa că îmi dau silinţa să îi respect sfatul. Nu mă vei plăcea când ajungi să mă cunoşti. Sunt nemilos când sunt treaz.

— Hmm, poate că te pot ajuta. Eu am inima unui băieţel de opt ani. O ţin într-un borcan cu formol în bagajul meu. Ah, scuză-mă, dar dacă asta a fost amuzantă ar trebui să îţi iau bani.

— Nu îţi face griji, a murit la naştere.

— E bine atunci.

— Fă-mi un Tallisker, spuse Frank întorcându-se către barman. Ce fel de trabucuri aveţi?

— Trabucuri, zici? întrebă Svengali. Nici eu nu mai am.

— Da, trabucuri.

În colţul îndepărtat, grupul curăţel începu să cânte ceva ritmic în ceea ce îi suna urechii lui Frank a fi un dialect care avea ca limbă de bază germana. Urmă un clinchet de pahare de bere ciocnindu-se. Svengali clipi şi luă două trabucuri Havana mari din cutia pentru păstrat trabucuri în condiţiile de umiditate prescrise, apoi îi pasă unul lui Frank.

— Hei, ai un foc? Svengali ridică din umeri şi trosni din degete. Apăru flacăra.

— Mulţumesc. Frank luă un fum experimental, clipi uşor şi mai luă unul. E mult mai bine. Whisky şi trabucuri, ce mai vrei de la viaţă?

— Sex bun, bani şi moartea duşmanilor, spuse Svengali. Nu chiar acum, mă grăbesc să adaug faptul că experienţa şi onestitatea mă fac să recunosc că amestecul de viaţă pe navă şi de sex, bani şi crime nu este, în general, o idee bună. Dar odată ce voi coborî în Noua Dresda, căci acesta este sfârşitul

circuitului pentru mine, recunosc că s-ar putea să am una dintre aceste preocupări.

— Fără crime, sper.

Svengali rânji fără haz.

— Şi ce are de-a face un simplu clovn cu asta? Singurele lucruri pe care le ucid sunt liniile drepte.

— Mă bucur să aud asta. Frank mai luă un fum din trabuc şi îl lăsă să iasă ca un val albastru. Se prefăcu că nu a observat că barmanul îşi pusese pe ascuns nişte adaptori de nas.

— Te-ai întâlnit vreodată cu refugiaţi din Moscova?

— Hmm, asta se întâmpla cam acum patru ani să zic?

— Cam atunci, încuviinţă Frank. Evenimentul în sine a avut loc acum – făcu o pauză să îşi verifice ceasul – aproximativ patru ani şi nouă luni, după ceasul imperial.

— Hmm. Svengali dădu din cap aprobator. Da, erau staţii îndepărtate, nu-i aşa? Îmi aduc aminte de asta. Îşi puse trabucul jos pentru un moment. Chiar a decalat programul de zbor al vecinătăţii. Fiecare navă trebuia să stea armată, pregătită pentru misiuni de salvare. Chiar aşa a fost! Însă pe atunci lucram pentru un impresar de circ foarte viclean care îşi avea reşedinţa pe Morgaine – o femeie pe care o chema Eleanor Ringling. Avea ideea asta ciudată cum că profesia de clovn ţinea de natura muncii de jos şi ne trata mai rău decât pe animale. În final, chiar a trebuit să evadez din acea situaţie, cu acte false şi bani daţi pentru un bilet de plecare de pe acea planetă într-o cabină frigorifică pentru că ea încerca să mă dea în judecată pentru o presupusă legătură de contract de ucenicie pe care îmi falsificase semnătura. Respiră cu zgomot. Cred că o să rămân la rom.

— Eşti liber să faci asta. Frank pufăi trabucul său care, deşi nu se afla în paritate cu provizia sa privată şi se afla în atenţia diferitelor comitete de control al armelor, era total adecvat pentru un loc public unde se bea.

— Hmm, Ringling, numele cred că îmi spune ceva. Nu a fost găsită moartă în circumstanţe bizare acum vreo doi ani? Parcă lucrul ăsta a iscat un scandal.

— Nu pot să fac niciun comentariu. Dar nu m-ar surprinde dacă un elefant s-ar fi aşezat pe ea – femeia avea un dar de a-şi

face duşmani. Dacă o să fiu vreodată pe acelaşi continent cu ea, cred că îi voi face o vizită la mormânt. Doar pentru a mă asigura că este moartă, înţelegi?

— Cred că te-ai aprins de bucurie ca o casă-n flăcări.

— Ah, da, am făcut asta, spuse Svengali cu ardoare. Ea era piromanul şi eu benzina: predilecţia de a fi legată şi pusă pe un dispozitiv anal şi bătută cu cârnaţi de un bărbat care poartă un nas de cauciuc era sursa focului. Noi... Se opri, uitându-se la ceva care era în spatele lui Frank.

— Ce – Frank se întoarse – este? termină el de zis şi se uită în sus la faţa tăcută şi dezaprobatoare a unui tânăr de la cealaltă masă. Era blond, avea maxilarul proeminent şi o constituţie masivă. Era atât de înalt încât reuşea să se uite chiar şi peste Frank.

— Voi otrăviţi aerul, spuse el cu o politeţe glaciară. Vă rog să încetaţi imediat.

— Chiar aşa? Frank îşi luă o mină gravă. *Se lasă cu scandal.* Ce ciudat, nu mi-am dat seama. Acesta este un bar public, nu-i aşa?

— Da, dar problema este aceeaşi. Nu mai vreau să inhalez duhoarea voastră dezgustătoare. Nările tânărului se dilatară.

Frank trase zdravăn din trabuc şi apoi lăsă fumul să iasă pe nas.

— Hei, barman. Vrei să îi zici băieţaşului ăsta zâmbăreţ cum stă treaba cu siguranţa în caz de foc?

— Desigur. Aceasta era prima oară când îl auzi pe barman vorbind de când ajunsese în bar. Ea, barmanul, părea genul de femeie puternică, tăcută, care lucra prin lumi pentru a-şi lărgi orizontul în ceea ce priveşte bugetul. O parte a capului ei era rasă pentru a pune în evidenţă o inserţie intaliată de fire aurii. Muşchii ei de la umeri se umflau pe sub bluza şi papionul lipsite de autenticitate din punct de vedere istoric.

— Domnule, acesta este un bar de vicioşi. Este destinat pasagerilor care vor să fumeze, bea sau să se injecteze. Este singurul loc de pe navă unde le este permis să facă aşa ceva, pe această punte.

— Prin urmare... Frank se uită la tânăr. Ce parte din ce a spus nu înţelegi? Acesta este un bar unde se fumează şi dacă vrei să

eviţi mirosul, îţi sugerez să găseşti un bar pentru nefumători – sau du-te la căpitan.

— Nu prea cred. Pentru o clipă, tipul cu maxilarul pătrat păru uşor iritat, ca şi cum un ţânţar i-ar fi bâzâit pe la urechi, şi imediat după aceea Frank simţi cum o mână ca de robot industrial îl apucă de gât.

— Hans! Nu! strigă o femeie care stătea la acea masă, ridicându-se în picioare. Îţi interzic! În vocea sa se putea simţi sunetul inconfundabil de autoritate.

Hans îi dădu drumul imediat şi făcu un pas în spate faţă de Frank care tuşea şi se uita la el, prea uimit pentru a putea să ridice şi el pumnul.

— Hei, cretinule! Cauţi o…

O mână ateriză pe umărul său.

— Nu o face, şopti Svengali. Opreşte-te.

— Hans, cere-i scuze domnului, spuse blonda. Şi mai repede.

Hans se opri, cu faţa împietrită.

— Îmi pare rău, spuse el fără vreo tonalitate în glas. Nu am vrut să te ating. Trebuie să mă căiesc acum. Mathilde?

— Pleacă – cred că ar trebui să te duci în camera ta, spuse femeia pe un ton moderat. Hans se întoarse pe călcâie şi merse înspre uşă. Frank se uită la spatele lui cu furie, dar când se uită înapoi la masă, cei rămaşi evitară să-l privească.

— Ce dracu a fost aia? întrebă el.

— Pot să sun la biroul celui care se ocupă de securitate dacă doriţi o escortă până la camera dumneavoastră, sugeră barmanul. În sfârşit îşi scoase ambele mâini de sub bar.

— Tipul ăla a fost rapid.

— Rapid? Frank clipi. Da, aşa e. A fost ca unul care cunoaşte artele marţiale… Se opri, îşi frecă gâtul şi aruncă o privire în jos la scrumieră. Trabucul său stătea, pe jumătate ars, turtit ca o clătită.

— O, la dracu! Atât de rapid. Ai văzut asta? întrebă el, începând să tremure.

— Da, spuse Svengali uşor. Implanturi de grad militar. Cred că prietenului meu i-ar fi bună acea escortă, îi spuse el barmanului. Nu îi întoarce spatele tipului ăluia dacă îl mai vezi, adăugă el pe

un ton conversaţional jos, ales pentru a evita să fie auzit de cealaltă parte a încăperii.

— Dar nu înţeleg…

— Acest rând este din partea mea. Un pahar şi pentru tine, îi spuse Svengali barmanului.

— Mulţumesc. Le turnă câte un pahar de rom şi apoi scoase o sticlă de băutură energizantă.

— Sven, mi-au jucat ochii feste sau chiar ai avut un fel de dispozitiv în mână?

— Nu aş putea să comentez, Eloise. Clovnul ridică din umeri şi dădu peste cap jumătate de pahar. Hmm, ăsta tre’ să fie al cincilea pahar pe seara asta. Mai bine îmi dreg ficatul.

— Ce a fost cu toată chestia asta?

— Vin tot felul de tipi pe aici, spuse Eloise, barmanul. Se aplecă peste bar. Nu te pune cu oamenii aceştia, îi şopti ea.

— Ceva special? întrebă Svengali.

— Doar un presentiment. Puse sticla jos. Sunt oameni ciudaţi.

— Oameni ciudaţi? Am avut de-a face cu oameni ciudaţi. Svengali ridică din umeri. Am avut oameni care se credeau Peter Pan şi Lolita în manifestaţie. Ciudaţii nu o iau razna de la puţin fum de trabuc într-un bar.

— Nu sunt ciudaţi normali, insistă ea.

— Cred că m-ar fi omorât dacă ea nu l-ar fi oprit, reuşi să zică Frank. Mâna cu care ţinea paharul îi tremura, zornăind pe tejgheaua barului.

— Probabil că nu e aşa. Svengali îşi termină băutura din pahar. Doar te-ar fi lăsat inconştient până ce venea echipa care se ocupă de cazuri de-astea. Ridică o sprânceană către Eloise. Există vreun buton de alarmă sub bar, sau te masturbai violent?

— Era butonul de urgenţă, idiotule. Făcu o pauză. Nimeni nu mi-a zis de niciun simulacru juvenil. Cum să îmi dau seama când intră în bar?

— Du-te la camera de manifestaţie pentru vârstele lor. Nu presupune că aceşti copii au aceeaşi vârstă pe care o afişează. Şi acelaşi lucru e valabil pentru persoane în vârstă. Vii dintr-o zonă care are restricţii pentru drepturile la extensie de viaţă, nu-i aşa? Svengali ridică din umeri. Cel puţin majoritatea Lolitelor aveau idee de cum trebuie să se comporte în public, spre

deosebire de prostovanul ăla. E un lucru al dracu de bun faptul că poate fi cu adevărat jenant momentul în care copilul de opt ani căruia încerci să îi distragi atenţia cu o sfoară de batiste viu colorate se dovedeşte că a creat maşina care le-a făcut. Mă rog, totuşi cine sunt oamenii aceia?

— O clipă. Eloise se întoarse şi făcu ceva cu tăbliţa de bar. Ce ciudat, spuse ea. Toţi vin dintr-un loc care se numeşte Tonto. În drum spre Newpeace. Aţi auzit vreunul de el?

Se auzi un zăngănit puternic când Frank îşi scăpă paharul pe podea.

— La dracu, spuse el.

Svengali se holbă la el.

— Ţi-ai scăpat băutura. Ciudat, te-am catalogat ca pe un bărbat cu o sticlă în mână, nu un pahar. Îmi vei spune ce te deranjează, bărbate?

— Am mai cunoscut oameni de acolo. Se uită la oglinda din spatele barului, apoi se uită la masa de lângă ei, la tipii cu tunsori impecabile care jucau cărţi şi care îl ignorau, tipi cu înfăţişare cvasiuniformă şi conformaţie robustă.

— Ei. Aici. O, la dracu. Credeam că nava *Romanov* făcea doar o oprire pentru a se alimenta, dar trebuie să fie un port adevărat.

Simţi cum îl împunse un cot în coaste. Îl găsi pe Svengali holbându-se la el şi văzu speculaţia evidentă pe toată faţa clovnului ieşit din tură.

— Hai, mergem înapoi în camera mea. Am o sticlă ascunsă în geamantan. Şi poţi să îmi povesteşti tot. Eloise, petrecere în cameră după ce îţi termini tura?

— Termin în zece minute sau când vrea Lucid să îmi dea drumul, spuse ea, uitându-se la el cu interes.

— Este o poveste bună?

— O poveste? reverberă Frank. Ai putea spune şi asta. Aruncă o privire la masă. O scurtă amintire a terorii glaciare îi făcu pielea de găină şi îl înspăimântă.

— Am face bine să plecăm mai repede. Femeia, Mathilde, cea care avea controlul, îl privea într-una din oglinzile cu ramă poleită. Expresia ei facială nu era atât de neprietenoasă, pe cât

era de dezinteresată, ca atunci când o femeie încearcă să se hotărască dacă să zdrobească o insectă care bâzâie.

— Înainte ca ei să ne observe cu adevărat.

— Acum? Svengali sări de pe scaunul de bar şi îşi puse mâna sub umărul lui Frank. Deşi băuse destul de mult, pentru un motiv oarecare, Svengali părea treaz. Pe de altă parte, Frank nu era atât de treaz pe cât sperietura îl făcea să se simtă aşa. Îl lăsă pe Svengali să îl conducă afară din bar, spre un lift cubic, apoi de acolo spre un coridor îngust şi fără covoare pe jos şi în final, către o cabină mică şi înghesuită, destinată echipajului.

— Gata, până aici a fost drumul, spuse Svengali. Vrei băutura aia?

— Vreau… Frank tremură. Da, spuse el. E mai bine să fiu undeva unde ei nu ştiu că sunt.

— Undeva. Svengali descuie uşa, îl aşeză pe Frank pe un pat îngust şi o închise la loc. Scotoci prin dulapurile de deasupra capului şi scoase o sticlă metalică şi două pahare pliabile.

— Dar cum se face că îi ştii pe tipii ăştia?

— Nu sunt sigur, se strâmbă Frank. Dar ei sunt din Tonto şi merg spre Newpeace. Am păţit ceva foarte neplăcut în Newpeace odată…

Sezonul Gloanţelor

NEWPEACE, 18 ANI MAI DEVREME

Frank şi Alice priveau începutul demonstraţiei de pe Hotelul Demosthenes în centrul Samarei. Acoperişul hotelului era o întindere de piatră sintetică, acoperită de iarbă minuţios făcută care acum se veştejise pe la vârfuri. Piscina şi barul din centrul gazonului erau goale, apa scursă de mult pentru irigaţiile de urgenţă. De fapt, majoritatea angajaţilor hotelului plecaseră, încorporându-se în Organizaţia de întăriri pentru Pace, fugind în munţi şi alăturându-se rebelilor.

Nu era chiar prima misiune de teren a lui Frank, dar era destul de aproape având în vedere că Alice, o veterană blondă, bronzată, dură a campaniilor făcute de mântuială, îl luase sub aripa sa şi îi dăduse un foarte precis – unii ar spune prea amănunţit – set de instrucţiuni despre cum să conducă şandramaua în absenţa sa. Apoi porni prin mijlocul întunericului în căutarea adevăratei poveşti, lăsându-l pe Frank să se calmeze pe acoperişul hotelului. Ea se întorsese din ultima sa expediţie cu trei zile mai devreme, conducând un camion de armată rechiziţionat, cu o cutie plină de drone-aparate de fotografiat şi o cutie magică în care băgai apă pe o parte şi scotea ceva care semăna cu berea ieftină pe cealaltă parte, cât timp ţineau condensatoarele de distilare. Frank o primi cu sentimente confuze. Pe de o parte, tendinţa ei de a îl trata ca pe un comisionar îl cam deranja, iar pe de altă parte îşi ieşea puţin din minţi într-un melanj de plictiseală şi paranoia, conducând şandramaua de unui singur şi sperând din tot sufletul să nu se fi întâmplat nimic cât fusese plecată şefa.

Pentru a pune mâna pe acoperişul hotelului (chiar la marginea Pieţei Oraşului, goală şi nepopulată în absenţa oamenilor de afaceri străini care călătoreau şi a politicienilor veniţi din afara oraşului) a trebuit să îl plătească pe proprietar, un om care dădea spasmodic din pleoape, un antreprenor din alte lumi pe nume Vădim Trofenko, cu gloanţe bune, nedetectabile, din aur curat. Se pare că nimic altceva nu ar fi mers în acele vremuri

grele. A fost o adevărată bătaie de cap să facă rost de ele şi o făcuse pe Alice să plece într-o excursie de o săptămână în afara orbitei, lăsându-l pe Frank să conducă biroul de unul singur. Dar cel puţin agenţia le plătea apartamentul luxos, oricât de neglijat ar fi fost. Majoritatea ticăloşilor care coborâseră ca muştele pe flancul rănit al oraşului Samara pentru a privi zgomotoasa manifestaţie transformându-se în război civil descoperiseră din prima că nu îşi pot găsi casă nici pe dragoste şi nici pe bani.

Frank stătuse cât şefa sa era plecată, rezolvând prin vorbe problemele de mahmureală şi comentariile oamenilor pe timpul zilei şi coborând ca un fel de vampir cu sânge rece de pe acoperişul său în fiecare seară pentru a se plimba pe străzi şi pentru a vorbi cu oamenii din cafenele şi baruri şi de la colţurile bulevardelor, acumulând toate părerile, tradiţiile şi plăcerile oamenilor din acele locuri şi dând aprobator şi consolator din cap la nemulţumirile lor. În ultimul timp stătea prin piaţă cu un reportofon, unde se strângeau studenţii şi şomerii pentru a vorbi despre sloganurile lor împotriva poliţiei nepăsătoare şi a faţadei goale a grupului de clădiri provinciale. Făcea asta până târziu în noapte, după care se întorcea în patul mare şi gol de hotel pentru a se culcuşi. Dar nu şi în dimineaţa asta.

— Am un presentiment ciudat, puştane, îi spuse Alice. Ea se uită meditativ peste piaţă. Un presentiment foarte ciudat. Uită-te la uşa neagră. Nu ai vrea să îţi prinzi fundul în ea când or s-o închidă. Cineva va clipi, iar când se va-ntâmpla rahatul… Ea gesticulă spre fereastră, la posterul imens care acoperea aproape tot peretele din partea opusă a pieţei. În mare parte, este tensiunea cea care se simte. Se pare că scade în intensitate. Şi ăsta este întotdeauna un semn rău.

Faţa ca de unchi a lui Big Bill se posomori, oricât de jovială şi prietenoasă ar fi fost orice faţă de unchi favorit, în timp ce era protejat de protestanţi de un echipaj de poliţie, zi şi noapte. În ciuda santinelelor, cineva reuşise să trimită un dispozitiv manevrabil în ochiul drept al politicianului mort, formând o pată roşie pe irisul acestuia, ca un memento oribil pentru ce i se întâmplase ultimului Preşedinte ales.

— Nici nu mă aşteptam ca lucrurile să meargă mai bine, spuse Frank în mod evaziv. Dar asta nu ţine strict de bucătăria

poliţiei? Aceeaşi poveste, vor devaloriza dolarul şi vor derula un program public de muncă, cineva se va duce în pustietate şi va negocia cu comandantul Alfa şi lucrurile vor merge iar bine, nu-i aşa?

Alice răsuflă zgomotos.

— Ai vrea tu. Situaţia pare că se îmbunătăţeşte doar pentru că măscăricii pun la cale ceva foarte serios.

Sus, lucrurile nu stăteau prea diferit.

— Va exploda, spuse Thelma, o femeie scundă, foarte bronzată, care avea legături obscure şi mercantile cu o agenţie publică de pe lângă Turku şi care îi câştigase încrederea lui Alice împărţindu-şi rezerva de combustibil cu ea. Ea lucra la unul dintre dispozitivele de lansare aşezat pe trepied când Frank urcă pe acoperiş. Aerul încă mai păstra ceva din răcoarea nopţii, dar domul imens şi sticlos al cerului promitea altceva pentru acea zi.

— Ai auzit de dezastrul de la Cardinal’s Way de ieri?

— Nu. Ce s-a întâmplat? Frank duse o cană de cafea ciobită care purta sigla hotelului sub ştuţul dispozitivului mecanic de făcut bere al lui Alice şi apăsă pe buton. Susură cu zgomot şi începu să picure un firicel de lichid de culoarea urinei, propulsat de resturile de apă ale hotelului. Organizaţia de întăriri pentru Pace oprise oficial alimentarea cu apă a hotelurilor din districtul destinat afacerilor cu două zile în urmă, în caz că ei ar cădea în mâinile unor elemente subversive. De fapt, era un semnal deloc subtil pentru grupurile de bloggeri de război cu mesajul „Duceţi-vă dracu! Suntem puşi pe treabă”.

— Transmit de la centrul de ajutorare a nevoiaşilor de pe West Circular Four. Încă o maşină capcană. Oricum, poliţia a încercuit zona şi a arestat pe toată lumea prezentă. Treaba e că maşina care a explodat era o maşină neînmatriculată a poliţiei, una pe care ei o foloseau pentru dispariţii până când a fost luată de rezistenţă acum o săptămână. Singurele persoane rănite au fost câţiva nevoiaşi care stăteau la coadă pentru îngrijire. Mă aflam în drum spre acest loc pentru a mă întâlni cu Ish – o sursă – şi se spune că înainte să explodeze, doi poliţişti au fost văzuţi parcând-o şi plecând.

— Uh… Frank îi pasă cana cu lichidul asemănător berii. Ai reuşit să trimiţi vreun mesaj în afara planetei astăzi?

— Ciudat că mă întrebi asta, zise Alice sosind neanunţată pe punte.

— Cineva a folosit toate ilustraţiile pe care le-am trimis prin poştă, deranjând pixelii volumetrici. Îi aruncă o privire lungă lui Frank. Ce te face să întrebi asta?

— Nu am mai avut la fel de multă corespondenţă ca de obicei, spuse el. Dar de unde ştii că cineva a umblat la corespondenţa ta? întrebă el curios.

— Cum dracu crezi că îmi trimite Eric mesaje fără ca Întăririle pentru Pace să îşi bage nasul în convorbirile noastre? Este canalul nostru secret. (Eric era editorul lor de acasă.)

— Asta are sens. Frank tăcu pentru o clipă. Şi ce zice?

— Că a venit timpul să primim biletele de întoarcere. Alice zâmbi uşor.

— Vreţi să nu mai vorbiţi codificat şi să îmi spuneţi şi mie ce se întâmplă? zise Thelma.

— Poliţia e gata să acţioneze, fără a ţine seama de nimic, spuse Alice, arătând spre partea îndepărtată a pieţei. Fac presiuni de câteva săptămâni. Acum se retrag pentru a-i face pe protestatari să creadă că au fost lăsaţi mai moale. Vor ieşi în stradă pentru a se plânge, iar poliţia îi va încercui pe toţi. Dacă asta e maniera corectă de a descrie ce se va întâmpla.

Situaţia din Newpeace – sau, mai precis, din capitalele de provincie ale Redstone, Samara şi Old Venice Beach – este în proces de deteriorare de trei ani, de la ultimele alegeri. Newpeace a fost întemeiat de (sau ar fi mai corect să spunem că Eschaton-ul a aruncat pe planetă) patru grupuri diferite în zone îndepărtate una faţă de cealaltă: brazilieni urbani confuzi din Rio, săteni insulari, feroce, needucaţi, din Borneo, nişte sedentari şi mai confuzi, aparţinând clasei de mijloc din Hamburg, Germania şi toţi locuitorii unui orăşel liniştit de pe malul mării, din California. Fiecare colonie a fost plasată pe colţuri diferite ale singurului continent major al planetei – o fâşie îngustă de forma Cubei, dar având aproape şase mii de kilometri în lungime – alături de care au mai fost plasate şi fabrici coloniale robotizate care se multiplicau singure, manuale şi biblioteci suficiente pentru a construi şi întreţine o McCivilizaţie de nivelul tehnologiei de la sfârşitul secolului

douăzeci şi o placă de diamant având zece metri înălţime cu cele Trei Porunci ale Eschaton-ului inscripţionate cu litere de rubin care acaparau lumina răsăritului de soare.

Să laşi o planetă ca aia să se maturizeze şi să fermenteze timp de trei secole. Rezultatul era un sistem federal vag cu şase provincii majore, trei limbi, o comunitate destul de mare de catolici şi un grup considerabil de nebuni adepţi ai Eschaton-ului, din munţi, care îşi cheltuiau surplusul de venit construind monoliţi de diamante înalţi de zece metri. Pentru ei, situaţia nu fusese liniştită în totalitate, dar cel puţin nu avuseseră parte de un război timp de aproape două sute de ani – până acum.

— Dar majoritatea rezistenţei nu stă în munţi? întrebă Frank. Adică nu vor ataca oraşele, nu?

— Trebuie să facă asta, şi trebuie să o facă cât mai curând, spuse Alice iritată. Să vânezi protestatarii în munţi e muncă grea. Cel puţin în oraş ei vor fi uşor de găsit. De asta zic că vor face asta aici, şi o vor face curând. Ai văzut ultimele ştiri despre greva generală?

— Continuă? Frank ridică din sprânceană.

Thelma scuipă.

— Nu şi dacă intervine Organizaţia de Întăriri pentru Pace.

— Greşit. Alice păru ca are o satisfacţie funestă. Ultimul lucru pe care l-am auzit de la colectivul Muncitorilor în Transporturi, ultima oară când am vorbit cu ei, Emilio a fost destul de clar când mi-a zis că aceasta ar fi o mişcare de negociere. Nu se aşteaptă chiar să şi joace această carte: îi va afecta mai mult pe ei decât îi va afecta pe federali. Dar federalii pot să acţioneze ca şi când acest lucru ar fi o ameninţare generală. Colectivul este o marionetă în mâinile lor. Fii atent la ceea ce îţi spun: va avea loc o represiune. De când Friedrich Gotha a cumpărat alegerile după Wilhelm, s-a dat peste cap căutând un pretext să îi atace brutal pe rebeli. Ai auzit că comandatul Alfa se află în acea zonă? Acesta ar fi un semn rău dacă m-ai întreba pe mine. Am încercat să obţin un interviu, dar…

— Comandantul Alfa nu există, se auzi o voce feminină din casa scării. Frank se întoarse şi privi cu ochii întredeschişi, având în faţă lumina răsăritului. Oricine ar fi fost, urcase pe scările de serviciu: în ciuda soarelui care îi bătea în ochi, putea

vedea vag silueta unei blonde grăsuţe, îmbrăcată să se plimbe prin zone izolate precum ceilalţi jurnalişti şi curve de război îmbulzindu-se în oraş şi aşteptând să izbucnească furtuna. Ceva din înfăţişarea ei îl deranjă pentru un moment, până îşi dădu seama ce era: jacheta şi pantalonii ei de camuflaj arătau că şi cum ar fi fost spălate cu mai puţin de cinci minute înainte să le îmbrace. Erau izbitor de curate, de o precizie militară. *Oricine ar plăti pentru lungimea de bandă pentru transmisii în direct ar face bine să aibă buzunarul doldora,* se gândi el vag în timp ce ea continuă.

— Este o invenţie a războiului psihologic. Nu există. Este un simplu totem creat pentru a inspira sprijin şi loialitate mişcării de rezistenţă printre sătenii confuzi.

— Are vreo importanţă? întrebă Alice. Era ocupată, împachetând încă un dispozitiv în timp ce vorbea. Ceea ce vreau să spun este că lucrul cel mai important al unei mişcări a maselor este că odată ce porneşte, e greu să mai fie oprită. Chiar şi dacă elimini un lider carismatic, atât timp cât rădăcinile doleanţelor rămân, un alt erou idiot va veni să îi conducă. Liderii se produc singuri. Odată ce porneşti un ciclu de răzbunare şi recompensă…

— Exact. Nou-sosita dădu din cap în semn de aprobare. Acesta este cel mai interesant lucru. Comandantul Alfa este o idee. Pentru a se debarasa de el, OIP va trebui să facă mult mai mult decât să sublinieze faptul că el nu există.

— Huh? Frank auzi un sunet distant, ca de maree. Ceea ce era imposibil, pentru că ei se aflau la mai bine de trei sute de kilometri depărtare de mare şi, pe lângă asta, Newpeace nu avea luni aşa de mari încât să fie capabile să declanşeze mareea. Îşi scoase dispozitivul de scris şi scrise o notă pentru sine.

— Cine ziceai că eşti?

— Nu am spus asta. Femeia se uită la el. Şi nu avea o expresie facială prea prietenoasă.

— Tu eşti Frank Nasul Johnson, corect?

Ceva din modul ei de a fi îl făcu să fie tensionat.

— Cine întreabă?

Ea ignoră întrebarea.

— Iar tu eşti Alice Spencer, aşa că tu trebuie să fii Thelma Couper. Cei trei porcuşori, uniune a bloggerilor de război. Aveţi noroc că sunteţi toţi porcuşori leneşi, stând aici sus pe acoperiş în această dimineaţă istorică, decât jos pe străzi cu mulţimea care nu suspectează nimic. Dacă sunteţi porcuşori deştepţi, veţi rămâne aici fără să încercaţi să părăsiţi clădirea. Relaxaţi-vă, priviţi artificiile, beţi-vă berea şi nu vă încumetaţi să păşiţi pe afară. Mă voi întoarce după voi mai târziu.

Alice îl luă pe Frank de braţ şi îl strânse destul de tare. El nici nu îşi dădu seama că începuse să meargă înspre străină.

— Cine dracu eşti? întrebă el.

Femeia îl ignoră şi se întoarse spre casa scării.

— Ne mai vedem, strigă ea peste umăr cu un zâmbet dispreţuitor pe faţă. Alice dădu drumul strânsorii cotului lui Frank. Ea făcu doi paşi spre scară şi apoi se opri. Ridică uşor mâinile şi păşi înapoi, îndepărtându-se de scări.

— Ce?

— Nu face asta, spuse uşor Alice. Pur şi simplu nu o face. Cred că suntem sub arest la domiciliu.

Frank se uită spre uşa deschisă care ducea la apartament.

— Hei, ciudatule! Întoarce-te! Nu ţi-ai auzit şefa? Frank tăcu.

— La dracu!

— De aceeaşi părere sunt şi eu. Alice dădu din cap.

— Ştii ce? Cred că *vor* să aibă martori. La o depărtare destul de mare, astfel încât să nu inhaleze gaze lacrimogene.

Frank observă că îi tremurau mâinile.

— Acel poliţist…

— Băiat deştept, spuse Thelma. Păru a fi ironică, dar poate că erau doar nervi – ai lui sau ai ei, nu mai conta.

— Cu ce e înarmat?

Alice părea cel mai puţin afectată.

— Are armură de corp. Şi un fel de armă de împrăştiat demonstranţi. Făcu o pauză. La dracu! E îmbrăcat în albastru. Ai văzut asta Frank?

Frank dădu din cap.

— Aşa şi?

— Poliţiştii de aici poartă negru. Albastru înseamnă armată.

— Oh. *Oh!*

Zgomotul de afară devenea mai puternic.

— Sunetul ăsta ţi se pare că e o demonstraţie? întrebă Thelma.

— Ar putea fi aia mare pentru protestatarii pe care i-au arestat săptămâna trecută. Alice începu sa dicteze nume dispozafonului său pătrăţos, de plastic – îl avea doar de trei săptămâni, de când sosise pe Newpeace, dar numerele deja se cojeau de pe butoane. Se încruntă.

— Tot zice că e reţeaua blocată. La dracu cu el. Voi? Puteţi să luaţi legătura cu cineva?

— Nu pot să fiu prinsă în timp ce încerc să fac asta, spuse Thelma dezgustată. Este o înscenare. Ar trebui să supravieţuim acestei situaţii cel puţin cât să ne facem raportul şi să plecam de aici. Cred.

Frank se uită la propriul telefon. Îi clipocea display-ul într-o perplexitate electronică, fiind blocată reţeaua. Scutură din cap, neştiind ce să creadă. Apoi se auzi un sunet venind din spatele său. Se întoarse şi văzu că cineva ieşise din casa scării şi căzuse, chiar la capătul treptelor. Era sânge pe ciment. Era Phibul, tipul micuţ din Siam care era cazat cu un etaj mai jos. Frank se puse în genunchi lângă el. Phibul respira repede, sângerând masiv de la o rană la cap.

— Tu! Frank îşi ridică privirea şi dădu de capătul ţevii unei puşti. Rămase nemişcat.

— Luaţi căcatul ăsta din faţa mea. Dacă îţi mai arăţi faţa, ai face bine să te rogi să nu te iau drept un pricăjit.

Frank îşi umezi buzele. Şi le simţea ca pe un pergament.

— Bine, spuse el foarte încet. Phibul gemu. Gardianul făcu un pas înapoi, servomecanismele scârţâind la genunchi şi glezne. Ţeava puştii era pătată de sânge.

— Nu s-a întâmplat nimic aici, spuse garda. Aţi înţeles?

— Am – am înţeles. Frank clipi, umilit şi nervos, dar în mare parte doar speriat. Paznicul făcu un alt pas înapoi, în jos pe scară, apoi încă unul. Phibul gemu iar şi privi în jos, apoi începu să se scotocească prin buzunarul de la pantaloni după trusa de prim ajutor.

Zgomotul ca de placă de surf pe plajă era acompaniat de un zumzăit îndepărtat: erau sunete de tobe şi fluiere, mărşăluind alături de oameni.

— La dracu, lasă-mă să ajut! Frank se uită la Thelma care se pusese şi ea în genunchi.

— La dracu! Ea trase uşor în sus o pleoapă a lui Phibul şi apoi şi pe cealaltă.

— Există reflex al pupilelor, dar va face o comoţie.

— Nenorocitul l-a lovit peste cap cu ţeava puştii.

— Ar fi putut fi şi mai rău, spuse ea concis. Hai să îl punem pe şezlong.

Se auziră două zgomote de lansatoare de pe marginea acoperişului– Alice trimitea drone de mărimea păsărilor care se învârteau în aer pentru a orbita sus, descriind cercuri în căutarea de perspective pentru instantanee în întreaga piaţă. Frank inspiră adânc, simţind mirosul de sânge cald, transpiraţia Thelmei – surprinzător de puternică – şi putoarea propriei frici. Un val uşor dezagreabil de praf se ridică de pe hotelul care se va coace în curând.

— Am prins un canal liber, strigă Alice peste umăr. Un post local lansează un fel de anunţ federal. Fă-mi un favor, Frank, şi ia-mi-l din faţă. Transcrie şi fă rezumatul.

— Bine. Frank acceptă canalul virtual, lăsă unda să îi pătrundă prin ochiul stâng în timp ce se uita la Thelma cum îngrijea eficient rana şi cum acoperea balta de sânge şi părul subţire de pe capul lui Phibul.

În ciuda fricii pe care o simţea, era bucuros că înfruntau această situaţie împreună – nu singuri şi îngroziţi, încuiaţi în camerele lor sau în celulele poliţiei. Zgomotul distant devenise un vuiet de voci. Alice trimise spre el nişte unde produse de două dintre păsările ei, iar el le tot roti până-şi văzu ceafa, punându-se în genunchi de-a lungul piscinei secate lângă un reporter rănit şi o femeie ocupată.

— Asta este – hei, veniţi aici!

Ajustă transmisia la unul dintre ecranele lui Alice. Pe fundal se auzea muzică de război (care suna în împrejurimi ca un heavy metal clasic) şi un tip pompos îmbrăcat în albastru, cu un melanj de culori pe piept, stătea stânjenit după un birou.

— Având în vedere că este o situaţie de urgenţă, Comisia de Pace sfătuieşte toţi cetăţenii loiali să se adăpostească oriunde pot. În oraşele afectate Samara şi Redstone s-a impus interdicţia de a ieşi din casă, ieri la ora două dimineaţa. Cei care se află afară în zona Greater Samara şi Metropolitan Redstone trebuie să îşi caute adăpost imediat. Formarea unui grup de mai mult de patru indivizi este interzisă şi, în conformitate cu Regulile de Reprimare a Terorismului, unităţile Organizaţiei de întăriri pentru Pace vor face uz de forţă majoră dacă cred că sunt în pericol…

Thelma se ridică.

— Trebuie să accesez un canal extern lumii acesteia, spuse ea cu încordare. Mă puteţi ajuta?

— Şi cum propui să facem asta, întrebă Alice cu blândeţe, întorcându-se. Purta un dispozitiv de comunicaţii la distanţă sub formă de ochelari în loc să folosească implanturile optice – după părerea lui Frank aceasta era o comportare desuetă şi nefirească – şi acesta producea un val nebun de lumini colorate peste ochii ei.

— Nu ai auzit? Suntem înconjuraţi. Dacă încerci să treci de securitatea lor, probabil că vor trimite unul dintre echipajele de război în calea ta…

— Am un canal cauzal în bagaje, recunoscu Thelma, arătând speriată şi totodată hotărâtă. Se află la etajul al doilea. Asta dacă putem să trecem de băiatul zâmbăreţ de jos.

— Ai propriul canal cauzal? întrebă Frank, speranţa sa rivalizând cu neîncrederea.

— Da, unul care poate ajunge până acasă în Turku printr-un comutator din Septagon. Staţi liniştiţi. Îşi întoarse mâinile cu palmele în sus.

— Dacă nu îmi puneţi întrebări, nu vă voi minţi. Dar dacă nu voi reuşi să obţin o aprobare sigură, nu prea e de ajutor, nu-i aşa?

— De ce ai nevoie? întrebă Alice, devenind subit atentă.

Frank se concentră asupra expresiei ei faciale într-o clipă subită de cercetare atentă: ochii larg deschişi, pometţii proeminenţi sub pielea măslinie, respiraţia intensificându-se.

— Am nevoie ca obiectul să fie aici sus pentru a putea să-l manevrez. Nu ştiam că vom ajunge să fim sechestraţi aici sus când… îşi întoarse capul în direcţia casei scărilor.

— Cât este de mare? întrebă Alice.

— Micuţ – este al doilea card de memorie din camera mea. Îşi depărtă degetul mare de arătător. Arată exact ca un dispozitiv normal în stare solidă. Cu ambalaj albastru.

— Camera ta nu merge în timp real? întrebă Frank.

— Am văzut-o şi merge. Are memorie locală de siguranţă împotriva căderilor de reţea, spuse Alice concis. Lasă-mă să ghicesc. Aveai canalul în cameră ca să poţi eluda cenzura locală, filma în timp real şi avea înregistrarea salvată direct la biroul editorului tău? Pentru acest lucru cineva trebuie să-şi fi dat o mână şi un picior. Bine, unde este această cameră mai exact?

— Camera o sută şaptesprezece, etajul al doilea. Fereastra de pe colţ cu balcon.

— Hmm. Ai lăsat uşa de la balcon deschisă?

— Cred că da, de ce?

Alice se uită peste peretele de siguranţă înalt până la talie şi apoi se îndepărtă de margine.

— Nu cobor până acolo jos. Însă o pasăre… hmm. Cred că mai am un dispozitiv electronic care copiază şi manipulează digital segmente dintr-o înregistrare audio pentru a fi folosite într-o nouă înregistrare. Dacă ar putea scoate cârdul… Vrei să acţionez? Eşti dispusă să pui la bătaie jumătate din lungimea de bandă dacă pot să îl obţin?

— Cred că da. Mai are doar şase terabiţi. Îi împărţim jumate-jumate. Thelma aprobă, dând din cap. Ce zici de asta?

— Şase terabiţi… Frank îşi scutură capul surprins. Nu voia să se gândească la cât de mult trebuie să fi costat să transporte acele miligrame de puncte de cuantum încurcat peste nenumăraţii ani de lumină de aici şi până la Turku prin dispozitive de viteze mai mici decât cea a luminii. Odată folosiţi, dispăreau pentru totdeauna, iar coerenţa era distrusă de procesul care le permitea să teleporteze starea unui singur bit între puncte conectate cauzal în continuumul spaţio-temporal. Preţurile de transport cu viteze mai mici decât viteza luminii porneau de la un milion de dolari pe kilogram transportat pe

secundă. Era mult mai scump decât transportul cu viteze mai mari decât viteza luminii şi practic necesitau decenii sau secole de planificare în avans pentru a-i da drumul. Dar dacă ar putea să le faciliteze o legătură sigură şi instantanee în reţelele interstelare…

— Da, hai să încercăm, spuse Alice.

Zgomotul venind de dincolo de balcon devenea tot mai puternic.

Frank văzu că Alice deja scotocea prin săculeţul său cu şiretlicuri. Scoase un disc translucid de mărimea palmei, cu tentacule scurte care semănau alarmant de tare cu tentaculele meduzelor.

— Cred că asta ar trebui să meargă.

— Este destul de puternic? întrebă Thelma tăios. Dacă acea chestie îl va scăpa, nu vom…

— Va merge, spuse Alice. Îl întoarse de pe o parte pe cealaltă şi îl cuplă la rezervorul mic de propan. Revin într-un minut, de îndată ce îl voi alimenta.

— Bine. Phibul gemu din nou, apoi şi mai tare. Frank se întoarse şi se puse în genunchi lângă el.

— Uşurel, omule. Uşurel. Te vei face bine. Phibul?

— Eu… Phibul încercă să ridice o mână. Frank i-o prinse, fiind prins între sentimentul de milă şi o dorinţă ferventă de a se duce să arunce o privire peste parapetul hotelului. Vuietul mulţimii era imens. Alice încetă să urmărească dispozitivele în formă de păsări şi ele umblau fără ţintă. Frank avu o panoramă difuză şi instabilă pe străzile de jos, privind o mare de capete curgând pe Bulevardul Unity, apoi mutându-se pe o altă stradă, unde maşini gri pătrăţoase se mişcau intenţionat într-o direcţie…

— Alice! strigă el ridicându-se. Nu îl lansa!

Alice se uită la el absentă în timp ce apăsă pe trăgaciul de pe tripod şi trimise dispozitivul învârtindu-se în aer peste acoperiş.

— Ce ai spus? strigă ea şi pentru o clipă, Frank se gândi că totul va fi bine, că marele vehicul vopsit şi discul strălucitor care se învârtea şi că razele de soare care se reflectau în colţul ochiului său nu însemnau nimic. Dar deodată, fereastra de pe ochiul său stâng dispăru. Raza de laser ricoşă de la dispozitivul

scut către oglinda defensivă deasupra clădirii băncii care era imposibil de văzut cu ochiul liber. Şi oglinzii defensive cu siguranţă nu îi păsa de acreditările jurnalistice ori de posesorul dispozitivelor de recunoaştere care pluteau deasupra oraşului. Tot ce putea recunoaşte se referea la prieten, duşman şi atac.

— Adăposteşte-te! strigă Frank de îndată ce capul lui Alice dispăru în aburii unei ceți roşii cu un sunet oribil ca acela al unui ou care explodează în cuptorul cu microunde.

Pentru mai bine de un minut, Frank încremeni. Se auzi un zgomot teribil, un urlet ascuţit în urechile sale – sânge pe mâinile sale, sânge pe genunchi, sânge peste tot, ceea ce părea un ocean pe lângă pârâul uscat al lui Phibul. Era ameţit şi îngheţat, iar mâna care o ţinea pe a lui nu părea să îl ajute. Părea că vrea să îi dea drumul. Alice în barul de jos. Alice explicându-i fapte de viaţă, după ce a mituit un oficial al guvernului, făcând glume pe seama apartamentului nupţial când s-au mutat în el. Alice teleghidând dispozitive peste panorama oraşului la înălţimi mici, reperând traficul, reperând ceva ce părea a semăna cu puncte fierbinţi, afişând o privire…

Se auzeau ţipete din depărtare. Ţipete, şi un scârţâit metalic pe care-l mai auzise, jos. Alice era moartă, iar el rămăsese cu o piscină secată, o străină din Turku, şi nu era nicio cale de a-i face pe ticăloşi să plătească pentru asta. Fără legătură în timp real.

— Nu mai poţi să faci nimic pentru ea. Simţi o mână pe umărul său, mică şi puternică – se scutură şi se lăsă în genunchi ameţit.

— Ştiu, auzi pe altcineva spunând.

— Sper… Vocea i se opri. Nu mai ştia ce îşi dorea acea persoană: nu era tocmai relevant, nu-i aşa? Nu fusese cu adevărat îndrăgostit de Alice, dar avusese încredere în ea. Ea era creierul operaţiunii, capul înţelept care ştia ce naiba să facă. Asta nu trebuia să se întâmple. Capul misiunii nu ar fi trebuit să moară pe câmpul de luptă, cu creierii împrăştiaţi pe tot acoperişul de către…

— Rămâi culcat, şopti Thelma. Cred că vor începe acum.

— Să înceapă? întrebă el tremurând.

Liniştea se lăsă peste piaţă, apoi zgomotul mulţimii se dublă în intensitate. Şi se mai auzi încă un sunet, un răpăit precum zgomotul făcut de stropii de ploaie care cad pe ciment din cerul albastru, acompaniat de un vuiet asurzitor. Apoi ţipetele.

— Alice avea dreptate, spuse Thelma, tremurând şi târându-se sub parapet. Transpirată şi cu faţa îngrozită, ea exterioriza exact emoţiile lui Frank. Este vremea gloanţelor.

Sub ei, în piaţa înghesuită şi prăfuită dinaintea clădirilor guvernului, fluxul furtunii începu să se umple cu sânge.

***

Svengali băuse jumătate de sticlă până când Frank ajunse la partea cu masacrul. Gâtul îi era răguşit, dar nu se oprise pentru destul timp încât să ceară să i se umple iar paharul. Îi făcea rău să se oprească. Acum întinse paharul.

— Nu pot să înţeleg cum face faţă ficatul tău la aşa ceva.

— Are intestine de şobolan, bolborosi Eloise: „dehidrogenare alcoolică hepatică şi tot tacâmul”. Ea se ridică, clătinându-se uşor. Scuzaţi-mă băieţi, dar până la urmă aceasta nu este o seară bună de petrecut pentru mine şi cred că voi avea coşmaruri în noaptea asta. Ea apăsă pe butonul de deschidere a uşii şi se făcu pierdută în lumina difuză a punţii destinată cabinelor echipajului.

Svengali scutură din cap în timp ce închise uşa.

— Şi eu care speram la un menage a trois, spuse el. Turnă o cantitate considerabilă de alcool în paharul lui Frank şi apoi puse jos sticla care se golea rapid.

— Aşa, deci trupele au masacrat demonstranţii. Şi ce are asta de-a face cu acei tipi, oricine ar fi fost ei?

— Acea… Frank înghiţi fiere. Îţi aduci aminte de femeia aceea nălucă? S-a întors, după masacru, însoţită de soldaţi. Şi de camera de înregistrat a Thelmei. O lăsă pe Thelma să scaneze curtea, apoi gărzile o puseră în genunchi îndreptând pistolul la capul ei, iar năluca îmi dictă un text. Pe care l-am semnat şi căruia i-am ataşat numele meu.

— Ai… Ochii lui Svengali se îngustară. Dar nu e imoral ce ai făcut?

— Şi ameninţarea de a omorî ostatici nu e acelaşi lucru? Ce ai fi făcut în situaţia mea?

— Hmm. Clovnul îşi umplu singur paharul şi luă o înghiţitură. Aşa că l-ai trimis cu scopul de a…

— Da, dar nu a funcţionat. Tăcu. Nimic nu putea să îl facă să povestească ce a urmat, cum i-au pus cătuşele, cum i-au înfipt în braţe ace pline cu barbiturice de interfaţă pentru a-i distruge implanturile, şi cum l-au lovit în stomac până a avut convulsii, neputând să întoarcă privirea sau să închidă ochii când l-au împuşcat pe Phibul şi l-au lăsat să sângereze până la moarte, în timp ce doi dintre soldaţi au violat-o pe Thelma şi au redus-o la tăcere tăindu-i sânii cu baionetele. Dintre ei trei, doar lui Frank îi cumpărase agenţia sa o poliţă de asigurare completă în caz de război.

Fusese începutul unui adevărat coşmar pentru Frank, o călătorie prin canalizarea taberelor de concentrare din New Settlement care s-a sfârşit după nouă luni de zile, când nenorociţii au ajuns la concluzia că era inutil să se asigure că el nu va zice nimic despre ce s-a întâmplat şi că răscumpărarea sa de la agenţia de asigurări era un lucru mult mai de preţ decât moartea sa prin muncă distructivă.

— Cred că ei erau de părere că mă culcam cu ea, spuse el vag.

— Şi ai scăpat? Ţi-au dat drumul?

— Nu, am ajuns în taberele lor. Persoanele din Newpeace care susţineau întăririle de Pace nu şi-au dat seama la început de faptul că acele tabere erau destinate tuturor, nu doar şomerilor arţăgoşi şi manifestanţilor de dreapta. Dar mai devreme sau mai târziu, toţi ajungeau acolo – toată lumea cu excepţia aparatului de securitate şi mercenarilor de pe alte planete pe care guvernul provizoriu îi angajase să aibă grijă de lucruri. Aceştia erau toţi inteligenţi, fără haz, eficienţi şi rapizi – precum acei copii din bar. Exact ca ei. Şi pe urmă mai erau şi lănţişoarele.

— Lănţişoare? Svengali se uită chiorâş. Mă iei peste picior?

— Nu. Frank tremură şi mai luă o gură de whisky, încearcă să scapi basma curată, încearcă să mergi undeva unde nu ai voie să te duci sau pur şi simplu uită-te urât la gărzi şi te vor decapita. Se scărpină la baza gâtului fără să îşi dea seama de asta. *Şi mai era şi Administratorul de Procesare al Site-ului, Voss,* dar hai să nu ne gândim la asta.

— Au ucis trei mii de oameni în piaţă, ştii asta? Dar au mai ucis încă două milioane în acele tabere în următorii trei ani. Şi nenorociţii au scăpat fără să fie pedepsiţi pentru acest lucru. Şi asta pentru că oricărei persoane care ştie despre ei, îi este prea frică să facă ceva. Toate astea s-au întâmplat acum mult timp şi la mare depărtare. Primul lucru pe care l-au făcut a fost să blocheze toate canalele cauzale, să preia controlul asupra tuturor cargoboturilor care se apropiau cu viteze mai mici decât viteza luminii şi să cenzureze toate comunicaţiile. Poţi să emigrezi – nu îi deranjează acest lucru – dar să o faci prin nave cu viteze mai mici decât cea a luminii. Emigranţii vorbesc, dar nimeni nu mai acordă atenţie ştirilor vechi de două decenii. Nu mai e de actualitate, adăugă el cu amărăciune. Când s-au decis să încaseze poliţa mea de asigurare, m-au deportat cu o navă de viteze mai mici decât cea a luminii. Am stat douăzeci de ani criogenat: când am ajuns la destinaţie, nimeni nu mai voia să afle prin ce am trecut.

Şi trecuse destul de mult timp până când să fie pregătit să caute mass media singur: petrecuse şase luni în spital reînvăţând faptul că dacă o uşă era deschisă, însemna că putea să iasă pe ea dacă voia, în loc să aştepte un gardian să vină să o închidă la loc. Şase luni de durere, învăţând iar să ia decizii de unul singur. Şase luni de readus aminte ce însemna să fii o fiinţă umană autonomă şi nu un robot din carne, prizonier în maşinăria obedientă a propriului corp.

— Bine. Şi ei… ce au făcut? Au plecat să cucerească lumi? Asta pare ceva nebunesc. Scuză-mă dacă te jignesc cu ceva, dar este absolut ridicol să crezi că cineva ar putea face aşa ceva. Să distrugă o lume, da, e uşor– dar să o cucerească?

— Nu au făcut asta. Frank se sprijini de peretele despărţitor. Nu sunt sigur de ceea ce fac ei. Zvonul prin tabere era că ei se intitulează ReMasterizaţi. Dar exact ce înseamnă asta… La dracu, erau zvonuri despre orice, de la spălarea creierelor până la o rasă dominantă creată genetic. Dar prima regulă a jurnalismului este că nu poţi să ai încredere în zvonuri. Tot ce ştiu este că această navă merge la Newpeace, loc pe care ei l-au transformat într-un iad. Şi acei tipi vin dintr-un loc care se numeşte Tonto. Ce dracu se întâmplă?

— Tu eşti bloggerul. Svengali puse sticla jos, puţin instabil. Vei încerca să afli? Sunt sigur că se află ceva în spatele acestui lucru…

Interludiu: 1

Într-o casă impunătoare pe malul unui râu secat dintr-o lume care avea două luni mici, o femeie cu ochii verzi ca marea şi cu părul negru tuns scurt stătea la birou, citind rapoarte. Casa era imensă şi foarte veche, pereţii de piatră erau susţinuţi de bârne din stejar bătrân, iar ferestrele franţuzeşti erau larg deschise pentru a lăsa să intre răcoarea de pe terasa din faţa casei. Femeia, captivată de ceea ce citea, nu băgă de seamă nici adierea şi nici mirosul de trandafiri înfloriţi. Era prea ocupată să treacă prin însemnările din carnetul ei de notiţe, să semneze mandate de perchiziţie, să schimbe vieţi.

Uşa scoase un scârţâit.

— Doamnă, aveţi un vizitator.

— Cine este, Frank? Ea aruncă o privire spre placa de bronz care fusese inserată în lemn de un fost locatar entuziast.

— S. Frazier Bayreuth. Spune că are un fel de raport personal pentru dumneavoastră.

— Personal, mormăi ea. Bine. Condu-l înăuntru. Îşi împinse scaunul în spate, scuturându-şi o scamă imaginară de pe umărul tunicii sale şi îşi salvă documentele. Uşa se deschise, iar ea se ridică. Întinse o mână.

— Frazier.

— Doamnă. Nu se auzi nicio bătaie de călcâie – el nu purta ghete – dar făcu o plecăciune rigidă, cu capul.

— Ia loc, ia loc. Ai petrecut prea mult timp în Noua Republică.

S. Frazier Bayreuth se cufundă în scaunul indicat de ea, care stătea faţă în faţă cu biroul ei şi dădu din cap aprobator.

— Te prinde acea experienţă.

— Hah. Sunetul ieşi mai mult ca o tuse.

— Cum arată parametrii de compatibilitate?

— Mult mai bine decât arătau acum un an, mai bine decât ar fi sperat cineva, dar încă nu sunt destul de mari pentru a fi suficienţi pentru integrare mult timp de acum înainte. Bufoni reacţionari după părerea mea. Dar nu mă aflu aici pentru asta. Um. Pot să vă întreb cât de ocupată sunteţi?

Femeia de după birou se uită la el, cu capul puţin într-o parte.

— Acum pot să îţi acord jumătate de oră, spuse ea molcom. Dacă este urgent.

Obrazul lui Bayreuth tresări. Era un bărbat slab, cu părul şaten, care părea că este făcut din piele uscată, purta o salopetă fără cusături de culoare gri-albăstruie. Nu purta arme, avea cromatoforii şi difuzorii de impact opriţi, ca şi cum ar fi venit direct de la o acţiune a poliţiei, numai că făcuse o pauză să îşi dea jos armura şi echipamentul de atac.

— Da, este urgent. Aruncă o privire spre fereastra deschisă. Totul este în regulă?

Ea aprobă, dând din cap.

— Nimeni care ar putea auzi discuţia nu va înţelege nimic, spuse ea fără să zâmbească, în timp ce el tremură uşor. Într-o societate cu sisteme de supraveghere ubicue, orice aserţiune evidentă în legătură cu intimitatea avea clar unele implicaţii.

— Foarte bine atunci. Este vorba de raportul de ştergere a Serviciului de Mediu din Moscova.

— Ştergerea. Rânji ea. Ce s-a mai întâmplat de data asta?

— Arbeiter Neurath vrea să raporteze că a găsit anomalii de audit în urma de imigrare pe care a lăsat-o echipa de urgenţă după ce a curăţat zona şi a plecat. În cel puţin trei ocazii din cei trei ani până la Incidentul Zero şi în cei cinci de după el, personalul care lucrează în Echipa de Operaţiuni de Mediu sub comanda lui U. Vannevar Scott nu a reuşit să se comporte bine în conformitate cu cele mai bune politici pentru a retrage trupe de pe teritoriu sălbatic. Acest lucru, în esenţă, nu ar merita să fie menţionat, doamna mea. Părţile vinovate au fost reanalizate, iar erorile lor au fost adăugate în corpul documentaţiei pentru a-i încuraja pe alţii. Îşi drese glasul. Dar…

Femeia îl privi cu o expresie relaxată. Bayreuth se tensionă. Când U. Portia Hoechst arăta cel mai relaxată, era de fapt cea mai periculoasă, dacă nu pentru el, atunci pentru altcineva, pentru vreun duşman al misiunii, ucis pe autostrada destinului. Putea să aibă treizeci de ani, sau nouăzeci – era greu să îţi dai seama de vârstă la specia ReMasterizaţi, înainte de dezlegarea subită a misterului genomului care a adus vieţii lor lungi un final abrupt, dar paşnic – dar dacă ar fi fost să rişte, Bayreuth ar fi

pariat pe partea mai înaintată a scării de vârstă. Ochi paşnici, ochi relaxaţi, ochi care văzuseră prea multe lucruri oribile pentru a da înapoi de la un mandat de ucidere a cuiva.

— Continuă, spuse ea pe un ton neutru.

— Neurath a încercat să examineze singură datele amănunţite despre ceea ce a găsit echipa lui U. Scott. Ea a descoperit şi alte anomalii şi mi le-a semnalat. I-am confirmat observaţiile şi mi-am dat seama că problema trebuie depăşită. La lipsa de disciplină a echipei de deplasare în Moscova se adaugă faptul că sunt ceva dovezi că Scott şi-a cam spălat rufele prin această misiune, dacă mă înţelegi.

— Ai dovezi pentru asta?

— Da. Bayreuth îşi suprimă impulsul de a şovăi. Hoechst îl făcuse să fie nervos; nu era una dintre cele mai rele şefe de care trebuia să asculte– era chiar contrariul – dar niciodată nu o văzuse zâmbind. Avu sentimentul oribil că ea era pe cale să o facă, iar consecinţele acestui lucru îl făceau să nu se simtă în largul lui. Animozităţile pe care ea le avea faţă de U. Vannevar Scott nu aveau nevoie de nicio explicaţie – nu aveau aceiaşi strămoşi şi nu erau compatibili de niciun fel în afară de faptul că lucrau pentru acelaşi şef suprem – şi era de dorit ca nimic din acestea să nu se reverse asupra sa. Cel mai bine era să eviţi războaiele dintre şefi la nivel de administrare a angajaţilor şi sub acest nivel, dacă voiai să îţi păstrezi capul, ca să nu mai vorbim de cazul în care ţinteai tu însuţi să atingi asemenea înălţimi într-o zi.

— Spune-le.

Bayreuth inspiră adânc. *Nu poţi să baţi in retragere acum.*

— A ieşit la iveală o verigă slabă. Am descoperit faptul că echipa lui Scott a efectuat o metodă de operare prin care tot traficul, toate intrările şi ieşirile din Moscova treceau printr-un singur pasaj. Teoria era că, în caz de vreo scurgere, doar o locaţie ar fi trebuit să fie curăţată. Lăsând la o parte procesul de rezervă de a trimite informaţii la destinaţie şi depăşirea capacităţii, acest lucru înseamnă că biroul de imigrări din această singură locaţie deţinea un bilanţ complet al tuturor mişcărilor agenţilor noştri dinafara şi dinăuntrul sistemului.

U. Portia Hoechst se încruntă uşor.

— Nu înţeleg argumentul tău. Cu siguranţă că acest document a fost distrus de Incidentul Zero…?

Bayreuth scutură din cap şi privi cum ochii ei se deschid larg.

— Fâşia de trafic pe care au ales-o ei era o pistă de aterizare de urgenţă şi un punct de trecere pentru imigranţi la aproape un parsec distanţă de Moscova. A fost evacuată acum ceva timp, înainte ca valul de şoc să lovească planeta. U. Scott a trimis o echipă înlocuitoare să pună la punct staţia, să arunce rapoartele de imigrare, să scape de orice martori, lucruri de genul acesta. Fără dubii că dacă ar fi funcţionat bine planul, ar fi fost o soluţie elegantă şi suficientă pentru această problemă, dar se pare că o serie de evenimente inexplicabile au avut loc în timpul evacuării. Ca de exemplu instrucţiunile sale scrise către agentul de teren care au dispărut, ca de exemplu eşuarea de a returna toate copiile aterizărilor de rezervă pentru biroul de imigraţii şi posibil mai sunt multe astfel de exemple. Planează anumite întrebări asupra jurnalului secret de bord ce conţinea protocoale experimentale care se aflau în curs de desfăşurare şi care se pare că au fost pierdute după evacuare. Agentul a trimis câini, şefa. Câini de securitate statală împrumutaţi de la Ministerul de Externe din Dresda. A considerat că nu era necesar să trimită o adevărată echipă de sterilizare. Bineînţeles, totul a fost muşamalizat, dovada este criptată – de aceea a trecut atât de mult timp până ca acest lucru să iasă la lumină.

— Vai, dragă. Hoechst îi zâmbi. Asta e tot? întrebă ea duios, iar Bayreuth tremură. Hoechst trecu subit de la o stare în care era distantă cu el la una în care îl trata cu amabilitate. Şi a eşuat în a raporta asta?

Bayreuth aprobă. Nu se simţea sigur pe el să vorbească în acel moment.

— Şi omul tău de legătură din departamentul lui Scott… Ea ridică o sprânceană.

— Omul meu de legătură este un prieten foarte apropiat al lui Otto Neurath, a subliniat el. Oricum ai decide să acţionezi în urma acestei informaţii, te-aş ruga să fii indulgentă cu ea. Consider că Otto dă dovadă de mult potenţial pentru acţiuni inteligente pentru a atinge scopurile superiorului şi o reacţie mai

puţin delicată la adresa prietenului său special ar putea, ah, să compromită viitoarea sa utilitate. Asta ca o paranteză.

— Oh, Georg. Ce fel de monstru mă crezi? Zâmbetul terifiant dispăru. Ştii, nu sunt proastă. Sau însetată de sânge. Cel puţin, nu aşa în mod inutil. Ea răsuflă zgomotos. Otto poate să îşi păstreze jucăria, odată ce supuşii săi loiali se vor alătura echipei tale.

Nu aş distruge-o pentru el. Bayreuth aprobă uşurat. Restricţia pe care i-o impunea ea, pentru care el îşi asuma toată responsabilitatea, nu va face altceva decât să apropie şi mai tare legătura cu această facţiune.

— Cât despre tine – zâmbetul terifiant se întoarse pe faţa ei – ţi-ar plăcea să deschizi discuţiile cu departamentul lui Scott pentru fuziunea noastră viitoare?

— Eu? clipi el perplex.

— Da, tu. Ea dădu din cap în semn de aprobare. M-am tot gândit de ceva timp că meriţi oportunităţile aferente unui grad mai ridicat de responsabilitate, Georg. Cum era fraza aia? Mult potenţial pentru acţiuni inteligente făcute în slujba scopurilor superiorului cred că ai zis.

— Vai, sunt profund recunoscător, dar…

— Să nu fi. Nu încă. Gesticulă prin fereastră către terasa cu tufe de trandafiri şi grădina din spatele şanţului, spre ziduri, copaci şi spre strada care ducea peste deal la vilă. Dacă ceea ce îmi zici e corect, înseamnă că avem o mare scurgere de astupat. Şi cred că va trebui să fie rezolvată pe teren. Am ţesut destine din spatele unui birou pentru prea mult timp, Georg. Greşeala lui Scott este una tipică atunci când îţi petreci prea mult timp pe teren şi pierzi legătura cu realitatea.

— Veţi călători personal? Şi ce se va întâmpla cu proprietăţile şi comitetele dumneavoastră?

— Se vor îngriji singure. Şi ar face bine să facă asta – vor şti că mă voi întoarce. Zâmbi iar, de data asta aproape sfios. Dacă nu ar fi cunoscut-o aşa de bine, ar fi putut jura că flirtează cu el. Dar serios vorbind, pot să combin călătoria cu turul noilor candidaţi, să îmi consolidez controlul asupra marionetelor lui Scott de pe teren şi să aflu ce se întâmplă cu adevărat. Planul

măreţ, Georg. Imaginează-ţi asta! Ea apăsă pe carnetul său de notiţe.

— Dă-mi toate informaţiile. Apoi voi aranja o întâlnire cu Secretarul de departament, Blumlein, şi voi obţine permisiunea înainte de a lansa denunţarea oficială către Comitetul de Investigaţii. După care vom discuta cum te vei ocupa de tot cât timp voi fi plecată.

El îi întâlni privirea.

— Eu, să mă ocup de tot?

Ea nici nu clipi.

— Aveai alte planuri pentru seara asta? Nu? Bun, atunci presupun că te pot invita să iei cina cu mine. Avem de discutat multe lucruri, Georg. Incluzând cum să nu mă dezamăgeşti precum a făcut-o U. Scott…

***

Acţiunea s-a derulat puternic şi repede, odată ce Hoechst îi prezentase anumite lucruri Secretarului de departament Blumlein. Blumlein o privise cu acei ochi albaştri reci, aşezaţi prea aproape unul faţă de celălalt.

— Fă-o, spuse el, şi asta fusese totul. Îi lăsase destulă frânghie pentru a se spânzura dacă se înşela şi dacă, de fapt, Subdepartamentul de Control al Mediului Exterior al lui U. Vannevar Scott era nevinovat.

Păşind prin uşa cu geam spart de la sediul din Samara, Hoechst salută şi zâmbi trupelor care erau la recepţie. *Ţine sus steagul,* aşa o sfătuise liderul ei de la creşă, Fergus. Una sau două persoane rănite aşteptau să apară camioneta medicală de evacuare. O grămadă de cadavre distruse şi înghesuite zăceau precum un braţ de surcele pe podeaua de granit într-o parte a foaierului, sângele curgându-le din nas şi din ochi. Minţile lor fuseseră deja luate de Propagatori. Hoechst îi ignoră, concentrându-se pe strângeri de mâini şi pe schimbul de felicitări cu echipa sa. *Să o luăm cu începutul.* Avea sânge pe tălpile cizmelor. Va ajunge la Scott pe neaşteptate: *Să îl ia dracu că m-a forţat să fac asta!*

Bineînţeles, sediul unde se afla Scott nu era singurul obiectiv al misiunii. S-au creat noduri peste toată reţeaua planetară, birourile de specialitate au fost închise şi izolate în timpul

operaţiunii de curăţare a zonei. În ţară, trupele întăririlor de Pace au dat buzna peste uşile haremului său, i-au luat marionetele pentru a le modela după voia lor – în afară de aceia care nu au fost omorâţi imediat fiind consideraţi un risc mic de cost şi profit pentru recuperare. Toate acestea erau părţi colaterale ale detronării unei persoane de rang înalt care fusese acuzată de abuz, iar Hoechst îl ura pentru asta, îl ura pentru că o forţa să expună public un ReMasterizat, ceea ce nu era deloc potrivit pentru rolul său. Dar ea nu avea altă alternativă. O amânare de a acţiona în acel moment nu ar face altceva decât să îl încurajeze, sau mai rău, să îşi expună proprii oameni la acuzaţii de purtare necorespunzătoare şi în timp risca să înrăutăţească destinul oamenilor.

Trupele în uniforme de camuflaj bej se înghesuiră şi îi deschiseră uşile, în timp ce traversa castelul administrativ pentru a ajunge la centrul de conducere. Gărzile de corp ţineau pasul cu ea, sub anonimatul măştilor. Ofiţerii o urmăreau în spatele gărzilor de corp, temători şi dornici de a o ajuta. Erau puţine semne de stricăciune şi de violenţă deoarece castelul lui U. Scott fusese dotat cu sisteme de apărare din prima clipă. O mişcare calculată a fost înlocuirea trupelor interne de securitate cu trupele lui Hoechst care au fost primite cu braţele deschise de către combatanţii molcomi. Aceştia nici măcar nu suspectau faptul că sentinţa lor la moarte fusese comandată de secretarul de departament prin doar două cuvinte.

În centrul clădirii era o zonă de securitate, deschisă şi blocată să rămână aşa de către un *override* trădător. Hoechst urcă pe scări, având o dispoziţie sobră. Sus se afla mezaninul care dădea în cabinetul lui Scott. El era genul de persoană care se simte bine doar dacă supraveghează totul, îşi notă ea, de parcă nu putea să aibă încredere în nimic în afară de simţurile sale. Uşa de la mezanin era mânjită de cheaguri de sânge maro care miroseau înţepător sub luminile de urgenţă. Gărzile ei aşteptau stând într-un colţ. În mijlocul camerei un trio foarte ciudat o aştepta, în scaunul mare stătea chiar U. Vannevar Scott cu coloana cervicală rănită şi imobilizat, cu membrele flasce si cu o mină acuzatoare. În spatele său stătea S. Frazier Bayreuth şi încă o persoană, o femeie în uniforma Ordinului Propagatorilor.

— Dragul meu Vannevar. Este păcat ca a trebuit să ne reîntâlnim în circumstanţe atât de nefericite. Hoechst zâmbi la omul de pe scaun. Ochii săi o urmăriră încet, de-abia capabili de a se mişca.

— La fel şi cu tine, Bayreuth. Şi pe cine mai am plăcerea să cunosc?

Femeia ciudată făcu o plecăciune din cap.

— U. Doranna Mengele, excelenţa voastră. Mă aflu aici din ordinul secretarului de departament să fiu martoră la ce se va întâmpla şi să mă asigur că totul va fi în conformitate cu cele mai bune practici şi obiceiuri ale instrucţiei.

Trupul de pe scaun părea că e agitat. Hoechst se apropie.

— Ar trebui să te relaxezi, Van. Dacă te zbaţi nu vei ajuta situaţia cu nimic. Nervii ăia nu vor creşte la loc, ştii asta, nu? Spusese asta mai mult pentru imaginea ei. Înăuntrul ei, ceva striga: *Bastard nenorocit şi neplanificat! În numele zeului mort, ce credeai că faci?*

— Ne-a fost dat un mandat şi l-am executat.

Ea îl privi pe Bayreuth.

— Ai vreo cheie de activare?

El se întoarse şi îi făcu semn unui gărzi.

— Învârte-l pe acesta la loc pentru supraveghetor, spuse el succint. Propagatorul îşi aplecă capul şi privi fără să scoată o vorbă. Hoechst încercă să nu fie atentată la ea. Dar nu putea să facă asta. Cu un Propagator care să fie martor la tot, înregistrând tot în reţeaua ordinului ei, orice încercare de a falsifica ceva sau de a arăta milostenie ar fi fost demascată imediat.

Garda atinse cu bagheta sa ceafa lui U. Scott şi unele expresii reveniră pe faţa lui. Un deget zvâcni. El bolborosi ceva, luptându-se pentru control.

— Portia, cum ai putut?

— Mi s-au adus la cunoştinţă anumite fapte, spuse ea pe un ton sec, de abia observând că faţa lui Bayreuth devenise palidă în spatele scaunului. *Fapte pe care nu am putut să le ignor odată ce au fost trecute în registru,* adăuga ea pentru sine, potenţând elogiul. Proceduri neîndemânatice. Eşec de a aplica cele mai bune practici şi obiceiuri. Potenţială trădare.

El închise ochii.

— Nu aş comite niciodată trădare.

— Nu prin comisie, spuse ea şi apoi se mustră pentru că adăugase chiar şi atât în faţa ochilor Propagatorului, care înregistrau totul.

— Cu toate acestea, a fost înregistrat un risc de expunere şi mai important decât asta, a fost muşamalizat. Ea se aplecă spre el şi îşi puse o mână osoasă pe unul dintre umerii săi imobili. Nu puteam să ignorăm asta, spuse ea încet.

— Eram în proces de curăţare a zonei. Vorbele lui deja trădară o oboseală infinită. Uploadul deja îi digerase cerebelul, îi mânca talamusul, prezervându-l pentru posteritate şi gloria zeului nenăscut. Fără activator, el nu va fi doar imobilizat, ci va muri în curând. Va muri destul de curând, iar Propagatorul va lua conţinutul minţii sale.

— Nu ai ştiut, Portia? Credeam că tu… tu…

— Dispozitiv de amplificare a eficacităţii. Trosni din degete, clocotind de furie. Nu îmi face asta acum. Umărul lui părea că e o bucată de carne crudă, tare şi imobilă. Se simţea o putoare în aer – dacă pierduse deja controlul intestinal, însemna că era mai înaintată situaţia decât ar fi vrut ea să fie.

— Martor pentru Propagare, solicit acces la descendenţa sa. În timp ce vectorul de instanţă se dovedi a fi de neîncredere, consider că fenotipul va fi stabil şi eficient dacă va fi controlat cum trebuie.

Bayreuth clipi, fiind surprins. Propagatorul aprobă.

— Cererea ta a fost primită, spuse ea distant. Se va lua în calcul o licenţă reproductivă. Sau te gândeai la o clonă?

— Nu, doar la recombinare. Hoechst se apleca şi mai aproape, holbându-se în ochii lui U. Vannevar Scott, amintindu-şi de vremurile de dinainte, vremuri mai inocente când amândoi lucrau în echipa unui om sus-pus – nopţi pierdute, zile nedormite, plăcerea de a nu avea griji înainte ca responsabilitatea să devină un blestem. Politică. *Cât, treizeci de ani? Treizeci şi şapte?* De abia putea să îşi aducă aminte cum arăta trupul lui; cu unii iubiţi se întâmpla asta. Pe alţii îi ţii minte toată viaţa. Scott… Scott era de domeniul trecutului şi la propriu şi la figurat.

— Va fi ceva care să ne aducă aminte de el.

— Cererea ta va fi luată în considerare de Comitetul de îmbunătăţire a Genomului Rasei, spuse propagatorul cu calm, aranjându-şi broboada. Mai e ceva?

— Încheiere a martorului. Ea îşi ţinu mâna pe umărul său în timp ce garda îi administră lovitura finală, setând dispozitivul pe cartografiere necontrolată dendritică. Ochii lui se închiseră. Imediat după asta începu să curgă un lichid deschis la culoare din spatele craniului său. Atingerea unui cadavru; cândva ea detesta acest lucru… Acum îi părea bine că nu e ea în locul lui. Îi aranja părul, se ridică şi dădu de privirea lui Georg Bayreuth.

— Ia asta de aici pentru reciclare. Propagatorul deja vorbea prin dispozitiv pentru a uploada înregistrarea, încredinţând vectorul stării lui pentru a fi păstrat până la venirea zeului nenăscut.

— Cât despre restul, poţi să îi uploadezi pe toţi

— Zeul nenăscut va şti care e care. Ea oftă. Acum. Am aflat unde îşi ţinea lista cu marionete?

***

— Ei bine, Portia, asta mă aduce la următoarea întrebare. Cum îţi merge cu proiectul?

Hoechst se lăsă pe spate în fotoliul rabatabil mult prea îndesat, căptuşit cu catifea, şi se holbă la gravura cu frunze aurii de pe tavan. Ezită puţin să răspundă, era totul destul de copleşitor pentru ea. Ca să spunem adevărul, nu era obişnuită să aibă încrederea Secretariatului de departament, iar tonul de unchi al lui U. Blumlein o pusese în defensivă. Îi reamintea de unul dintre profesorii pe care i-a avut în anii petrecuţi la creşă, un bărbat al cărui temperament varia de la căldură şi încredere la ţipete şi nervi. Mai târziu, citind în secret mandatul de ordine interioară al creşei, descoperi cum să îi înveţe pe cei mici beneficiile bănuielii ascunse. Fusese o elevă bună, poate chiar prea bună, şi era supărător să afle că lecţia despre durere a profesorului avea o aplicaţie directă în rândul membrilor cu statut înalt ai rasei. Asta demonstra că vorba „ce nu te omoară, te face mai puternic” este mai mult decât o expresie fără valoare.

— Am pus o întrebare, îi reaminti superiorul.

— Consider că am problemele de bază sub control, spuse ea cu încredere, în timp ce îşi ridică paharul şi luă cu grijă o înghiţitură din lichiorul de migdale pentru a ascunde momentul de ezitare.

— Problemele de bază, repetă Blumlein şi zâmbi, întinse paharul şi un copil se grăbi să îl umple la loc. Hoechst se suci puţin în fotoliu şi trecu cu un deget pe sub umărul mantiei. Îi întoarse zâmbetul, deşi nu era nici pe departe relaxată.

O invitaţie în cabinetul superiorului pentru a participa la distracţiile de după-amiază era în mod normal văzută ca pe o recunoaştere publică a meritelor, un semn al statutului favorabil în rândul membrilor rasei. Dar o invitaţie privată la o cină în doi era altceva. Singurii care ar fi văzut-o acolo erau gărzile de corp, secretarii privaţi şi servitorii, iar toţi aceştia – în afară de secretari – erau oameni de care se putea dispune şi nu contau in reţelele sociale risipite ale rasei ReMasterizaţi. La ce s-ar fi putut gândi? Ordine speciale? Cu siguranţă nu era o încercare de a o seduce, gusturile lui erau cu totul altele in această privinţă, iar ea nu se considera atât de importantă încât să cultive alte interese. Unul dintre lucrurile pe care un ReMasterizat le dobândea încă de la început era simţul de a detecta un statut relativ, iar această întâlnire discretă nu avea niciun sens, indiferent din ce punct de vedere privea lucrurile. Mai puţin dacă, dintr-un motiv pe care nu şi-l putea explica, hotărâse să o evalueze pentru rolul de partener public, o onoare remarcabilă.

— Aş vrea să recapitulezi problemele de bază, Portia. În propriile cuvinte şi în propriul timp, te rog.

— Ah, păi… Portia tresări. *„Ce idioţenie!”* înjură ea. *„Despre ce altceva ar fi putut fi vorba?* Scott a eşuat groaznic la Moscova. Sau, mai degrabă, a avut un succes nepotrivit. Rezultatul a fost, să zicem, altul decât cel anticipat. Şaisprezece supraoameni morţi, ca să nu mai vorbesc despre pierderea unei întregi lumi client care avea mai puţin de optsprezece luni până la a doua fază deschisă a restabilizării – asta a declanşat o importantă amânare. Şi mai rău decât atât, testele armelor – instrumente de contravenţie ocazională pe care păpuşile lui le testau – probabil că au atras atenţia Inamicului. Lăsând la o parte menajamentele, a eşuat pe două planuri, înalta trădare a

propriei rase a dat greş, şi cu mult mai rău, testarea armelor a dat greş în mod catastrofic, asta ducând la pierderea sistemului. A fost cu totul un dezastru, şi Scott ştia că ar atrage atenţie nedorită dacă nu reuşea să livreze un rezultat pozitiv pentru a putea compensa.

— Hmm, mormăi Blumlein, cu o sclipire de amuzament în ochi.

Pe scena din spatele ei trei sau patru copilaşi dansau un fel de dans erotic. Portia îşi aranjă de aşa natură fotoliul încât să vadă de-a lungul scenei, dar fiind mereu atentă la secretarul departamentului planetar.

— Să jonglezi pe sârmă deasupra abisului este o tradiţie lungă şi onorabilă, presupun.

El zâmbi, nu fără bunăvoinţă.

— Ce planuri pe termen lung avea să urmeze U. Scott?

— Cred că avea de gând să cucerească Noua Dresda, dar nu a lăsat nicio notă scrisă. Portia îşi trase nasul. Nu e de mirare.

Atitudinea lui o încuraja să-i întoarcă zâmbetul ca unui egal – un joc de noroc, dar unul care ar putea aduce cu sine o avansare serioasă dacă avea noroc.

— Bineînţeles. Expresia de pe faţa lui Blumlein se răci. Cum a putut să fie atât de prost?

Ea ridică din umeri dispreţuitor.

— Lui Scott nu i-au lipsit niciodată, să zic aşa, ambiţia şi încrederea în sine. *Mai poţi să zici asta odată.* O scurtă amintire: stând în pat, îl asculta turuind, planuri să-şi creeze propria rasă, cum voia să scoată la iveală zeul nenăscut, să fure lumi întregi din grămada de planete.

— Am lucrat cu el îndeaproape timp de câţiva ani când eram mai tineri. Este probabil un lucru bun că timpul l-a părăsit, nu era atent la detaliile importante şi dacă ar fi trecut de etapa a doua cu planul său, consecinţele ar fi putut să fie mai grave decât dezastrul cu care ne-a lăsat.

Blumlein îşi puse paharul jos, se aplecă mai mult spre ea, pupilele dilatându-i-se uşor. Portia îi răspunse cu aceleaşi gesturi, devenind confidenta lui.

— Spune-mi la ce lucra Scott în sectorul acela, spuse el încet. Şi ce crezi că ai fi făcut tu cu el în locul său.

— Păi… Ochii i se mişcară dintr-o parte în alta.

Secretarul departamentului îi surprinse privirea şi dădu din cap aprobator.

— Ei nu-şi vor aminti de asta mâine, spuse el.

— E bine. Nu aş vrea să fiu de vină pentru că am stricat nişte dansatori atât de bine antrenaţi.

— Îţi mulţumesc pentru atenţia pe care o acorzi clasei mele sociale, dar te-ar deranja dacă ne-am întoarce la subiect? Nu avem toată seara la dispoziţie. Avea un ton mai nervos acum, spre deosebire de cel de mai devreme şi Portia înjură în gând, dând din cap aprobator.

— Foarte bine. În mod oficial Scott trebuia să cucerească Moscova şi să o folosească în scopurile Directoratului de Apărare dezvoltând tipuri de muniţie interzise nouă de către Inamic. Apoi avea să pregătească Moscova pentru asimilare. Agenţii săi se infiltraseră în guvernul Moscovei în mod destul de eficient folosind numai manipulări de rutină şi o mită modică. Dar, pe lângă planurile proiectului oficial, a acordat atenţie specială Ministerului de Apărare. Aceasta a fost răsplătită cu întregul plan de atac pentru forţa de apărare a sistemului, punct în care Scott a început să devină ambiţios. A primit pachetul: coduri de funcţionare, coduri de oprire, puncte de referinţă şi vectori de inserţie pentru orice ţintă posibilă. Şi când a avut loc Incidentul Zero datele au fost îndosariate în siguranţă la el în birou.

— Ah. Blumlein dădu din cap şi zâmbi, expresia feţei relaxându-i-se. Şi acum?

— Păi, îşi alese ea cu grijă următoarele cuvinte, am încredere că au ajuns în siguranţă la biroul tău codurile de funcţionare şi de oprire. Şi Moscova nu este o problemă în sine, mulţumită eşecului anumitor iniţiative tehnice. Dar ne rămâne să facem curat după mica aventură a lui Scott. Ca să nu mai pun la socoteală modul în care vrei să te ocupi de pârghiile pe care această situaţie ţi le pune în mâini în ceea ce îi priveşte pe vecini.

Blumlein dădu din cap cu grijă.

— După părerea ta, cât de bun era planul lui Scott?

— Teoria generală este îndrăzneaţă, nimeni nu a mai făcut nimic asemănător înainte, dar nu aş avea mare încredere în substanţa teoriei. Cuvintele îi ieşeau în mod automat. A fost neîndemânatic cu Moscova, atât de neîndemânatic încât a lăsat în suspensie probleme nerezolvate, în mare parte, martori de exfiltrare, dar se poate dezlega totul de acolo, dacă cineva cu destul timp şi resurse ar face rost de detalii şi ar recompune paşii pentru a afla de unde veneau corpurile şi unde se duceau.

Luă o gură de aer şi continuă.

— Iar în timp ce schema de bază era interesantă, schema nivelului următor se baza prea mult pe sincronizare şi presupunea riscuri enorme. Mai rău pentru noi este că începuse chiar să-l implementeze. Mişcările împotriva echipei diplomatice de la Moscova, de exemplu, sunt deja puse în aplicare, dacă nu cumva sunt gata. Nu putem spune cu siguranţă până nu ne vin telegramele, dar eu bănuiesc că vor reuşi şi vor face toate cancelariatele pe o rază de o sută de ani lumină să facă pe ei de frică. Ca să nu pun la socoteală ce se va întâmpla când va afla directoratul înalt. Să ia o întreagă planetă pentru sine, apoi să folosească armele de distrugere în masă pentru a se proclama ca împărat interplanetar, este de o îndrăzneală nebunească, asta îţi zic cu siguranţă. Dar planul său depindea de încrederea celor de lângă el, cum că nişte *democraţi* ar face de bună voie ceea ce vrea el. Şi cred că numai gândirea lui optimistă i-a permis să contemple la aşa o dependenţă.

— Atunci asta mă aduce la următoarea întrebare. Blumlein se opri un moment privind îngândurat, apoi pocni din degete. Un copilaş se apropie şi îngenunche pentru a întinde o cutiuţă argintie aşezată pe o pernă de catifea. El luă cutia, îi deschise capacul şi scoase inhalatorul dinăuntru:

— Vrei o doză?

— Mulţumesc frumos, nu.

El dădu din cap, apoi se aplecă pentru câteva secunde.

— Ah, aşa e mai bine. Ochii de un albastru rece, pupilele contractate. Miezul problemei. Ipotetic vorbind, dacă ţi-aş da sarcina să implementezi planul lui U. Scott şi să-l duci la bun sfârşit pentru binele rasei – trase cu ochiul în direcţia scenei, şi în acel moment Hoechst realiză că în ciuda fiecărei protestări de

intimitate, el totuşi credea că Propagatorii sau Braţul l-ar putea urmări, că i-ar fi putut corupe propriul maestru păpuşar – cum ai face asta?

Ah. Portia tresări, atrasă de perspectiva oportunităţilor prezentate. Asta ar putea să o ridice la nivelul de paritate cu Blumlein, să o aducă la nivel de bord pentru o întreagă planetă, dacă îşi juca toate cărţile cum trebuie. Un fior aproape sexual. *Nimeni nu m-ar putea atinge atunci!* Să aibă control asupra mecanicilor – dar puse frâu gândului imediat, înainte ca acesta să se formeze. *Să o luăm pe rând.* Costul ar fi foarte mare, tentaţia lui Blumlein de a o omorî înainte ca ea să devină un pericol ar fi enormă…

Revenindu-şi, dădu uşor din cap şi îşi ridică paharul.

— În primul rând m-aş asigura că am aprobarea directoratului, începu ea fără să privească la scenă. Apoi, odată ce aş avea aprobarea, aş urma planul general al lui Scott, însă controlând evenimentele personal în teren, mai degrabă, decât să acord controlul unei alte pături de subalterni. Nu cred că poţi avea destul control asupra unei acţiuni dacă încerci să o controlezi de sus; fiecare nivel de autoritate delegat presupune întârzieri şi un risc mai mare să eşuezi, iar planul are prea multe contingenţe pentru a putea fi încredinţat unui păpuşar începător care nu vede imaginea în ansamblu. Şi aş reorienta ţinta proiectului către una, ah, mai acceptabilă…

Petrecăreața

Centris Magna era o colonie obişnuită construită pe un asteroid, plictisitoare, realizată într-un design clasic ce nu se baza pe generatoare de câmp gravitaţional; un tub de diamant de cincizeci de kilometri lungime şi opt kilometri în diametru ce se învârtea în coaja scobită a unui condrit carbonat, undeva în centura interioară a Septagon Patru. Interiorul era alcătuit din departamente destinate diverselor servicii, în timp ce nivelurile externe, de gravitaţie mare, erau folosite drept grădini sau zone de recreere: ocupanţii locuiau în apartamentele din clădirile cu mai multe niveluri, în cilindrele de gravitaţie medie. Era un model repetat la nesfârşit în sistemul Septagonului, printre sutele de lumi care adoptaseră politica de a găzdui numeroşii refugiaţi din Moscova. Iar Miercuri a reuşit în trei ani de când sosise acolo să urască monotonia şi sărăcia fiecărei zile.

— Miercuri! se auzi deodată vocea tatălui său prin uşa întredeschisă a dormitorului ei. Dacă ar fi închis-o, l-ar fi blocat complet. Dar daca ar fi închis-o…

— Miercuri! Unde eşti?

Concentrându-se cu limba prinsă între dinţi, ea termină de legat şireturile cizmelor într-o manieră perfectă. Gata! Se ridică. Cizmele se înălţau aproape până la genunchi, reflectându-i ca nişte oglinzi negre pantalonii mulaţi din piele donată de panteră.

— Aici, tată.

O ultimă privire în fereastra setată în oglindă confirmă faptul că cromatoforii ei erau ajustaţi: buze roşii de culoarea sângelui, piele albă ca de mort, păr negru drept. Şi-a luat jacheta şi a ridicat braţele, lăsând-o să o îmbrace şi s-o prindă strâns de coate şi umeri. Aproape gata.

— Miercuri! Vino aici!

Oftă.

— Vin acum, zise ea şi îşi spuse ca pentru sine: la revedere, cameră.

— La revedere, spuse camera, diminuând treptat lumina în timp ce ea închidea uşa.

Se simţea înaltă şi uşor dezechilibrată în cizmele noi şi se îndrepta către sufrageria în care o aştepta tatăl său.

Morris era, după cum se aştepta, în camera principală a apartamentului. Biroul lui, un spaţiu deschis, un fel de mezanin situat deasupra locului unde serveau masa, îi oferea o viziune ca de lojă asupra scaunelor aşezate dezordonat şi asupra multitudinii de forme din spaţiul comun. Jeremy construise un dispozitiv complicat alcătuit din fulgi de zăpadă fototropici coloraţi aprins, menit să atragă praful din cameră în mijlocul mesei antice la care tatăl insista periodic să se servească mese formale. Morris privea un tablou pasiv care îngheţă în timp ce-şi întoarse privirea către fiica sa.

— Ce-i cu costumaţia asta? întrebă el sever.

— Sammy dă o petrecere în seara asta, spuse ea enervată.

Avu impulsul să-l întrebe de ce el nu iese niciodată dar se abţinu la timp.

— Merg cu Alys şi cu Mira.

Minciună sfruntată. Nu vorbea cu Mira, iar Alys nu vorbea cu ea, dar urmau să fie amândouă la petrecere şi nu prea conta acum cu cine mergea atât timp cât mai erau zece minute până să iasă să petreacă toată noaptea.

— Prima ieşire pentru cizmele mele noi, zise ea.

Tatăl oftă. Nu arăta prea bine, pielea îi era obosită şi avea cearcăne. Prea mult studiu. Studiu, studiu, studiu.

Asta era tot ce făcea stând deasupra acoperişului bucătăriei ca o bufniţă dementă. Medicamentele dedicate creşterii inteligenţei nu păreau să fi avut efect. Avea dificultăţi mari în asimilare.

— Speram să avem timp să stăm de vorbă, spuse el obosit. Stai mult?

— Toată noaptea, spuse ea.

O trecu un frison de anticipaţie şi bătu din degetele de la picioare. Avea nişte cizme remarcabile, negre, cu toc înalt şi cu şiret până la genunchi, cu placheuri argintii. Găsise modelul într-o arhivă de costume istorice şi petrecu o zi întreagă să-l transforme pentru fabricaţie. Nu voia să-i spună tatălui ei cât costase materialul. Pielea preparată în cuvă reală, precum cea a

unei vite moarte, îi făcea pe unii să fie scârbiţi dacă le spuneai ce porţi.

— Îmi place să dansez, minţi ea din nou, încercând să pară atât de inocentă încât să ocolească diplomatic o eventuală pedeapsă datorată halucinaţiilor autoritare ale tatălui său.

— Mhm.

Morris îşi mută privirea, îngrijorat, după care se ridică.

— De-abia aştept, murmură el. Eu şi mama ta o sa fim plecaţi mâine toată ziua. Stai jos?

— Fie.

Trase un scaun de sub masă, îl întoarse invers şi îşi sprijini coatele pe spătar:

— Ce e?

— Suntem, adică eu şi mama ta, suntem… Se opri puţin. Suntem îngrijoraţi în privinţa ta.

— Chiar aşa? se încruntă ea. Pot să-mi port de grijă.

— Dar poţi… Se vedea că încerca să ţină ceva înăuntru. Notele tale de la şcoală, spuse el într-un final.

— Da?… Faţa îi îngheţă în aşteptare.

— Te înţelegi bine cu ceilalţi copii după spusele maestrului Talleyrand. El, ei… comitetul social al şcolii e îngrijorat pentru tine. Îi spun „aculturaţie”.

— Grozav! pufni ea. Eu… Se opri. Eu ies, spuse rapid cu vocea tremurând şi se ridică înainte ca el să mai poată scoate un sunet.

— Va trebui să vorbim despre asta cândva, strigă după ea, fără vreo intenţie de a veni după ea. Nu poţi fugi la nesfârşit.

Ca pentru sine:

— Ba pot. Urmăreşte-mă.

Coborî trei trepte până ce trecu de uşa bucătăriei, făcu un salt şi sări peste prag, riscând o gleznă sucită în cizmele cele noi şi ajunse la portalul sub presiune. Printr-un impuls nervos lovi plăcuţa şi o răsuci manual, coborî în dreapta spaţiului public, pe covorul verde tocit îngrădit de pereţii turcoaz. Holul era luminat difuz, principalele surse de lumină fiind diminuate pentru a semnala amurgul. În afara unor roboţi de menţinere nu mai era nimeni pe hol. În timp ce păşea, ceaţa neagră a frustrării şi mâniei o acoperea ca o pelerină. Majoritatea uşilor ce dădeau în

hol erau încuiate, dând adesea înspre apartamente depresurizate. Era un nivel sărac, ieftin, în care doar refugiaţii doreau să trăiască. Ajunse la o fundătură care semăna întrucâtva cu perspectivele ei. Care perspective? Familia ei se scufundase de la statutul confortabil de clasă mijlocie la cel de imigranţi săraci lipiţi, fără oportunităţi, martori ai unei tranziţii de la provenienţa rurală la implanturile pe care Miercuri şi Jeremy le aveau – care îl costaseră pe Morris jumătate din venitul anual de pe Old Newfie şi care au fost declarate drept gunoaie învechite când au ajuns aici.

— Comitet social nenorocit! Nenorocită poliţie a gândurilor!

Viaţa pe Centris Magna fusese bună în anumite privinţe: aveau un apartament mai mare decât cel de-acasă şi se întâmplau mai multe lucruri. Erau şi mulţi de o vârstă cu ea. Dar existau şi aspecte negative şi dacă ar fi fost întrebată, ar fi zis că acestea aveau o importanţă mai mare decât cele pozitive. Nu că ar fi întrebat-o cineva dacă subscrie să fie inclusă într-un ritual cultural bizar denumit „şcolarizare”, să fie „închisă” în jumătate din timpul nedormit într-o instituţie populată de imbecili, de sociopaţi sadici, bătăuşi, maniaci care urlă, la care era obligată să meargă încă trei ani până ce Autoritatea să o lase să plece. Fără a se mai adăuga faptul că în sistemul din Moscova, la cincisprezece ani erai deja adult de doi ani, iar în Septagon nu puteai ieşi din şcoală până la douăzeci şi doi.

Centris Magna era o parte a sistemului Septagon, o adunare dezlânată de stele maro, pitice, fără planete locuibile, formată cu sute de ani în urmă. Era probabil o idee dură de glumă a Eschaton-ului: un grup numit societatea coloniştilor spaţiali s-a găsit să fie unicul proprietar a unui asteroid frigid, foarte puţin teraformat, cu o rezervă de oxigen pentru un an şi ceva echipamente inginereşti drept companie. După aproape un secol de vărsare de sânge şi eventuale opresiuni ale ultimilor fanatici libertarieni, orbitalii Septagonului gravitau către cea mai liberă formă de civilizaţie care era posibilă într-un mediu atât de ostil: şcoala intensivă, servicii stricte în cadrul echipajului de mentenanţă a mediului şi toleranţa zero pentru oricine era convins că solitudinea e mai bună decât anturajul. Miercuri, care era unul dintre puţinii copii crescuţi într-o staţie periferică

alimentată de o planetă cu biosfera stabilă, nu era obişnuită cu şcoala, cu curtoazia sau cu aşteptările de a se integra.

N-a întrebat-o nimeni în primul an dacă e fericită. Fericită când toţi cunoscuţii erau la minute lumină, împrăştiaţi în tot sistemul solar? Fericită când surorile Bone erau la pândă după oportunităţi de a repeta acte de violenţă fizică împotriva ei? Fericită când singura persoană căreia i se confesase îi împărţise viaţa privată prin zonele comune ca pe un sac rupt de rufe? Fericită când se potrivea ca un şurub în cruce cu filetul uzat, când dialectul ei era subiect constant de batjocură iar căminul ei pierdut era prejudiciat prin glume cu aluzie la robie? Fericită să asiste la lecţiile unor materii la care renunţase după o singură privire cu ani în urmă sau ale unor materii la care era bună dar ai căror lectori n-aveau habar şi înţelegeau totul pe dos? *Fericită?!*

Fericită a fost să descopere că reţeaua de supraveghere a şcolii avea „creierul” spălat în aşa fel încât să ignore pe cei care purtau o anumită nuanţă de verde şi să îi depisteze pe cei care purtau negru. Fericită a fost să descopere că Ellis era dotat cu un stoc serios de pastile de „fericire” de contrabandă şi era dispus să-l împartă în schimbul unui ajutor la cursul de biochimie. El, la nouăsprezece ani, era încă în urmă cu trei ani la acest subiect pe care ea îl descifrase singură la cincisprezece ani. Fericită a fost să întâlnească câţiva inadaptaţi a căror respiraţie nu mirosea şi care nu se lăudau că şi-au tras-o a doua zi. Fericită a fost să înveţe cum să nu ia bătaie în punctele moarte ale camerei de luat vederi ca apoi să fie acuzată de fabulaţii şi automutilare când plângea sau striga după ajutor.

Nu îndrăznea să se gândească la fericirea ce ar putea fi datorată faptului că părinţii ei s-ar putea respecializa încât să câştige bani şi să se mute din maghernită sau să emigreze într-un loc mai mare sau mai bogat. Nu îndrăznea să se gândească la a nu fi tratată ca un copil în cel puţin două treimi din viaţa sa actuală până va împlini treizeci de ani, vârsta majoratului din Septagon. Sau la... hopa! *Asta n-a fost o mişcare foarte inteligentă,* gândi ea uitându-se în jur.

Introspecţia i-a furat atenţia de când a plecat de acasă. Ceea ce în condiţii normale n-ar fi fost ceva neapărat rău. În orice caz,

chiar şi coridoarele apartamentelor cel mai puţin locuite erau dotate cu sisteme de supraveghere şi suport de mediu. Dar dăduse două colţuri, după care o scurtătură printr-o zonă dezafectată cu uşi ce puteau fi forţate prin rescrierea codului şi se îndrepta către locul unde trebuia să fie petrecerea. Sammy şi gaşca ei – care nu erau bătăuşii şcolii, ci arbitrii modei şi trendului – nu uitau să-i amintească lui Miercuri cât de norocoasă e că e invitată. Nu era prima oară când organizau aşa ceva într-un apartament părăsit, birou sau chiar atelier, pe care îl goleau, aduceau băutură de contrabandă şi îl umpleau cu muzică. Făcând asta la periferie era un act îndrăzneţ. Sub-subsolul era cea mai veche zonă a coloniei şi era de mult timp abandonat. Existau planuri de dezvoltare şi restructurare în următorii zece ani.

Miercuri parcursese cu ochii închişi traseul unei hărţi inerţiale pe care i-l trimisese nerăbdător Johnny deWitt cu o zi înainte, ajutată de inelul luminat de pe index care îi arăta calea. Fiind absorbită de ceaţa interioară, nu observase cât de tare se adâncesc umbrele sau cât de rar era traficul pietonal sau câte din barele de iluminat de pe coridor erau sparte. Acum era singură şi nu se zărea nimeni. Sub tălpi se auzea grohotişul, erau bucăţi de acoperiş rupt, o stivă de cabluri utilitare, iar uşi lipsă arătau în ziduri ca dantura unui ştirb – tot sectorul arăta periculos, neetanş. Acum părea un moment bun să înceapă să gândească.

— De ce Johnny? întrebă ea. Johnny? Scund, fără vreun simţ al modei, ar fi putut fi tocilarul clasei dacă ar fi fost isteţ. Aşa, era doar o victimă. Nu-i dăduse biletul de intrare cu vreun motiv ulterior evident, ca o invitaţie de o oră pe undeva, doar nervos, privind peste umăr tot timpul.

— Aş putea să-l sun dar aş arăta ca o fraieră. Slabă. Dar… dacă nu-l sun voi fi o fraieră.

— Sună-l pe Johnny Transpiratul, dădu ea o comandă vocală.

— În aşteptare… nu există semnal. Clipi dezamăgită.

— N-ar trebui să fie reţea aici? Părea mai necesară decât oxigenul. Te putea ajuta să obţii ajutor sau aer, sau să ieşi din necaz. Fără reţea orice se putea întâmpla.

Existau zvonuri despre această zonă. Cadavre dezmembrate îngropate în ţevile pentru cabluri, camere de supraveghere care îşi mutau focalizarea dacă ştiai gestul secret, case abandonate în care una din camere era vidată. Dar nu auzise de sectoare întregi în care să nu ai semnal şi în care nici roboţii de mentenanţă nu îndrăzneau să intre. Nu se putea trece cu vederea aşa ceva. Era periculos în mod activ.

Trecu printr-un hol cu tavanul foarte jos ce avea şine în lături şi nicio decoraţiune. Posibil un tunel utilitar de pe vremea când locuiau oameni acolo. Uşi lipsă pe ambele părţi, câteva dintre ele având în faţă moloz – aerogel prăbuşit şi cărămizi de regolit, cadre torsionate. Toate luminile erau stinse, mai puţin una care lumina intermitent. Aerul era stătut şi închis, ca şi când nu-l vântura nimic. Pentru prima dată, Miercuri era bucuroasă de senzorul de supravieţuire care ar fi anunţat dacă ar fi fost în pericol de a intra în contact cu vreo capcană de gaz anoxic.

— Nu poate fi în regulă, spuse ca pentru sine. Atinse inelele şi afişă o hartă a traseului şi mări sectorul în care se afla să vadă dacă figura pe hartă. (Inelele erau alt lucru pentru care era luată peste picior; în sistemul Moscovei ar fi fost un asistent personal digital, cu aspect pătrăţos şi grosolan, nu bijuterii conectate la sistemul nervos prin implanturi subtile.) întregul sector apărea pe hartă în cenuşiu, condamnat, interzis. Pe traseu trecuse printr-o uşă care nici măcar nu era pe hartă. Petrecerea, conform încărcării unei etichete de urmărire, ar fi trebuit să fie la vreo sută de metri pe lângă scutul cilindrului de presiune.

— La naiba! adăugă ea, de data asta cu convingere.

Cineva îl pusese pe Johnny să o inducă în eroare sau, mai subtil, să îi aranjeze o intercepţie a semnalului pe inelul lui decriptat. Putea să vadă cu ochiul minţii acum: câţiva indivizi puşi pe batjocură râzând despre cum au trimis o străină în mizeria măruntaielor lumii de dedesubt. Ceva foşni în gunoaiele dintr-o margine a tunelului, şoareci, sau…

Privi grăbită împrejur. Nu păreau să fie camere acolo, doar găuri care se iveau din tavan. În faţă, o zonă moartă parcă sustrăgea toată lumina: un hol mare cu un tavan aşa de înalt încât nu se putea zări, deschis ca o cavernă la capătul tunelului

utilitar. Auzi zgomotul din nou: inconfundabilul zgomot de cizme târşâite pe beton.

Ce-i de făcut? Reflexele vechi mor greu: Miercuri avu nevoie de o fracţiune de secundă să realizeze că nu rezolvă nimic dacă îi cerea lui Herman sfatul. Cercetă zona după un loc în care să se ascundă. Dacă cineva o urmărea, cel mai probabil câteva din surorile Bone ar fi momit-o acolo jos să o bată pe motiv că s-ar fi îmbrăcat în culori incolore, şi ar fi avut o lamă la ele – voia să nu fie la vedere. Caverna din faţă părea propice, însă era mult prea întuneric şi dacă s-ar fi înfundat ar fi fost prinsă acolo. Dar uşile din lateral dezvăluiau destule module locuibile şi ceva căi aeriene stricate.

Ţâşni într-o parte, încercând să îşi mascheze tocurile. Cea mai apropiată uşă se deschise larg, descoperind un labirint de conducte şi cabluri ce arătau ca nişte intestine depresurizate. Păşi atent peste ele, se rezemă de zid şi se forţă să închidă ochii preţ de zece secunde. Zidul era rece ca gheaţa, iar casa mirosea a aer închis, ca şi când ceva putrezise acolo mai demult. Când îi redeschise, văzu o cale în semiîntuneric. Pavajul podelei se relua la un metru după prag şi un coridor se bifurca. Alese să meargă în stânga, în vârful picioarelor, respirând uşor şi ciulind urechile la urmăritori. Când se făcu prea întuneric, scotoci să-şi găsească inelul şi şopti:

— Am nevoie de o torţă. Dunga subţire de lumină albastră de diodă a inelului nu era de mare ajutor, dar reuşi să vadă conturul camerei din faţă care aducea cu cea a sufrageriei ei, goală şi abandonată.

Se uită de jur împrejurul camerei. O bucată de material textil zăcea într-un colţ lângă o cale de acces foarte îngustă. Peretele opus era ocupat de o canapea cu tăblia roasă de timp şi gunoi. Îşi ţinu respiraţia, chinuindu-se să nu strănute. Deodată auzi:

— Unde naiba s-a dus asta?

— P-aci. Te duce tu pe hol, eu luam spre port.

Voci masculine, cu un accent bizar, ce sunau dur si determinat. Miercuri avu o convulsie.

— Nu sunt surorile! Dacă aveai de-a face cu ele, aveai nevoie de operaţie după. Dar frăţia albă nu s-ar fi anturat cu… Se auzi un scârţâit. O înjurătură. Cineva îşi prinsese piciorul în canalul

cu cabluri. Miercuri se îmbulzi în calea de acces de jumătate de metru, cu capul înainte într-un cilindru de crepuscul care se întindea pe lungimea unui braţ. Cilindrul se îngusta înainte, ţevile se împreunau. Se opri, se forţă să se relaxeze şi se arcui cât să vadă după cotitură.

— Oare pot să…? împinse cu genunchii, începu să stea dreaptă, puse carâmbul cizmei în locaşurile incintei. Împinge!

Gâfâind din cauza efortului, se ridică şi ieşi din raza vizuală a camerei.

— Spuneţi-mi că n-aveţi dispozitive cu infraroșu sau câini. Îşi aduse aminte cum se trezeşte câteodată în noapte, într-o transpiraţie rece din cauza câinilor. Spuneţi-mi că sunteţi doar nişte pungaşi. Ştiindu-şi norocul, se intersectase adesea cu monstruoşi violatori în serie, brute transgresive care îşi căutau o păpuşă. Nu avea nicio acoperire: asta i-ar costa pe părinţi bani pe care nu-i au. Îşi stăvili panica, îşi sprijini coatele pe zidul duetului şi îşi stinse inelul şi toate implanturile – creierul de backup, proiectoarele retinale, tot. Putea să moară şi nu găseau cadavrul decât dacă ar fi dărâmat zidul. Putea fi acolo chiar o capcană cu gaz, şi n-ar fi ştiut. Dar, totuşi, vânătorii ar fi putut să o urmărească cu ajutorul emisiei de radiaţii.

— A venit încoa’? Nu m-am gândit la asta.

Se auzi un târşâit înspăimântător şi se vedea o dâră ştearsă de lumină venind de la o torţă. O a doua voce, înjurând:

— Caută podea! Ai văzut ce e sub?

— Văzut. Aparat zice a dispărut naiba. O pierdem. Semnal mult pe tot drumul de la casa ei. Pradă atentă la semnalul de restricţie.

Asta nu e ceva specific unei găşti de fete: a fost urmărită pe tot drumul de acasă. Nici vorbă de pungaşi de rând sau minţi bolnave comune. Miercuri înăbuşi un sunet venit din teroare pură si rece.

— Verificat de acas’ pân’aci. Fă tu partea acest şi de nu-i, stăm la mijlocul drumului. Dacă stă ascunsă iese iar.

— Să dăm nitro aici? Pariu că nu respiră.

Al doilea spuse, sfidător:

— Vei găsi carne mucegăită dacă dai drumul la amestecul de ne-respiraţie. Contractorii aşteaptă pentru identificare.

Se auziră paşi zornăind pe grilaj.

Mă vor aştepta pe coridor? Chiar dacă nu intenţionau să inunde întregul sector cu nitrogen, auzindu-i vorbind, s-a îngrozit. *Carne putrezită. Vor să ştie că am murit…* realiză ea în timp ce ameţitorul simţ al pierderii îi întoarse stomacul. *Cum ies din asta?*

Doar faptul că pusese întrebarea o ajută. Scoase de undeva o amintire cu prietenul ei imaginar care îi ţinea o prelegere într-o tură de surfat cu liftul în vremurile fericite de acasă. *Primul pas în evitarea unei urmăriri este să identifici locaţia urmăritorilor. Apoi să îţi dai seama cam ce fel de hartă folosesc şi să încerci să găseşti punctele lor moarte.* Să nu o iei pe scări sau să foloseşti liftul, ci să treci printr-o ferestruică de serviciu, să păşeşti cu atenţie pe acoperişul unei cabine de lift şi să mergi cu el până ce ajungi într-un loc sigur – sau ca un joc de antrenament, să te duci până la Controlul de Andocare şi iar jos fără să apari nicăieri pe harta de securitate a Old Newfie. Ea învăţase să treacă prin ziduri, să dispară din reţele de căutare, să se piardă în mulţime. Miercuri îşi aduse aminte cu mâhnire prima lecţie dată de Herman. *Când eşti în pericol, nu trebuie să te laşi cuprinsă de panică. Panica este lucrul care va duce cel mai probabil la moartea ta.* La vremea aia fusese amuzant.

Încă este un joc, îşi dădu ea seama dintr-o dată. *Un joc pentru ei. Oricine ar fi ei. Dar nu trebuie să joc după regulile lor.* După ce îşi dădu seama de acest lucru, reuşi să recâştige un uşor simţ de încredere în sine. *Acum încotro?*

Tubul era foarte întunecat, dar ea îşi amintea vag că ducea undeva în sus înainte să îşi oprească echipamentul de implanturi. Părea că odată fusese o casă, un loc închiriat pentru munca ieftină de jos – atât de ieftină încât nici măcar nu avea băi şi servitoare automatizate care să facă curat. Apartamentele prefabricate asamblate: o mână de module închise ermetic conectate prin uşi presurizate, înghesuite într-un spaţiu mare şi gol şi legate la un suport presurizat prin tunele de serviciu precum acesta. Acest tunel trebuia să ducă spre un loc presurizat. Întrebarea era dacă mai e loc pentru ea să îl parcurgă pe tot.

Miercuri se lipi cu spatele de tunel şi începu să se ridice. Ţevile şi cablurile cu zonele lor neregulate erau aproape la fel de bune precum o scară şi izolaţia lor devenise moale şi fragilă în timp, formând mânere spongioase pentru degetele ei inchizitive. Se oprea la fiecare jumătate de metru parcursă pentru a pipăi deasupra ei, încercând să nu se gândească la hainele sale: cizmele erau total nepotrivite pentru a se căţăra, dar nu şi le putea da jos, iar tunelul îi ruina jacheta…

Mâna sa exploratoare dădu de spaţiu gol. Gâfâind încet, se ridică şi simţi cablurile îndoindu-se într-o curbă care trebuia să fie capătul membranei containerului de gaz exterior al camerei. Un ultim efort convulsiv o aduse sus, sprijinindu-se de suportul de cablu, trăgându-şi respiraţia şi stând cu picioarele încă atârnând peste trei metri de spaţiu gol. Acum riscă să îşi aprindă inelul de locaţie puţin pentru a genera o lumină difuză. Uitându-se în jur, simţi o uşoară stare de claustrofobie. Spaţiul în care ea se căţăra se lărgise cu aproape un metru, dar tot era înalt de numai jumătate de metru. Drept înainte era un întuneric care putea să fie o ramificaţie care putea duce într-o parte, în direcţia uşii de la intrare, asta dacă ea nu îşi pierduse îndemânarea. Miercuri îşi ridică picioarele şi se târî spre ea.

Ajunse la un punct de ramificaţii, o intersecţie cu un canal care fusese construit pentru oameni. Tavanul se înălţa până la un metru şi încă o licărire rapidă a inelului aduse la iveală panouri de lumină (care nu mai funcţionau şi erau prăfuite) şi un traseu pe care se putea târî, plat şi liber. Îşi croi drum până la el şi o luă de-a buşilea cât de repede putu. După aproape şase metri dădu de o deschizătură în perete şi se opri. *Mă aflu peste drum, nu-i aşa?* Îşi lipi urechea de deschizătură şi ascultă, ignorând bătăile pulsului său.

— Nu am văzut nimic. Vocea se auzea încet, dar clar.

— Dar ea nu este aici! Un protest redus la tăcere de un sunet metalic. Nu a plecat. Gândiţi-vă că urmărim ceva ca o stafie. Vă spun, nu este aici.

— Îi spui tu omului că nu este aici? Eu şi cu tine vom aştepta.

Miercuri se târî înainte, inspirând uşor şi forţându-se să nu se mişte prea repede. Pe cealaltă parte a drumului ar trebui să fie încă un modul şi poate un tub utilitar sau un tunel care să

ajungă la etajul următor unde ar putea să scape de ciudaţii ăştia, oricine ar fi fost ei, cu dialectul lor bizar şi cu intenţiile lor înfricoşătoare. Încă era cuprinsă de frică, dar acum se acumulase şi furie. *Cine se cred?* Vânând precum câinii prin subsolurile oraşului cilindric – anii trecuseră, aducându-i aceeaşi frică ce te roade la stomac şi aceeaşi revoltă.

Încă un nod, încă o sclipire de lumină care scoase la iveală încă un tunel. De data aceasta urmă ramificaţia care dădea în caverna mare şi goală de la capătul pasajului. Ducea înainte zece metri, apoi licări iar din inel şi văzu o margine ascuţită înainte, praf şi dărâmături pe podea, ceva ce arăta ca nişte excremente mumificate ale vreunui animal de tunel şi o grămadă de rămăşiţe de zid în urma exploziei unor materiale izolante. După bordură, lumina era înghiţită de întuneric şi de un sunet distant de scurgere.

La dracu. Ea se puse în genunchi pe podea şi se uită înapoi. Sub şi în spatele ei, doi bărbaţi ciudaţi îi urmăreau umbra de reţea. Aici în lumea reală era totuşi blocată. Sau nu era? Se târî încet în faţă şi se uită la cavernă. Putea fi orice acolo: o capcană de gaz plină de dioxid de carbon sau scurgeri criogenice, izolaţia distrusă şi pereţi aşa de reci încât ai îngheţa doar dacă i-ai atinge. Mirosi aerul, apropiindu-se iar de starea de panică. *Herman ar şti…* Dar Herman nu era acolo. Herman nu mai era cu ea de când a plecat din Old Newfie. Atunci îi spusese: canalele cauzale se rupeau când încercai să mişti un punct terminal cu viteze mai mari decât viteza luminii şi cel pe care agentul ei îl pregătise pentru ea – un pediatru care îşi petrecuse un stagiu de pregătire pe navă când ea avea doisprezece ani – era acum stricat. Trebuia să îşi dea seama ce să facă să scape singură dacă voia să ajungă la petrecerea lui Sammy. Sau oriunde. Sau chiar acasă.

— Urmărim fantome. Vocea era înăbuşită, distantă, reverberând pe coridorul de sub ea. Dacă ea aici, cum găsim ea? Industrială zonă, fiul meu. Industrială. O fantomă, zic. O lumină licări printre umbrele de pe podeaua cavernei şi Miercuri îşi ţinu respiraţia.

— Terascan…

— Nu se vede. Vezi, pereţi din titan, ai fi văzut? Ea momeală fantomă, îţi zic.

— Yurg, el nu fericit.

Pereţi de titan? Ea privi în jos. Canale din metal. Dacă ei ar fi avut un scanner de teraherţi, ar fi găsit-o într-o secundă – doar că aceste canale vechi de metal fabricate din reziduurile lăsate în urmă din excavarea asteroidului transformau acel loc într-o excelentă cuşcă Faraday. *Nu există semnal.* Umerii ei zvâcniră când auzi tocuri de cizme sub ea, păşind apăsat şi întorcându-se.

— Eu şi tu, noi ne vom întoarce după cum era urma ei. Aşteaptă aici şi ea.

Paşi. Paşi. Paşi plini de furie, îndepărtându-se pe coridor. Miercuri inspiră adânc. *N-are cum să strice?* Îşi deschise inelele preţ de zece secunde şi aşteptă, apoi le stinse iar. Paşii nu se întoarseră şi nici vocile furioase. Dar mai stătu câteva minute până să aibă încredere să-şi lase inelele aprinse.

— Dobitoci de monştri, bolborosi ea. Nu că Centris Magna era plină de criminali, dar era mai uşor să creadă asta…

Telefonul său sună.

— Da? întrebă ea.

— Miercuri. Aici Herman. Înţelegi?

— Ce? Capul său se învârtea de atâtea coincidenţe. A trecut mult timp!

— Da. Te rog să fii atentă. Viaţa ta e în pericol. Îţi transfer bani în cont pentru a fi recuperaţi mai târziu. Ţine-ţi implanturile oprite: dacă vei face asta, voi putea să-i împiedic pe urmăritorii tăi să îţi afle locaţia. Este o scară pe o parte a locului unde te afli acum. Urcă pe ea un etaj, ia-o prin a două ieşire de pe stânga, apoi prima la dreapta şi continuă să mergi până intri într-o zonă populată. Ascunde-te în mulţime dacă poţi să găseşti una. Nu te duce acasă, dacă nu vrei să îţi pui familia în pericol. Te voi contacta iar în curând şi îţi voi da instrucţiuni. Înţelegi?

— Da, dar… Vorbea singură.

— Dobitocule! zise ea cu furie, încercând să pară că chiar a vrut să spună asta din suflet. *Herman?* După trei ani de tăcere simţi cum i se înmoaie genunchii. *Mi-am închipuit asta?*

Deschise lumina de pe deget, văzu grămezile de excremente şi văzu urmele de uzură de pe cizmele sale muncite.

— Nu. Văzu scara care cobora până la podea şi ducea în sus către următorul coridor de deasupra platformei. Da!

Damnaţii nu mor

Pentru această petrecere, Sam repusese în funcţiune o unitate industrială aflată la limita zonei recâştigate. Miercuri nu s-a dus acolo imediat; s-a îndreptat câteva niveluri mai sus către o arcă de locuinţe burgheze şi plictisitoare, a găsit un împrospătator public şi i-a folosit facilităţile. În afara îndepărtării noroiului de pe cizme şi de pe apărătoarele de picioare şi atârnarea hainei deasupra toaletei pentru a se curăţa singură, părul ei era vâlvoi şi temperamentul îi era infam. *Cum îndrăznesc ticăloşii ăia să mă urmărească?* Şi-a făcut buzele cu albastru şi pielea din jurul ochilor cu un negru supărat, şi-a pus părul într-o oarecare ordine, apoi a făcut o pauză.

— Mânioasă. *Mânioasă!*

Şi-a scuturat capul; imaginea din oglindă s-a scuturat la rându-i, apoi i-a făcut cu ochiul.

— Pot să îţi recomand ceva, dragă? întrebă oglinda.

Până la urmă s-a lăsat convinsă în a comanda un sarong subţire şi colorat, o străfulgerare transparentă de curcubeie mătăsoase menite a-i înconjura talia. Nu se potrivea cu dispoziţia ei, dar trebuia să recunoască faptul că era o idee bună – jacheta ei, influenţată de temperamentul său, se strânsese pe umeri în aşa fel încât semăna cu un arici supărat, şi fără acea atingere delicată oamenii ar fi evitat-o toată seara. *Apoi* a folosit oglinda pentru a-l chema pe recepţionistul lui Sam şi, călcându-şi pe mândrie, ceru instrucţiuni. Petrecerea era improvizată şi semi aleatoare; era un loc la fel de bun ca oricare altul pentru a se ascunde, atât timp cât nimeni nu o urmărea aici. Şi nu avea nicio intenţie de a se lăsa urmărită pentru a doua oară într-un singur schimb de noapte.

Sam pusese stăpânire pe un modul industrial gol câteva niveluri sub mahalaua de la subsol, l-a vopsit cu negru şi a mutat acolo câteva aparate casnice specifice vagabonzilor. Ţevi luminoase împuşcate în spuma verde cauciucată umpleau colţurile camerei. Scaunele erau nişte decoraţiuni exotice, moarte, ale unor teratoame de calciu cu malformaţii, recoltate dintr-un rezervor de biocorali, numai coaste şi maxilare. Muzica,

un vals foarte zgomotos transformat în scratch-uri inversate de către un DJ-AI nepriceput, îi ataca timpanele. Mai era un bar plin de tăntălăi şi gogomani, chelnerul robot care vomita băuturi alcoolice şi care împărţea jointuri şi generatoare de zgomot roz. Sameena ştia cum să organizeze o petrecere, a aprobat morocănoasă Miercuri. Decriminalizarea se înteţea, tineri prosperi şi urbani experimentau cu riscurile modice permise de către societatea lor subtil înregimentată. O pisică stătea pe recipientul de solvenţi morţi, cu un picior atârnându-i, holbându-se la toţi cei care intrau. I-a aruncat o privire răutăcioasă. Pisica a dat din coadă nervoasă şi şi-a întors privirea.

— Miercuri!

Un băiat durduliu, cu lentile de contact roşiatice în lumina camerei: Porcul. A apucat un pahar pe jumătate gol cu ceva ce putea fi bere.

— Porcule.

S-a uitat împrejur. Porcul purta microfon. Porcul purta întotdeauna microfon, plictisitor de consecvent în ceea ce priveşte chimia heterociclica: un biocercetător tocilar. Zece kilograme de celule adipoase maronii pline de cea mai ciudată chimie organică pe care ţi-o poţi imagina clocoteau sub pielea lui. Tot încerca să crească un lipozom mai bun pentru experimentele sale obscure. Spunea că îi ţine de cald: într-una din zile cineva avea să îi aprindă jointul şi urma să explodeze ca un atentator sinucigaş de demult.

— Ai văzut-o pe Fi?

— Fi? Nu vreau să-mi petrec timpul cu Fiona! E plictisitoare.

Miercuri i-a dat atenţie Porcului pentru prima dată. Pupilele lui erau micşorate şi respira greu.

— Ce ai luat?

— Stupizenii. Am încropit o mică triterpenoidă hidroxilată pentru a stinge bătrânul etanol dehidrogenat. Mai învăţ despre bere şi mahmureală. Tu ce ai adus?

S-a dat să-i scotocească mânecile. Ea s-a ferit graţios.

— Pe mine, a spus ea, evaluatoare şi însuşitoare. Porcul, treaz, ar fi fost în stare să îi satisfacă nevoile. Porcul, beat, nu era în stare.

— Doar pe frumoasa de mine, grasule. Unde e Fi?

Porcul s-a încruntat şi a tras o sorbitură mare din pahar. Balansându-se, şi-a vărsat o parte pe bărbie.

— Următoarea celulă. Grohăi. Am avut o zi proastă gândindu-mă prea mult de dimineaţă. M-am retardat deja?

Ea îl privea.

— Care este rădăcina cubică a lui 2362?

— Mmm… şase virgulă nouă… virgulă nouă şapte… virgulă nouă şapte unu…

L-a lăsat pe Porc factorizându-şi încet ieşirea din capcana ei printr-o încercare de aproximare newtoniană şi a alunecat în noapte, o fantomă palidă îmbrăcată în haine vechi şi negre. Rochie elegantă, specifică vechiului cult tineresc al morţii. Şi-a permis să se simtă un pic mai prietenoasă faţă de Porc, coborându-se până la a gândi cu afecţiune despre el. Auto-pedepsirea indolentă a Porcului a făcut ca propria ei lipsă de socializare să pară mai puţin retardă. Lumea era plină de tocilari şi exilaţi. Incubatorul cu strălucire forţată produs de sistemul Septagonului a generat şi neadaptaţi inteligenţi, şi deşi niciunul nu se integra ca şi individ, împreună formau un mozaic interesant.

Erau oameni care dansau in următoarea celulă de producţie, cimpoaie accelerate, urlete inversate, un zek intrat într-o transă autoindusă de către tobe lovind într-o plasă de senzori pentru a produce un zgomot ca de ciocan. Era o mulţime mai în vârstă, sfârşitul adolescenţei / începutul anilor ’20, aflată la finalul liceului. Se găseau mai puţine victime ale modei decât la o petrecere normală de liceu, dar extreme mai sălbatice; cei mai mulţi se îmbrăcaseră – sau nu – ca şi cum ar fi luat pe ei ce ar fi fost mai aproape de pat dimineaţa, plus una sau două dovezi exagerate ale egoului. Un băiat gol, fără păr, cu scrotul zdrăngănind din cauza zalelor metalice cromate, dansa strâns în braţele altuia, cu păr lung, care purta o rochie roşie şi furtunoasă, lăsându-şi la vedere sfârcurile pierce-uite şi umflate. O adolescentă într-un echipament extrem de fetişist a trecut şchiopătând; corsetul cu talie de viespe, căluşul cu bilă de piele, lanţurile de la încheieturi şi de la gleznă erau toate vizibile prin rochia transparentă, cu care mătura podeaua. Miercuri i-a ignorat pe exhibiţioniştii extremişti: erau fundamental

plictisitori, dornici de atenţie, aveau nevoie să se simtă nevoia lor şi erau prea pretenţioşi pentru a fi buni parteneri de sex.

S-a îndreptat spre capătul unităţii, vânând companie reală. Fiona stătea pe o cutie de cornucopia moartă, purtând dresuri negre şi un tricou legat de output-ul unui rezervor entropic. Stătea de vorbă cu un băiat care purta un costum de presiune de serie cu genunchii tăiaţi cu stil. Vorbăreţul pusese mâna pe un nebulizator şi gesticula visător. Fi s-a uitat spre ea şi a strigat:

— Miercuri!

— Fi!

Miercuri s-a aplecat spre ea şi a îmbrăţişat-o. Răsuflarea Fionei mirosea a fum.

— Ce e aici, oraşul drogaţilor?

Fi ridică din umeri.

— Sammy a zis să iasă retardare, dar nu toţi au înţeles. (Pe ringul de dans Doamna Căluş de piele avea dificultăţi în a comunica cu un băiat în dresuri de corp negre, cauciucate, care dorea să danseze: limbajele lor prin semne erau incompatibile.)

Fi zâmbi.

— Vinnie, ea este Miercuri. Vrei ceva de băut, Miercuri?

— Da, nu contează.

Fi a pocnit din degete şi Vinnie a clipit încet, apoi s-a târşâit în direcţia barului.

— Un tip drăguţ, cred, sub stratul de retardare. Nu ştiu. Nu am vrut să mă prăjesc înaintea tuturor, înţelegi ce vreau să zic?

Miercuri şi-a ridicat sarongul şi a sărit pe cutie lângă Fi.

— Fără înălţătoare? Fără agonizatoare-inverse?

Fiona dădu din cap.

— Regulile casei. Dacă vrei să intri, îţi verifici IQ-ul la intrare. Auzi zgomotele?

— Nu.

Când a spus-o, Miercuri brusc şi-a dat seama că putea: câmpul de zgomot roz era precum un ţiuit, zgâriind marginile implanturilor percepţionale. *Oare Herman vorbeşte cu Sam?* se gândi ea.

— Deci asta l-a dat gata pe Porc.

— Da. E simpatic când e gras, nu-i aşa?

Fi a chicotit un pic şi Miercuri a zâmbit – în mod funebru, spera ea, pentru că nu vroia să ştie cum se aştepta Fi să răspundă. E o scuză bună. Prosteşte-te, prosteşte-te şi mai mult, opreşte-te din gândit, relaxează-te.

— Ai luat deja?

Miercuri vorbi în şoaptă.

— Da. Doar un pic.

— Păcat. Voiam să vorbesc cu tine despre…

— Şşş, se aplecă Fi spre ea. O să ajung în pantalonii lui Vinnie în seara asta, să vezi de nu!

A îndreptat degetul spre palavragiul care se balansa înainte şi înapoi, croindu-şi calea spre ele.

— Are fundul aşa de ferm încât dacă l-ai arunca pe jos ar sări înapoi.

Muzica avea efecte asupra lui şi asupra lui Fi, iar asta a trimis o săgeată de gelozie tocmai din amigdala lui Miercuri până între picioarele ei. Şi-a tras rochia mai jos.

— Ce te aştepţi că ai să găseşti în pantalonii lui? Un peştişor?

Fi chicoti din nou.

— Ascultă, măcar o dată! Relaxează-te. Dă-ţi drumul, răţuşco. Opreşte-te din gândit, fă sex ca un iepure, învaţă bucuria mârâitului. Poţi să te deconectezi?

Miercuri oftă.

— Voi încerca.

Vinnie se întorsese. Fără să spună vreun cuvânt întinse un recipient de moarte neurală cu zâmbetul pe buze. Ea l-a luat, a închinat un toast pentru înalta deconectare cerebrală, a încercat să îl dea pe gât şi a sfârşit tuşind. Noaptea abia începuse, atmosfera era plină de zgomote, neuroleptice şi alcool, şi petrecerea abia începuse să ajungă la acel nivel de rai al zombilor aflaţi în transă, la care genialele sintetice de înaltă-presiune aveau nevoie să ajungă şi să declanşeze buna dispoziţie.

O călătorie foarte lungă către adâncimi incomprehensibile. S-a gândit pentru o secundă dacă îl va întâlni pe Porc acolo şi dacă îi va părea atractiv.

***

Până la urmă nu a fost Porcul; a fost un băiat pe nume Blow, cu pielea verde şi membrane interdigitale

— Dar nu şi pe penis şi testicule – şi a ajuns la braţul său chicotind la o serie de cuvinte fără sens. El şi-a strecurat o mână prin rochia ei, dar politicos, nu a mers mai departe şi a lăsat-o pe ea să pună întrebarea, lucru pe care l-a făcut din motive care i-au scăpat în acea dimineaţă cu excepţia faptului că era curat şi bine manierat, şi niciunul dintre partenerii ei obişnuiţi de sex nu era prin zonă disponibil, şi era atât de *tensionată…*

…şi bietul om ajunsese să stea cu ea jumătate de seară doar pentru a-i oferi un masaj la spate, după ce ea terminase din ţipat şi din a-şi înfige ghearele în fesele sale într-una din alcovele ferite de zgomot de pe marginea ringului de dans.

— Arăţi *foarte* bine, spuse el amuzat, masându-i un umăr.

— Poţi să pui pariu pe asta.

Haina ei se strânsese într-un colţ şi acoperise protectoare restul hainelor. Stătea cu faţa în jos pe pernă, înceţoşată şi transpirată şi post-orgasmică şi un pic drogată, încercând să îşi dea drumul şi să se relaxeze, pe măsură ce el îi masa partea de sus a spatelui.

— Aaah.

El făcu o pauză.

— Vrei să vorbim despre asta? întrebă el.

— Nu chiar, mormăi ea.

După un moment el se întoarse la a-i masa locul sensibil de pe umărul ei stâng.

— Ar trebui să te relaxezi.

Masează.

— Aici e o petrecere. A fost cineva de aici? Sau altcineva?

— Am spus că nu vreau să vorbesc despre asta, spuse ea, şi el şi-a întrerupt încercările de a-i relaxa spatele.

— Dacă nu vrei să vorbeşti despre asta, ce vrei? întrebă el, începând să pară supărat. Aş putea să fiu acolo.

Nu a spus asta ca şi cum ar fi crezut-o.

— Atunci pleacă.

S-a aplecat pe spate şi i-a prins coapsa orbeşte, contrazicându-se singură.

— Rămâi, nu sunt sigură.

Întotdeauna a suferit la acest capitol, dificila dimineaţă de după socializare care urma după o partidă de sex de ocazie cu cineva pe care nu îl cunoştea.

— De ce trebuie să vorbeşti?

— Pentru că eşti interesantă. Suna serios, ceea ce era un semn rău. Nu te-am mai văzut până acum. Şi cred că îmi place de tine.

— Oh.

A aruncat o privire spre ringul de dans, picioarele mişcându-se în secvenţe neregulate de lumină la numai un metru sau doi de culcuşul lor transpirat. El mirosea a un fel de mosc cu un uşor iz de spermă. S-a rostogolit pe spate, cocoloşindu-se în spate, în căptuşeala alcovului şi îl privea.

— Ai altceva în minte?

A privit-o somnoros.

— Dacă vrei să facem schimb de adrese, poate ne putem întâlni şi cu altă ocazie?

Mi se face o propunere!, realiză ea, uimită. Nu doar sex.

— Poate mai încolo.

Îl privi de sus în jos, îmbrăcându-l în minte, întrebându-se cum ar arăta. *Un iubit?* Tensiunea o pătrundea, ca o mâncărime de nescărpinat. Se uită la mâna ei.

— Telefonul îmi este oprit şi nu pot să îl pornesc.

— Dacă aşa…

— Nu! l-a prins de mână. Nu sunt, ah…

L-a tras spre ea.

— Oh…

Nu acesta era răspunsul corect, nu? se gândi ea pe măsură ce aluneca pielea fierbinte peste a ei – şi drogurile interesante pe care le luaseră – au făcut ca răsuflarea să se strângă în gâtul ei, şi lui să-i aducă o zvâcnire a vieţii în vintre. A întins mâinile şi l-a prins în palme.

— Nu facem schimb de adrese. Doar seara asta. Consider-o ca şi cum ar fi ultima, cea mai frumoasă.

Degetele abile au găsit un sfârc.

— Oh, este prea uşor.

Şi era înapoi în acele adâncimi inimaginabile, cu un om-broască numit Blow pe post de pilot al pielii ei şi cu o durere

cicălitoare la spatele craniului, înlăturată pentru moment de un fior de dorinţă.

Miercuri s-a trezit brusc, goală şi lipicioasă şi singură în căptuşeală. Încă mai mirosea a Blow. Acţiunea de pe ringul de dans continua, dar mai încet, muzica îndreptându-se către un sfârşit corespunzător unui răsărit fals. *Drace,* se gândi ea înceţoşată. *A fost bun. Trebuia să fi făcut schimb…*

Era un rând de inele pe căptuşeală lângă ea. Şi un set de ceşti de cafea cu auto-încălzire aproape de el.

— Ce naiba?

Şi-a scuturat capul, realizând. *Ce tip.* A simţit o scurtă durere a pierderii: cineva care îşi făcuse timp la o petrecere pentru a-i face un masaj, chiar dacă nu vroia să vorbească… merita să îl cunoască. Dar lăsase un set de inele. Le-a luat, ca pe piesele unui puzzle. Păreau a fi de mărime potrivită. Contrariată încă, a răsucit butonul încălzitorului de cafea şi şi-a strecurat înăuntru propriile inele, şi-a pus setul nou şi le-a declanşat. În locul aşteptatei erori de autentificare, s-au format nişte acorduri muzicale şi un miros de trandafiri înfloriţi pe măsură ce s-au instalat pe implanturile sale şi au înregistrat-o ca şi posesorul de drept. Pe deplin autentificată, cu acces la lucruri noi care se instanţiau în implanturile sale de pe un server public de undeva.

— Uau! Hei, căsuţa vocală. Vreo veste de la Herman? întrebă ea.

— Procesare. Ai un mesaj non-interactiv. Bună, Miercuri. Herman aici. Instrucţiunile tale sunt cele ce urmează. Să nu te duci acasă. Du-te la Terminalul de Tranzit B. Acolo găseşti un bilet pentru tine, rezervat sub autoritatea profesorului-gimnast David Larsen, pentru participarea ta la un proiect studenţesc de plasare a muncii. Ia biletul şi părăseşte acest hub imediat. Păstrează aceste inele, sunt legate de o nouă identitate şi pregăteşte-te să primeşti pachete prin intermediul anonimizator din piaţa largă. Nu poţi fi urmărită astfel. Te voi contacta pe parcurs. Permite-mi să emfazez că, sub nicio formă, nu vei ajunge acasă.

Click.

Se uită la inele cu uimire.

— Herman? întrebă ea, mușcându-și buza inferioară. Herman?

Nu te duce acasă. Un fior rece i-a făcut pielea de găină pe spate. *La naiba.* A început să orbecăie după hainele sale.

— Herman…

Agenţii săi invizibili, fantomele software aflate în spatele inelelor şi implantelor şi al întregului complex al identităţii sale mecanizate care reprezentau persoana lui Miercuri în cadrul reţelei Septagonului, nu i-au răspuns. Şi-a tras dresurile şi cizmele, a intrat într-o cămaşă din mătase şi şi-a întins mâinile după jachetă; sarongul l-a îndesat într-un buzunar temporar. Tremurând şi nervoasă din cauza grijilor, cu gustul de Blue Mountain prea fiert în gură, a ieşit împleticită din sectorul privat şi la marginea ringului de dans. Doamna Căluş de Piele nu mai avea căluşul, crăcănându-se în poala Domnului Latex, luând-o puternic şi rapid şi dând de veste audienţei din ambii plămâni. *Exhibiţionişti.* Miercuri şi-a permis o a doua inhalare pe măsură ce se scurgea pe lângă bar, prin colţ şi afară pe coridor – apoi până la primul lift de care a dat. Avea un sentiment de teamă şi mirosul neliniştii se accentua pe măsură ce mergea mai departe. Se simţea murdară şi obosită şi îndurerată, simţea cum un sentiment de vinovăţie o rodea. Nu trebuia să fi sunat acasă, să avertizeze pe careva? Pe cine? Pe mama sau pe tata? Nu ar fi crezut că…

— Fir-ar să fie.

Se opri ca şi moartă şi se abătu abrupt de pe calea de urmat, inima bătându-i puternic şi palmele fiindu-i lipicioase.

Coridorul care ducea spre casă era blocat, cu strălucirea fantomatică, străvezie, albăstruie, a membranei poliţieneşti tăiată ca o cicatrice. Poliţişti în echipament complet de vid stăteau lângă un încărcător, scânteind săgeţi verzi şi portocalii, împingând un etanşeizator mobil către bariera de presiune.

— Rahat rahat rahat…

Secundele i se scurgeau printre degete precum uleiul. S-a retras într-un alt colţ, a deschis ochii şi a început să caute o zonă moartă. *Ale naibii Surori Bone…* de fapt nu, nu era din vina lor, nu? Aceste jocuri necesită un sub-martor, un supravieţuitor. Aici era vorba de *Yurg, nefiind fericit* şi paşii străinilor păcănind în întunericul rece, umed din spatele ei. Şi Herman la telefon pentru prima dată în ultimii ani. A găsit un colţ, s-a oprit, şi şi-a

masat punctele de presiune din jachetă, cele care îi luaseră atât de mult timp pentru a le construi. Le-a strâns împreună în jurul coastelor asemenea unui corset, apoi s-a aplecat şi şi-a tras o glugă peste cap. Dresurile făceau parte din acelaşi costum; le-a încreţit în sus, apoi a întins tivul aproape lichid pe deasupra cizmelor, frumoasele ei cizme neetanşe de proastă calitate.

— Presurizează, spuse ea, apoi o secundă mai târziu: Decolorează.

Jacheta s-a frecat de apărătoarele de umeri, dându-i de înţeles că este activă şi gluga opacă de pe faţa ei deveni transparentă. Numai şuieratul respiraţiei îi mai amintea de acum încolo că era impenetrabilă, închisă etanş şi invizibilă atât timp cât dansa prin petele negre ale Surorilor Bone.

Exista o trecere de serviciu la un nivel mai sus şi două peste; a trecut pe lângă drezinele auxiliare, încercând să nu facă niciun zgomot pe podeaua de metal pe măsură ce îşi croia drum spre uşa care dădea în…

— Rahat şi corupţie.

Mânerul uşii era sigilat cu acel albastru scânteietor, imperial, al avertismentelor poliţiei. Sub mâner, lumina indicatoare strălucea roşie, alertă de capcană cu gaz. Claustrofobia şi panica o cuprinseră.

— Unde naiba este familia mea?

Şi-a ridicat inelele şi a sunat reţeaua familiei.

— Tată? Mamă? Sunteţi acolo?

O voce străină îi răspunse:

— Cine este?

A întrerupt legătura instantaneu şi s-a lăsat pe perete.

— La naiba. *La naiba!*

Voia să plângă. *Unde sunteţi?* Îi era teamă că ştia.

— Ştiri, inele.

Hipoxia loveşte cartier rezidenţial în sectorul verde, nivelul 1.24, şase morţi, opt răniţi.

— Nu!

Pereţii din faţa ei se înceţoşară; inhală, apoi îşi frecă ochii prin materialul inteligent al glugii.

Uşa era închisă, dar panoul inferior ieşea în afară zece centimetri– închiderea de urgenţă. Îngenunche şi smuci

mânerul roşu, se dădu înapoi pe măsură ce se umflă şi se expandă în afara camerei, până când ocupă jumătate de coridor. Scotocind prin închiderea semi-familiară cu mănuşile, a deschis-o pe jumătate şi se strecură înăuntru. Era mai mult decât panicată, până atunci, doar o voce înaltă din spatele capului plângând *NuNuNuNuNu* în continuu, vărsând lacrimi în locul ei pe măsură ce înainta cu misiunea. Rostogolindu-se pe spate şi închizând panoul de intrare, îşi făcu loc cu picioarele prin segmentul de închidere de cealaltă parte a uşii şi înghionti displayul.

— Nu se poate întâmpla aşa ceva, spuse cineva.

Presiunea de afară era de cincizeci de milibari nu chiar vid, dar atât de apropiată încât nu era prea mare diferenţa. Nici măcar oxigenul pur nu te-ar fi menţinut în viaţă în aşa condiţii.

— Dacă sunt înăuntru şi folosesc gaz casnic, vor fi în siguranţă până când va ajunge poliţia la ei, i-a spus calmă vocea, dar dacă oamenii răi au spart rezerva de gaz casnic, apoi au scăzut presiunea peste noapte, atunci sunt morţi. În orice situaţie, nu poţi să îi ajuţi. Şi tipii răi te-ar fi aşteptat.

DarDarDar.

Degetele îi ţiuiau, inelele sunând. Le ţinu lângă cap.

— Ţi-am spus să nu te duci acasă, zise Herman. Poliţia a observat o problemă cu sistemul de etanşeizare. Ai trei minute cel mult ca să eliberezi zona. Vor crede că tu ai făcut-o.

Tăcere.

Miercuri îşi putea auzi bătăile inimii, foşnetul sângelui în urechi. Un imposibil simţ al pierderii a umplut-o, precum un râu care şi-a ieşit din matcă, măturând totul în calea sa.

— Dar tata…

Următorul lucru pe care l-a realizat a fost că era în picioare pe coridor lângă o pungă de etanşeizare care se dezumfla uşor, mergând către teritoriul uman, departe de alcovele albăstrui din tunelul de serviciu.

— Jachetă, înapoi la normal.

Gluga se desprinse pe măsură ce ea o împingea la spate, formând o plasă; dresurile puteau aştepta. Se îndepărtă convulsiv, trăgându-şi mănuşile şi punându-le într-un buzunar, pe jumătate oarbă, aproape intrând într-un pilon de suport. *La*

naiba la naiba la naiba. Reveni la imaginea de adolescentă fără ocupaţie ieşită la plimbare, întinzând mâna pentru a-şi descheia jacheta. Aceasta s-a relaxat imediat, cuprinzând-o ca o bluză. *La naiba.*

Cuprinsă de un sentiment groaznic al pierderii, Miercuri se îndreptă spre Terminalul de Tranzit B.

***

Centris Magna era un hub mic; portul pentru navete nu fusese proiectat pentru a face faţă navelor mari, sau pentru nimic altceva în afară de navete mici de pasageri. Încărcăturile voluminoase ajungeau cu ajutorul unui index capabil a împărţi până la zece kilometri de încărcături de ordinul sutelor de tone – dar era un drum foarte încet către cea mai apropiată poartă de acces. Prin urmare, terminalul nu era mai mare decât hub-ul lui Old Newfie, decorul său ponosit şi puternic influenţat de către moda rustică de cel puţin zece ani.

Miercuri simţi o licărire de dor de casă în timp ce intra în încăperea de plecări, aproape ca o descărcare după sentimentele de groază şi vinovăţie care nu au lăsat-o în pace tot drumul.

S-a îndreptat spre prima consolă de bilete liberă.

— Bilet de călătorie, vă rog.

Consola a clipit cu nişte ochi somnoroşi, semi-umani.

— Vă rog să specificaţi destinaţia şi numele complet.

— Vicki Strowger. Hm, am la dumneavoastră un fişier cu itinerariul călătoriei, în scopuri educaţionale? În legătură cu, hm, programul public al lui David Larsen.

— Este vorba de Educatorul Vocaţional Larsen sau de acel David Larsen care pictează manual jucării anorganice şi proiectează viermi gastrointestinali de reciclare pentru export către supravieţuitorii manicheeni?

— Cel dintâi.

Miercuri aruncă o privire nervoasă împrejur, aşteptând parcă monştrii fără faţă înarmaţi cu cuţite şi mutilatoare să tabere pe ea, din spatele mobilierului. Peretele lat era aproape gol; iarbă, copaci de serviciu, podea uşor curbată (era atât de apropiată de calota axială încât curbura era vizibilă şi gravitaţia aproape la un

sfert din valoarea normală) – era prea mare, ameninţătoare pentru acela care şi-a petrecut tinereţea pe o staţie înghesuită.

— Căutare. Da, aveţi un itinerar al călătoriei. Plata este suportată de către Proiectul Outbound de pe…

Acum sau niciodată.

— Vreau să fac un upgrade, vă rog.

— Locaţia?

— Clasa Sibarit, vă rog, sau cel mai apropiat lucru pe care îl puteţi găsi.

Verifică situaţia creditului şi se hotărâse să nu călătorească neliniştită în clasa vitelor pe durata zborului de transfer.

Terminalul mormăi o vreme.

— Confirmat. Procesul de determinare a îndeplinirii dorinţei, terminat. Plecarea de la puntea şaisprezece în două ore şi patru minute, navetă locală către orbita Centris Noctis cu transfer la nava de linie de lux WSL *Romanov* către Minima Patru. Legătura va fi în douăzeci şi opt de ore. Care opţiune o doriţi şi cum vreţi să plătiţi?

— Oricare.

Terminalul şi-a curăţat gâtul:

— Îmi pare rău, dar nu am reuşit să înţeleg ce aţi spus. În ce sistem economic aţi dori să plătiţi? Acceptăm bani, barteri modali aprobaţi, kudoşi agalmici metrici, viitoare temporale şi…

— Caută-mă în geantă, fir-ar să fie!

Terminalul îşi închise ochii brusc şi îşi deschise gura. Un şoricel albastru, cu şase picioare, scoase capul.

— Bună! chiţăi el. Eu sunt voucherul de călătorie. Permiteţi-mi să vă urez bun venit la TransVirtualTravelWays din partea tuturor entităţilor şi simbioţilor noştri. Sperăm că voiajul cu noi va fi plăcut şi afacerile vă vor fi înfloritoare! Vă rugăm să păstraţi voucherul de călătorie în posesia dumneavoastră în permanenţă, şi… *chiţ…*

Miercuri îl prinse.

— Taci dracu din gură, mârâi ea. Nu am dispoziţia necesară. Doar condu-mă la cabină şi dispari.

— Vă rugăm să reţineţi că există un depozit de siguranţă împotriva stricăciunilor cauzate proprietăţilor TransVirtualTravelWays, incluzând acomodări, date fixate şi

sisteme de legătură cu pasagerii evoluate emoţional! Sperăm să aveţi o călătorie plăcută şi o profesie suculentă! Vă rugăm să vă asiguraţi că bagajele dumneavoastră rămân sub control în permanenţă, şi îndreptaţi-vă spre trecerea verde de sub cireş pentru tranzitul spre puntea de plecare şaisprezece, unde apartamentul VIP aşteaptă atenţia excelenţei voastre.

Biletul şoarece tăcu după ce Miercuri l-a mutat într-un buzunar care nu conţinea unelte sau mecanisme cu densitate mare de energie. Calea strălucea verde înaintea picioarelor sale, roşie în urma ei, pe măsură ce o plimba pe lângă doi cireşi plantaţi strategic şi o trecere spartană curbată, cu pereţi metalici, şi peste puntea de plecare precum o vedere socialist-realistă a drumului galben de cărămidă.

Au mai rămas trei ore până la plecare. Ce să fac în timpul ăsta? se întrebă Miercuri nervoasă. *Să îl aştept pe Herman să telefoneze?* Dacă se simţea deranjat în a vorbi cu ea – pentru un motiv anume nu părea să vrea să îi fie aproape. O tresărire de singurătate a făcut-o să strângă din dinţi. *Pentru ce mă bag în asta?* Şi apoi un sentiment de vinovăţie atât de puternic încât abia s-a abţinut să nu vomite. *Mamă! Tată!*

Loja VIP avea o intimitate aparentă, fiind o întindere vastă de piele sintetică şi fildeş strălucitor traversată din loc în loc de pereţi despărţitori cenuşii, silenţioşi, care pâlpâiau în timp ce ea era cu spatele la ei, asigurându-i o hoinăreală liberă fără a vedea – sau a fi văzută de – ceilalţi pasageri în tranzit. O servantă din alamă ornată şi strălucitoare o urmărea, gata să îi satisfacă orice dorinţă.

— Când ne îmbarcăm? întrebă ea.

— Ahem. Dacă doamna mă va urma, capsula personală îi este pregătită chiar acum. Dacă aveţi diete speciale sau cerinţe sociale sau religioase…

— Totul este în regulă, spuse Miercuri automat, cu vocea inexpresivă. Găseşte-mi doar o canapea sau ceva pe care să stau. Mhm, intimitate maximă.

— Doamna va găsi una chiar în spatele său.

Miercuri s-a aşezat. Pereţii se mişcau în jurul său.

Câţiva metri mai încolo şi podeaua se mişca. Totul se petrecea atât de lin încât ţi-ai fi dat seama doar din greşeală. Ceva din buzunarul său se declanşă şi începu să recite mândru:

— Vă punem la dispoziţie o varietate largă de servicii de afaceri, incluzând consultanţă meta-magică, vânzări de acţiuni şi sisteme derivative de analiză, cât şi o întreagă gamă de unelte de comunicaţie şi dezinformare pentru luptătorii spaţiali corporativi. Dacă doriţi să profitaţi de avantajele scalabilităţii orizontale…

Miercuri băgă mâna în buzunar şi apucă voucherul de călătorie de pielea de pe ceafă.

— Taci odată.

Acesta tăcu şi îşi trase coada, prinzând-o în cele şase picioare.

— Vreau să mă anunţaţi cu o jumătate de oră înainte de îmbarcare. Până atunci, vreau intimitate totală – atât de mare încât aş putea să mor şi voi să nu observaţi. Nu auziţi, nu vedeţi, nu analizaţi componentele gazoase, nimeni nu mă deranjează. Aţi înţeles?

Voucherul clipi din ochii săi mari, negri şi excesiv de drăgălaşi.

— Bine.

Îl puse la loc în buzunar şi se întinse pe grămada de perne aflată în spatele ei. Pentru moment se întrebă dacă ar fi trebuit să îi ceară voucherului să îi lase o sticlă cu ceva de băut, apoi se răzgândi. Intimitatea era mai importantă atunci şi, în afara acestui fapt, dacă aveau ceva de băut, la norocul ei probabil şi-ar fi băut minţile şi ar fi ajuns să se înece cu propria vomă. Şi-a adus mâna lângă faţă.

— Fă-mi legătura cu Herman.

— Sunt aici, spuse o voce anonimă, liniştită.

— Necrofilule, chicoti ea.

— Pot să îţi spun ce se întâmplă, spuse Herman.

După o clipă, ea scoase un zgomot.

— Pe Old Newfoundland, înainte de evacuare. Am făcut o greşeală, Miercuri.

— Pe cuvânt?

— Asemenea greşelii pe care ai făcut-o tu în încercarea de a te întoarce acasă. Erau particule de piele pe exteriorul jachetei

tale, Miercuri. Atât ale tale, cât şi ale prietenului tău. Va dura cel puţin patru ore pentru specialiştii poliţiei pentru a-ţi identifica genomul, apoi ai putea fi suspectată de vandalism în cel mai bun caz, conspiraţie la crimă, în cel mai rău. Prietenul tău va fi eliminat din anchetă rapid, dar tu s-ar putea să nu te mai întorci acasă până când situaţia nu se va rezolva. Vrei să ţi se întâmple asta?

Ea nu putea să vadă nimic. Inelele ei, muşcându-i din palmă, erau singurul ei contact cu realitatea.

— Ce ai spus?

— Am spus.

Trase puternic aer în piept şi încercă să îşi amintească.

— Am vrut să zic. Ce te face să crezi că aici e acasă?

— Aici locuieşti.

— Nu e un motiv destul de bun.

Ea se cufundă în tăcere. Herman, de asemenea, tăcu câteva secunde.

— Ţi-aş fi protejat familia dacă aş fi putut.

— Ce vrei să spui, *dacă?*

— Am crezut că erau doar doi sau trei vânători. M-am înşelat. Anterior, am considerat fără importanţă evenimente care s-au dovedit a fi semnificative. Nu ar fi trebuit să te las singură aici. Nu ar fi trebuit să îţi las familia să stea aici, atât de aproape de hub-ul de restabilire. Nu ar fi trebuit să te las să te stabilești în Septagon de la început.

— Ce *vrei?*

Vocea ei se înălţase aproape de un chiţăit pe care îl ura.

— Vreau să îmi redevii ajutor. *Pauză.* Vreau să vii într-o călătorie cu mine. Vei primi bani. Va fi un comision. Apoi te vei putea retrage. Va dura două sute de zile, nu mai mult.

— Îmi vreau familia înapoi. Vreau…

Nu putea să continue.

— Nu pot să îţi aduc părinţii.

Herman părea infinit de distant, rece, suprauman.

— Dar dacă lucrezi pentru mine, vânătorii care i-au capturat vor suferi un regres. Şi nu te vor mai deranja vreodată.

Crime în cifre

La patruzeci de ani lumină de Pământ, iahtul *Gloriana* îngheţa în vidul rece dintre stele, emiţând o flacără electrică albastră de radiaţii Cerenkov. Dacă ar fi plutit la viteza reziduală menţinută prin ultima comandă de referinţă, i-ar fi trebuit aproape două sute de ani pentru a străbate distanţa care îl separa de sistemul solar spre care se îndrepta, dar plutirea nu era de actualitate. După numai câteva minute, unitatea de transfer inerţial a navei a intrat în funcţiune. Probe laser cercetau spaţiul împotriva obstacolelor pe măsură ce iahtul accelera.

Gloriana se născuse ca şi jucăria unui miliardar, dar în acele zile aproape jumătate din volumul de pasageri era servit de spaţiile diplomatice funcţionale ale unei ambasade mobile. Nava – şi cele trei surori ale sale – a existat deoarece era mai ieftin pentru Naţiunile Unite să suporte extra-costurile de a avea o navă decât cele pentru menţinerea consulatelor pe câteva sute de planete care primiseră vizitatori de pe Pământ cel puţin o dată în ultima decadă dar mai puţin de o sută de ori pe an. Plimbându-se acum între zonele de salt la acceleraţie maximă, *Gloriana* era pe traseu de o săptămână; în cursul căreia Rachel Mansour devenise din ce în ce mai enervată şi îngrijorată de refuzul lui George Cho de a-i face cunoscut scopul sau destinaţia misiunii.

În sfârşit, se părea că va primi nişte răspunsuri.

Sala de conferinţe era căptuşită cu furnir de lemn fals care aproape acoperea interiorul din piele al navei.

Decorat cu suprafeţe naturale, conţinutul era atât de artificial ca şi zâmbetul unui cyborg. Poate că biroul mare de şedinţe (gravat cu ornamente după moda neoretrogotică de acum un secol) era făcut din lemn, dar Rachel nu era sigură de asta. Aruncă o privire peste scaunele ocupate în timp ce se aşeză, recunoscându-i pe Pritkin, Jane Hill, Chi Tranh şi Gail Jordan. *Copiii lui George sunt în mare vervă,* observă ea ironic. Lucrase cu mare parte dintre ei in trecut; lipsa de feţe noi spunea propria sa poveste.

— Să înţeleg că nimic nu merge conform planului, nu?

— Cele mai bune planuri ale oamenilor şi şoarecilor, comentă Cho scuzător. Poţi încuia uşa acum, îi spuse lui Pritkin. Am nişte hârtii pentru voi, doar copii brute şi *nu* vor părăsi această cameră.

Căută sub birou şi scoase şase dosare mari, cu copertele legate cu fâşii galbene şi roşii, având apoi aplicat câte un buton virtual. Se auzea un şuierat uşor de la aerul condiţionat.

— Suntem acum protejaţi de restul navei. Fără aer îmbuteliat, nava însăşi fiind la mare distanţă de orice altceva… niciodată nu poţi fi prea atent cu astfel de lucruri.

Pielea lui Rachel se zbârci. Ultima oară când l-a văzut pe George luând atâtea măsuri de precauţie a fost la beleaua din Lumea lui Rochard. Asta includea operaţiuni fără scrupule care ar fi putut degenera în declanşarea unui război interstelar.

— Cât de grav este faţă de misiunea, ăă, trecută? întrebă ea.

— Mai rău. Daţi la pagina 114.

Se auzi un foşnet de hârtie brută pe măsură ce toţi îşi deschiseră dosarele, simultan. Cineva fluieră nearmonios şi Rachel îşi aruncă privirea la timp pentru a o vedea pe Gail părând contrariată în timp ce studia pagina. Rachel începu să citească în acelaşi timp în care George îi distruse concentrarea spunând:

— Moscova. Numită după capitala imperială a Idaho decât după locul din Europa, mai puţin că Idaho nu era un imperiu pe vremea când Eschaton-ul a luat un milion de locuitori confuzi din Vestul Mijlociu din prima republică şi i-a îndesat printr-o gaură de vierme către suprafaţa planetară.

Cuvintele din pagină înotau prin faţa ochilor lui Rachel: *Notă de punere sub acuzare: semnatarii Convenţiei de la Geneva despre Violarea Cauzalităţii împotriva Persoanelor Necunoscute responsabile pentru uciderea…*

— Moscova devenea, pe nesimţite, o plictisitoare McLume. Şi un pic înapoiată, chiar şi după acele standarde. Dar avea un singur – şi destul de luminat – guvern federal, o singură limbă şi nu avea o istorie cu genocid, război nuclear, canibalism, sclavie sau orice altceva foarte neplăcut de explicat. Nu era utopie, dar nu era nici iad. De fapt, aş putea spune că moscoviţii erau mai

degrabă drăguţi. Amabili, prietenoşi, la locul lor, puţin somnoroşi. Spre deosebire de cei care i-au omorât.

Rachel s-a lăsat pe spate în scaun şi l-a privit pe George. Cho era un diplomat şi un jucător cizelat şi experimentat căruia nimic nu îi plăcea mai mult decât un joc de poker – aşa că experienţa de a-l vedea mânios şi supărat constituia o noutate. Peretele din spatele lui arăta dovezi ajutătoare. Lanuri de grâu fremătau cât puteai să vezi cu ochii, un oraş se înălţa – acesta era cuvântul pentru o aglomeraţie urbană unde numai primăria era mai înaltă de trei etaje – de la poalele munţilor albaştri, case pictate în alb, imense complexe de fabrici automatizate, şosele largi şi goale întinzându-se la nesfârşit sub un cer azuriu.

— Nu toţi cei din Moscova erau la locul lor, continuă George, după ce luă o înghiţitură din paharul cu apă. Aveau o mică armată, echipată mai ales pentru muncă împotriva dezastrelor, şi folosită ca mijloc de intimidare. Bombardiere alimentate cu antimaterie, aflate in norul Oort, la douăsprezece ore-lumină depărtare.

Peretele s-a dizolvat în întuneric interstelar îngheţat şi apăru un prim-plan al navei – nu un iaht atât de elegant ca acesta, cu o cocoaşă sferică la nucleul de comandă, aflată sub turnul de acomodare şi puntea de încărcare, dar cu liniile unghiulare ale unui terminator de planete. Cea mai mare parte a bombardierului sub-luminic consta din receptacule conţinând combustibil şi imensa pâlnie inversată a generatorului de câmp. Recoltând hidrogen interstelar pentru masa de reacţie, folosind antimaterie pentru a-l energiza, nava de luptă putea să accelereze la până la 80 la sută din viteza luminii în câteva săptămâni. Pe măsură ce se îndrepta spre ţintă, ar fi plutit până la momentul apropierii de terminal. Apoi, în loc să decelereze, echipajul s-ar fi separat şi s-ar fi îndreptat în alte direcţii, lăsând resturile navei să lovească planeta ţintă.

— Aceasta este o reconstrucţie a unui bombardier moscovit clasa *Vindicator* cu viteze mai mici decât cea a luminii. Informatorii noştri cei mai buni îi estimează un factor tau de maxim 0,2 şi un rest de masă solidă de trei kilotone – foarte mare pentru un produs venit dintr-o lume înapoiată – cu un câmp cinetic total de 120 de milioane de megatone. A fost

probabil gândit pentru a pre-fragmenta, înaintea impactului, şi venind cu 80 la sută din viteza luminii cu câteva sute de mijloace de penetrare şi cu scut împotriva norilor ablatori, ar fi capabil să satureze orice sistem balistic planetar obişnuit. Ar avea cu 20 la sută mai multă energie decât impactorul Chicxulub care a lovit Pământul acum 65 de milioane de ani, a devastat un continent şi a declanşat apusul dinozaurilor. Cu alte cuvinte, este o armă tipică subluminică de intimidare pentru o planetă care nu avea duşmani sau lupte politice majore; o poliţă de asigurare împotriva invadatorilor.

— Moscova avea patru astfel de monştri şi ştim cu certitudine că un sistem timpuriu de siguranţă îi alerta înainte ca frontul de şoc interstelar să fi ajuns la bazele lor; ştim cel puţin trei care au ajuns să fie accelerate. Ce s-a întâmplat cu a patra este neclar în acest moment. Cel mai probabil au suferit stricăciuni datorate novei, dar trebuie să presupunem că cele patru nave se află în misiuni de atac.

George se aşeză iarăşi şi îşi umplu paharul cu apă. Rachel tremură uşor. *Au lansat? Dar în ce direcţie?* Ideea era neliniştitoare, revoltătoare chiar.

— A lansat cineva un intimidator de viteze mai mici decât cea a luminii până acum, din ceea ce ştim? Nu cred să fi auzit să fie folosit vreodată…

— Pot să intervin?

Era Chi Tranh, tăcut şi cu trăsături line, expert în arme de distrugere în masă şi, câteodată, cercetător secret. Nu era agent de teren, dar George l-a inclus evident în operaţiune încă de la început, judecând după aprobările lui anterioare.

— Răspunsul este nu, spuse Tranh. Nu am văzut *niciodată* vreuna din aceste arme folosite la furie. Nimeni nu poate începe un război folosind nave cu viteze mai mici decât viteza luminii – ar da un răgaz de câţiva ani pentru un atac pre-ofensiv cu caracter punitiv. Ideea este doar a avea un intimidator – un as în mânecă care face costurile de a-ţi invada şi ocupa lumea prea ridicate pentru a putea fi suportate de un agresor. Asta este o premieră, cel puţin în societatea noastră.

Se aşeză la loc şi dădu din cap aprobator spre George.

— Către cine au fost îndreptate? întrebă Gail. Vreau să spun, cine ar face un astfel de lucru? Cum sunt controlate? Au… Se uită zăpăcită, ceea ce i-a produs lui Rachel puţină satisfacţie: ofiţerul de protocol, uşor tulburat, nu era prima sa opţiune pentru o persoană gata de a fi introdusă în sferele superioare. *Ce era în mintea lui George?* se întrebă ea.

— Linişte.

George făcu nişte gesturi blânde cu mâna stângă.

— Noi… în momentul evenimentului, Moscova era implicată în tratative comerciale încinse şi neplăcute cu Noua Dresda. Şi asta se află în documentele acestea, apropo. O afacere anterioară între delegaţia moscovită şi comitetul central al Federaţiei Balearice s-a contramandat în momentul în care, ah, balearicii au fost forţaţi să facă pace cu guvernul provizoriu al Novy Srebrenicza. Înainte de pacea din ’62, balearicii controlau singurul cârlig spaţial rămas pe planetă, fapt care le dădea întâietate în comerţul de mare tonaj destinat traseului suprafaţă-orbită.

Dar după ’62, Frontul Patriotic al Neamului era la putere. Aceştia au decis să renegocieze o parte din aranjamentele comerciale bilaterale locale – în favoarea lor, bineînţeles – pentru a ajuta la reconstrucţie. Lucrurile s-au încins foarte mult când au sechestrat o navă moscovită şi i-au confiscat încărcătura: niveluri diferenţiate de suport inginerese orbital în ambele sisteme însemna că, deşi Noua Dresda avea mai multă dezordine şi un război de pe urma căruia era nevoie să se recupereze, navele mari erau nişte itemuri mult mai scumpe în mod proporţional pe Moscova, care nu avea baza tehnică pentru a fabrica nuclee de propulsie. Consulatul moscoviţilor a fost transformat într-un organism de negociere, o bună bucată din ambasada din Dresda fiind expulzată cu câteva săptămâni înaintea, ah, evenimentului.

— Deci bombardierele au fost lansate înspre Noua Dresda, concluzionă Rachel cu un sentiment de agravare.

— Ăă, aşa credem, spuse George. Nu suntem siguri. Tranh?

— Nu putem urmări bombardierele RAIR din momentul în care devin balistice, spuse Tranh. Procedura standard constă în lansarea în direcţii aleatoare la viteze mari, menţinerea până la

viteza luminii, apoi oprirea lor şi plutirea pentru un timp înainte de a-şi lua în vizor ţinta reală şi accelerând uşor spre viteza de croazieră. Urma sa este extrem de direcţională şi dacă a nimeni nu este exact în spatele său pentru a-i vedea semnătura gama, este foarte greu de depistat. Mai ales datorită faptului că bombardierele sunt lansate din norul Oort şi îşi coordonează evacuările pentru a rata sistemul orbital interior pe toată durata accelerării.

Odată ce s-au pus în mişcare, echipajul, de obicei patru sau şase persoane, intră în mişcare suspendată pentru o lună sau mai mult, apoi căpitanul se trezeşte şi foloseşte canalul cauzal al bombardierului pentru a stabili legătura cu una dintre consulatele sau ambasadele rămase. El sau ea deschide de asemenea şi orice uşi încuiate. În această situaţie, am fost informat – prin canale confidenţiale, iniţial ale ambasadei moscovite pe Pământ – că înainte cu o săptămână ca Moscova să fie lovită, biroul generalului-guvernator şi-a refăcut planul de bază de atac pentru ca forţa V să atace Noua Dresda. Nu ştim *de ce* a făcut asta, dar disputa economică… Tranh devie de la subiect.

— Asta e situaţia, dădu George din cap. Mă îndoiesc că guvernul moscovit nu se aştepta să fie atacat de Noua Dresda – dar din precauţie au ales Noua Dresda ca țintă implicită, lăsând urmările pentru a fi rezolvate de către corpurile diplomatice. Noua Dresda se află la treizeci şi şase de ani-lumină de Moscova, de aceea la viteză maximă bombardierele ar fi ajuns în patruzeci de ani. Treizeci şi cinci acum, şi continuă numărătoarea. Noua Dresda are o populaţie de peste opt sute de milioane de locuitori. Nu există nicio metodă, chiar dacă instalăm mai multe cârlige spaţiale şi obţinem cooperare maximă de la vecinii noştri, prin care să evacuăm aproape un miliard de oameni – capacitatea necesară, peste treizeci de milioane de scaune anual, depăşeşte întreaga capacitate a flotei de transport terestre. Ne mai luând în seamă problema refugiaţilor… Cine i-ar primi?

— Nu îmi vine să cred că pot fi atât de proşti! spuse Gail vehement.

Rachel o privi cu atenţie. Gail se putea pricepe la organizarea evenimentelor diplomatice, dar în anumite privinţe era foarte naivă.

— Cum ar putea? Există un semnal de rechemare?

— Da, există un cod de rechemare, admise George. Problema este în a-i convinge pe supravieţuitorii corpului diplomatic moscovit să îl trimită.

Rachel căută iute prin paginile documentului. *A, da, mi-era teamă că era vorba de aşa ceva.* Fundal: bombardierele comunicaseră cu ambasadele rămase prin intermediul canalelor cauzale. În absenţa codului de rechemare, bombardierele ar fi continuat cu misiunea spre ţinta aleasă, cu echipajele în somn adânc în cea mai mare parte a călătoriei. După coordonarea atacului, echipajul – cu modulele de suport al vieţii – puteau decelera sau călători spre un alt sistem cu viteze aproape luminice. Dacă un cod de rechemare ar fi fost primit prima dată, procedura standard era ca echipajul să ardă tot combustibilul rămas, frânând până la o oprire în spaţiu, şi pentru ambasadă să trimită o navetă de salvare pentru a recupera echipajul, trimiţând salve penetrante pentru a scoate din uz bombardierul la faţa locului.

— Cum este trimis un cod de rechemare? întrebă Rachel.

— Prin canalul cauzal al unei ambasade, spuse Tranh. Pentru că bombardierele sunt strict nave cu viteze mai mici decât viteza luminii, ele menţin contactul cu guvernul din exil. Ambasadorii deţin parole de autentificare pe care echipajul bombardierului le poate folosi pentru a le confirma identitatea. Autentificându-se, ei au un sistem de votare a codului – dacă două sau mai multe trimit un cod de rechemare, echipajul bombardierului este obligat să se oprească şi să dezvăluie poziţia şi vectorul pentru un zbor de scoatere din uz. Dar – şi este un *mare* dar – există şi un cod de constrângere. Este cunoscut doar de către ambasadori, ca şi codul de chemare, şi dacă trei sau mai mulţi ambasadori trimit codul de constrângere, echipajul bombardierului este obligat să distrugă canalul cauzal şi să continue spre ţintă. Codul de constrângere anulează codul de rechemare; teoretic este folosit doar în situaţia în care agresorul a reuşit cumva să pună mâna pe

ambasador şi îi ţine un pistol la tâmplă. Ambasadorul le poate spune un cod greşit sau, dacă trei sau mai mulţi sunt constrânşi, poate asigura continuarea misiunii.

— Oh. Oh, scutură Gail din cap. Săracii oameni! Câţi ambasadori trebuie să convingem? Cu câţi?

George lovi cu palmele masa.

— Este în dosar. Existau douăsprezece ambasade ale Moscovei în uz la momentul dezastrului. Din păcate, doi ambasadori au fost rechemaţi pentru consultaţii imediat după incident şi sunt presupuşi a fi morţi. Din cei zece rămaşi, unul s-a sinucis imediat, unul a murit într-un accident vehicular şase luni mai târziu

— A fost catalogat drept accident; a părut că a căzut în faţa trenului – şi, ei bine, aici devine *interesant.* Sper că aveţi stomacuri puternice…

***

După întâlnire l-a prins pe Martin din urmă. Se plimba pe puntea de promenadă, jucându-se cu dispozitivul ferestrei principale de mărire a imaginilor.

— Cum a mers? a întrebat el, uitându-se în sus la ea de pe şezlong. Ea observase că el părea că tratează călătoria ca pe o vacanţă forţată; îmbrăcându-se normal, hoinărind în împrejurimi, ajungându-se din urmă cu cititul şi privitul, consumându-şi surplusul de energie la sala de gimnastică. Dar acum părea îngrijorat de parcă ea adusese un nor de depresie împreună cu ea.

— Este mult de înghiţit. Dă-te mai încolo. El i-a făcut puţin loc ca să se aşeze. Vreau să beau.

— O să-ţi aduc ceva de băut. Ce…

— Nu, nu-mi aduce. Am spus că vroiam o băutură, nu că o să şi beau una.

Ea se uită cu tristeţe la întunericul acum supradimensionat cât un perete, de cealaltă parte a camerei aproape goale. Ceva circular şi umbrit, mai întunecat decât noaptea interstelară, ce tăia ca un arc prăfuirea stelelor care nu sclipeau.

— Ce e aia?

— O pitică maro. Necatalogată, şi se află la aproximativ jumătate de an lumină distanţă. Fereastra chiar acum acumulează o imagine luminată decent.

— Aha, ok. Rachel s-a rezemat de perete. Designerii împopoţonaseră puntea de promenadă într-o parodie conştientă a epocii aburului. De la placajul de stejar al podelei la mobila în stilul retro-Victorian, ar fi putut fi o scenă dintr-un transatlantic propulsat nuclear din distantul trecut, un instantaneu la Titanic poate, un timp populat de femei cu bonete şi fuste balonate, bărbaţi cu şepci de baseball aşezate invers şi pantaloni de golf, zepeline şi avioane model jumbo învârtindu-se deasupra capetelor. Dar nu era destul de mare încât să fie convingător, şi în loc de o privelişte peste mare, era un ecran de mărimea unui perete iar soţul ei purta un kilt utilitar cu buzunare umplute cu dispozitive fără de care nu pleca nicăieri.

— Cât de rău a fost? a întrebat el repede.

— Rău? ridică din umeri. Pe o scară de la unu la zece, Noua Republică având un opt sau un nouă, ăsta a primit unsprezece. O bucată mare din asta reprezintă lucruri moarte înainte de a fi cunoscute, dar cred că nu se întâmplă nimic rău dacă îţi spun despre partea publică. Care e destul de rea.

A dat din cap.

— Cât e ceasul?

— Mm, cam 3 după-amiază. S-a dat, de asemenea, un anunţ despre datul ceasurilor înainte în seara asta.

— Ok.

Ea bătea din degete pe marginea lăcuită a mesei.

— Cred că o să-ţi accept acea băutură, atâta timp cât există o metodă de trezit din mahmureală la mijloc.

— Hm. Martin şi-a răsucit unul dintre inele.

— O carafă de margarita cu gheaţă pe puntea de promenadă, vă rog.

S-a uitat la ea cu atenţie.

— Este implicat şi fostul meu angajator?

— Hm, nu cred. Rachel i-a atins umărul. Nu ai auzit nimic, nu-i aşa?

— Sunt pe plajă, cred. Obrazul i s-a mişcat. Şi între contracte, aşadar nu există conflicte de interese.

— Bun, a spus ea luându-l de mâna liberă, bun.

— Nu pari fericită.

— Asta pentru că... A dat din cap. De ce naiba sunt oamenii aşa proşti?

— Proşti? Ce vrei să zici? Şi-a ridicat mâna uşor, inspectându-şi dosul încheieturii cu atenţie.

— *Oamenii.* A sunat ca un blestem. Ca acel nenorocit din Geneva. Până la urmă s-a dovedit că, că...

A înghiţit, şi înainte să poată să continue, chelnerul-robot aflat de cealaltă parte a mesei cerşea atenţie.

— Şi nesimţita aia de la Divertisment. Am programat o ieşire de recunoaştere, apropo. Am tras nişte sfori. Ar trebui să am toate informaţiile murdare despre ea când ajungem acasă.

S-a întors să deschidă chelnerul-robot şi a văzut că era o tavă înăuntru.

— Ăsta chiar că a fost rapid, luând 2 pahare şi înmânându-i unul lui Martin.

— Unde rămăsesem? Da, nenorociţi distructivi, depravaţi şi proşti. Cam acum 5 ani, supernova a trecut foarte aproape de stelele Septagonului, un sistem numit Moscova. Se pare că nu era un eveniment natural până la urmă. Cineva a bombardat steaua cu fier. Acela e un dispozitiv ce cauzează contravenţii, şi este destul de ilegal – şi de asemenea, aparent instabil de construit şi riscant ca naiba. Aş vrea să ştiu de ce nu a atras atenţia unei anumite divinităţi locale. În orice caz, republica Moscova a avut o flotă modestă de intimidare în norul Oort destul de departe încât să supravieţuiască exploziei, iar ei se aflau într-o dispută legată de o tranzacţie. Aşa că s-au lansat, şi acum încercăm să convingem personalul lor diplomatic să anuleze lovirea unei planete cu aproape un miliard de locuitori despre care suntem destul de siguri că nu au nicio legătură cu crima de război.

— Sună rău.

S-a uitat la el cum îşi ridică ochelarii, cu o expresie precaută pe faţă.

— Durerea de cap este că locul spre care s-au lansat – Noua Dresda – nu este perfect curat. Ei au avut o serie de războaie civile destul de sângeroase în ultimul secol, şi poate că au

rămas cu ceva stabil, dar nu este neapărat fericit. Între timp, Moscova… la naiba!

Ea şi-a pus ochelarii jos.

— Lumile cu un singur guvern planetar nu sunt făcute să fie paşnice şi deschise cu privire la drepturile civile. Când văd o planetă cu un singur guvern, caut mormintele comune. Este un fel de lege naturală sau ceva de genul – guvernele planetare sunt mai mari decât ţeava unei arme.

— Um. Vrei să zici că oamenii buni sunt gata să comită un genocid? Şi că oamenii răi te cheamă ca să îi convingi să nu mai facă asta? Asta e problema?

— Nu.

A luat o înghiţitură rapidă din mărgărită rece ca gheaţa.

— Dacă doar despre asta era vorba, cred că aş fi făcut faţă. Doar era altă discuţie până la urmă. Nu, este ceva mult mai grav ce se întâmplă aici. O situaţie cu adevărat împuţită. Dar George vrea să ţină un ochi pe situaţie pentru moment, aşa că nu pot să o arunc pe umerii tăi.

— Deci.

Unul dintre cele mai mângâietoare lucruri legate de Martin era că îşi dădea seama când să nu forţeze nota cu ea. Acesta era unul din acele momente: în loc să insiste, el şi-a întins braţul de-a lungul spatelui canapelei, oferindu-i un umăr. După un moment, ea s-a sprijinit de el.

— Mulţumesc.

— E în ordine.

El a aşteptat cât ea s-a aşezat într-o poziţie mai confortabilă.

— Ce o să facem până la urmă? Când ajungem? Dresda zici?

— Ei bine, zise ea alegându-şi cu atenţie cuvintele, eu apar în bugetul Divertismentului, figurând ca ataşat cultural. Aşa că o să fac lucruri pe care le face un ataşat cultural. Trebuie să particip la o ceremonie memorială, întâlniri, probabil obişnuitele petreceri diplomatice de organizat. Din fericire, Dresda este relativ dezvoltată, din punct de vedere social şi industrial, spre deosebire de Noua Praga.

S-a strâmbat.

— Probabil că vei avea o şansă unică, minunată şi de neratat să fiu soţia ta diplomatică câteva săptămâni. „O singură dată” în

viaţă este tot ceea ce primeşti înainte să dispari ţipând înapoi pe vreun şantier naval, îţi promit.

— Pun pariu că nu ai dreptate, a spus îmbrăţişând-o.

— Măresc miza şi zic că tu nici măcar nu o să rezişti. Fraierule.

— L-a sărutat, apoi s-a tras la o lungime de mână, zâmbind. Apoi zâmbetul i-a dispărut.

— Mai am nişte treabă de făcut, a zis ea încet, şi poate o excursie prin împrejurimi. Dar nu pot vorbi despre asta.

— Nu poţi sau nu vrei sa vorbeşti despre asta?

— Nu pot.

Şi-a golit paharul şi l-a pus jos.

— Este cealaltă chestie de care ţi-am zis. Îmi pare rău.

— Nu insist, a spus el cu viclenie, vreau doar să ştiu în ce te bagi când eu nu sunt prin preajmă, şi continuând cu un ton mai serios, promite-mi că dacă e la fel ca săptămâna trecută, vei încerca să mă anunţi în avans?

— Eu… a zis dând din cap. Voi încerca, a spus ea uşor. Dacă este posibil într-o oarecare măsură.

Lucru care era în totalitate adevărat, şi se ura pe sine pentru asta – el era bine intenţionat, dar ideea că el ar putea gândi că îl minte o tulbura– dar erau lucruri despre care nu avea libertatea să vorbească, exact aşa cum existau teme pe care Martin nici nu le aducea în discuţie de faţă cu colegii ei de muncă.

Lucruri serioase, înfricoşătoare. Şi dacă nu coopera cu programul lui Cho, ar fi jucat pe viaţa altor oameni.

Amintire, o oră mai devreme

— Iată-l pe onorabilul Maurice Pendelton, ambasador al Republicii Moscova la curtea lui Ayse Bayar, împărat al al-Turku.

George Cho s-a ridicat şi s-a jucat cu un inel de control. Peretele din spatele său tremura la apariţia unui birou – ornat în panouri de lemn, luminat cu gaz şi cu draperii violet, carpetat din belşug şi dominat de un birou masiv ce ţinea o staţie de lucru antică. Mai era ceva pe birou; pentru un moment, Rachel nu a putut să realizeze la ce se uită, apoi a realizat că era un bărbat, prăbuşit peste registrul în piele verde. Un cronometru

număra secundele în colţul stâng de sus al displayului. În spatele său…

— Crimă? a întrebat Jane, printre buze.

Rachel nu o mai văzuse de la evenimentele din Noua Praga, când Jane a luat pe umerii săi fără să comenteze povara muncii de căutare a lui Rachel din complexul diplomatic. Se întreba fără ţintă cum Jane putea face faţă cu o însărcinare de teren dacă ea nici nu-şi putea da seama de o asemenea scenă pentru ea însăşi.

— Raportul anchetatorului era foarte clar cu privire la faptul că mâinile lui nu erau destul de lungi pentru el încât să se înjunghie singur în spate – cel puţin nu cu o sabie, a spus Tranh pe un ton sec, mai ales nu cu o forţă suficientă încât să fixeze toracele pe masă. Cea mai probabilă cauză a morţii a fost o aortă dorsală străpunsă şi vătămarea pericardului– a sângerat şi a murit în câteva secunde, dar cea mai mare parte din murdărie se află în spatele biroului.

George se juca cu inelele lui şi obiectivul camerei de luat vederi se răsucea ameţitor prin cameră. Scena din spatele biroului ambasadorului era un dezastru.

Sângele cursese din rana din spatele său şi stropise scaunul făcând bălţi sub biroul lui. Urmele lăsate de picioare se coagulau în covorul bogat, şi o dâră obscenă ducea spre uşă.

— Bănuiesc că asta este important pentru misiunea noastră, a spus Rachel. Avem un raport complet de la locul crimei? A fost criminalul prins?

— Nu şi nu, a spus Cho cu o satisfacţie sumbră. Biroul Vizirului Dimineţii a preluat controlul investigaţiei în afara ambasadei, iar în timp ce autorităţile din Turku au fost politicoase cu noi şi ne-au ajutat, ei au refuzat să ne dea toate detaliile despre crimă, altele decât tabloul acestei crime. Băgaţi de seamă, dacă vreţi, teatralul nas roşu şi mustaţa stufoasă pe care o parte sau mai multe părţi implicate le-au aplicat pe faţa ambasadorului – după ce a murit, conform Biroului Vizirului. Oh, în caz că vă întrebaţi, criminalul nu a fost prins. De dragul faţadei, Biroul Vizirului a adunat câţiva hoţi de mâna a doua, i-a forţat să mărturisească, apoi i-a decapitat în faţa vânătorilor de ştiri publice, dar sursa

noastră confidenţială ne asigură că investigaţia reală este încă în desfăşurare. Ceea ce mă aduce la incidentul numărul doi.

Încă o fotografie a haosului de mărimea peretelui. De data aceasta era un dezastru de margine de drum – distrugerea unui vehicul de mari dimensiuni, în mod evident un fel de transportator de lux, zăcea făcut bucăţi pe drum, echipajul de urgenţă şi salvare îmbrăcat în uniformă înconjurându-l. Grămezi ale întâmplării nefericite, acoperite cu pânze albastre, de fiecare parte. Multe din resturi erau pârjolite; unele erau încă în flăcări.

— Aceasta era o limuzină a ambasadei, ce o ducea pe excelenţa sa Simonette Black la o conferinţă despre politicile asemănătoare pentru populaţiile de refugiaţi din Bonn, capitala Fundaţiei Frisian, o confederaţie de state independente în Lumea lui Eiger. Care, spre deosebire de al-Turku, este o McLume germană fără nicio istorie reală de violenţă politică în afară de câteva războaie disputate asupra unor terenuri de petrol şi drepturi de stat, acum un secol sau două.

George a arătat spre nişte tufe de pe o margine a drumului, şi ecranul s-a mărit îndatoritor. Ceva strălucea:

— Acela este un post de reflector pentru un fascicul de infraroşu. Dacă ne uităm la sursă…

Obiectivul s-a mutat ameţit spre cer, iar apoi înapoi în jos, 180 de grade mai departe de post.

— … găsim asta.

O cutie verde, cu o gaură rotundă în partea din faţă, deasupra unei vederi optice complexe şi un fel de covoraş de cauciuc. Şi cutia arăta pârjolită.

— Mi s-a spus că este un dispozitiv de armare antirachetă, cu hiperviteză, cu un jet penetrator în 2 etape pentru a lovi în armături de ceramică pe câmpuri Tesla de înaltă frecvenţă. Bieţii oameni din limuzină – Black, soţia ei, şoferul lor, responsabilul imigraţiei, şi doi bodyguarzi – nu au avut nicio şansă. A fost furat dintr-un depozit al armatei cu o săptămână înaintea accidentului. A fost declanşat prin telecomandă, şi armat să lovească când fasciculul era întrerupt. Mi s-a spus că obiectul de plastic de dedesubtul lansatorului proiectilului este o, ăă, o pernuţă. O vezică de cauciuc ce emite un sunet ca de gaze când cineva se aşează pe ea.

Rachel s-a uitat la caietul ei de notiţe electronic. Spre uimirea ei, a realizat că începuse să mâzgălească pe el cu stiloul ei pus pe modul cerneală. Imagini cu ciuperci atomice şi valuri Mach ce năvăleau peste crăpăturile din pământ. S-a uitat în sus.

— O dată este întâmplare, a doua oară este coincidenţă, a spus ea. Altceva?

Umerii lui George au căzut. Părea foarte bătrân pentru un moment, chiar dacă Rachel ştia că fusese 7 ani ajutorul ei.

— Da, a spus el.

Încă o imagine pe perete.

— Păstram asta pentru sfârşit. Aceasta este Onorabila Maureen Davis, ambasadoare a Naţiunilor Unite ale Pământului din Geneva.

Gail şi-a îndepărtat privirea, deranjată în mod vizibil, iar Rachel se întrebă de la distanţă dacă are de gând să plângă. Moartea violentă nu doar că le fura victimelor demnitatea, dar insulta supravieţuitorii. Şi era o insultă personală la adresa lui Rachel.

— Se presupunea că noi trebuie să o protejăm!

Un atac asupra unui diplomat aflat în vizită se reflecta asupra onoarei naţiunii sau coaliţiei ce făcea pe gazda cu ei. Şi asta…

— Am lăsat să se întâmple asta pe tura noastră? a întrebat ea furioasă. După ce am ştiut că alţi doi ambasadori au murit în circumstanţe îndoielnice?

A închis dosarul din faţa ei şi l-a trântit pe masă şi l-a apăsat până i s-au albit încheieturile.

— Nu, zise George respirând adânc, ea a murit prima

— De ultimii abia am aflat. Mai întâi am trecut-o la o simplă crimă – oribilă, dar nu specială. Spre deosebire de celelalte două incidente aici avem o scenă completă a crimei şi urmărim criminalul cu toate resursele pe care le avem la dispoziţie. Suntem – a mai respirat o dată – îngroziţi şi scandalizaţi că s-a întâmplat un asemenea lucru. Dar mai mult de-atât, ne este foarte frică că o să se repete. Tranh, ai putea să explici?

Tranh s-a ridicat din nou şi a începu să recite într-un singur ton plat ce sugera că şi el, de asemenea, încerca să ţină sub control revoltarea sa.

— Ambasadoarea Davis a fost descoperită în starea pe care o vedeţi de un antreprenor de îngrijire a gospodăriei care sunase să cerceteze o alarmă falsă dată de robotul de curăţenie al casei. Acesta era confuz de, ei bine, un conflict dintre senzorul său de fiinţe umane şi monitorul de colectare a gunoiului. Acest lucru nu se întâmplă foarte des în zilele noastre, dar Ambasadoarea Davis avea unul antic care încă avea încorporat un contact de cercetare. Securitatea ambasadei l-a recunoscut pe antreprenorul de îngrijire şi a descoperit imediat ambasadoarea în acea stare. Ei imediat ne-au cerut asistenţa – spre deosebire de celelalte părţi din Turku.

Vocea lui tremură de revoltă în timp ce adăugă:

— Criminalul a folosit o coardă elastică ca legătură.

— Asasinat? Este un mod de a pune problema, observă Rachel.

Ambasadorii nu se spânzurau singuri în casa scărilor lor din propriile case folosind funii cauciucate, asta ca o regulă. Şi nici nu fac asta după ce îşi leagă mâinile la spate, şi să nu mai spunem că şi-au fracturat partea din spate a capului cu obiecte aspre care în mod misterios au dispărut.

— Ah, da, s-a împuşcat singură de 3 ori în spatele capului şi a sărit de la fereastra etajului şase doar ca să ne facă pe noi să picăm prost, a bombănit ea, făcând ochii mari, plini de confuzie, spre Gail

— Când s-a întâmplat asta după părerea celorlalţi? în timpul definit de canalele cauzale ale ambasadei Moscovei, asta dacă nu ai prins imaginea. Asta ne-ar putea spune ceva.

— Ordinul era… George a întors paginile dintr-un dosar separat.

— Ambasadoarea Davis la momentul zero, urmată de Simonette Black la momentul T plus paisprezece zile, 6 ore, 3 minute. Ambasadorul Pendelton 34 de zile, 19 ore şi 5 de minute mai târziu.

Şi-a aruncat, obosit, privirea spre Rachel.

— Alte întrebări?

— Da, a spus sprijinindu-se înapoi pe scaunul ei, bătând cu stiloul pe coperta dosarului ei. Cei din Turku şi, uh, Fundaţia

Frisian îşi coordinează investigaţiile? Sunt, cel puţin, *conştienţi* de celelalte asasinate?

— Nu şi nu, a spus George înclinându-şi capul uşor; mai aveţi întrebări? Să le auzim şi motivaţia lor.

— Bine atunci.

Rachel s-a ridicat în picioare şi s-a uitat la Gail.

— E posibil să nu vrei să auzi asta.

— Pot să suport, a zis ea uitându-se înapoi furioasă şi derutată, nu trebuie să-mi placă.

— Ok, zise Rachel bătând cu degetele pe dosarul din faţa ei, după cum a spus omul, prima dată este o întâmplare, a doua oară ar putea fi coincidenţă, dar a treia oară este acţiunea inamicului. Avem de a face cu o situaţie foarte neplăcută care evoluează, în care există o fond de bunuri – ambasadori – astfel încât dacă totalul scade sub 3, 800 de milioane de oameni vor muri. Pentru un număr iniţial de 9 supravieţuitori, 3 au fost ucişi în ultimele 3 luni. Presupun că ceilalţi se află sub o protecţie riguroasă.

— Unde este posibil, a murmurat George.

— Dar la bază avem de a face cu o criză. Cineva s-a gândit cum să omoare 800 de milioane de păsări cu doar 6 pietre. Lăsând la o parte predilecţia criminalilor pentru glume crude, nu cunoaştem absolut nimic despre cine sunt şi ce îi motivează. De fapt, ceea ce se pare că ştim poate fi foarte bine o decepţie deliberată. Şi noi suntem singurii oameni care tratează aceste asasinate ca o parte a unei imagini de ansamblu, şi nu crime izolate.

— Este corect ce zici, în mod esenţial, a spus Tranh, sunt şi alte măsuri investigative pe care le luăm, dar…

S-a încruntat, arătând nefericit:

— Este nevoie de timp.

— Ok, atunci.

Rachel şi-a lins buzele, ce deveniseră neplăcut de umede.

— După cum văd eu, rezultatul dorit de noi este să-i convingem să iniţieze codul de anulare al bombelor imediat, înainte ca altcineva să mai moară. Dar chiar acum probabil că vor privi o asemenea cerinţă cu o suspiciune extremă – crimele ar putea fi văzute ca o conspiraţie pusă la cale pentru a-i forţa

să pună în aplicare codul. Sau am putea să le dovedim că locuitorii din Noua Dresda nu au făcut fapta mârşavă şi să le arătăm cine a făcut-o – dacă avem vreo idee.

A observat că Cho dădea din cap.

— Îmi era teamă de asta. Cealaltă opinie era să punem la bătaie o momeală, să aşteptăm ca asasinii să apară, şi să încercăm să îi urmărim înapoi la conducătorii lor. Dar avem o harababură de motive la treabă aici. Se pare că cineva vrea să se asigure că armele moscovite vor distruge Noua Dresda şi trebuie să întreb, de ce? Cine ar putea să aibă beneficii dacă ar şterge de pe faţa pământului una – sau poate două – planete?

Ea şi-a aruncat privirea pe masă.

— Aici am ajuns în mod esenţial, spuse George cu greutate în voce, mai puţin ultima parte.

— Explică, s-a aplecat ea în faţă, cu atenţia sporită.

— Nu avem timp să-i supraveghem pe toţi. Dată fiind rata de uzură, trebuie să luăm în calcul riscul de a pierde încă 4 ambasadori în următoarele 4 luni. Nu am prins nici măcar un singur asasin, aşa că nu ştim cine o face. Aşa că spune-mi ce deduci din acest fapt.

— Că ne aflăm în rahat, a spus Rachel pe un ton uşor.

S-a aplecat în faţă tensionată.

— Haideţi să ne uităm la această crimă aflată în desfăşurare. Dacă analizăm treptat întrebările despre scopuri şi oportunitate, cine primeşte un motiv? Cine ar avea de câştigat dacă ar aranja Moscovei să bombardeze Dresda într-un timp de 35 de ani?

A ridicat în sus o mână şi a început să numere degetele.

— Unu: o a treia parte implicată care urăşte Dresda. Cred că putem lua asta ca pe un *non sequitur,* nimeni nu este niciodată destul de nebun încât să vrea să extermine o întreagă planetă. Cel puţin, nimeni care e atât de nebun nu pune mâna pe mijloacele încât să ducă asta la bun sfârşit. Aproape nimeni, zise aducându-şi aminte de ce se petrecuse cu o săptămână înainte. Idi ar fi făcut-o – dacă avea o bombă R. Dar nu a avut. Deci… Doi: o partidă între exilele moscovite care urăsc într-adevăr Dresda – destul încât să comită crimă, crimă a propriilor oameni, doar ca să se asigure. Trei: cineva care vrea să dea de o poziţie de negociere de vreun fel. Ar putea fi şantaj, de exemplu, şi

biletul de răscumpărare nu a ajuns încă. Patru: este un distrugător de continente. Se poate ca o adunătură neplăcută de oameni să decidă să se asigure că se duc acasă, ca un preludiu la, uh, o misiune de salvare şi reconstruire de o natură relativ permanentă.

— Spui că se poate să fie un alt guvern care vrea să profite de situaţie? a privit Gail înfricoşată.

— Cam asta înseamnă *realpolitik,* a ridicat Rachel din umeri, nu spun că aşa e, dar… avem candidaţi? a spus ridicând o sprânceană spre Tranh.

— Posibil, a spus el încruntându-se, printre vecini… nu văd Noua Republică să facă asta, tu poţi?

Rachel a dat din cap:

— Sunt în afara numărătoarei.

— Atunci, hmm. Lasă-i pe cei din Turku, lasă-i pe cei din Malacia, lasă Septagonul. Niciunii nu au un guvern expansionist cu excepţia Septagonului, iar ei nu sunt interesaţi de nimic ce are legătură cu mai mult de 0,05 din Sol sau are de a face cu planete locuibile. Este Newpeace, dar ei sunt încă distruşi după războiul civil. Şi Eiger este puţin probabil. Tonto, asta-i încă una dintre acele dictaturi ciudate şi semiînchise. Ei ar putea avea de a face cu asta. Dar nu e nimic evident, nu-i aşa?

Rachel se încruntă:

— Se pare că sunt câteva dictaturi în acest sector, nu-i aşa? Ciudat: de obicei nu sunt destul de stabile încât să dureze…

— Mai este un fel de ideologie politică ciudată, ei se intitulează ReMasterizaţi. Tonto a trecut la ReMasterizaţi acum 40 sau 50 de ani, a spus Jane, nu ştiu multe despre ei: nu sunt oameni drăguţi, a spus ea cutremurându-se. De ce întrebi?

Încruntarea lui Rachel s-a înăsprit:

— Dacă descoperi ceva, aş aprecia dacă mi-ai spune. George, tu nu spui nimic, nu-i aşa?

Ambasadorul s-a ridicat uşor, apoi a dat din cap:

— Da, aşa este, a spus uitându-se la cei de la masă.

— Probabil ţi-ai dat seama de ce te voiam pe tine; deoarece niciunul dintre voi nu avea o legătură convingătoare ori cu Moscova, ori cu Noua Dresda. Care, întâmplător, este locul spre care noi ne îndreptăm. S-a întâmplat ca Ambasadorul Elspeth

Morrow să se afle la Sarajevo, şi Harrison Baxter, fost ministru al comerţului al guvernului moscovit – şi cel mai mare ofiţer supravieţuitor, se află de asemenea şi în programul codificat – să fie şi el acolo. A fost trimis chiar înainte de incident, să încerce să rezolve disputa legată de tranzacţie. Cred cu tărie că ei sunt următoarele ţinte logice, fiind o lovitură doi în unul. Povestea noastră de acoperire – pentru oricine din afara acestei camere – este că noi ne aflăm aici să discutăm despre situaţia cu bomba R împreună cu Morrow şi Baxter.

— Sarcina adevărată a noastră este oarecum diferită. Este să îi ţinem în viaţă şi dacă este posibil să prindem unul dintre criminali care să ne ducă înapoi la conducătorii lui. Aici intervii tu, Rachel. Tranh, treaba ta este să pui în temă garda ambasadei şi poliţia specială a Ministerului Afacerilor Interne din Dresda şi să acţionezi ca legătură exterioară de securitate. Gail, tu şi cum mine vom vorbi direct cu Ministrul şi cu Ambasadorul şi îi vom face să înţeleagă urgenţa situaţiei. Te ocupi de protocol – eu mă ocup de diplomaţie. Pritkin, tu eşti tabloul nostru de comandă şi şef de birou, Jane, de tine am nevoie în biroul din spate, coordonând orice informaţie primim de la bază cu privire la circumstanţele în care s-a produs crima. Rachel, tu ai o minte bolnavă şi suspicioasă. Vreau să încerci să pui la punct o capcană pentru criminali – presupunând că vor ieşi la suprafaţă. Iar eu, ei bine, am o mică surpriză.

— Surpriză, a mimat ea, uh-huh, una dintre acele surprize?

— Acele? a spus ca un ecou Jane.

— Acele, a zis Rachel cu o grimasă. Dă tot afară, George.

Cho a respirat adânc.

— Pentru tine am o slujbă de acoperire în minte. Eşti de aproape aceeaşi mărime şi constituţie cu Ambasadorul Morrow. Completează tu spaţiul liber.

— Ah. Oh nu, a zis dând din cap Rachel, nu poţi să-mi faci asta.

— Ah, da?

Zâmbetul lui Tranh nu era prea prietenos:

— Ce spuneai mai devreme despre a aştepta să prindem făptaşii?

— Um, a răspuns ea dând din cap aprobator ca o păpuşă cu un sistem de amintiri stricat, asta dacă ai dreptate cu privire la o altă lovitură plănuită.

— Eu cred că avem dreptate, a spus George dând din cap, deoarece mai este o informaţie pe care nu v-am dat-o.

— Ah, da?

— În adăugarea seriilor temporale ale crimelor, noi avem o hartă spaţială şi o analiză completă a traficului schimbător. Se pare că sunt cam 3 nave care au sunat la fiecare locaţie cu o zi sau aşa ceva înainte de lovitură, apoi continuându-şi drumul. Sunt locuri aglomerate, în general. Oricum, una dintre acele nave este un cargobot, şi niciunul dintre membrii echipajului nu a coborât în vreun port în drumul său. Alta este– ei bine, dacă vrei să acuzi Marina Malaciană că a încercat să înceapă un război cu 3 dintre vecinii săi omorând diplomaţi, le vei trezi atenţia despre unele manevre suspicioase ale uneia dintre navele de croazieră. Al cărei plan de navigare pentru prezentul tur a fost finalizat cu un an înaintea ajungerii Ambasadorului Black în Lumea lui Eiger. Aşa că ne rămâne doar un suspect.

— Nu mă mai ţine în suspans George, spune-ne direct.

George s-a uitat la ea, expresia de pe faţă trădând o demnitate rănită.

— Ia te uită! Ei bine, atunci. Este nava de linie White Star *Romanov,* plecată în expediţie de pe Pământ pe un circuit lung de un an. A fost pe orbită în jurul Lumii lui Eiger când ambasadorul Black a fost ucis. Era pe orbită în jurul lui Turku când Pendelton a fost ucis. Şi cu toate că nu a staţionat la Kilimanjaro când ambasadorul Davis a fost ucis, cert este că a ajuns o zi mai târziu şi apoi a plecat. Acela a fost incidentul zero. Orele de sosire se potrivesc. În principiu, este posibil că un asasin s-a urcat pe *Romanov* după ce l-a ucis pe ambasadorul Davis, apoi călătorind spre Turku şi Lumea lui Eiger ca să repete sarcina.

Rachel şi-a încleştat degetele:

— Spune-mi că nu urmează Noua Dresda?

— Nu urmează. Se îndreaptă spre Septagon Patru – dar primul port de după este Noua Dresda, destul de sigur. Ar trebui să câştigăm cam 2 săptămâni înaintea lui. Şi practic de aceea am

nevoie de tine la bord. Ne vom face apariţia ca o echipă diplomatică specială însărcinată să demonstreze că mâinile guvernului de la Dresda sunt curate. Tu vei fi ataşată la echipa noastră – asta e povestea noastră de acoperire – dar sarcina ta reală va fi să pui la punct o capcană în care îl impresionezi pe ambasadorul Morrow, cu o săptămână înainte ca ucigaşul nostru să-şi facă apariţia. Şi când va încerca să te omoare, o să îl prindem. Şi apoi… Expresia de pe faţa sa era una de frică. Să sperăm că îi dăm de cap înainte ca asasinii să omoare 800 de milioane de oameni.

Spion versus spion

Miercuri era atât de ocupată în a găsi un mod mai bun de a-şi exprima mânia, că nu observase când pereţii din jurul scaunului ei se înmuiaseră şi se curbaseră, băgând-o într-o capsulă de spumă întunecată şi scufundând-o prin podeaua terminalului în reţeaua cargoului unui cargobot îndreptat către Centris Noctis.

— Inteligenţă *stupidă,* fără sens şi neplanificată, nu, prostie neplanificată, fără sens şi stupidă – ce?

Itinerariul ei îşi drese din nou vocea:

— Ţine-te bine te rog! Plecarea se face în 300 de secunde! Plecarea se face în…

— Te-am auzit de prima dată, ciudăţenie.

Mânia era mai bună decât golul din viaţa ei, disperarea absolut amară pe care se străduia din răsputeri să o ignore. Pereţii, care treceau pe lângă ea şi îşi asumau forma unei cabine hexagonale compacte, nu reuşeau să o liniştească deloc.

— De cât timp sunt în tranzit?

— Bip! Nu mă răni! TransVirtualTravelWays urează bun venit tuturor pasagerilor în nava de tranzit *Hieronymus B „*cu plecarea de la Centris Magna docul patru al autorităţii portuare, staţia terminus 16 în direcţia Centris Noctis docul unsprezece al autorităţii portuare, staţia terminus 62 în 4 minute şi 30 de secunde. Vă rugăm să vă familiarizaţi cu profilul nostru de zbor şi informaţiile de siguranţă. După câteva secunde de cădere liberă, ne vom afla în accelerare continuă la o zecime de G standard pentru opt ore, scăzând la…

Miercuri l-a făcut să tacă, dând vag din cap şi privind imaginile neclare de pe perete printr-o înceţoşare subţire de lacrimi, cu mâinile ţinute strâns în jurul picioarelor. Numai *ciudăţenii,* se gândi ea. *Urmărindu-mă, devastând apartamentul, mama, tata, Jerm* – lucrurile oribile concrete ale viziunii insistau mai mult asupra situaţiei. Oameni ce o urmăreau, Herman recunoscând o greşeală, inimaginabil. Soldul ei de credit când a verificat, *asta trebuie să fie o greşeală:* erau destui bani să cumpere o casă, un apartament destul de mare într-o zonă bine

cotată, să nu mai vorbim de un bilet în afara oraşului cu prima navă spaţială care pleca.

— Îţi dau o misiune.

Da, dar câtă nevoie am de asta? I-ar da pe toţi înapoi într-o secundă ca să aibă parte iar de ziua trecută, să facă alte alegeri, cu un alt rezultat. Doar ca să aibă acea discuţie cu tata.

— Cât durează? a întrebat în supărarea ei.

— Timpul total de călătorie până în Centris Noctis, în prezent aflat la 6,1 milioane de kilometri distanţă, este de 16 ore şi 41 de minute. Sperăm să vă bucuraţi de zbor şi să mai alegeţi şi altă dată TransVirtualTravelWays!

Itinerariul îngheţă, rămase fără nicio mişcare. Miercuri oftă.

— 16 ore? Trebuia să iau serviciul high-delta, realiză ea.

Nu că ar fi fost obişnuită să zboare vreodată, dar asta va dura aproape o zi.

— Ce facilităţi sunt la bordul navei? Sunt prinsă aici pe tot parcursul călătoriei?

— Pasagerii sunt invitaţi să rămână pe locurile lor pe durata manevrei de injectare a drumului. Scaunul dumneavoastră este echipat cu sisteme ce vă vor proteja în caz că întâmpinăm consecinţe ale variaţiei verticale. Vă rugăm să nu deterioraţi bunurile companiei cu bună ştiinţă întrucât aceste obiecte vor fi plătite din contul dumneavoastră. Când lumina de acceleraţie se va stinge, puteţi să vă scoateţi centura de siguranţă şi să vă plimbaţi pe navă. Sunteţi pe puntea A. Puntea B, puntea C şi puntea D sunt celelalte punţi pentru pasageri de pe această navă. Puntea F vă pune la dispoziţie săli de jocuri şi zona de servit masa…

— Ajunge.

Stomacul lui Miercuri a chiorăit; s-a uitat în sus chiar la timp să vadă lumina din tavan pâlpâind uşor. Bucle de reţele de siguranţă ieşiră din lateralele scaunului ei, încolăcind-o în vreme ce gravitaţia înceta.

— Oh, rahat. Uh, câţi oameni mai sunt pe această navă?

— Lista acestui zbor arată un total de 46 de pasageri! Sunteţi unul dintre cei 5 pasageri norocoşi de la clasa Sibarit! Sub dumneavoastră, în spaţiu, confort şi intimitate sunt 6 pasageri

de la clasa Confort business! Ceilalţi se folosesc de pachetul de la clasa Basic în comun…

— Taci, a spus Miercuri strângându-şi ochii obosiţi, încerc să mă gândesc. Ar *trebui* să mă gândesc.

Amintiri ale lecţiilor, cu mult înainte în adolescenţa ei, când Herman a ademenit-o prima dată cu jocuri ciudate de aventură. *Jucând spion versus spion?* Nu ar fi pus nimic mai presus de el: clar Herman nu era un prieten invizibil, şi la fel de clar era băgat în multe treburi. Toate lucrurile alea despre cum să te fereşti şi cum să urmăreşti pe cineva, cum să localizezi reţele de supraveghere şi să te foloseşti de punctele oarbe, cum să strici integritatea relaţională găsind suprapunerile camerei şi să păcăleşti doar una astfel încât sistemul să interpoleze o eroare… *Poartă pălăria neagră. Mă alerg pe mine, Miercuri. Tocmai am omorât* – gândul ei a şovăit pentru un moment, legănându-se pe muchie – *şi acum sunt pe urmele ei. Cine, cum, unde, ce?*

— Poţi să te opreşti din ascultat până îţi strig numele, biletule?

— Doamna se află acum în intimitate deplină! Toate comenzile vocale vor fi ignorate până vă deblocaţi garnitura. Chemaţi-l pe „Wendigo” când vreţi să întrerupeţi intimitatea.

— Aham, a spus ea uitându-se la itinerariu; acesta s-a încolăcit, prinzându-se de capătul scaunului ei, imitând un mamifer care doarme.

— Hmm. Cel puţin doi tipi răi. Dacă am noroc vor crede că am fost în apartament atunci când, atunci când… *Nu te mai gândi la asta.*

— Dacă nu, ce vor face? în cel mai rău caz: verifică navele de tranzit şi unul dintre ei se află pe aceasta, chiar acum. Sau au prieteni care mă aşteaptă la celălalt capăt. Nu pot să scap de asta. Dar dacă trebuie doar să mă urmărească, atunci, atunci…

A oftat. *Rahat.* Ideea că ar putea petrece aproape 17 ore prinsă într-un fotoliu deja începea să sune a iad. Se auzi un şuierat încet, iar luminiţa de acceleraţie se stinse.

Oh.

Părea că îi dă ghes.

— Poate că nu au verificat portul. Poate.

S-a uitat la ea încă un minut, apoi s-a întins la butonul de eliberare rapidă al centurilor de siguranţă şi şi-a ridicat itinerariul, băgându-l într-un buzunar al jachetei.

— Wendigo, deschide uşa. Este o deschidere manuală afară? Ok, închide uşa şi întoarce-te la modul de intimitate absolută de îndată ce plec.

Aflată în faţa uşii camerei sale, s-a văzut pe un coridor îngust şi circular, cu uşi de cabine de jur împrejurul circumferinţei şi o scară în spirală ce ducea în jos spre celelalte punţi. Nava bâzâia uşor sub ea, în vreme ce cobora câte şase trepte deodată, plutind fără efort în jos. Cele două punţi de pasageri de mai jos, cu rânduri de scaune puse de-o parte şi de alta, erau gândite pentru o călătorie fără locuri rezervate. Când a trecut, a văzut că majoritatea erau goale. *Afacerea cam scârţâie,* a decis ea.

Zona de luat masa s-a dovedit a fi un cerc restrâns de mese în mijlocul unui inel de preparatoare de mâncare, programate să facă diferite feluri, o centură de braţe aşteptând pe deasupra capului să preia comenzi. Miercuri a găsit o masă mică la margine şi a bătut în ea pentru meniu. Abia începuse să-şi dea seama de ce scria în el, când cineva s-a aşezat în faţa ei.

— Bună.

S-a uitat în sus, speriată. El i-a zâmbit sfios înapoi. *Uau!* Înalt de 2 metri, cu ochi albaştri, păr blond care părea atât de real încât trebuia să fie o moştenire de familie – strâns la spate în coadă – cercei de diamant, nu foarte mulţi muşchi sau machiaj…

— A fost imposibil să nu te observ. Călătoreşti singură?

— Poate că nu, a spus surprinzându-se zâmbind la rândul ei. Eu sunt Miercuri.

— Leo. Se poate…?

— Sigur, a spus uitându-se la el cum se aşează, graţios, în mediul cu gravitaţie redusă. Tocmai vroiam să iau prânzul. Îţi este foame?

— Ar putea să-mi fie, a spus el rânjind. Sunt chiar lihnit. Şi de mâncat, aş mânca ceva.

Miercuri se uita la el, începând să aibă îndoieli cu privire la un stomac plin. El era superb, şi îşi concentra atenția chiar asupra ei. *Pe unde umblai când eram la petrecerea lui Sammy?*

— Încotro te îndrepţi? a întrebat ea tare.

— Oh, mă aflu în vacanţă. Mă duc să stau la unchiul meu, a spus ridicând din umeri. Pot să-ţi ofer ceva de băut?

— Ce, vrei să mă îmbeţi şi să mă cari înapoi la cabina mea?

A tastat pentru un bol de supă miso şi o chiflă.

— Hmm. Ce fel de băutură aveai în gând?

— Ceva deosebit şi cu bule, bănuiesc. Ca să se potrivească cu compania. S-a aplecat înainte, destul de aproape încât să îi simtă vag mirosul pielii. Dacă eşti interesată?

— Cred că da. A aşteptat o clipă, apoi s-a lăsat pe spate, privindu-l cu ochii mijiţi. Tu ai de gând să comanzi ceva?

— Îmhm.

L-a privit în vreme ce el se uită pe masă, accesă submeniul de vinuri şi comandă o farfurie de tăiţei picanţi – *coordonat şi încrezător,* s-a gândit ea – şi o sticlă de ceva ce nu era numai deosebit şi cu bule, dar şi scump.

— Te duci deseori să stai cu unchiul tău? a întrebat ea, simţindu-se ca o idioată, ca un accident sinistru al unei conversaţii în progres. Nu vreau să mă bag, sau ceva de genul acesta…

— Nu chiar.

Chelner-botul se întorsese, ţinând o sticlă cu un buşon complicat, presurizat şi o pereche de pahare cu picior. El le-a luat şi a ridicat o sprânceană spre ea.

— Nu e de parcă sunt mai mult de două zboruri pe zi între Magna şi Noctis, nu-i aşa?

A turnat cu atenţie, şi i-a înmânat paharul aproape plin.

— Pentru gustul tău… foarte bun?

Miercuri a luat o înghiţitură de şampanie ca să-şi ascundă agitarea. Totul la Leo era ok, şi era o eminentă alegere pentru o partidă de sex ocazională ca să treacă mai repede timpul – cu excepţia faptului că era prea ok. Prea aranjat, prea spiritual, prea băgăreţ. Era genul de accesoriu pe care cei la modă îl aveau mereu afişat. De ce ar alege-o pe ea pentru o distracţie de o seară? S-a uitat împrejur. Erau atâţia alţi pasageri în zona de luat masa, majoritatea în grupuri, dar mai erau şi câteva persoane de vârstă nedeterminată: ei bine, poate că el zicea adevărul.

— Un toast pentru norocul meu – că te-am întâlnit pe tine, a spus ea dând pe gât ce mai rămăsese în pahar. Chiar îmi era teamă că ziua de azi era pierdută cu desăvârşire.

Sosise mâncarea, şi Miercuri a reuşit să-şi mănânce supa fără a-şi lua ochii de la el. Dorinţa carnală o tulbura. *Ce o fi la el?* se întrebă ea.

— Călătoreşti la clasa Confort sau la clasa Sib? îl întrebă.

— La clasa Vitelor, a spus încruntându-se pentru un moment. Tot ce primesc este un scaun, o cortină, şi un masaj plictisitor la gât. De ce?

— Ah, nu, nimic, a spus ea într-un mod inocent. *La mine sau la tine?* Era acum o întrebare care nu-şi mai avea rostul. De fapt…

Lobul urechii sale începu să-i vibreze.

— Scuză-mă un moment.

A bătut pe masă pentru intimitate, şi apoi pentru încă mai multă intimitate: totul în jurul ei s-a îndepărtat şi s-a înceţoşat, ca şi cum s-ar fi aflat într-o gaură neagră căptuşită cu catifea.

— Da? întrebă ea.

— Miercuri? Vocea părea ezitantă.

— Cine… Ia stai o clipă. Telefonul era închis!

— Ai spus că dacă eram serios, atunci ar trebui să-ţi găsesc legăturile chiar eu?

Nu chiar, dar… Şi-a încrucişat picioarele, nervoasă.

— Da, aşa ai făcut, nu? Uite, eu o să fiu plecată pentru o vreme. Ai avut noroc că nu m-ai prins cu o întârziere de 20 de secunde. Nu mă voi mai întoarce timp de câteva luni de zile. Este nevoie să ne spunem ceva anume?

— Uh, da. Eu, uh, eu vroiam să-mi cer scuze că am fost prea vorbăreţ noaptea trecută. Uh, bănuiesc că dacă nu vrei să mă mai vezi…

— Nu, nu e vorba de asta.

Miercuri s-a încruntat preţ de câteva clipe. În afara conului ei de linişte îl putea vedea pe Leo cum se uita la ea stăruitor; s-a mutat instinctiv astfel încât să-şi acopere gura cu palma în timp ce vorbea.

— Chiar plec într-un voiaj acum. Ştiu că nu voiam să mă complic azi-noapte, dar aşa a fost să fie. Dacă vrei să mă cauţi

când mă întorc, ar fi grozav. Dar deja sunt în afara staţiei, aşa că nu e vreo şansă să ne întâlnim mai întâi.

— Eşti în vreun fel de necaz? întrebă el.

— Nu, eu… da. Rahat! Da, am probleme.

I-a surprins privirea lui Leo, şi-a rotit ochii spre el, minţindu-l cu expresia feţei. El i-a făcut cu ochiul, iar ea a forţat o zâmbet. Căldura din burta ei se transformase în gheaţă. *Inelele mele. Astea sunt inelele lui Herman. Cele care nu pot fi detectate.*

— Cine ţi-a zis?

— Păi, un tip pentru care lucrez câteodată m-a sunat tocmai acum şi mi-a spus că ai probleme şi că ai nevoie de un prieten. Pot să te ajut cu ceva?

Leo se uita cu o expresie ciudată la ea: Miercuri s-a uitat înapoi la el.

— Cred că tocmai ai făcut-o, prin simplul fapt că m-ai sunat. Ascultă, *tu* ai probleme? A venit cineva să vorbească cu tine? Poliţişti?

— Da.

Vocea lui tindea să sune răguşit atunci când era îngrijorat.

— Au spus că vor doar să lămurească ceva. Au întrebat dacă te-am văzut. Am zis că nu.

Ea s-a relaxat puţin.

— Pe prietenul tău invizibil îl cheamă Herman?

O secundă de linişte.

— Îl ştii pe Herman?

— Ascultă de el, a tresărit ea, rotindu-şi ochii iarăşi şi ridicând din umeri în faţa ecranului la Leo. Se întâmplă ceva rău. Sunt urmărită. Stai deoparte, da?

— Bine, a zis el luând o pauză. Am multe întrebări să-ţi pun. Te întorci?

— Sper că da.

Leo se uita plictisit.

— Ascultă, trebuie să plec. Trebuie să-mi rezolv problema. Mulţumesc pentru discuţie. Am numărul tău. Pa.

— Eu… uh. Pa.

— Închide intimitatea, a spus rânjind către Leo.

— Cine era? a întrebat el curios.

— Un prieten vechi, a spus ea fără nicio grijă. Nu ştia că plec.

— Ei bine, nu e ăsta un păcat? a spus el arătând spre bolul ei. Ţi s-a răcit supa.

— Ei, asta e, a spus ea dând din umeri şi ridicându-se, inima bătându-i cu repeziciune.

Nu era excitare sexuală. Palmele îi erau reci şi stomacul ei ameninţa să se facă numai noduri.

— Unde o să stai în Noctis? a întrebat ea. Mă gândeam că aş putea să vin să te vizitez.

— Păi, nu ştiu. Unchiul meu are nişte idei ciudate, a spus el ezitant. Haide să vedem cum e în cabina ta. Întotdeauna mi-am dorit să văd cum locuieşte cealaltă jumătate.

Rahat. Ştia în ce clasă se află ea. *Ce lipsit de griji era* – sau era mult prea încrezător.

— Ok, a spus ea luminată la faţă, zâmbind în timp ce el a luat-o de încheietură şi a tras-o spre el. Încă o mirosire a acelui parfum de bărbat, ceva legat de pielea lui ce o făcea să îşi bage mâna pe sub cămaşa lui şi să inhaleze. *Asta e ceva obişnuit pentru organul vomero-nazal, ceva ce merge direct la hipotalamusul tău şi te udă, nu-i aşa?* Simţurile ei păreau că se ascut când se apleca peste el.

— Haide, i-a şoptit la ureche, întrebându-se cum de naiba va putea să iasă din această încurcătură. Inima îi bătea cu putere, şi se simţea ca şi cum era vorba de poftă, sau de teroare, sau de amândouă. Se apleca spre el, genunchii fiindu-i înmuiaţi de ceva. *O neurotoxină?* se întrebă ea, dar nu – asta ar fi mult prea public dacă el era ce credea ea că este. Probabil erau doar nişte blocaje ale receptorilor de feromoni.

— Haide.

Pe scări el s-a oprit pentru un moment şi a tras-o aproape.

— Mă laşi să te duc în braţe? i-a şoptit el în ureche.

Ea a dat din cap aprobator, amețită de tensiune, iar el a ridicat-o, capul ei odihnindu-se aproape de urechea lui în timp ce el urca scările câte două deodată. Puntea A, inelul de capsule de la clasa Sib.

— Unde e…

— Stai aşa, pune-mă jos, o găsesc eu.

Ea i-a zâmbit şi s-a sprijinit de el. Luminile de pe coridor erau difuze, majoritatea pasagerilor dormitând pe parcursul zborului.

El mirosea a transpiraţie proaspătă şi o aromă de mosc, aproape intoxicantă. Herman o învăţase un termen pentru situaţia asta: capcana lui Venus. Ea l-a înşfăcat şi şi-a apăsat buzele de ale lui, într-un sărut la care el i-a răspuns entuziasmat. Şoldurile lor se atingeau.

— Rahat, nu aici.

L-a târât pe coridor. Nervii îi luaseră foc.

— Aici.

Ea a accesat panoul uşii.

— Am nevoie la toaletă. Tu intră şi simte-te ca acasă. Nu întârzii.

— Pe bune? a întrebat el, intrând în camera ei.

— Da.

S-a apropiat de el, sărutându-l pe gât.

— Niciun minut nu durează.

Inima îi bătea cu putere, s-a dat înapoi şi a apăsat butonul de închidere a uşii. Apoi a accesat panoul de lângă el, închiderea pentru intimitate. Inima aproape că-i sărea din cutia toracică.

— Chiar am făcut asta? se întrebă singură. Wendigo, apartament, mă poţi auzi?

— Salutări, pasager Strowger! Te aud!

Vocea era metalică, adresându-i-se prin panoul de control extern.

— Te rog încuie-mi uşa de la apartament. Nu descuia uşa decât la o oră după sosire. Vreau să dorm. Deviază toate apelurile primite, şi anulează toate apelurile de ieşire, întoarce-te la modul de intimitate maximă şi adaugă autentificare prin amprentă vocală cuvântului cheie.

Agentul de apartament, îngust la minte, înghiţi tot.

— Atenţie! Intimitatea poate fi întreruptă de membrii echipajului în cazul unui accident sau al unei urgenţe…

— Câţi membri de echipaj are acest zbor? a zis în timp ce stomacul îi chiorăia.

— Acesta este un zbor fără însoţitori.

— Aşa să rămână. Acum taci şi nu mai vorbi cu nimeni.

Se auzi o tentativă de ciocănire din interiorul cabinei, aproape imperceptibilă prin izolaţia inteligentă. Apoi o lovitură, ca şi cum ceva masiv se izbise cu putere de cealaltă parte a uşii. Miercuri

s-a îndreptat spre scări, iar o dorinţă arzătoare de a fugi înapoi şi a-şi cere iertare încă se lupta cu bunul ei simţ. Sex pe picioare, împachetat doar pentru ea?

Pe unde umblai când eram la petrecerea lui Sammy?

— Îi eliminai pe mama şi pe tata, a bombănit singură, orbită pe jumătate de furie şi pierzanie în timp ce bântuia puntea C după un scaun gol unde să doarmă.

— Asta în afară de cazul în care este cea mai bună partidă de sex ocazional pe care am refuzat-o din greşeală…

A continuat să se certe cu sine pentru mult timp înainte să adoarmă, şi când s-a trezit din nou feribotul era aproape de destinaţie.

***

— Ok, am ajuns. Ce fac acum?

Noctis nu fusese construită cu un mecanism de eşuare în siguranţă. Era un produs al exuberantului miracol economic al Septagonului, atât de încrezător în faptul că nimic nu ar fi fost cu putinţă să meargă prost. Gravitaţia era o variabilă, vectorizată în orice direcţie în care arhitecţii voiau să o mânuiască. Erau jungle pe pereţi, dune de nisip pe tavan, cărări moebius ce şerpuiau printre ele pentru un impact vizual maxim.

Miercuri a grăbit pasul spre o fâşie care avea o jumătate de G, mergând în urma unui licurici pâlpâitor. Trecu de pâlcuri ocazionale formate de alţi călători de lungă distanţă – o combinaţie de emigranţi, negustori care urmau lungul caravanserai, tineri din Grand Tour care-şi luaseră un an liber pentru a călători – și de multele magazine variate şi enervante deghizate sub forma unor trăsături de mediu. Fluturi de mărimea unei farfurii de cină zburau uşor pe deasupra capului, aripile lor pâlpâind cu documentare ale unor drame istorice. O mică ploaie toroidală cădea uşor peste un cuib stacojiu de mangrove înrădăcinate în noroi, mici fulgere descărcându-se în gaura sa interioară. Miercuri s-a uitat în trecere la el, printr-o spărtură în frunzişul artistic care duse la o schimbare bruscă de perspectivă; stelele sclipeau prin ferestre de diamant la mai bine de un kilometru distanţă. Era chiar Septagonul, vidul care sfida viaţa, şi pentru un moment a ameţit din cauza dorului de casă şi gropii infinit de adânci de depresie care aştepta sub

stratul subţire de auto-control. *Dacă nu am fi venit aici, mama şi tata încă ar fi în viaţă.* Dacă. Dacă.

— Urmăreşte licuriciul către conexiunea ta cu nava de linie *Romanov.* Odată ce ai ajuns la docul navei *Romanov,* vei putea să urci la bord şi să rămâi în camerele tale până la plecare. Care va fi în mai puţin de 6 ore. Pot să-ţi ţin locul pentru ceva timp, dar dacă te aventurezi prin terminal este posibil ca agentul de poliţie să te repereze şi să te pună sub arest voliţional. Consider că este o mare probabilitate să nu fie aduse acuzaţii, dar ai risca să ratezi plecarea, şi astfel este un risc mare ca cei care te urmăresc să te localizeze şi să atenteze din nou la viaţa ta. Sau cel puţin vor reuşi să te prindă. Bună treabă cu apartamentul, apropo.

— Dar ce fac? a întrebat ea nervoasă, călcând pe lângă un cârd de păsări care nu puteau să zboare şi care se hotărâseră să se posteze în mijlocul cărării.

— Odată ce te afli pe navă, gata de plecare, ei nu pot să-şi continue supravegherea. Cred că sunt răsfiraţi, acoperind orbitalele din jurul Centris Delta. E posibil să fie unul sau mai mulţi coborâţi de pe vas, dar ar trebui să îi poţi evita. Foloseşte fondurile din conturile tale să-ţi cumperi lucrurile necesare din afara navei; menţine-te în alertă. Următorul port este Noua Dresda, şi mă aştept ca până atunci să-ţi fi identificat toţi urmăritorii.

— Stai puţin – vrei să spui că *nu ştii* cine sunt? Ce înseamnă asta? a spus ea pe un ton ascendent.

— Cred că sunt o facţiune a unui grup care se autointitulează ReMasterizaţi. Dacă sunt o parte oficială sau doar un grup rebel, este necunoscut la acest moment. E posibil să se folosească de acest nume ca o acoperire: şi-au acoperit urmele foarte bine. Dacă îmi asculţi sugestiile, îi vei forţa să se expună. Înţelegi? Voi pune pe cineva să te aştepte în Noua Dresda.

— Vrei să spui că nava asta merge la Noua Dresda? Eu… S-a trezit vorbind încet. Rahat. ReMasterizaţi.

Oricine erau, cel puţin acum aveau un nume. Un nume a ceva ce ea ura.

Drumul în buclă se ramifică, iar licuriciul ei se dădu într-o parte. Miercuri îl urmărea obosită. Era trecut de miezul nopţii

după ora ei locală, şi avea nevoie cu disperare de ceva care să o ţină trează. Aici, platforma căpăta un aspect mai convenţional. Vegetaţia se rărea, fiind înlocuită de panouri de culoarea diamantului sângeriu de mărimea picioarelor ei. Structuri mari ieşeau din podea şi din pereţi, lifturi, mânuitori de bagaje şi scări duceau în jos înspre tunelele de îmbarcare care dădeau, la capătul lor, spre navele ancorate. Unele nave îşi menţineau propria gravitaţie, nu-i aşa? Miercuri nu era sigură la ce să se aştepte de la aceasta – nu era de pe Vechiul Pământ? Îşi amintea vag lecţii despre acel loc, documentare şi ecograme. Totul suna confuz, complicat şi pe dos; pe atunci încerca să-l ţină la distanţă pe Priz „Secure”, să nu-i spargă tăbliţa, în loc să asculte ce spunea profesoara. Era Pământul un loc de nivel înalt, sau era pe dos, la fel cum fusese casa ei?

Licuriciul s-a oprit în faţa ei, apoi s-a întunecat.

— Bine aţi venit la punctul 4 de îmbarcare, a spus itinerariul ei, bolborosind din interiorul buzunarului de la geacă. Vă rugăm să aveţi la dumneavoastră itinerariul şi documentele de identificare gata pentru inspecţie!

Licuriciul s-a aprins din nou, plutind înainte şi înapoi între Miercuri şi o pasarelă alimentată ce ducea la nivelul de sub platformă.

— Ok. Miercuri şi-a deschis buzunarul. Uh, identificare. Hmm.

S-a jucat cu inelele ei pentru un moment.

— Herman, a tresărit ea, inelele mă autentifică?

Click.

— Identitate, Victoria Strowger. Mesaj de la deţinător: Distrează-te cu astea, şi adu-ţi aminte să verifici dosarele pe care le-am stocat în ele sub numele tău.

A clipit, amuzată.

— Bine…

Dedesubtul inflorescenţelor sălbatice ale platformei portuare, s-a găsit într-o hol de plecare grozav, bine luminat, înaintea unui tunel de îmbarcare. O femeie roşcată într-un fel de uniformă ornată cu albastru şi auriu – *Ce bizar!* s-a gândit ea – stătea la intrare.

— Actele dumneavoastră?

— Uh, Vicki Strowger.

Şi-a ridicat itinerariul.

— Am venit unde trebuie?

Femeia s-a uitat pe un fel de listă internă.

— Da, vă aşteptam, a spus zâmbind cu o uşurinţă profesională. Văd că aveţi un ghid electronic de companie. Vreţi să îl updatez pentru a fi folosit la bordul navei?

— Sigur.

Miercuri i-a înmânat femeii aparatul enervant, cu blană albastră.

— Dacă nu vă supăraţi că întreb, cine sunteţi şi ce se întâmplă în continuare?

— Bune întrebări, a spus femeia distrasă, lovind partea din spate a craniului ghidului, acesta tresărind şi intrând în starea de download.

— Eu sunt Elena, de la biroul financiar. Dacă aveţi şi alte întrebări mai târziu, sunteţi invitată să rugaţi personalul de la room service să vă facă legătura cu mine. Nu suntem programaţi să plecăm pentru încă 5 ore şi jumătate, dar majoritatea pasagerilor sunt deja la bord, şi de aceea – Ah, bună ziua! Domnul Hobson? Aţi venit mai devreme decât de obicei, domnule. Dacă sunteţi amabil să aşteptaţi două secunde – Poftim, Victoria. Dacă vrei să foloseşti liftul, acesta te va duce direct la nivelul unde eşti cazată. Ai ceva bagaje?

A ridicat o sprânceană la mica negare din cap a lui Miercuri.

— În regulă. Eşti la clasa Sibarit, rândul patru, coridorul C. În cameră ai un fabricator pe care poţi să-l foloseşti pentru lucrurile de bază, şi o varietate de buticuri la două niveluri mai jos şi un coridor distanţă, dacă vrei să cumperi câte ceva mai încolo. Pentru alte nelămuriri, poţi să mă întrebi. La revedere!

Deja se întorcea să se ocupe de domnul Hobson care ajunsese mai devreme, când Miercuri şi-a strecurat itinerariul de zbor înapoi în buzunar. A dat din cap: *Prea multe, prea repede.* Deci Pământul avea fabricatoare? Atunci nu era la fel de înapoiat ca Noua Dresda – sau ca acasă – şi nu era nevoită să campeze într-o celulă de refugiaţi timp de o săptămână. Poate că această călătorie va ieşi bine, mai ales dacă Herman îi dăduse harta serviciilor şi facilităţilor…

Interludiu: 2

Capsula întunecată de depozitare a uneltelor, atârnând de tunelul de ventilaţie de deasupra inelului J, mirosea în mod normal a spumă de împachetat şi a igrasie. Acum duhnea a vaselină siliconată şi a frică.

O voce înceată recita o listă cu păcate.

— Lasă-mă să recapitulez. Ai angajat nişte golani obişnuiţi pentru a urmări copila până la zona moartă, dar au pierdut-o în modulul rezidenţial părăsit. Se ducea la o petrecere nenorocită, dar nimeni nu s-a gândit să dea de urma prietenilor ei, să afle unde era petrecerea şi să se ducă acolo. Între timp, ceilalţi cunoscuţi ai tăi i-au lichidat familia, pierzând astfel singurele legături cu ţinta principală şi, în acelaşi timp, avertizând-o cum că viaţa îi este în pericol. Aşa că spune-mi, Franz, *cum* poate o refugiată de nouăsprezece ani să surclaseze ca şi inteligenţă doi gangsteri departe de a fi profesionişti? Şi de ce apare semnătura pielii ei peste tot în interiorul închiderii de urgenţă corespunzătoare celulei de depresurizare?

Pauză.

— Hm, îţi vine să crezi că se mai întâmplă şi lucruri de rahat?

O pauză şi mai lungă.

— Golanii o urmăreau prin inelele ei de interfaţă. Este vina mea că nu am anticipat că se antrenase pentru evadare; mă aşteptam să fie o simplă cursă de urmărire şi prindere. Când a dispărut…

U. Portia Hoechst a oftat.

— Dă-mi nişte lumină aici, Jamil.

Interiorul capsulei de serviciu s-a luminat.

— Ai de gând să mă omori acum? a întrebat Franz.

A privit uşor înţelegător, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o procedură dentară neplăcută. Nu prea avea altă alternativă. Bodyguardul Porţiei, Marx, făcuse o treabă bună în a-l lega de câteva traverse de ancorare.

— Depinde.

Portia, în timp ce îl privea cu un aer meditativ, şi-a lovit de dinţii din faţă capătul stiloului. Şi-a mijit ochii.

— S-a dezvoltat un intolerabil cult al lenei în această organizaţie.

Franz a deschis gura ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, dar a închis-o din nou, încet. Un strop de sudoare se legăna pe frunte, chiar dedesubtul liniei părului. Devenea vizibil mai mare, pe măsură ce ea îl privea, ţinut în loc de tensiunea superficială, neputincios să evadeze.

— Ce ai făcut apoi? a întrebat ea, aproape cumsecade.

— Ei bine, am tras concluzia că va fugi. Fie către autorităţi, pentru protecţie, fie undeva în afara habitaclului. Aşa că i-am trimis pe Burr, Samow şi Kerguelen să facă rost de locuri la următoarele curse ale navelor către alte habitacluri, cu ordinul de a face întreaga serie de proceduri dacă o vor găsi, şi m-am îndreptat împreună cu Erica la magazinul local de poliţie, pentru a ne infiltra cu ajutorul păpuşilor, în cazul în care s-ar fi întâmplat să fi rămas acasă. Cum aveam o singură trusă de păpuşar în întregul sistem…

Vocea i se stinse.

— Ce alte resurse mai aveaţi? Aţi acoperit doar trei zboruri de nave, cu câte un deget pe fiecare. Asta nu e un pic cam slab?

Vocea ei era aproape blândă.

— Eram total implicat. Franz părea tensionat. Aveam aici doar şase rezidenţi, incluzându-mă pe mine! Nu eram nici măcar suficienţi pentru a menţine o urmărire continuă asupra unei singure persoane, cu atât mai puţin pentru a fi capabili de o pătrundere şi curăţare. De ce crezi că am folosit forţă brută în locul păpuşilor programate indicate în astfel de operaţiuni? Am cerut întăriri de luni bune, dar tot ce am primit au fost ordine de a folosi mai bine resursele existente şi o reducere a bugetului cu 10 procente. Apoi grupul vostru… Glasul îi pieri iarăşi.

— Cererile tale. Au fost măcar luate la cunoştinţă?

— Da.

A privit-o cu precauţie, nesigur asupra direcţiei pe care o urma acest interogatoriu. Ea se uita la el cum o privea, speculând. Franz era rezident în Centris, un şef de staţie rămas de pe urma operaţiunii lui U. Vannevar Scott şi, de aceea,

automat un suspect. Dar era şi singurul şef de staţie din întregul sistem, complexul de habitacluri orbitale care încercuiau centura de acumulare din jurul piticei maronii din inima Septagon B. A fost noroc pur că a reuşit să îşi ducă echipa în habitaclul potrivit de la început. Dacă spunea adevărul, rămas cu un personal de doar şase indivizi pentru a identifica pe cine trebuie din trei sute de milioane de oameni împrăştiaţi în aproape cinci sute de hub-uri orbitale şi nenumărate alte staţii şi nave mai mici, el a fost sigur privat de ajutor. În acest timp, U. Scott pompase fonduri în grupările sale de securitate centrală, băgându-şi nasul peste rivalii săi din Directorat.

Portia l-a fixat cu privirea.

— O să investighez ce mi-ai spus, să ştii.

Franz o privea neabătut, fără să se uite la Marx. Marx era acela care i-ar fi găurit craniul, dacă s-ar fi ajuns acolo, sau chiar l-ar fi omorât, risipindu-i gândurile, aruncând tot ceea ce a fost în neant.

— Echipajul tău a raportat înapoi despre sfârşitul imprevizibil?

Acum expresia feţei sale a cedat: iritare, şi chiar o scânteie de rebeliune făţişă.

— Aş putea să îţi spun dacă m-ai dezlega şi mi-ai da o şansă să aflu, şuieră el. Sau întreab-o pe Erica.

Presupunând că nu te-ai decis deja că este o unealtă îndeajuns de stricată încât să faci abstracţie de ea.

Portia a luat o decizie. Părţile practice ale acesteia erau riscante, dar aşa era şi viaţa.

— Dă-i drumul! i-a spus lui Jamil.

— Este o decizie înţeleaptă? mârâi Marx, ţinându-şi privirea fixată pe fruntea lui Franz. Am putea să îl refolosim…

— Prefer ca subordonaţii mei să aibă liberă voinţă. Zâmbetul ei a dispărut brusc. Ai o problemă cu asta?

— Doar mă interesează siguranţa dumneavoastră, şefa.

— Sunt sigură că U. Franz Bergman îşi va aminti ale cui interese le serveşte din moment ce Controlul Mediului Extern Patru a fost absorbit de Grupul Şase.

Jamil a scos la iveală un cuţit şi a început să taie banda care ţinea legate mâinile lui Franz de barele de suport. Ochii lui Franz se măriseră.

— Ai spus *absorbit*? Ce s-a întâmplat cu Controlul Patru?

— U. Vannevar Scott a fost un băiat foarte neastâmpărat, tremură vocea Porţiei. Aşa de neastâmpărat încât secretarului de departament Blumlein i s-a părut necesar să îi ia toate jucăriile.

O mică accentuare pe *toate,* o sprânceană ridicată, buzele ţuguiate.

— Eşti pe lista gri. (Gri, spre deosebire de cea neagră, unde erai *trepanat şi vindecat cu prejudiciu extrem)* Nu este foarte mare, dar eşti acolo. Cine ştie? Poate dacă munceşti din greu, o să rămâi acolo.

Franz a alunecat uşor, desprinzându-se de traverse, temător.

— Ce vreţi să fac? a întrebat. Nimeni nu ne-a spus nimic despre… A înghiţit în sec.

— Într-adevăr.

Portia a dat din cap spre Jamil, cel solid şi plin de muşchi.

— Tu şi cu Jamil veţi merge şi veţi face turele. Tu îmi vei da un raport şi Jamil te va urmări pentru a vedea cum te descurci. Gândeşte-te la aceasta ca şi la un examen de admitere.

I-a anticipat următoarea întrebare.

— Tu şi oamenii tăi, împreună.

— Sunt, ăă, foarte recunoscător…

— Nu e cazul. Zâmbetul luminos îi revenise. Vreau să ştiu ce se petrece în sălbăticie. Ai două kilosecunde pentru a afla. Şi crede-mă, până mă decid să te trec examenul, moartea va părea cea mai uşoară opţiune.

***

Până la întoarcerea în capsulă, Franz a fost cu adevărat înspăimântat. Ca şi cum dezordinea pe care o ţinuse în frâu în ultimele nouă luni nu ar fi fost destul de rea, DepSec[1] coborându-se din iad asupra lui, cu bodyguarzi şi o întreagă trupă echipată, era şi mai rău. Din fericire, Erica era cu el, o influenţă benefică. Dar veştile…

I-a aruncat o privire peste umăr. Ea l-a privit înapoi, încercând să nu pară afectată. O şefă adjunctă de staţie, competentă, care îşi urma şeful. Jamil i-a urmat pe amândoi, imperturbabil, ameninţător.

---

[1] Departament Secretariat, (n.r.)

— Mă ocup eu de asta, a ţinut el s-o asigure.

— Înţeleg.

Voia să ajungă la ea şi să o apuce de mână, dar n-a îndrăznit. Nu în faţa lui Jamil. Ea părea oricum destul de răvăşită. Poate din cauză că ea şi-ar fi dat seama de cum stăteau lucrurile între ei, dar el nu putea fi sigur de asta.

DepSec îi aştepta precum un păianjen în centrul pânzei, negru, strălucitor şi carnivor când zâmbea, buzele roşii neliniştitoare dezvelind dinţi perfecţi. Ochii de un verde marin, reci ca gheaţa, îl priveau. În spatele ei, bodyguardul aştepta.

— Ai reuşit şi ţi-au mai rămas cincizeci de secunde! A privit spre Erica. Deci tu eşti U. Erica Blofeld?

Franz a observat-o cu colţul ochiului pe Erica aprobând. O putea *mirosi* pe DepSec, acel călduros şi îmbătător simţ al familiei ieşind din ea în valuri. Putea să simtă nervozitatea Ericăi.

— Daa, şefa!

— Las-o să vorbească în numele ei, spuse Hoechst blând. Poţi să vorbeşti, nu? a adăugat.

— Da, spuse Erica curăţându-şi gâtul. Da, ăh. Şefa? Nimeni nu ne-a spus nimic.

— Jamil. I-a spus U. Franz Bergman lui U. Erica Blofeld ceva substanţial despre schimbarea structurii manageriale?

— Nu, şefa.

— Bun.

Hoechst s-a concentrat asupra femeii.

— Care este situaţia, Erica? Spune-mi.

— Eu… A ridicat din umeri stânjenită. Burr şi Samow nu găsiseră nimic. Kerguelen a trimis un mesaj prin care zicea că a găsit ţinta, în drumul spre habitaclul Noctis într-o cabină de clasa întâi. La sfârşit, spunea el, se apropia de ea, cu intenţia de a se folosi de un tertip şi de a o prinde în capcană. De atunci nu am mai auzit nimic. Ultima oară sunase acum unsprezece ore, şi ar fi trebuit să ajungă în Noctis în curând, dar a ratat trei puncte de control, şi gândindu-mă la câteva motive pentru care s-ar fi întâmplat asta, niciunul nu este plauzibil.

Ea o privi pe Hoechst cu atenţie, ochii plimbându-i-se înainte şi înapoi între faţa şi mâinile sale.

— Ei bine, asta e convenabil. Expresia feţei lui Hoechst era prietenoasă. V-a trecut prin minte oricăruia dintre voi faptul că ţinta putea fi pregătită în privinţa evadării şi autoapărării?

Franz a încercat să răspundă.

— Nu ne-a trecut…

— Taci din gură! Era o întrebare retorică.

Hoechst a trecut cu privirea de el şi s-a uitat la uşă.

— Mi-ai spus ceea ce aveam nevoie să ştiu, şi îţi mulţumesc, a spus ea recunoscătoare, aprobatoare, către Erica. Jamil, adu-i lui U. Erica Blofeld cafea *acum.*

Franz a lovit podeaua cu piciorul, a ajuns la tavan şi s-a rostogolit, intenţionând să ricoşeze şi să îl lovească pe Jamil în stomac. Disperarea a declanşat ascuţirea reflexelor sale, canalizându-şi atenţia, până ce lumea deveni un tunel cu pereţi gri. Dar Jamil ridicase deja ceva argintiu care semăna cu un brad de Crăciun, de mărimea unei mâini, şi o înjunghie pe Erica în spatele capului. Ochii Ericăi aproape că ieşiră din orbite. A avut convulsii, învineţindu-se…

Ceva l-a izbit pe Franz, cu putere, în spate.

***

— Mă poţi auzi?

— Cred că simulează, şefa.

Nu chiar. Avea o durere arzătoare în spate, iar capul şi-l simţea de parcă ar fi avut cea mai grea mahmureală din spaţiul uman. De fapt, se simţea bolnav. Dar nu aceasta era partea cea mai rea a lucrurilor. Cel mai rău lucru era acela că era din nou conştient, ceea ce însemna că era încă în viaţă, ceea ce însemna…

— Ascultă-mă, Franz. Adjunctul staţiei tale se găsea pe lista neagră. Raporta Departamentului Contra-subversiv al lui U. Scott. Mă voi asigura că vectorul său de stare este trimis Propagatorilor cu toată decenţa cuvenită, şi vom lăsa judecata sufletului său la voia zeul nenăscut. Dar tu *vei* deschide ochii în treizeci de secunde, altfel i te vei alătura. Înţelegi?

A deschis ochii. Crepusculul era dureros de luminos. O sferă neagră şi tremurătoare de sânge necoagulat plutea pe alături, scurgându-se încet în direcţia uneia din gurile de ventilaţie extractoare. Disperarea l-a lovit precum un ciocan de catifea.

— Noi am fost…

A făcut o pauză, cu grijă, căutând un cuvânt acceptabil, nesigur de ce era aşa de important să facă aceasta, acum că viaţa sa reală se sfârşise înainte ca măcar să înceapă. Gâtul îi era uscat.

— Apropiaţi.

Apropiaţi, acesta era cuvântul. Punea totul în altă lumină, dar în acelaşi timp nu dezvăluia nimic.

— Dacă preţuieşti intimitatea ta atât de mult, eşti binevenit să i te alături, i-a spus pe jumătate serioasă servitoarea iadului.

S-a plimbat prin cameră în faţa lui, o pată pentru ochii săi. S-a chinuit pentru a focaliza.

— Rasa ReMasterizaţi nu are nevoie de slăbiciuni morale. Sau erai atât de naiv încât să crezi că erai *îndrăgostit*?

— Sunt*… furios,* şi-a dat el seama. Mi-e rău, sunt disfuncţional.

Se simţea mai furios decât fusese vreodată, furios pe neputinţa sa. Nu a fost furios când bodyguardul ei l-a năucit, trezindu-se legat de traverse; doar înspăimântat şi neliniştit. Dar acum, cu gândul că ar putea supravieţui, era loc de furie. *Erica e moartă.* Nu ar fi trebuit să însemne atât de mult pentru el, dar trăiseră în afara Directoratului de prea multă vreme. Fuseseră puţin nepăsători, adoptând un drum carnal, naivi şi sentimentali din naştere. Şi acum, simţea sentimente de durere şi pierdere nativă şi naivă.

— Eşti furios, i-a spus Hoechst alinător. Este o reacţie umană perfect de înţeles. Ceva ce ai crezut că îţi aparţine ţi-a fost luat. Nu te condamn pentru asta, şi dacă vrei să ţipi la mine mai târziu, eşti binevenit. Dar acum Blumlein însuşi ne-a dat o sarcină foarte importantă, şi dacă îmi stai în cale, voi fi nevoită să te zdrobesc. Nimic personal. Şi în cazul în care nu ai aflat, prietena ta era un *contra-agent.* Raporta direct biroului lui U. Scott, la Investigaţii Interne. Programată să te execute la primul semn de neloialitate către Scott.

Franz s-a trezit aprobând, involuntar; dar tot timpul se simţea plin de mirosul pielii ei, de amintirea surâsului ei, de păcatul lor secret, din afara Directoratului, unde dragostea nu reprezenta o stare de război şi ura nu însemna politică.

Nu ar fi renunţat la mine, gândea el. *Niciodată.* Pentru că îi spusese totul despre cea de-a doua slujbă cu o zi înaintea primei sarcini nebuneşti, ascunsă într-un hotel, înfometată până la limită după intimitate. Era micul lor secret murdar, o fantezie comună asupra viitorului, despre fuga pe ascuns, defectarea, iluminarea unui orizont al evenimentelor. Fie Hoechst – prin capacităţile sale de înger al morţii – ştia mult mai puţin decât credea că ştie despre celula pe care o acaparase, fie Directoratul era putred până în miezul său, şi zeul nenăscut era o fantezie bolnavă.

Dar nu puteai să te laşi în voia unor astfel de gânduri când te aflai prin preajma altor ReMasterizaţi, nu şi dacă mai doreai să trăieşti. Aşa că Franz şi-a suprimat ţipetele de pierdere şi durere, şi le-a închis adânc, foarte adânc, unde putea să le simtă mai târziu şi să îşi lingă rănile ce supurau – şi s-a forţat să aprobe viguros.

— Voi fi bine în curând, a spus el supus. A fost doar un şoc.

Dacă îi lăsa să realizeze cât de profundă fusese relaţia lui cu Erica…

— Asta e bine, a zis Hoechst reasigurator.

Nările i s-au aprins, dar nu a lăsat nimic să scape. Marx plutea în spatele ei, ca o umbră letală, ţinând în mână o lipitoare spinală.

— Ce vreţi să fac acum? a întrebat el răguşit.

— Vreau să te odihneşti şi să îţi revii. Plecăm într-o călătorie, imediat ce îi adunăm şi pe ceilalţi din celula ta.

— O călătorie…

— Noua Dresda, via iaht. Şi ce iaht – o fregată veche, clasă Heidegger, căreia i-au fost smulse sistemele de arme şi înlocuite cu compartimente de înmagazinare şi cuşete. Avem opt zile pentru a ajunge acolo înaintea fugarei tale, care călătoreşte la clasa master pe o navă de linie. Când ajungem acolo, vom salva situaţia, vom pune ordine în lucruri şi vom opri avalanşa pusă în mişcare de U. Vannevar Scott. Ai înţeles?

— Am…

Şi-a flexat mâna stângă; o durere ascuţită la încheietură l-a făcut să icnească.

— Cred că mi-am stricat ceva.

— E în regulă, i-a zâmbit cu uşoară camaraderie. Îţi vei strica mult mai multe lucruri înainte ca totul să se termine…

***

A durat o întreagă săptămână pentru ca Portia să îşi pună la punct planul violării sale. Pentru Franz, cea mai mare parte a timpului a trecut ca prin vis, datorită faptului că lucra ca o maşinărie automată; era prea ocupat cu strângerea agenţilor săi rămaşi pentru a-i observa privirile calme, speculative.

S-a întâmplat după ce Hoechst s-a ocupat de Kerguelen. Pierderea ţintei ar fi putut fi scuzabilă dacă nu s-ar fi găsit deja pe lista gri, şi chiar şi în această situaţie, dar făcuse greşeala de a alerta fata. Aceasta îl închisese în cabina personală clasă Sib. Hoechst era roşie de furie la aflarea veştii, şi chiar Franz simţea ca răspuns o tresărire de indignare prin sentimentele sale înceţoşate de pierzanie.

Portia l-a luat pe Kerguelen de pe însăşi Noctis, ordonând o diversiune care a costat *DD-517-ul* o întârziere de aproape o zi, pe cât timp acesta dădea impresia că este un iaht de lux. Purta o rochie vaporoasă, de mătase albastră şi violet, când se duse la secţia de poliţie unde ghinionistul Kerguelen era ţinut, cât şi o perucă blondă şi pietre preţioase cât pentru răscumpărarea unui rege; avea manierele şi chicoteala duse până la perfecţiune, în rolul ei de a doua soţie a unui magnat al navelor din al-Turku. Franz, Marx şi Samow păşeau în spatele ei ferm, purtând uniforme învechite şi aerul de superioritate al însoţitorilor de casă. Spectacolul s-a terminat cam la cinci milisecunde după ce l-au trecut pe îngrijorător de recunoscătorul Ker dincolo de pragul tunelului de îmbarcare şi dincolo de o uşă etanşă. Apoi a sărit la gâtul său.

— *Bastardule!.* A rostit ea printre dinţi, cu muşchii de la încheieturile mâinilor ca nişte benzi de oţel care îl sugrumau.

Era o insultă mortală printre ReMasterizaţi, dar nimeni nu era interesat de replica lui Ker. Marx şi Samow îl ţineau de braţe, la perete, timp în care ea îi zdrobi laringele. Când a rămas inert, Hoechst s-a uitat în jurul lor, aruncându-i lui Franz o uitătură atât de plină de răutate încât l-au trecut fiorii, simţind cât de aproape este gâtul său de acele mâini puternice, dar apoi ea s-a mai relaxat un pic şi a dat din cap, aprobator.

— M-a expus, a spus ea calmă. Mai rău, a făcut Directoratul să pară prostesc. Şi tu la fel.

— Înţeleg, a spus el înlemnit, şi asta părea să o mulţumească.

— Samow, ocupă-te ca harta sa neurală să fie recuperată, apoi scapă de rămăşiţe. Marx, trimite complimentele mele pilotului şi spune-i că e momentul să execute Planul Coiot. U. Bergman, vino cu mine.

S-a întors şi s-a îndreptat către liftul care ducea către puntea echipajului. Franz a urmat-o, cu mintea golită. Kerguelen a lucrat cu el timp de trei ani, un tânăr lipsit de griji la prima lui misiune în afara sistemului. Era predispus la a trăi clipa, dar nu era neglijent într-un mod conştient, şi părea că sub acţiunile sale se găsesc motivaţii ideologice serioase. Încrederea în sine foarte evidentă, în zeul nenăscut şi în destinul ReMasterizaţilor i-a lăsat lui Franz câteodată sentimentul că era un escroc.

Kerguelen şi-a trăit viaţa atât de liber pe cât a putut, ca şi cum ar fi lucrat în primele zile ale unui univers mai bun. Ideea de a-l vedea stricat şi aruncat i-a insuflat lui Franz sentimentul de insuficienţă. Aşa că nu a protestat, dar a urmat-o pe Hoechst, plutind după ea mătăsoasă, cu triterpenoide florale scumpe şi uleiuri volatile. Mirosul slab de cosmeticale de modă veche îi înţepa nasul.

Apartamentul lui DepSec era mai mare decât cămăruţa în care dormea Franz. Avea două scaune, un birou extensibil şi un pat rabatabil. Poate că odată fusese compartimentul comandantului fregatei, pe vremea când iahtul era o navă de război. Hoechst a închis uşa şi i-a făcut semn să se aşeze, în vreme ce ea rămase în picioare, găsindu-şi ceva de lucru la masă. Nu putea să îşi dezlipească ochii de pe ea. Era frumoasă, într-un mod funebru, specific Directoratului, dar înspăimântătoare, de asemenea. Intimidatoare. Un prădător, frumoasă dar mortală şi incapabilă de a se purta în alt fel. Şi-a dat jos peruca şi a lăsat-o pe birou, apoi şi-a trecut vârfurile degetelor prin părul ei scurt şi spălăcit.

— Arăţi ca şi cum ai avea nevoie de ceva de băut.

I-a oferit un pahar, a realizat el prin norul de confuzie. L-a acceptat imediat, instinctul de auto-conservare intrând în acţiune.

— Mulţumesc.

Şi-a turnat şi ea unul dintr-un decantor de cristal, un soi de lichid de culoarea chihlimbarului care mirosea a alcool şi cenuşă.

— E whisky importat?

Şi-a ondulat buza inferioară ca şi cum s-ar fi gândit, apoi a reaşezat opritorul decantorului şi s-a aşezat pe scaunul din faţa lui.

— Da.

Şi-a aranjat rochia peste genunchi şi a părut stânjenită pentru un moment, de parcă şi-ar fi adus aminte cum a ajuns să fie acolo, o prinţesă din basme la bordul unei nave ReMasterizaţi.

— Ar trebui să îl încerci.

El a ridicat paharul, apoi a făcut o pauză, încercând să îşi amintească formularea:

— Pentru foarte buna ta sănătate.

A spus în gând un toast mai puţin măgulitor. Ea şi-a ridicat paharul către el:

— Şi pentru a ta.

Obrazul ei a tresărit.

— Dacă asta este ideea ta pentru un toast în sănătatea mea, nu pot să-mi imaginez ce ar însemna moartea mea dureroasă.

Vorbele ei l-au atins:

— Şefa, eu…

— Tăcere.

Ea îl privea pe deasupra ramei ochelarilor, cu ochii verzi mijiţi. Părul negru umed şi ţepos, pomeţii înalţi, buzele roşii cărnoase, talia subţire: un corp de războinică ţinut într-o pânză de mătase care le-a luat maeştrilor ţesători o lună s-o termine. Avea trăsături inuman de simetrice, pe care doar un individ de primă linie şi-ar fi permis să le cumpere pentru fazele incipiente ale fenotipului.

— Te-am adus aici deoarece cred că ţi-am lăsat o impresie greşită când ne-am cunoscut.

Franz stătea împietrit în scaun, cu paharul de whisky – care valora o mică avere, pentru că fusese importat de la o distanţă de peste două sute de ani lumină – încleştat în mâna sa dreaptă.

— Nu sunt sigur că înţeleg.

— Ba cred că da.

Hoechst îl privi cu stăruinţă, neclipind decât involuntar.

— Ţi-am urmărit profilul. Ai fi surprins să ştii câtă informaţie despre subiecţii lor au reuşit să strângă până şi acei fetişişti ai discreţiei din Septagon. Refugiata noastră ţintă, de exemplu. Cred că am reuşit să dau de ea – a făcut greşeala să vorbească cu nişte prieteni după întâlnirea sa cu acea risipă de aer, şi cred că ştiu în ce direcţie se îndreaptă. Dar nu este singura.

Acum urmează, şi-a dat el seama, muşchii gâtului tensionându-se involuntar. *Va face… ce?* Dacă îl voia mort, l-ar fi executat laolaltă cu Ker.

Şi-a păstrat privirea fixată pe el, lacomă după informaţie:

— Erai îndrăgostit de U. Erica Blofeld, nu-i aşa?

O fulgerare de furie nesuprimabilă l-a determinat să vorbească sincer:

— Aş dori să nu vorbesc despre asta. Ai primit ceea ce ai vrut, nu? Atenţia mea necondiţionată şi lichidarea unui contra-agent de elită de-al lui Scott. Nu este îndeajuns?

— Poate că nu.

Muşchii obrazului ei se tensionară, trăgând în sus de colţurile gurii, descriind ceea ce părea a fi un zâmbet, dar care nu i-a atins ochii.

— Ai stat în spaţiul Septagonului prea mult, Franz. Într-un fel, nu este vina ta. Se putea întâmpla oricui, petrecând prea mult timp pe cont propriu, fără ajutor şi fără doctrină, creându-şi propria mini-realitate schismatică, întrebându-se dacă Directoratul era chiar calea cea dreaptă, întrebându-se dacă l-ar fi putut ignora şi s-ar fi prefăcut că va dispărea. Nu despre asta e vorba? Nu e nevoie să recunoşti nimic, căci acesta nu este un interogatoriu. Nu o să-ţi îndrug despre Propagatori. Dar poţi să te exprimi liber aici. Nu mă deranjează. Ai permisiunea mea să ţipi la mine. Ţii minte ce ţi-am zis mai devreme?

— Tu…

Degetele sale s-au încleştat pe pahar. Pentru un moment de disperare, s-a gândit să-l spargă şi să sară la gâtul ei, asta până când realitatea lucrurilor l-a trezit.

— Şi ce? Nimic din ce spun nu contează. Nu îmi vrei crede negările.

— Bine atunci!

A zâmbit, iar asta l-a umplut de mânie, deoarece expresia feţei era atât de autentică – părea cu adevărat bucuroasă, iar supărarea şi invidia îi spuneau că *nimeni* nu ar trebui să aibă voie să mai privească în aşa fel, niciodată – ca atunci când Erica murise. Şi chiar dacă ştia că îi vorbesc doar glandele, că şi aceasta, de asemenea, va trece, l-a stimulat.

— Am o problemă, spuse ea, continuând ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Îşi frecă genunchiul drept prin materialul rochiei.

— Vom trece mai departe la a rezolva anumite probleme. Dacă reuşim, cerul este limita. Nu doar că toţi din această unitate vor fi reabilitaţi, dar eu voi fi – ei bine, promovarea nu este cel mai important lucru.

Se aplecă spre el, cu încredere.

— La nivelurile mai înalte, Franz, lucrurile sunt diferite. Erorile disciplinare impardonabile devin deficienţe comprehensibile de personalitate. Propagatorii devin unelte cu care grădina este prelucrată în forme plăcute: servitori, nu stăpâni. Foarte posibil, ordinele expeditoare de terminare devin reversibile.

El îşi linse buzele:

— Reversibile?

— Încă nu am trimis vectorul de stare al lui U. Blofeld către Propagatori, a spus ea încet, ca şi cum gândul în sine îi era nou. Nu avem un Propagator cu noi, aşa că eu deţin responsabilitatea pentru înregistrările de viaţă şi un diamant cu memorie le va fi predat doar la sfârşitul misiunii. Şi am păstrat şi mostre de ţesut.

Gânditoare:

— Singura imagine completă a creierului ei există chiar aici, la bordul acestei nave. Şi nu trebuie să ajungă la Propagatori, dacă se iveşte o alternativă viabilă. Ceea ce fac cu ele este încă discutabil. Am o criză de personal – aveai dreptate în legătură cu lipsa de resurse a misiunii tale. U. Scott îşi supra-reporta sistematic manifestul, trimiţându-ţi oamenii în misiuni în alte locuri şi menţinând două seturi de cărţi. Eu nu mi-am adus destul personal cu mine, ba chiar am prea puţini oameni care

înţeleg muritorii de aici. Am nevoie de cineva care poate fi mâna mea dreaptă cât timp Bayreuth ţine sub control lucrurile acasă.

S-a aplecat asupra lui încrezătoare şi i-a luat mâinile într-ale ei:

— Dacă reuşim, pot să ţi-o aduc înapoi, Franz. Există un replicator medical în compartimentul medical de la bordul *CG-52.* Nava mea de ajutor. Este scump şi împotriva procedurii operaţionale normale, dar îi pot clona un corp nou şi apoi o pot transfera în el. O poţi avea înapoi, dacă asta îţi doreşti. Atât timp cât eşti dispus să faci câteva lucruri pentru mine.

— Lucruri?

Franz se simţi aplecându-se spre ea, atras de forţa teribilă a voinţei ei şi de speranţa abominabilă pe care i-o fluturase în faţă. *Să o aducă pe Erica înapoi? În schimbul... a ce?* Stomacul său fremăta a speranţă şi teamă.

— Nu sunt sarcini pe care le-aş da unui subordonat obişnuit. Sunt activităţi pe care doar cineva care a trăit printre oameni câţiva ani le poate duce la bun sfârşit.

— Ce sarcini?

I-a tras mâna aproape, punându-i palma pe coapsă.

— Te-ai îndrăgostit, nu-i aşa? Asta ar trebui să fie încă posibil pentru noi, dar nu am auzit niciodată de doi ReMasterizaţi care să se fi îndrăgostit unul de celălalt, simultan. Aşa că ai un avantaj mai mare în a folosi acest fenomen pentru a manipula muritorii mai bine decât oricare altul.

Mirosi extractele florale, dar şi altceva: mirosul puternic al glandelor sebacee, eliberând feromoni care se găseau doar într-un ReMasterizat Alfa.

Era excitant şi înfricoşător şi asta l-a înfuriat. A scăpat paharul şi s-a dat în spate, departe de ea.

— Nu vreau să…

Ea stătea în picioare, apoi se aplecă peste el.

— Nu mă interesează ce vrei tu, spuse calmă. În afară de U. Erica. În care situaţie vei face ceea ce spun eu cu zâmbetul pe buze pentru următoarele trei luni, nu-i aşa?

Se holba la sânii ei. Sub straturile subţiri de mătase putea să îi vadă sfârcurile, aureolele îmbujorate şi încreţite de dominare.

Mirosul ameţitor îl cuprindea. Chiar propria sa speranţă îl împiedica să reziste.

— Dragostea este o unealtă foarte subapreciată în Directorat, Franz. Mă vei învăţa cum să o folosesc.

— Cum…

— Taci.

Şi-a ridicat poalele rochiei, a legat-o în jurul taliei şi s-a aşezat în poala lui. El nu putea să se elibereze, cu atât mai puţin să nu răspundă feromonilor ei dominanţi. S-a întărit şi şi-a simţit faţa îmbujorându-se pe măsură ce ea îi descheia nasturii de la jacheta de operă comică şi îşi freca sânii de el.

— Vreau să mă înveţi despre dragoste. O să dureze câteva şedinţe, dar nu-i nicio problemă, avem timp pentru prima lecţie chiar acum. Cum ai făcut-o cu ea? A început ea, sau ai început tu, sau a fost altfel?

A început să îi descheie nasturii de la pantaloni.

— Dacă vrei să o mai revezi, îmi vei arăta ce ai făcut pentru ea…

Ţine prima pagină

Ziarul Times din Londra – *spulberând ştirile încă din 1785! Acum adus dumneavoastră de Frank Nasul, sponsorizat de Thurn und Taxis Arbeitsgemeinschaft, Specialiştii de la Programarea Interstelară Melting Clock – PLC, Banca Muamalat al-Failaka, Capek Robotica Universuum şi Prima Biserică Universală a lui Kermit.*

Articol de fond

Să vorbim ceva mai mult despre dezastrul din Moscova şi urmările sale inevitabile – de data aceasta din punctul de vedere al oamenilor de la faţa locului, holbându-se către traiectoria gloanţelor care se apropiau. Aceşti oameni sunt nefericiţi şi iritaţi, şi la fel ar trebui să fii şi tu – deoarece ar trebui să le împărtăşeşti sentimentele, şi dacă permitem ca această atrocitate derulată cu încetinitorul să creeze un precedent, am putea fi următorii vizaţi.

În Noua Dresda nu întâlnim fenomenul McLume: este o hazna plină de rahat, populată de sârbi suspicioşi în mod patologic, saxoni agresiv de snobi, trei feluri diferite de refugiaţi balcanici şi un întreg grup de naţionalişti nebuni şi psihopaţi. Sportul naţional este meciul duşmăniei, la care ei sunt maeştri de necontestat ai vremurilor apuse. Spun „ai vremurilor apuse” cu un motiv anume – nu sunt atât de răi precum erau odată. Planeta a fost unificată în timpul ultimilor nouăzeci de ani, de când supravieţuitorii au terminat voioşi, măcelărind pe toţi ceilalţi, au format o federaţie, au avut un mic şi agresiv război nuclear la scară planetară, au format o altă federaţie, şi au îngropat securea (unul în spatele celuilalt).

Cel mai mult în ultimii nouăzeci de ani, Noua Dresda a fost condusă de un nebun sinistru, General-colonelul Palacky, preşedinte al PORC, Planetara Organizaţie a Revoluţionarelor Consilii. Cele mai multe dintre politicile lui Palacky au fost dictate de astrologii săi, inclusiv noua şi faimoasa abolire a etalonului monetar şi înlocuirea acestuia cu bancnote divizibile cu 9, numărul lui norocos. Palacky era un ego-maniac dement; a

redenumit luna ianuarie după el şi a aranjat şi restul calendarului, cu excepţia lunilor noiembrie şi decembrie (soacra sa a primit august sub un oarecare motiv). Totuşi, spre sfârşit, a devenit un pustnic, rareori aventurându-se după porţile înalte, de fier, ale palatului prezidenţial. Acolo el a condus o nesfârşită petrecere cu mâncători de foc, luptători, dansatori tribali, travestiţi şi prostituate pentru musafirii lui, în timp ce pitici balansau platouri de argint umplute cu cocaină pe capetele lor, patrulând pe coridoare pentru a se asigura că protejaţii săi se simt bine. Nu mai este nevoie să fie menţionat, porţile palatului erau împodobite cu capetele aflate în descompunere ale acelor ofiţeri de armată şi delegaţi PORC care nu erau de acord cu general-colonelul asupra unor probleme politice atât de fundamentale, cum ar fi nevoia de a hrăni oamenii.

Inevitabila revoluţie – care a venit într-un sfârşit acum patru ani, în urma scandalului de la Moscova – l-a găsit pe Palacky aruncat din propriul ornitopter şi a instalat o juntă mai pragmatică şi mai agresivă, dar nu în totalitate nebună, rămasă fidelă politicilor PORC. Astfel s-a dovedit că oricine din PORC având o rea purtare poate să se infiltreze în covată.

Oricum, aceasta este imaginea întunecată. Imaginea bună este că ei nu sunt nici pe departe atât de reacţionari ca Gouranga, atât de totalitarişti şi tiranici ca Newpeace, atât de plictisitor de bucolici cum obişnuia Moscova sa fie, atât de intolerant islamici ca Al-Wahab, sau… înţelegeţi voi. O planetă este un loc mare, şi chiar excesul juntei PORC nu poate periclita foarte mult economia. Date fiind câteva decenii de civilizaţie şi câteva crime de război judecate, Noua Dresda va fi pe drumul de a deveni genul de loc pe care turiştii raţionali nu îl şterg cu un fior, în mod automat, din itinerariile lor.

De fapt, atât timp cât nu pui la îndoială gândirea politică a unui sistem cu 16 forţe ale poliţiei, 37 de ministere cu propriile armate, grupuri reprezentative (dintre care 3 sunt conduse de partide unice şi diferite, iar toate au drept de veto unul asupra celuilalt) şi mai presus de toate, atâta timp cât nu menţionezi nimic despre războiul civil, Noua Dresda poate fi un loc primitor pentru vizitatori. Dar atâta timp cât scopul vizitei tale este de a cumpăra drăguţele suveniruri rustice şi nano-computerele de o

mărime bizară, de a te mira la localităţile etnice reconstruite minunat în Provincia Chtoborrh, şi de a bea cele mai bune beri blonde în casele alpine, nu poţi da greş astfel.

Viaţa nu e atât de rea pentru oamenii obişnuiţi din câte vă pot spune. Nu m-am putut apropia destul încât să mă asigur, deoarece ca să fac asta ar trebui să stau 20 de ani, ca o cârtiţă, sub o bună acoperire. Nu am exagerat când am vorbit despre suspiciunea naţională orientată spre străini. Este o trăsătură de supravieţuire a oraşului Noua Dresda; ei au dezvoltat paranoia de secole. Dar din exterior, nivelul de trai este clar în ascensiune şi arată al naibii de bine în comparaţie cu o cloacă precum Noua Republică.

Aceşti oameni au automobile – din cele adevărate, pe bază de carburant, nu se pierde vremea cu boilere sau motoare cu pistoane care explodează – şi au reţele unde se fac schimburi de muzică, chirurgie plastică, pachete de vacanţă şi 7 stiluri diferite de gastronomie amestecată importată. Oamenii bogaţi au mai puţin timp şi mai puţină energie ca să se împuşte unul pe altul, aşadar în general duşmănia se manifestă în elaborate mustrări sociale în loc de revoluţii. Şi sunt doar 800 de milioane de oameni, aşadar ar avea mult potenţial dacă ar putea să spargă ciclul violent din ultimele două secole şi jumătate.

Şi *sunt* semne de pace, care tot apar. În zilele noastre, poliţia secretă îşi foloseşte cea mai mare parte din energie spionându-se unii pe alţii. Ei lasă civilii în pace şi beau în aceleaşi baruri în weekend. Şi chiar există jurnalişti independenţi, acolo, în zilele noastre. Cine ştie? Cât de curând ar putea deveni chiar un loc civilizat…

…Cu excepţia faptului că trei birocraţi fără chip sunt pe cale să-i omoare pe toţi.

Vorbesc, desigur, despre oricare dintre diplomaţii Moscoviţi supravieţuitori care pun degetul pe trăgaci şi apasă simultan. Spre deosebire de doi dintre ei care ar *putea,* dacă ar avea curajul să recunoască că acest joc nu merită jucat, să facă o graţiere acestei planete promiţătoare de aproape un miliard de oameni care nu sunt, când priveşti în esenţă, atât de diferiţi de foştii cetăţeni ai Moscovei.

Tăria de caracter şi lipsa acesteia. Dacă ai de gând să te proclami judecător suprem într-un caz de moarte penală, ar trebui să fi convins că eşti pregătit să judeci şi să trăieşti cu consecinţele. Şi nu cred că aceşti nenorociţi au ceea ce le trebuie.

De aceea mă aflu pe drum spre Noua Dresda. O să îl pun la colţ pe Ambasadorul Elspeth Morrow şi Ministrul Comerţului Harrison Baxter şi o să pun întrebarea – mai exact, de ce sunt dispuşi să execute 800 de milioane de oameni, în absenţa unei probe care să dovedească că sunt vinovaţi de delictul de care sunt acuzaţi?

Urmăriţi acest spaţiu.

Sfârşit (Articol de fond *Times)*

*****

Frank şi-a întins braţele spre tavanul camerei de mic dejun şi a căscat formidabil. Dormise acolo şi avea o uşoară mahmureală. Totuşi era mai bine decât să sufere de pe urma amintirilor incidentului din bar de seara trecută. Pentru care era recunoscător.

Salonul de mic dejun era ca celelalte încăperi de luat masa – doar puţin mai mic, cu un bufet încălzit în mod permanent şi fără bar sau scenă de cabaret pe zidul opus. La acea oră târzie din dimineaţă era aproape gol. Frank s-a servit cu o farfurie, a umplut-o cu omletă cu paprika, a adăugat o comandă suplimentară de covrigi calzi cu afine direct de la fabricator, şi s-a aşezat la o masă liberă. Singurul chelner de serviciu nu a pierdut timpul în a-i oferi un ibric de cafea; în timp ce se înfrupta din mâncare, Frank încerca să le dea un imbold neuronilor săi pentru a confrunta agenda pe ziua respectivă.

Paragraf: Punct de transfer cu Septagon Centris Noctis. Pasagerii pleacă şi se urcă la bord. Hmm. Merită să urmăresc buletinele de ştiri în acest caz? Următorul paragraf: vezi să transmiţi ultimele update-uri. Vezi următoarele ştiri, citeşte şi digeră-le. Apoi… dă-le naibii, mănâncă mai întâi. Şi-a turnat o doză măsurată de frişcă în cafeaua de mic dejun şi a început să o amestece. Mă întreb dacă s-a întâmplat ceva de la ultimul salt?

Era dilema continuă a corespondentului interstelar special – dacă stai într-un loc, nu apuci să vezi cum se întâmplă ceva personal, dar ai putea să stai conectat în reţeaua canalelor obişnuite care prezintă ştirile în timp real. Dacă călătoreai, erai lipsit de mijloace de comunicare din secunda în care nava făcea primul salt până în momentul în care intra în conul de lumină al destinaţiei. Dar ceea pentru ce îl plăteau canalele pe Frank erau părerile sale despre culturile ciudate şi politicile străine. Pe acelea nu le puteai primi stând acasă; aşadar orice port în care se făceau opriri declanşa o alergătură nebună pentru informaţie, ca să fie digerată în editoriale şi piese de opinie şi eseuri în zborul ce urma, pentru a fi scuipată cu prima ocazie, când nava avea să sosească într-un sistem cu lungime de bandă către universul exterior.

Frank a căscat şi şi-a turnat o ceaşcă de cafea. Dormise prea puţin, băuse prea mult rom şi whisky, şi avea în faţă o zi de lucru pentru a ajunge la zi cu pregătirea pentru sosirea navei de linie la Noua Dresda. Septagonul era atât de conectat şi atât de bine acoperit, încât nu era nicio nevoie să debarce acolo: era un mare exportator de date. Dar Noua Dresda nu era pe drumul stabilit, şi era în direct pericol ca rezultat al dezastrului derulat cu încetinitorul ce se extindea de la Sistemul Moscova. Când a ajuns acolo, a dat peste patru zile de nebunie completă, începând cu coborârea primei capsule disponibile şi terminând cu o întoarcere în ultimul moment înapoi în tunel, în timpul căreia a trebuit să copieze fişiere scrise pe drum, să strângă materiale pentru 2 săptămâni, şi orice altceva ce necesita atenţia sa. A verificat programul plecărilor: s-a gândit că poate face călătoria şi să economisească două ore şi un sfert. Bine, hai să zicem trei zile şi jumătate de mers aiurea ca un jurnalist dement, eliberat pe un tichet de plecare în mijlocul unui teren de prostii diplomatice – era un lucru bun că Noua Dresda nu avea o politică strictă cu privire la produsele farmaceutice, deoarece până s-a întors în cameră, Frank era pregătit pentru cel mai mare consum de metamfetamină din istorie. Lucru pe care îl meritai dacă încercai să ajungi pe 4 continente, în 8 oraşe, 3 recepţii diplomatice şi 6 interviuri în 3 zile, dar *c'est la vie.*

Cu stomacul plin şi recipientul de cafea golit, Frank s-a împins cu scaunul de la masă şi s-a ridicat.

— Când ne împingem înapoi? a întrebat el retoric într-un mod natural.

— Plecarea e programată în mai puţin de 2000 de secunde, a spus nava uşor, traversându-i cuvintele direct prin urechi. Tranziţia la generatorul de spaţiu curbat de pe navă va fi sincronizată cu staţia, şi nu va fi cazul unei închideri totale cauzate de căderea liberă. Accelerarea la punctul de salt va mai dura aproximativ 192.000 de secunde, şi accesul la lungimea de bandă cu schimbare la Septagon va fi menţinut până la acel timp. Mai aveţi şi alte cerinţe?

— Nu, mulţumesc, a răspuns Frank, cam speriat de modul în care expertiza navei anticipase interogatoriul său.

Al naibii lucru trebuie să fie conectat la Eschaton, se gândi el nervos. Erau limite pe care orice persoană sănătoasă le-ar fi contemplat pe calea experimentelor asupra inteligenţei artificiale – mica problemă etică a faptului că o inteligenţă artificială ar avea o puternică pretenţie legală la personificare, avea tendinţa să pună frână cercetătorilor mai neglijenţi, chiar dacă existenţa Eschaton-ului nu le ţinea o armă la tâmplă – dar câteodată Frank se întreba despre inteligenţele spontane arătate de sistemele conduse de regula numărul unu, cum ar fi legătura navei de asistenţă a pasagerilor. Cumva nu părea a fi în regulă faptul ca o maşină pe care nu o mai întâlnise să anticipeze starea lui de spirit.

Se plimba distrat pe puntea de promenadă de la nivelul C, abia conştient de împrejurimi. Puntea C pe timp de zi era un altfel de loc, spre deosebire de coridoarele întunecate din timpul nopţii. Ferestre elegante de diamant, aflate pe ambele părţi, afişau buticuri, magazine, saloane de frumuseţe şi săli de sport. Copaci întregi, constrânşi cu viclenie în recipiente micşorate, creşteau, la diferite intervale, pe coridor, crengile lor împletindu-se pe deasupra capului. Sub ei, întreţinerea era realizată de mici roboţi care recoltau frunzele ruginii înainte să cadă şi să deranjeze covorul de pluş.

Coridorul nu era gol, dar nu prea erau pasageri la nivelul solului – majoritatea veneau pe tubul de îmbarcare de la

orbitalul Noctis, portul White Star deschis în sistemul Septagon. Aici mergea un tânăr cuplu, probabil proaspăt însurăţei bogaţi din Lumea lui Eiger, ţinându-se de braţ cu lipsa totală de atenţie a celor cu adevărat îndrăgostiţi. A mai trecut şi un bătrânel aplecat, cu părul lins, cu un tic facial ce făcea să sară un obraz şi resturile micului dejun încâlcite în barba sa, îndreptându-se spre un tripou de opium cu o privire plictisită şi anticipatoare în ochi. O figură ştrengară în negru s-a oprit brusc şi a privit cu uimire spre fereastra unui studio foarte scump de bijuterii în timp ce Frank o ocolea – pe ea, sau pe el, nu era sigur – şi s-a dat deoparte pentru a evita un ospătar ce mergea spre o ţintă precisă. Nava era un mail, creat pentru a mulge călătorii bogaţi aflaţi în aşteptare de surplusul de bani. Frank, nefiind nici în aşteptare şi nici bogat, se concentra în a-şi face loc printre cumpărători.

Puntea de promenadă se întindea pe o buclă de 200 de metri în jurul atriumului central al punţilor călătorilor, cu o cascadă în interior şi o scară imensă sculptată ridicându-se din ea ca o fantezie îmbrăcată în sticlă. Pe la mijlocul ei, Frank a dat peste un spaţiu gol aflat între magazine şi un pasaj radial ce conducea într-o terasă circulară, mochetată în roşu şi înconjurată cu bibelouri de fildeş improbabil de mari, cu o adâncitură în mijloc. Era aproape goală, doar puţina populaţie matinală ce sorbea din ceştile de cafea şi se uita înăuntrul lor. Frank se îndreptă spre o canapea cu aspect decadent, un amestec de perne îmbrăcate în piele umană donată, destul de moale să-l înghită, şi la fel de luxuriantă ca atingerea unei amante. S-a întins pe ea şi şi-a scos din buzunar tastatura, a extins-o la mărimea normală şi şi-a aranjat ochelarii de soare.

— Priorităţi, a bombănit singur încercând să alunge cât mai multe amintiri din noaptea de dinainte în mângâierea pielii. *Cui dau mail mai întâi, ambasadei sau consulatului Naţiunilor Unite?* Hmm…

Era băgat de jumătate de oră în corespondenţa de dimineaţă când cineva i-a atins umărul stâng.

— Bună!

A încercat să se ridice în picioare, a eşuat, a dat din mâini pentru o clipă, şi a reuşit să se apuce de marginea canapelei.

— Eşti Frank Nasul? a întrebat o voce feminină.

Frank şi-a scos ochelarii de soare imediat, în loc să îi dea mai jos pentru o mai bună imagine.

— Ce nai… despre ce vorbeşti? a îngânat el, întinzându-şi mâna stângă spre umărul lui stâng.

Era femeia tânără pe care o văzuse pe coridor. Nu a putut să nu observe paloarea pielii ei şi faptul că fiecare obiect vestimentar era negru. Era drăguţă, într-un mod tuberculos.

Ca un spiriduş, acesta este cuvântul, a notat el.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, doar că mi s-a spus că sunteţi un blogger de război?

Frank a petrecut un moment masându-şi fruntea, în timp ce îşi filtra răspunsurile în cap.

— Cine doreşte să ştie? a întrebat în final, surprinzându-se chiar pe el cu atitudinea sa prietenoasă.

Clic. Tânără din punctul de vedere al fizicului – ori chiar tânără, ori abia întinerită. Palidă, părul negru fiind în acel moment un dezastru, pometţi înalţi pe o faţă curată, femelă. *Clic.* Singură. *Clic.* Întrebând de Frank Nasul pe nume. *Clic.* E vreo poveste aici? *Clic.* Fă rost de poveste…

— Un prieten mi-a spus că ar trebui să intru în legătură cu dumneavoastră, a spus copila. Sunteţi jurnalistul care se documentează despre sfârşitul Moscovei?

— Şi dacă sunt? a întrebat Frank.

Ea părea încordată, îngrijorată de ceva. Dar ce?

— Eu m-am născut acolo, a mormăit ea. Am crescut în Old Newfie, staţia portuară 11. Am fost evacuaţi după – la timp…

— Luaţi un loc.

Frank a făcut semn către cealaltă parte a canapelei, încercând să-şi menţină faţa fixă. Ea s-a aşezat, îndoindu-şi genunchii şi coatele imposibil de lungi. *Deci, ce caută aici?*

— Ai spus ceva de un prieten? a întrebat el. Cum te cheamă?

— Puteţi să-mi spuneţi Miercuri, a zis ea într-un mod nervos. Of, sunt nişte oameni – a aruncat o privire peste umărul ei ca şi când credea că asasini vor năvăli peste ea prin pereţi…

— Nu, nu! Nu de acolo se începe. De ce nu pot spune asta cum trebuie?

A terminat pe o notă jalnică de disperare, ca şi cum era să înceapă să se tragă de păr.

Frank s-a lăsat pe spate, privind-o, dar lăsându-i spaţiu ca să se liniştească. Era obosită şi iritată. Era ceva imposibil de definit la ea, nesiguranţa exilului. Mai văzuse asta. *E din Moscova!* Asta ar putea fi un lucru bun. Dacă e adevărat ce zice, ea ar da culoarea locului rubricilor sale – unghiul personal, femeia în exil, un punct de vedere ce făcea trecerea de la un raport de situaţie la un cadru de editorial. După aceea a simţit o înjunghiere de îndoială. *Ce caută aici, interesându-se de mine? Are necazuri?*

— De ce ai vrut să vorbeşti cu mine? a întrebat el cu delicateţe. Şi ce cauţi aici?

S-a uitat împrejur din nou.

— Eu – rahat! I-a împietrit faţa. Eu, uh, eu trebuie să-ţi dau un mesaj.

— Un mesaj.

Frank avea un sentiment de mâncărime în palme. Principalul motiv era faptul că a apărut din stradă o femeie ce îşi varsă necazurile unui reporter în aşteptare, iar povestea cu aşteptarea era deja legendă. Se întâmplă rareori, depăşită numeric de escroci şi pierde-vară, dar când se întâmplă – *Hai să o luăm încet,* şi-a spus stăruitor. El se uita în ochii ei şi ea s-a uitat direct înapoi la el.

— Începi cu începutul, sugeră el. De la cine e mesajul tău? Şi pentru cine este?

Ea s-a îngrămădit în colţul canapelei de parcă era singurul loc stabil dm univers.

— Hm, o să sune nebunesc. Dar nu ar trebui să fiu aici. Pe această navă mă refer. Adică, trebuie să mă aflu aici, fiindcă dacă aş rămâne în urmă nu aş fi în siguranţă. Dar nu *ar trebui* să fiu aici, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Nu ar trebui – ai bilet? întrebă el, ridicând din sprâncene.

— Da. Reuşi să dea din ea o convulsie tremurată, ceea ce ar fi putut fi un zâmbet neastâmpărat dacă nu era atât de epuizată. Datorită lui Herman.

— Aham. *E o nebună?* se întrebă Frank. *Asta ar putea însemna necaz...* A lăsat deoparte acest gând.

— Informaţia pe care o am pentru dumneavoastră este că dacă vizitaţi Old Newfie – scuze, staţia portuară şi vă duceţi la cilindrul 4, segmentul verde şi vă uitaţi la facilităţile publice, acolo veţi găsi un cadavru cu capul băgat în toaletă. Şi, uh, în spatele tejghelei postului de poliţie din cilindrul 6, segmentul portocaliu, e o valiză de ataşat diplomatic din piele, cu ordine scrise de mână, cerneală reală pe hârtie spunând că pentru oricine sunt acele ordine să şteargă toate înregistrările vămii, să distrugă sistemul de control şi urmărire al imigrării – dar să aducă o singură copie acasă – şi dacă e necesar să omoare pe oricine care pare să-şi dea seama de ce se întâmplă. Slabă şansă, de vreme ce poliţiştii de la vamă şi imigrări au fost retraşi cu 6 luni mai devreme, dar omul din toaletă era în uniformă. Înghiţi în gol.

Frank îşi dădu seama că degetele sale se scufundaseră atât de mult în braţul canapelei încât pielea aceea moale tindea să se sfâşie.

— Înregistrările vămii? a spus el cu blândeţe. Cine ţi-a spus să-mi zici asta? Prietenul tău?

— Herman, a spus ea fără nicio expresie pe faţă. Naşul meu. Bine, unchiul meu bogat, atunci.

— Hmm.

S-a uitat lung şi indiferent la ea. *Este nebună?* Acest mesaj…

— Ah, rahat, făcu ea. Şi-a fluturat mâna prin faţă. Nu sunt bună la minţit, a spus ea cu vinovăţie. Ascultă, am nevoie de ajutorul tău. Herman a spus că tu ai şti ce e de făcut. El a zis că oamenii care l-au ucis pe poliţist – a fost dat dispărut în timpul evacuării, nimeni nu a vrut să se întoarcă după el – caută pe oricine ar fi martor. Au încercat… a respirat adânc. Nu, cineva a încercat să mă jefuiască acum câteva zile. Sau mai rău. Am scăpat. Mă caută deoarece securitatea de pe navă s-a întors în staţii şi m-a găsit, iar eu sunt una dintre piesele lipsă, şi acum ei nu se panichează din cauza evacuării, ci încearcă să ducă tot la bun sfârşit… S-a afundat în confuzie.

— Oh. *Foarte bine, Frank,* şi-a spus sarcastic. *Cât de articulat din partea ta.* A dat din cap. Stai să mă lămuresc. Tu nu eşti singură. Ai dat peste ceva în staţia ta înainte de evacuare, chiar înainte de asta. Ceva ce tu crezi că e important. Acum cineva

încearcă să te omoare, crezi tu, aşa că ai sărit pe acest vas? Este corect, în mare, ce spun?

Ea a dat din cap în mod violent.

— Mda.

Ok. Cap că e ţicnită, pajură că a dat peste ceva putred într-adevăr. Ce să fac? Pusă problema aşa, era chiar clar: câteva cercetări despre trecut, o încercare în a demonstra că e ţicnită, înainte de a accepta altceva. Dar nu arăta ca o nebună. Arăta ca o tânără femeie obosită, terifiată, care fusese dată afară din propria-i viaţă de forţe dincolo de controlul ei. Frank a şovăit încercând să se ridice.

— Ai idee cine ar putea fi, hm, ucigaşii?

— Păi… Părea nesigură. Nava care ne-a luat era din Dresda. Şi cutia cu ordinele se afla în magazia de bagaje a căpitanului.

— Se afla în… Frank se holbă la ea. Cum ai putut să o vezi, dacă era acolo?

— Bănuiesc că poţi spune că am pătruns prin efracţie.

Şi-a schimonosit faţa în ceva ce ar fi putut însemna un zâmbet stânjenit.

— Tu… Frank s-a holbat şi mai mult. Cred că ar trebui să îmi spui despre asta, spuse el încet. Apropo, aici spaţiile publice sunt monitorizate tot timpul. Dar cabinele sunt private. Dacă ai de gând să îmi spui ceva ce te incriminează, ar trebui să mergem undeva unde nu suntem înregistraţi. Ai cameră?

— Păi, cred că am. S-a uitat la el cu nesiguranţă. Biletul meu spune că am, dar nu am ales-o. Şi abia am ajuns la bord. S-a uitat la uşă. Nici nu mi-am cumpărat nimic încă. Chiar am fost în grabă.

— Ok, mergem oriunde zice biletul tău. Dacă nu te superi, aş vrea să înregistrez un interviu şi să verific nişte fapte. Apoi… L-a trăsnit un gând. Ai bani? întrebă el.

— Nu ştiu. Ea privea şi mai nesigură. Prietenul meu mi-a trimis câţiva cred.

— Crezi?

— Sunt prea multe zerouri.

Ochii ei erau mari.

— Hmm. Ei bine, dacă asta e o problemă, o să văd ce rezolv pentru tine. White Star preferă să te sugă pentru lucruri extra,

dar măcar la bordul acestei nave nu vei vrea mai multe prosoape egiptene de bumbac parfumate sau seturi de lux pentru pedichiură. Şi dacă noi suntem… Se opri. Spre ce destinaţie ţi-a cumpărat prietenul tău bilet? a întrebat el.

— Un loc numit, hm, Newpeace.

Rahat! Un calm rece l-a străbătut pe Frank.

— Ei bine, se pare că va trebui să vedem cum facem să îl extindem puţin mai mult. Până pe Pământ, şi poate înapoi acasă după aceea!

— De ce?

— Newpeace nu e un loc unde mi-aş trimite chiar şi cel mai aprig duşman. E condus de nişte mizerabili care se autointitulează ReMasterizaţi.

— Oh, nu!

Brusc era în picioare, părând alarmată. Frank a clipit surprins.

— Ce ai auzit despre ei? a întrebat el.

— Herman a zis că probabil ReMasterizaţii sunt cei care mi-au omorât…

Se opri, umerii tremurându-i.

— Hai în camera mea, a zis Frank încet, simţindu-şi pulsul în urechi. Putem vorbi despre asta acolo.

Clasa Sibarit

Se ascunsese în lojă de dimineaţă pe puntea A, găsind un spaţiu între un mic palmier de cocos şi un pian pentru copii de culoarea titanului. Cu ochii rotindu-se, cuprinsă de instinctul de refugiat. Nu se compara deloc cu nava de gunoi pe care fusese, cu ani în urmă. Totul în jurul ei era foarte luxos. Ce *am de făcut aici? Dacă mă găseşte cineva...* se gândi ea. Nimeni nu i-ar fi făcut vânt la cel mai apropiat port şi nici nu ar fi obligat-o să se ducă acasă. Totuşi, simpla ei prezenţă acolo i se părea profund greşită şi mai era şi ceea ce se întâmplase familiei ei. Aceste gânduri reprezentau o experienţă traumatizantă.

— Bine, Herman, în ce m-ai băgat? mormăi ea mânioasă.

O întoarcere a inelul ei de memorare o trimise în fişierele lăsate de el. Abundau în informaţii, dar măcar îi lăsase o introducere:

— Imediat ce te afli la bord, caută-l pe Frank Nasul şi povesteşte-i despre lucrurile pe care le-ai lăsat la bordul lui Old Newfie. Fă acestea înainte de plecarea navei. Asta îi va da timp să întocmească un raport, după care urmăritorii tăi nu vor mai fi capabili să îşi atingă scopul de a şterge urmele referitoare la existenţa obiectelor prin uciderea ta. Dă-mi voie să îţi spun mai multe despre asta: cât timp nu vei publica aceste ordine, corpul tău, viaţa ta, sunt în pericol. Odată ce ai făcut asta, nu vor mai avea nimic de câştigat prin uciderea ta şi vor fi nevoiţi să dea crezare poveştii tale. Şi aici e al doilea lucru. Nu presupune că toţi ReMasterizaţi sunt automat membrii grupului care te urmăreşte. Sunt divizaţi în facţiuni şi cine se află pe urmele tale îi poate folosi ca pe o acoperire. Nu presupune *nimic.*

— O dată ce i-ai povestit, rămâi la bordul navei de linie. Bucură-te de facilităţile sale. Călătoreşti la clasa Sibarit, cu bani de buzunar pe măsura unei moştenitoare independente financiar. Consideră asta ca o parte a plăţii pentru munca ta anterioară pentru mine. Dacă te plictiseşti de facilităţile formale pentru pasageri – magazinele, barurile şi sălile de mese, dansurile şi alte evenimente sociale – foloseşte cu încredere schema tehnică ataşată pentru a experimenta discret serviciile

şi spaţiile de mentenanţă ale navei. Dacă te întreabă cineva, povestea ta de acoperire este că eşti o moştenitoare bogată, plictisită, fără ocupaţie. Trustul Moscova a plătit un dividend atât de mare încât părinţii tăi au fost de acord cu acest voiaj ca şi o introducere în viaţa matură. Uite un indiciu: nu mă deranjează dacă nu te pricepi să cheltuieşti banii ca pe apă, dar, te rog, fă-ţi timp pentru a te plictisi. Va fi un examen mai târziu.

— Următoarea oprire din itinerariul tău este Noua Dresda, o escală de patru zile şi jumătate. Guvernul anterior din Noua Dresda este considerat de mulţi oameni ca fiind responsabil pentru distrugerea lumii tale natale. După cum probabil ai realizat până acum, acest lucru este neadevărat. Şederea ta va coincide cu ceremonia anuală de comemorare din ambasada moscovită din capitală, Sarajevo. Aş aprecia dacă vei lua parte la ceremonie. Poate vei dori să îţi cumperi ceva mai formal de îmbrăcat înainte de a face asta.

— Îţi voi furniza instrucţiuni ulterioare la sosirea pe orbita Noua Dresda. Recapitulăm: găseşte-l pe Frank Nasul şi povesteşte-i despre aventurile tale din Old Newfie. Prin aceasta te vei asigura că vei avea o călătorie fără evenimente. Explorează nava. La sosire, asistă la comemorarea de la ambasadă. *Bon voyage!*

Scutură din cap zăpăcită, dar începu totuşi să facă ceea ce i se ceruse. Nava nu plecase încă şi emoţiile o ţineau pe Miercuri în gardă, privind peste umăr la tipul masiv care o conducea direct la lift, ascuns elegant după o pictură pe perete. *Dacă Leo sau cum l-o chema mă urmăreşte la bord?* Dar ceva din matahala de jurnalist o făcu să se simtă în siguranţă: arăta capabil să treacă prin pereţi, dar era destul de blând cu ea, în mod evident conştient că prezenţa sa tindea să intimideze şi încerca să nu pară ameninţător.

Liftul era îngust şi înghesuit, metalic, lustruit, cu un tablou de control cu butoane.

— Este pentru echipaj, explică el, manevrând butoanele tabloului. Sven m-a învăţat cum să îl folosesc. Nu merg doar sus sau jos, se deplasează… şi aşa!

Liftul o apucă în lateral, începu să urce, apoi se roti în drumul său înainte de a se opri. Uşile se deschiseră în faţa unui coridor

slab luminat care îi amintea lui Miercuri despre un hotel unde o duseseră pe ea şi pe Jerm, odată, părinţii ei, în urmă cu câţiva ani.

— Am ajuns.

Cabina lui Frank i-a întărit sentimentul că se afla într-un apartament de hotel – unul demodat, uzat, cuprins de un miros oribil, de nedefinit, ca şi cum ceva ar fi murit acolo. A strâmbat din nas când a închis uşa şi se aruncă spre birou, simţind o nelinişte de moment. Aceasta mai trecu când se aplecă şi scoase o unitate multimedia compactă de înregistrare şi o puse pe masă.

— Ia loc, o invită. Simte-te ca acasă, zâmbi alarmant. Aceasta este pentru o înregistrare. Vom face asta o dată, apoi o voi trimite lui Joe – cercetătorul meu şi ajutorul de birou de acasă – imediat. Joe o va putea prelucra pentru a fi lansată. Cu cât ajunge mai repede pe blog, cu atât mai bine. Stai confortabil? Bine. Să începem. Vrei să îmi spui numele tău? Va fi mai bine dacă te vei uita direct spre cameră…

Aproape o oră mai târziu, Miercuri începuse să răguşească. Pe deasupra, obosise şi se plictisise să îşi repete să nu se supere. În acest timp Frank era surprinzător de blând şi înţelegător, fiind nevoită să retrăiască teroarea acelor minute de pe coridorul de lângă casa ei, strângându-şi lacrimile pe care credea că le are sub control. Reuşise să fure două ore de somn neliniştit în voiajul său clandestin de la bordul navei, dar apoi se confruntase cu problema orientării pe navă şi a găsirii lui Frank.

— Aş vrea ceva de băut, spuse ea. Şi…

— Am spus că fac cinste cu micul dejun, nu? îmi cer scuze, dar m-am luat cu altele.

În vocea lui Frank se putea simţi părerea de rău – şi încă ceva. Trase o tăviţă şi o îndreptă spre ea.

— Alege orice vrei din meniu – orice îţi place. Ascultă, a fost un interviu foarte bun.

Privi încruntat spre uşă.

— Aţi auzit, nemernicilor?

Judecând după expresia sa, ar fi trebuit să fie o imensă gaură neagră în perete.

— Acum, voi pune un titlu interviului şi îl voi trimite ca şi un zvon fără temei. Vreau să spun, nu vrei să îl las să prindă rădăcini pe aici, nu? Cu cât primim un răspuns fizic mai repede, cu atât mai bine, deşi va trece un timp. Dar cu cât se află mai repede, nemernicii care ţi-au omorât familia vor învăţa că încercarea lor de a te intimida a fost o greşeală.

Radia pur şi simplu.

— Ziceai că ştii ceva despre… ReMasterizaţi? întrebă ea greoi.

— Eu… eu… îşi închise gura şi dădu furios din cap, ca un urs sâcâit de viespi. Apoi oftă. Da, ştiu câte ceva despre ReMasterizaţi, recunoscu el. Mai mult chiar decât aş vrea. Mă miră doar faptul că-şi bagă nasul prin Septagon. Păru gânditor. Verificarea poveştii tale legată de staţie o să coste bani buni. Va trebui să iau o altă navă dacă mă duc să investighez o staţie lăsată în urma unui val de şoc datorat unei supernove. Dar restul este destul de uşor. Nu vrei să comanzi nişte mâncare şi să te simţi ca acasă aici?

— Mmph. Miercuri luă, cu degetul pe listă, tofu adegashi, rulouri de ton şi tăiţei sing-chow, cât şi o băutură şmecheră, de un verde luminos care promitea că va alunga oboseala. Mâncare, îmi amintesc de asta.

— Relaxează-te.

Frank despachetă o tastatură de buzunar cu un design antic şi începu să tasteze ca o mitralieră.

— Când eşti gata, dă-mi comanda şi o voi trece în contul meu.

— Crezi că sunt în pericol? întrebă ea, cu vocea schimbătoare.

El o privi, iar ea realiză pentru prima dată că arăta îngrijorat. Frica nu îşi avea locul pe faţa unui om cât el. Era pur şi simplu greşit.

— Ascultă, cu cât ajunge mai repede pe net, cu atât mai bine ne va fi, spuse el. Aşa că dacă îmi dai voie…

Se întoarse la ciocănitul tastaturii.

— Sigur, oftă Miercuri.

Terminase de citit meniul şi împinse tăbliţa la marginea biroului.

— Jurnalişti. Pff!

Îşi întinse degetele, admirând inelele de la mâna sa stângă. Deştepte inele, nedepistabil de false inele, inele care veniseră

cu pretenţia că este o scorpie bogată şi cu ordine sigilate. *Oare cum o fi să fii cu adevărat bogat?* se întrebă ea.

Ziarul Times din Londra – *spulberând ştirile încă din 1785! Acum adus dumneavoastră de Frank Nasul, sponsorizat de Thurn und Taxis Arbeitsgemeinschaft, Parcul de distracţii DisneyMob, Cimitirele Spaţiale Mikoyan-Gurevitch NPO, Serviciul Bancar Motorola al-Failaka, Glossolalia Translatronics şi Prima Biserică Universală a lui Kermit.*

Exclusiv: Şiretlicurile din Septagon
Crimele din Moscova

Times a obţinut un interviu în exclusivitate cu o tânără supravieţuitoare a sistemului moscovit care sugerează că agenţii unei puteri externe au ceva de ascuns, *post* holocaust.

Miercuri Shadowmist (nu este numele său real), de 19 ani, este un cetăţean al fostei republici planetare a Moscovei. Ea şi familia sa au supravieţuit novei induse care a distrus planeta sa natală datorită faptului că au locuit pe Staţia Portal Unsprezece, Old Newfie, o staţie de realimentare şi transport aflată la un an-lumină faţă de stea. Au fost evacuaţi la bordul unei nave stelare aparţinând unei agenţii de comerţ dresdiene şi relocaţi într-unul din orbitalele septagoneze. Pentru siguranţa lor, Times nu va dezvălui care dintre ele.

Imediat următor evacuării, Miercuri s-a întors la staţia portal din propriile ei motive. Cât timp s-a aflat acolo, ea a descoperit un cadavru, prezumtiv a fi al ofiţerului vamal Gareth Smaile, care a fost dat dispărut după evacuare. Ofiţerul Smaile s-a dovedit a fi unul dintre indivizii responsabili pentru menţinerea înregistrărilor de imigrare ale persoanelor care intră sau ies din sistemul Moscova prin staţia portal, anterior holocaustului. Când Miercuri a descoperit cadavrul, acesta părea a fi fost asasinat – un eveniment unic într-o colonie în care media era de o crimă violentă o dată la cinci ani.

Abandonate lângă cadavru erau instrucţiuni către terţi necunoscuţi prin care se cereau ca toate documentele vamale cu legătură la emigrare să fie distruse înainte de evacuare, cât

şi salvarea unei singure copii care urma a fi returnată autorului scrisorii.

Prin aceste acţiuni, anumite persoane doresc să muşamalizeze faptul că au intrat şi au ieşit în linişte din sistemul moscovit prin Stația Portal Unsprezece cu puţin timp înaintea catastrofei. Orice ar fi, aceştia au avut un agent sau mai mulţi la bordul navei stelare dresdeneze *Long March* când aceasta a apelat Old Newfie pentru a evacua supravieţuitorii – un agent capabil să comită o crimă.

Dacă aceasta este o farsă, este una violentă. [Raportul poliţiei de urmărire CM-6/9/312-04- 23-19-24, dublu asasinat.] Doi asasini plătiţi au fost trimişi după informatorul nostru; ea le-a scăpat, spre deosebire de restul familiei sale, care a fost omorâtă acum două zile. Cineva rău intenţionat a redirecţionat gazul condiţionat din casa acestora şi a dezactivat alarma. Ofiţerul criminalist din cadrul poliţiei, Robin Gough, a caracterizat această crimă ca fiind una „extrem de profesională" şi afirmă că sunt căutaţi doi bărbaţi [Mandatul de arestare al poliţiei W/ CM-6/9/312-B4] responsabili pentru această crimă. Indiciu: poliţia Septagonului este atât de eficientă, încât dacă nu sunt găsiţi într-o jumătate de oră, atunci nu vor mai fi găsiţi pentru că nu se mai află pe staţie.

Times nu este încă sigur de ceea ce se petrece, dar se pare că este vorba de un joc destul de dur de spioni-contra-spioni. Implicaţiile – faptul că se petrece o încercare de muşamalizare a adevărului despre distrugerea Moscovei – par foarte convingătoare şi noi vom continua să le investigăm. Între timp, publicăm acest interviu neregizat şi neprelucrat pentru a zădărnici viitoarele încercări de muşamalizare prin uciderea martorilor supravieţuitori.

Times are următorul mesaj pentru făptaşi, oricare ar fi: Adevărul va triumfa!

Sfârşit (**Editorial** *Times)*

Alarmele sunară: podeaua s-a înclinat puţin, aproape imperceptibil, dar suficient încât să zguduie porţelanurile din zonele de luat cina în timp ce nava de linie uriaşă revenea la

gravitaţia de la bord. Locotenentul de Zbor Steffi Grace a dat din cap.

— Asta nu e foarte bine.

— Este între limite, dar pe muchie, a spus aprobator şeful ei, ofiţerul Max Fromm. A arătat către panoul mare de afişaj din faţa ei. Vrei să-mi spui de ce?

— Hmm. Balanţa nucleului de propulsie arată bine. Ne-am stabilizat bine, şi distribuţia de masă este corectă – nu sunt probleme acolo. Um, nu văd nimic pe panou. Dar staţia…

A luat o pauză, apoi a luat o hartă a câmpului gravitaţiei polarizate ambientale.

— Oh. Am prins puţină torsiune de la generatoarele staţiei când am plecat. Asta urmăreşti?

— Nu, dar e de ajuns. Fromm a dat din cap. Ţine minte că aceste platforme mari şi noi pe care le construiesc septagonezii au reacţii întârziate.

El a readus hărţile iniţiale.

— Acum o să-mi povesteşti prima etapă a plecării, nu-i aşa?

Steffi a dat din cap, şi a început să îl treacă prin seria de paşi pe care căpitanul şi echipajul ei o făceau sus, în timp ce manevrau uriaşa navă de linie din zona de îmbarcare din Noctis. Acolo jos, într-o cameră de antrenament pe viu, lucrurile nu erau atât de tensionate; doar încă o sesiune la simulator, punând în lumină proastă echipa de punte. Camera de antrenament era tensionată, plină de console şi spaţiu doar pentru câteva persoane care se înghesuiau înăuntru. Intr-o situaţie de urgenţă, s-ar fi putut dubla ca o punte înlocuitoare – dar ar fi trebuit să fie o urgenţă cu adevărat disperată încât să închidă puntea de zbor, de cinci niveluri mai jos.

— Ok, acum pompează spre inelul C. Asta înseamnă, hm, 5 giga-tesla? Asta e mult mai mult decât trebuie ea să menţină, un câmp de un G. Are de gând să intercepteze nişte şocuri foarte mari? Control de altitudine – suntem stabili. Niciun tabel termal despre care să vorbim, nu aici în Septagon B, deci a pus destul vrie asupra carcasei exterioare, cât să ne menţină stabili în vreme ce dăm cu spatele, cu 5 metri pe secundă. Asta va dura cam, uh, două minute până când suntem destul de departe

încât să începem creşterea acceleraţiei înspre coridorul de plecare. Am dreptate?

— Până acum totul e bine. Max s-a sprijinit de scaunul lui. Urăsc astfel de situaţii, spuse el în mod conversaţional. Nu e de parcă ar fi mult trafic– avem aproape 1000 de secunde să părăsim împrejurimile – dar e al naibii de aglomerat aici, e ca şi cum ai băga un cablu printr-un ac.

— O singură mişcare greşită…

— Da.

Nava *Romanov* era o bestie gigantică. În formă de stup de albine, avea un diametru de 300 de metri în locul cel mai mare şi aproape 500 de metri lungime. Singularitatea enormă ce domnea înăuntrul nucleului său de propulsie îi oferea putere şi o lăsa să se învârtă în noduri spaţiale, dar nu era bună de nimic în manevre restrânse; iar propulsoarele calde folosite pentru înălţare ar fi putut smulge învelişul unui hub dacă căpitanul le aprindea într-o rază de câţiva kilometri. Asta lăsa propulsoarele reci să menţină altitudinea la plecare – dar aveau un efect asemănător cu al unei echipe de furnici ce încercau să lovească o balenă eşuată pe o plajă.

— 160 de secunde până la aprindere, şi putem urca viteza de plecare, 100 de metri pe secundă. Apoi avem mai puţin de o oră şi jumătate să ajungem la 50 de kilometri şi încă un impuls la motoare care să ne ducă la 1000 de metri pe secundă, la jumătate de G. Facem încă 200 de kilometri, după care activăm nucleul. Nu m-am uitat la planul de zbor pentru această cursă, dar dacă face ce face de obicei, odată ce miezul e în funcţiune, căpitanul ne va propulsa la 20 de G şi asta va ţine cam 12 de ore. Şi căpitanul nu glumeşte. De aceea a rulat inelele de batardou acum, când are un surplus de energie pe care le-o pompează. Şi-a întins mâinile, aproape atingând panoul de control al distrugerilor. Dacă am văzut o plecare, le-am văzut pe toate. Pe data viitoare.

— Bine. Steffi şi-a împins scaunul în spate. Avem timp de o cafea înainte să începem procedura de ardere?

— Nu văd de ce nu.

Steffi s-a ridicat şi s-a strecurat pe lângă scaunul lui Max, trecând cu mâna peste umărul lui în trecere. El s-a făcut că nu a

observat, dar ea i-a surprins umbra zâmbetului, reflectată în ecrane, în timp ce s-a întors spre uşă. Două sau trei săptămâni petrecute împreună nu făceau o relaţie serioasă după calculele ei, dar a fost mai bine decât să doarmă singură în prima croazieră lungă, iar Max era mai respectuos decât se aştepta ea. Nu că nu ar fi fost capabilă să se descurce în orice situaţie. White Star nu angaja copii, iar ea se înrolase la 32 de ani, cu prima ei carieră în spate; ştia exact ce o aşteaptă. Dacă cineva l-ar fi acuzat că a profitat de ea, i-ar fi lămurit. Dar până acum discreţia dăduse roade, şi Steffi nu avea de ce să se plângă.

Era un automat aproape de zona de facilităţi, pe coridorul pictat în gri. A tastat pentru două ceşti de *iced latte,* s-a gândit la nişte biscuiţi, dar s-a răzgândit. Echipajul de pe punte, chiar şi echipajul de antrenament de pe punte, luau cina cu pasagerii de la clasele de lux prin rotaţie, iar rândul lui Max la cină era la sfârşitul turei, cam peste două ore. Nu se cuvenea să-i strice apetitul. Era pe punctul de a se întoarce la centrul de control auxiliar când văzu un străin pe coridorul de afară – probabil un pasager, judecând după lipsa legitimaţiei.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă ea, măsurându-l din cap până-n picioare. Era înalt, blond, mascul, frumos într-un mod blând, şi făcut ca un poster al unui recrut de armată. *Deloc ca Max,* a spus o voce critică în mintea ei.

— Mda, da. Mi s-a spus că, ah, puntea de antrenament este pe acest nivel? Avea un accent ciudat, nu greu de înţeles, dar uşor pompos. Mi s-a spus că se poate vizita.

— Da, este adevărat, a spus ea dând din cap, dar mă tem că va trebui să faceţi o programare dacă vreţi să aruncaţi o privire. Se poate profita de aceasta pe tot parcursul voiajului, şi chiar acum este centrul de control de rezervă – în caz că există vreo problemă cu puntea principală. Aşteptaţi un tur?

El a dat din cap.

— În acest caz – l-a îndreptat spre cea mai apropiată uşă care dădea înapoi în ţara pasagerilor – vă pot sugera să îi spuneţi ofiţerului dumneavoastră de legătură după cină? El sau ea va putea să vă ia detaliile şi să aranjeze ceva pentru dumneavoastră mâine sau poimâine. Trebuie să mă întorc la treabă acum, aşa că vă rog să mă scuzaţi…

L-a împins uşor spre puntea pasagerilor, aşteptând până când el a terminat de dat din cap şi până uşa s-a închis. Apoi a oftat şi s-a îndreptat spre cea mai apropiată uşă spre ţara minunilor. Max a ridicat o sprânceană spre ea.

— A început să dea cu spatele, a spus el, ce te-a reţinut?

— Pasageri care umblă aiurea, a spus oferindu-i o cafea, a trebuit să conduc unul de pe coridor chiar acum.

— Se întâmplă în fiecare voiaj. Dacă încui câteva sute de maimuţe într-o conservă, atunci trebuie să te aştepţi ca una sau două să plece în explorare. O să se oprească din sâcâială până la urmă, când realizează că tot ce e interesant este sigilat. Doar să ţii minte să-ţi ţii uşa de la cabină închisă chiar dacă eşti înăuntru sau afară.

— Hah, o să fac asta. Ridică paharul. Pentru o viaţă liniştită…

***

— Uau! exclamă Miercuri, uitându-se prin cameră cu ochii larg deschişi. *Mai mare decât dormitorul meu de acasă. E mai mare decât tot apartamentul!* Un spasm de pierzanie o lovi, dar îl înlătură cu repeziciune.

A stat în mijlocul covorului ca un ocean pufos de culoarea frişcăi coagulate şi s-a uitat în jur. Camera era atât de mare încât tavanul părea jos, chiar dacă nu putea fi atins. Două canapele şi o masă de ocazie se îngrămădeau într-un capăt, singuratice. Un perete părea a fi o lucrare în piatră neîmbrăcată şi nefinisată; era o uşă în el, cu o parte ascuţită şi curbată sus, deschizându-se într-un budoar rupt parcă dintr-o fantezie medievală, cu tapiţerii şi panouri de lemn îmbogăţit. Un pat uriaş cu baldachin completa imaginea, dar aerul medieval era doar de suprafaţă. Următoarea uşă dădea într-o baie cu o cadă la fel de mare ca patul, în mijlocul unei băi cu plăci de faianţă albă.

— Dacă aveţi nevoie de ceva, vă rog să sunaţi la ofiţerul de serviciu, i-a spus stewardul. Cineva va fi acolo să vă ajute la orice oră. Itinerariul dumneavoastră ar trebui să poată să vă spună cum funcţionează toate utilităţile apartamentului, inclusiv dispozitivul din dulapul de acolo. (Dulapul care stătea ascuns în spatele unei alte arcade gotice părea să fie de mărimea unei mici fabrici). Aveţi nevoie de altceva acum? mai întrebă el.

— Oh, nu, a spus ea uitându-se de jur împrejur, adică, da, trebuie să mă duc să-mi cumpăr nişte lucruri suplimentare. Dar, uh, nu chiar acum.

— Când doriţi.

S-a întors şi a plecat, zâmbind ciudat, şi uşa care dădea în coridor – nu, puntea de promenadă, după cum îi ziceau – s-a închis în urma ei.

— Uau, a repetat ea.

Apoi s-a uitat la uşă.

— Uşă, încuie-te!

S-a auzit un sunet discret din cadrul uşii.

— Uau!

Miercuri merse încet spre cea mai apropiată canapea şi se tolăni pe ea, apoi îşi desfăcu cizmele.

— Au!

Purtate mai bine de o zi, îi lăsaseră picioarele ca şi carnea crudă: îşi băgă degetele în carpetă pentru aproape un minut, cu ochii închişi, respirând uşor.

— Oh, este atât de bine!

După încă un minut, alte simţuri începuseră să pună stăpânire pe ea.

— Hmm.

S-a plimbat spre baie, lăsând o dâră de haine împrăştiate în urma ei.

Era deja goală când a ajuns la baie.

— Duşule, duşule, unde eşti? strigă ea. Se dovedi că duşul era într-o nişă separată de toaletă, de baia propriu-zisă şi… „un produs pentru epilat corporal complet?” Şovăi un pic. De ce ar vrea cineva să elimine tot părul de pe corp? Înţelegea să scapi de părul de pe picioare, de la subraţ şi de părul pubian, dar şi sprâncenele?

— Manichiură şi pedichiură sunt disponibile pe puntea D, recită o voce înregistrată, suficient de granulară încât să nu o facă să se întrebe dacă o persoană în carne şi oase se afla cu ea în cameră. Un set de haine de bază este disponibil în apartamentul dumneavoastră, îmbrăcăminte la comandă şi haine de designer sunt disponibile la croitoriile de pe puntea F.

Consultaţi tabelul de lângă chiuvetă pentru produse de machiaj adiţionale şi alte servicii.

— Bleah. Miercuri se dădu în spate către cabina de duş, făcu o faţă caraghioasă şi se mirosi la subraţ. Pfui. *Să începem cu începutul. Ce a zis Herman? Eşti o moştenitoare bogată, leneşă şi plictisită: joacă-ţi rolul.*

Făcu duş pe îndelete, stând sub jetul de apă până când mai avea puţin să i se ia pielea de pe ea. Îşi spălă părul cu multă grijă, încercând să şteargă de pe corpul ei atât adrenalina cât şi disperarea săptămânii trecute. A ţinut la distanţă epilatorul complet pentru corp – consecinţele unui incident cu telecomenzile ar putea fi prea stânjenitor pentru a fi descris în cuvinte

— Dar oglinda de pe peretele de la chiuvetă avea un programator care putea vorbi cu cromatoforii ei, aşa că petrecu o jumătate de oră total absorbită, reprogramându-şi machiajul: contur negru de ochi, buze albastre, piele albă cadaverică şi păr negru strălucitor. *Dacă întreabă cineva, spun că sunt în doliu,* gândi ea, şi un junghi brusc de vinovăţie agonizantă o făcu să simtă că nu e chiar o minciună.

Părăsi baia o oră şi jumătate mai târziu, goală ca în ziua când se născuse. Camera i se păru imensă, rece şi goală. Mai rău de atât, nu avea niciun chef să se îmbrace. Aşa că făcu o plimbare până la dressing şi se uită înăuntru.

— Există oare un meniu şi pentru îmbrăcămintea asta? se întrebă ea.

Un led îi indică fabricatorul digital, o secţiune mare ieşită dintr-un perete al garderobei pe care nu o observase.

— Vă rugăm selectaţi opţiunile. Materialele şi energia utilizate vor fi adăugate la nota dumneavoastră de plată finală.

— Oh, am înţeles.

După cinci minute de căutat prin mostrele acelea, s-a convins-o de un lucru: oricine ar fi programat biblioteca fabricatorului digital, sigur nu a făcut acest lucru având-o pe ea în minte. Într-un final, s-a mulţumit cu nişte lenjerie intimă normală, o pereche de pantaloni negri, o bluză cu mâneci lungi care nu era prea ostentativă şi nişte încălţări din cauciuc. Un minut mai târziu, fabricatorul digital a murmurat şi a scuipat

afară un teanc de haine curate, fierbinţi, încă mirosind uşor a dizolvant. Miercuri le îmbrăcă imediat. *Pariez că magazinele sunt ele mai scumpe, dar şi mai bune, se* gândi ea cinic.

Şi după ce petrecu o oră prin magazinele de pe puntea F, se convinse că avea dreptate. Denumirile nu îi erau cunoscute, dar atitudinea personalului – şi lucrurile din vitrine – spuneau totul. Aveau preţuri care satisfăceau exact genul de scorpie bogată, rol pe care i-l sugerase Herman să-l joace, dar în ceea ce o privea pe Miercuri erau o pierdere totală: publicul ţintă era format din oameni prea bătrâni, chiar dacă se menţinuseră ei bine. Toaletele de gală *ultrafemme* şi rochiile aveau o semiotică demodată, magazinele pentru oamenii din culturi cu legi somptuoase şi ţinută obligatorie erau prea ciudate, îmbrăcămintea de zi era prea formală – *Ce să fac eu cu ţinuta asta? Să o port la o întâlnire de afaceri?,* se gândi ea, pipăind un sacou croit splendid – şi pe deasupra nu era nimic mai trăsnit sau inedit care să îi suscite imaginaţia. Nu era deloc distractiv.

În final, îşi cumpără o combinaţie între un pantalon şi o fustă, de culoare albă, cu dantelă, ca să o poarte la cină şi se opri aici. Începuse să întrevadă îngrozitorul adevăr: *Am un apartament enorm, dar nu am nimic de făcut! Şi voi sta aici o săptămână! Fără nicio jucărie!* Miercuri nu avea niciun tovarăş de călătorie, numai dacă nu ar fi simţit nevoia să îl sâcâie pe Frank şi oricum nu era sigură cum va reacţiona el. El părea tânăr, dar era greu de spus. *Plus de asta, el are treabă de făcut. Şi nu am încă nicio veste.* Nu în timp ce nava era angajată într-o serie de salturi care violau cauzalitatea, strângând ca într-un lacăt continuumul spaţiu-timp în nucleul său de propulsie. *Şi magazinele sunt oribile.* Aruncă o privire spre atriumul cu pereţi de diamant, cu o neîncredere din ce în ce mai mare. *Şi pun pariu că ceilalţi pasageri de la clasa Sibarit sunt toţi nişte nenorociţi plicticoşi, diplomaţi şi regine bătrâne şi bogate din lumea afacerilor şi nu numai.* În mod evident foarte puţine persoane de vârsta ei călătoreau aşa.

M-am plictisit deja! Şi mai sunt încă trei ore până la cină!

***

— Ora mesei la zoo, murmură Max pe ascuns. Mă întreb pe cine hrănesc.

— Pe directorul social, cu puţin noroc. Ghiftuit şi îndesat.

Steffi avea o figură impenetrabilă, uitându-se fix în faţă în timp ce se îndreptau spre sala de mese.

— Ce obicei stupid.

— Ei, lasă.

Max înclină capul politicos către o văduvă rotofeie al cărei aspect de treizeci de ani era trădat de faptul că hainele ei formale erau scoase din uz de mai bine de o sută de ani.

— Bună seara, doamnă Borozovski! Cum vă simţiţi în această seară?

— Sunt bine, domnule Fromm! spuse ea, clătinându-se încet de parcă ar fi început deja să bea Martini.

— Şi cine este micuţa ta prietenă? Un nou pitic sau mă înşel grav?

— Daţi-mi voie să v-o prezint pe Stephanie Grace, Locotenent de Zbor, cel mai nou ofiţer de operare a zborurilor de la noi. Dacă îmi daţi voie să vă corectez, nu este considerat de cuviinţă să ne referim la juniori ca pitici în afara academiei. Şi în orice caz, locotenent Grace este licenţiată şi în dinamică relativistă şi inginerie.

— Vai, îmi pare rău! spuse văduva, roşind uşor.

— Nu este nicio problemă, răspunse Steffi, forţând un zâmbet şi răsuflă uşurată când Max plecă să o conducă pe doamna Borozovski către o masă. *Nu, nu mă deranjează absolut deloc să fiu luată de sus de către trântori bogaţi, doamnă Borozovski. Acum, unde-i masa la care trebuie să mă aşez?*

Era un ritual complet prefăcut după părerea lui Steffi. Clasa afaceriştilor avea auto-cateringul asigurat. Nu era nevoie să ai o bucătărie centrală şi să serveşti un meniu restrâns şi să iroseşti timpul preţios al tuturor bucătarilor, ca să nu mai menţionăm ofiţerii cărora li se cerea să vină îmbrăcaţi în uniforme de gală şi să se poarte de parcă ar fi gazdele unei petreceri. Pe de altă parte, aşa cum spunea comandorul Martin Dale pe vremea când era la şcoala superioară de război, diferenţa dintre un pasager la clasa a patra care zboară dormind şi un pasager la clasa Sibarit zburând într-un apartament luxos, era de aproximativ două mii de ECU-și pe zi din timpul de tranzit – şi experienţa. Orice ţăran îşi putea permite să călătorească, dar pentru a echilibra

registrele contabile şi pentru a scoate un profit considerabil era nevoie să-i măguleşti pe idioţii bogaţi şi cuplurile în luna de miere, şi pentru orice linie de pasageri demnă să aibă un nume trebuia şi un anume grad considerabil de ingeniozitate. S-a ajuns pană la cursuri de etichetă pentru ingineri, uniforme croite special pentru angajaţi şi orice altceva care ar putea să transforme un zbor plictisitor într-o experienţă unică şi memorabilă a clasei de sus. Asta însemna mai ales să nu facă economie la banchetul din prima noapte şi la cele care urmau în fiecare săptămână. *Măcar nu sunt la fel de răi ca gorilele de casă pe care trebuie să le îndure Sven,* se gândi ea. *Dacă ar trebui să fac munca lui, aş înnebuni...*

Măcar cuplurile în luna de miere se mulţumeau să comande în cameră sau să mănânce de la fabricatoare. Ceea ce o făcea pe ea să stea în capul unei mese cu doisprezece pasageri lucrativi – gândeşte-te la douăzeci şi patru de mii de ECU-și[2] pe zi în valoare adăugată la restul cheltuielii– zâmbind, dând din cap politicos, prezentându-i pe fiecare în parte, răspunzându-le la întrebări fără rost.

Steffi se îndreptă către masa ei, ghidată de cursorul aflat pe manşeta jachetei sale. Mulţi dintre pasageri ajunseseră deja, dar se ridicară în picioare când ajunse.

— Vă rog luaţi loc, spuse ea zâmbind cu uşurinţă, în timp ce scaunul său glisă în afară şi îşi retractă mânerele pentru ea. Salută pasagerii cu o înclinare a capului, iar câţiva dintre ei îi răspunseră cu acelaşi gest sau chiar cu un „Bună seara” sau ceva de genul. Nu era prea sigură în ceea ce o privea pe fata cu aspect rezervat, îmbrăcată într-o bluză neagră de dantelă tăiată în mod intenţionat şi cu un păr care arăta de parcă şi-ar fi băgat degetele în priză, dar cele trei persoane îmbrăcate în bluze verzi asemănătoare, doi bărbaţi blonzi şi o femeie cu părul ca din paie, păreau toţi gata să sară din scaun ca să o salute. Femeia grasă care probabil era un bancher mercantil, împreună cu bărbatul anorexie care o acompania, o ignorară, jigniţi probabil de faptul că nu era măcar comandant, iar grefierul bătrân şi uscat din Turku părea să nu o fi observat, dar asta făcea parte din meniu. *Bătrân cretin şi senil,* gândi Steffi judecându-l din

---

[2] European Currency Unit - Unitate monetară europeană, (n.r.)

prima. Oricine atât de bogat, care nu ar da banii pe o resetare de telomer si vârstă, atunci când părul începea să îi albească, nu era demn să i se acorde atenţie. Doamna între două vârste din Nippon părea destul de drăguţă, dar puţin încurcată, traducătorul ei neţinând pasul cu conversaţia, şi mai rămânea doar cuplul în luna de miere care, în mod previzibil, alesese să fie servit în cameră.

— Eu sunt Locotenent de Zbor Steffi Grace şi, în numele White Star Lines, aş dori să vă urez bun venit la masa noastră pentru prima noapte de banchet pe ruta spre Noua Dresda. Dacă doriţi să vă uitaţi pe meniu, sunt sigură că ospătarii dumneavoastră vor sosi curând. Între timp, aş dori să vă recomand în mod special – îşi aruncă ochii spre manşetă – Venusian Cabernet Sauvignon blanc pentru a acompania antreurile de somon.

Un vin importat cu mari cheltuieli din podgoriile cu acoperiş de diamant din Ishtar Planitia, ca să satisfacă cât mai bine ego-urile mesenilor care valorau douăzeci şi patru de mii de ECU.

Totul a mers bine în timpul antreurilor şi Steffi dădu pe gât pastila împotriva beţiei cu prima gură de vin. Era o recoltă bună, dacă puteai să faci abstracţie că era vin şi, atunci când nu te puteai îmbăta din el, vinul era doar suc acru de struguri.

— Pot să vă întreb de unde sunteţi? o întrebă ea pe blonda cu maxilar pătrat în timp ce îşi umplea paharul. V-am mai văzut pe aici, cred, dar nu am mai vorbit până acum.

— Eu sunt Mathilde, din specia Todt divizia a Şasea. Aceștia sunt partenerii din specia mea, Peter şi Hans, spuse femeia, făcându-le cu mâna durdulie celor doi bărbaţi aflaţi de o parte şi de alta a ei.

Or fi tineri? se întrebă Steffi, păreau foarte siguri pe ei şi cu gesturi sigure. În mod normal nu ai fi văzut aşa o graţie instinctivă la nimeni mai tânăr de şaizeci de ani, nu fără să se fi instruit în artele marţiale. Majoritatea oamenilor adoptau în cele din urmă acest mod economic de a se mişca, dacă nu alunecau în senilitatea vârstei a doua, înainte să aibă timp să se maturizeze. Dar ei păreau produsul unui antrenament aspru, asta dacă nu era vorba de steroizi anabolizanţi.

— Mergem la Newpeace, într-o misiune iniţiatică şi de iluminare a tineretului, spuse ea zâmbind cu un aer de

superioritate. Adică vom învăţa despre celelalte lumi care au descoperit beneficiile de a aparţine rasei ReMasterizaţi şi pentru a răspândi armonie în rândul lor.

— Aha. Şi ce înseamnă mai exact să faci parte din ReMasterizaţi, dacă nu vă supăraţi? Este vreun fel de club? îi împunse Steffi. Până la urmă ei îi plăteau salariul. Curiozitatea în ceea ce îi priveşte pe angajatori era un instinct puternic.

— Este totul, izbucni Mathilde. Este un stil de viaţă, spuse uşor timidă şi ruşinoasă acum, de parcă ar fi spus prea mult. Este foarte satisfăcător.

— Da, dar… Steffi îşi simţi fruntea încreţită de concentrare. *De ce mă simt luată de sus?* se întrebă ea. *În fine.* Şi tu? o întrebă ea pe fetiţa cu păr negru. Asta dacă era doar o fetiţă. Până la urmă avea aceeaşi conformaţie cu Steffi.

— Ah, nu mă băga în seamă, eu stau aici în colţ şi beau până o să am nevoie de un alt ficat. Sunt sigură că va plăti asigurarea.

Ultima propoziţie o spuse pe un ton monoton, în timp ce se uita la Steffi, iar Steffi realiză că ceva nu era în ordine acolo.

— Încercăm să o luăm mai uşor cu băutura, măcar până după masă, spuse ea uşor. Cum ziceai că te cheamă?

— Miercuri, spuse fata, apoi în gând: *Tânără femeie? Beţivă notorie.* Aşa mi se spune. Victoria Strowger e trecut pe lista de pasageri. Aşa îmi spune în buletin.

— Cum preferi, îi spuse Steffi.

Sosiră aperitivele, mici medalioane de somon înăbuşite delicat şi servite cu un sos alb. Iar Steffi reuşi să o facă pe Fiona cea grasă, bancherul comercial, să ridice în slăvi ratele valutare virtuale versus modalităţile directe conservator-cauzale de conversie a bunurilor între lumi separate de mii de ani lumină. Fu oarecum uşurată că o predică despre implicaţiile controlului de credit asupra călătoriilor în timp era suficient pentru a capta atenţia uşor debusolată a trei tineri lideri din specia Todt, oricare ar fi aia. Între timp, Miercuri era deja la al treilea pahar de vin, cu o hotărâre sumbră care îi amintea lui Steffi de unii dintre cei mai bătrâni şi mai cărunţi dintre călătorii pe care îi cunoscuse. Nu erau cu adevărat alcoolici, dar erau oameni posedaţi de un demon care ţinea neapărat ca ei să se trezească

cu o mahmureală a doua zi, un demon care trebuia exorcizat prin cele mai dureroase metode la îndemână fără automutilare. Să te îmbeţi atât de repede într-o călătorie, înainte ca plictiseala să înceapă să apară, nu era un semn bun. Iar în ceea ce priveşte îmbrăcămintea, deşi Steffi nu era genul care să urmeze moda, putea să observe că Miercuri se baza pe un talent al improvizării marca „nefolositor într-o călătorie.” Totul a mers bine până la desert, când Steffi făcu greşeala să o întrebe din nou pe Mathilde ce însemna mai exact pentru ea să facă parte din ReMasterizaţi – *Este o religie? Sau o teorie politică?* se tot întrebase ea – şi Mathilde se hotărî să ţină o predică:

— Atunci când faci parte din ReMasterizaţi, ai o nouă perspectivă asupra vieţii, explică Mathilde cu sinceritate tuturor celor de la masă, iar Peter şi Hans dădură din cap aprobator. Este un mod de viaţă care se asigură că toate acţiunile tale sunt îndreptate spre binele suprem. Nu suntem însă sclavi, nu are nimic din supuşenia decadentului si degeneratului Dar al-Islam. Suntem proaspeţi, liberi şi puternici şi punem cu bucurie umărul la treabă servind cauza noastră comună, şi având ca ţintă crearea unui viitor strălucit în care toţi oamenii vor fi liberi să îşi maximizeze potenţialul, liberi de umbra inumanului Eschaton şi liberi din laţurile gândirii superstiţioase şi neştiinţifice.

Miercuri, care până atunci își tot rotise piciorul paharului de vin pe degete – după cel de-al patrulea, Steffi urmări discret numărul paharelor de vin pe care le dădea pe gât – îl puse jos pe masă. Îşi linse degetul şi începu să-l rotească în jurul buzei paharului.

— Rasele ReMasterizaţi sunt organizate în divizii şi membrii lor lucrează împreună. Ne educăm copiii în cel mai bun mod, cu tot devotamentul şi toată atenţia pentru detalii pe care o poate oferi creşa şi găsim ocupaţii folositoare şi pline de înţeles pentru ei de îndată ce sunt destul de mari încât să aibă nevoie de un scop şi îndrumare. Îi învăţăm ce este moralitatea, nu moralitatea celor slabi, ci moralitatea celor puternici, şi îi creştem să fie sănătoşi, cele mai bune fenotipuri sunt trimise înapoi în supa primordială pentru a genera următoarea recoltă, dar nu lăsăm acest proces în voia sorţii crude. Fiind creaturi inteligente, ne aflăm mai presus de voia întâmplării.

În acest timp se tot auzea zgomotul făcut de Miercuri pe marginea paharului. Mathilde continuă:

— Noi vrem să avem muncitori puternici, sănătoşi, inteligenţi, nu rebuturi degenerate şi trântori.

Mathilde se opri, aparent fără să bage în seamă privirile de sticlă şi uşor oripilate pe care le primea de la bancherul comercial şi grefier, şi se uită ţintă la Miercuri.

— Termină! se răsti ea.

— Spune-mi ce se întâmplă cu oamenii de care nu aveţi nevoie, spuse Miercuri pe un ton ameninţător, şi pe urmă o să mă opresc.

— Nu facem nimic cu ei, se abţinu Mathilde, luă o gură de aer şi se uită de sus la Miercuri. În mod ocazional un guvern planetar ne trimite o petiţie de admitere. Apoi trimitem consilieri să-i ajute să găsească cel mai bun mod de a se ocupa de elementele criminale şi grupările decadente. Vrei să încetezi cu aia copile? Este deranjant. Aş merge mai departe şi aş spune că este tipic pentru indolenţa ta dacă nu aş crede că este pur şi simplu o aberaţie din partea ta.

Zâmbi, chiar obraznic, cu dinţii strălucitori care îi ofereau minciunii împunsătura ei disimulată.

Miercuri îi răspunse direct cu un zâmbet, continuând să frece marginea paharului. Doamna din Japonia profită de acel moment pentru a i se alătura cu degetul ei, zâmbind şi dând din cap cu o camaraderie lipsită de orice mijloace lingvistice. Steffi o fixă cu privirea pe Mathilde. Dacă privirile ar putea omorî, Miercuri ar fi fost de mult îngropată.

— Dacă nu cuceriţi lumi, spuse Miercuri bolborosind uşor, cum se face că popoarele vor să vi se alăture? Adică vreau să spun, eu nu am auzit decât puţin despre lagărele de concentrare şi în mod evident le port ranchiună, dar ai crede că execuţiile şi munca forţată ar face alăturarea în ReMasterizaţi la fel de încântătoare ca şi turbarea.

Zâmbi cu toţi dinţii la Steffi cu un strop de amuzament care dispăru la fel de repede cum apăruse. Şi continuă să frece marginea paharului.

— Nu există lagăre de concentrare, spuse Mathilde cu răceală. Inamicii noştri răspândesc minciuni, şi privirea ei

acoperi toată lungimea mesei de parcă toată lumea ar fi fost suspectă, apoi continuă: Şi în mod evident mulţi fraieri îi cred.

Apoi aplecându-se asupra lui Miercuri, spuse:

— Dar să repeţi aşa inepţii…

— Vrei să îţi fac cunoştinţă cu un deţi… adică fost deţinut? spuse Miercuri lăsându-și capul într-o parte.

E beată turtă, realiză Steffi cu un sentiment de răceală în stomacul ei deja supra plin. *La naiba, cum a reuşit să se îmbete în halul ăsta? Se descurcă destul de bine, dar…* Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Mathilde să se înfigă în gâtul lui Miercuri peste platoul cu brânzeturi. Asta dacă nu voia să distrugă buna dispoziţie a celorlalţi pasageri.

— Există cel puţin unul la bordul acestei nave. De ce nu îl faci pe el mincinos?

— Cred că este de ajuns, spuse Steffi forţându-se să zâmbească. E timpul să schimbăm subiectul dacă nu te deranjează, aruncându-i o privire de avertizare lui Miercuri. Dar copila părea să nu prindă subtilitatea, chiar şi dacă ar fi lovit-o în cap cu ciocanul.

— Mi-a ajuns oricum, bolborosi Miercuri îndreptându-se în scaun, dar cu ochii fixaţi pe Mathilde.

Sunt ca două pisici care se iau la harţă, realiză Steffi, întrebându-se dacă va trebui să le despartă. Numai că Mathilde nu părea deloc beată, iar Miercuri părea prea beată să observe că femeia ReMasterizaţi era ca o navă de luptă, cu muşchi acolo unde majoritatea oamenilor aveau opinii.

— M-am săturat de tot rahatul ăsta, stăm toţi aici, spuse ea arătând cu mâna la restul mesei, apoi clipi surprinsă şi continuă. Stăm la masă, când jos la clasa a treia, copiii refugiaţilor sunt, sunt…

Steffi se ridică din scaun înainte să îşi dea seama că luase o decizie. Spatele lui Miercuri era încordat ca oţelul atunci când a luat-o de umeri cu un braţ.

— Hai, spuse ea blând. Hai cu mine. Ai dreptate, tu nu trebuie să stai aici, lasă totul în seama mea, o rezolv eu. Vrei să te ridici?

Pentru un moment a fost sigură că nu va funcţiona, dar o secundă mai târziu Miercuri se ridică în picioare. S-ar fi clătinat, dacă Steffi nu ar fi sprijinit-o cu mâna.

— Hai, hai cu mine, te descurci foarte bine, spuse ea conducând-o pe Miercuri către cea mai apropiată uşă, încât nici nu îşi dădu seama că femeia ReMasterizaţi o fixa cu privirea, sau poate că o fixa pe Miercuri?

— Hai, spuse, apoi vorbi în şnurul de aur de pe manşeta stângă: masa şase, să vină cineva în locul meu. Conduc un musafir epuizat înapoi în camera sa.

Nici nu trecură bine de uşă când Miercuri încercă să scape. Steffi o prinse.

— Nu! Vreau să merg la…

La naiba! Steffi o apucă pe Miercuri şi o împinse către ghiveciul cu palmier spre care voise să se îndrepte. Dar odată ce ajunse la plantă, Miercuri dovedi că era puternică, inhalând guri mari de aer şi reuşind astfel să îşi ţină stomacul sub control.

— Masa şase. E cineva acolo? mormăi cu mâneca la gură. Avem o problemă aici. Cine mă acoperă?

Auzi o voce în cască:

— Sal' Steffi. L-am rugat pe Max să vină în locul tău. O să-ţi ia mult?

Steffi se uită la tânăra femeie cum se sprijinea de planta din ghiveci şi se dădu înapoi.

— Nu cred că mai ajung până la sfârşit.

— Ok, am înţeles. De la monitorizarea banchetului, am încheiat transmisia.

Se îndreptă şi o văzu pe Miercuri făcând acelaşi lucru, rezemându-se de zid cu ochii închişi.

— Hai cu mine. Care-i camera ta?

Apăsă pe lista de invitaţi de la manşetă.

— Hai să te ducem în cameră.

Miercuri se târî după ea pasiv şi oarecum dezlânat, ca o păpuşă cu încheieturi prea moi.

— Mincinoasa dracu', şuieră ea încet în timp ce Steffi o împingea într-un lift. Minţea. Printre dinţi.

— Nu prea eşti obişnuită să bei, nu? se aventură Steffi. *Vai, o să ai aşa o mahmureală mâine, cu sau fără pastila anti-îmbătare.*

— Nu… nu alcool. Nu voiam să fiu acolo. Dar nu puteam să stau singură.

Ori e într-o fază prea sentimentală, ori e prea deprimată. Punem pariu că are nevoie de cineva cu care să vorbească? Steffi apăsă pe butonul pentru puntea A şi cilindrul lui Miercuri, şi făcu tot posibilul să o ţină dreaptă în timp ce treceau prin zonele fluctuante de maree, printre inelele de electrogravitaţie din pereţii navei.

— Pot să te întreb de ce? întrebă ea.

— Mama şi tata şi Jerm – mincinoasa dracu'! spuse ea aproape plângând.

Am avut dreptate, realiză Steffi cu părere de rău. *Am scos-o de acolo la timp.*

— Nu puteam să stau singură, adăugă Miercuri pentru a accentua ideea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Steffi încet în timp ce liftul încetini şi începu să se mişte pe orizontală.

— Ei au murit şi eu nu. Faţa copilei era o imagine a misterului. Mincinoasă nenorocită!

— Au murit? Cine, familia ta?

Miercuri scoase un sunet, ceva între suspin şi plânset.

— Da' tu cine crezi?

Liftul se opri. Uşile se deschiseră în faţa unui coridor, vizavi de o uşă anonimă şi prietenoasă. Steffi deschise uşa cu comanda automată. Miercuri ştia pe unde să o ia, doar că în zig-zag. Pentru un moment, Steffi se gândi să o lase acolo, apoi suspină şi o urmă în cameră.

— Părinţii tăi sunt morţi? De-asta nu vrei să fii singură?

Miercuri se întoarse către ea cu faţa plină de lacrimi. În mod ciudat, machiajul excesiv de pe faţă nu îi curgea. *Să aibă cromatofori în piele?*

— Sunt două zile, zise ea suspinând, de când au fost omorâţi.

— Omorâţi…

— De… De către… De… Atunci stomacul a prins-o din urmă şi Miercuri se îndreptă spre baie, pe jumătate împiedicându-se, pe

jumătate alergând. Steffi o aşteptă afară, ascultând-o cum vomită, pierdută în propriile gânduri. *Omorâţi? Măi, măi, ce interesant...*

*****

Era ora 03.00, ciclul turei de zi, chiar înainte ca nava spaţială să facă primul salt din punctul A în punctul A' peste câteva parseci in continuumul spaţio-temporal plat.

Cuvertura era un ghem mototolit, aruncat pe jumătate pe podea. Tavanul era luminat în nuanţe de roşu şi negru, iar tuneluri de lumină întunecată străbăteau camera.

Miercuri îşi frecă fruntea obosită. Analgezicele şi pastilele pentru ficat pe care le luase îi acopereau majoritatea simptomelor, iar litrul de apă pe care îl dădu pe gât în mod metodic începu să îi combată deshidratarea, dar restul – ruşinea, jena şi furia – nu puteau fi sucombate atât de uşor cu substanţe chimice.

Sunt o tâmpită, îşi spuse, abia reuşind să se ridice în picioare. Se îndreptă iar către baie, a treia oară în ultima oră. *Proastă. Şi urâtă şi cam proastă pe deasupra.* Se uită la cadă cu speculaţie. *Bănuiesc că aş putea oricând să mă înec. Sau să-mi tai venele. Sau ceva de genul ăsta. Şi să-i las pe nenorociţi să câştige.* Făcu cu ochiul peretelui de oglindă din cealaltă parte a camerei. *Sunt o ruşine.* Figura din oglindă o fixă înapoi cu privirea: o pribeagă amărâtă, cu ochi întunecaţi, cu un păr negru ca un cuib de şoareci şi cu buze ca ale unei femei moarte. Sâni şi şolduri subţiri, talie şi mai subţire, braţe şi picioare mult prea lungi. Se ridică şi se uită la sine. Mintea ei începu să umble aiurea, căutând alinare cu câteva seri înainte. *Ce o fi văzut Blow la mine? se* întrebă ea. *Nu am cum să aflu acum. Ar fi trebuit să îl întreb când am avut ocazia...* Era singură acolo, mai izolată decât fusese vreodată. *Nu sunt bună de nimic.*

Întorcându-se în dormitor, observă un beculeţ licărind pe masa de scris. Ca să găsească ceva mai bun de făcut, se îndreptă în direcţia aceea. Avea de-a face cu înregistrările.

— Ce e asta? întrebă ea cu voce tare. Navă, ce înseamnă lumina asta?

— Aveţi mesaje vocale, răspunse nava pe un ton mângâietor. Apelurile sunt redirecţionate către căsuţa vocală atunci când

pasagerii dorm dacă aceasta nu a fost dezactivată. Doriţi să vă ascultaţi mesajele?

Miercuri dădu din cap aprobator, apoi răsuflă anevoie ca reacţie la propria prostie.

— Da. Presupun că da.

— Mesaj primit acum şaizeci şi şase de minute. De la: Frank Johnson.

— Bună, Miercuri? Bănuiesc că dormi. Ar fi trebuit să mă uit la ceas mai întâi, eu dorm la ore mai ciudate. Ascultă, povestea a mers bine până la urmă. Îmi pare rău că nu am venit la cină, dar nu prea mă împac cu chestiile astea de societate. Dă-mi un semn dacă vrei să mergem în vreun bar la un moment dat. Pa.

— Navă, este Frank Johnson încă treaz? întrebă ea.

— Frank Johnson este treaz şi acceptă apeluri, răspunse linia de reţea.

— Ah! exclamă ea, brusc conta foarte mult pentru ea că mai era cineva treaz şi care să doarmă la ore ciudate. Fă-mi legătura cu Frank Johnson.

Urmă o scurtă pauză, apoi un sunet de clopoţel.

— Alo? răspunse surprins.

— Frank?

— Bună, Miercuri. Ce faci?

— Ah, nimic, spuse ea obosită. Doar că nu puteam să dorm. Gânduri rele. Ai zis ceva de un bar. Este târziu pentru tine acum?

Urmă o pauză.

— Nu, nu e târziu. Vrei să ne întâlnim acum?

Era rândul ei să facă o pauză.

— Mda. Dacă vrei.

— Am putea să ne vedem la…

— Poţi să vii tu aici? întrebă ea imediat. Nu vreau să ies singură.

— Ah, spuse el pe un ton amuzat. Sigur, ajung în zece minute.

Ea închise apelul. *Zei şi paraziţi!* Se uită în jur la hainele împrăştiate, dându-și seama deodată că este dezbrăcată şi de cum arăta totul. *La naiba*! Sări în picioare şi apucă jambierele şi bluza. Se opri un moment, apoi îşi înfăşură sarongul în jurul taliei, îşi puse jacheta cu mai multe rânduri de dantelă, aruncă

celelalte haine în dulap ca să le aranjeze mai târziu şi alergă înapoi în baie ca să dea lumina mai tare. *Părul meu!* Era groaznic de ciufulit. *Eh, asta e, ce naiba… Doar nu mă pregătesc să mă culc cu el, nu?* Îşi scoase limba în faţa oglinzii, apoi se duse să vadă ce putea să facă cu barul ud din colţul camerei de zi.

Când ajunse, Frank avea cu el o pungă. O puse pe jos pe covor şi se uită prin cameră uimit.

— Ai zis că plătesc prietenii tăi, dar asta e ridicol, spuse el.

— Chiar că e, nu? spuse ea uitându-se în sus la el, provocator.

El zâmbi răutăcios, apoi înăbuşi un căscat.

— Probabil, zise el şi înghionti plasa cu piciorul. Ai zis că nu ai chef să ieşi, aşa că am cumpărat câte ceva pentru orice eventualitate.

Brusc păru încurcat.

— E bine, zise ea luându-l de mână şi trăgându-l după ea către canapeaua mare şi moale care acoperea unul dintre pereţii camerei. Ce ai acolo?

El scoase o sticlă.

— Sambuca. Din Bolivar. Şi, să vedem, malţ autentic din Speyside. Ăsta e de pe Vechiul Pământ, să ştii. Şi ăsta e un lichior de ciocolată deosebit, despre care cu cât ştii mai puţin, cu atât mai bine. Ai nişte pahare?

— Da.

Se duse până la bar şi se întoarse cu pahare şi un bol cu gheaţă. Se aşeză de partea cealaltă a canapelei, picior peste picior, şi îşi turnă un pahar întreg cu lichior de ciocolată pentru ea, prefăcându-se că nu l-a observat pe Frank scuturându-se ca de un fior, în glumă.

— Nu ai venit la cină.

— Grămada aia formală şi prefăcută de dobitoci nu îmi spune nimic, zise el. Sunt acolo ca să îi facă pe pasagerii bogaţi să creadă că primesc un serviciu mai de calitate, sau cel puţin mai de calitate decât dacă ar călători la clasa a treia. Bănuiesc că dacă eşti om de afaceri, sau dacă te ocupi de transport, poţi să îţi faci tot felul de legături în modul ăsta, dar în general oamenii cu care îmi face plăcere să vorbesc la masă nu călătoresc aşa.

Apoi se uită la ea tăios:

— Te-ai distrat?

Ea aproape că îi luă întrebarea de bună, deşi tonul său era clar ironic.

— Aproape că am vomat în ghiveciul unei plante după ce m-am făcut de râs, tresări ea. Însă ea a cerut-o.

— Cine a cerut-o? întrebă el şi îşi ridică paharul. În sănătatea ta.

— Paharele peste cap. Era o nenorocită înveninată care tot o ţinea despre cât de minunat e să faci parte dintre ReMasterizaţi…

Se opri. Frank părea uluit.

— Am zis ceva greşit? întrebă ea.

— Era blondă? Rasă pe jumătatea capului ca să i se vadă tatuajul?

Miercuri se holbă la el printr-o ceaţă de sentimente contradictorii.

— Da, răspunse ea. De ce?

El îşi puse paharul jos, jucându-se cu el pe masă.

— Puteau să te omoare, spuse el cu voce tremurată.

— Ce vrei să… începu ea, apoi se aplecă către el. Spuneai că ei conduc Newpeace. Lagăre de concentrare, chestii legate de poliţia secretă. Crezi, însă, că sunt atât de periculoşi aici?

— Oriunde sunt periculoşi! spuse Frank îndreptându-se de spate şi ridicându-şi paharul, apoi luă o gură mare de băutură şi tuşi pentru o vreme. Niciodată, dar niciodată să nu enervezi un ReMasterizat. Te rog, spune-mi că n-ai să mai faci asta.

— Eram beată, spuse Miercuri roşind şi realizând că îngrijorarea lui era imediată şi clară, tăind direct prin ceaţa de nelinişte. Hei, nu sunt nebună.

— Nu eşti nebună… chicoti el iritat. De-asta n-ai vrut să ieşi singură din cameră?

— Nu. Da… zise ea privindu-l cu atenţie şi întrebându-se de ce avea încredere în el. *Singură după miezul nopţii cu o gorilă şi se întreabă dacă eu sunt nebună?* Nu ştiu, ar trebui?

— Ar trebui mereu să ştii de ce faci un anumit lucru, spuse Frank cu seriozitate. De exemplu de ce inviţi bărbaţi la tine în cameră ca să beţi după miezul nopţii.

El ridică sticla cu lichior si spuse:

— Mai vrei un pahar? Sau ar fi mai bine să mă car acum ca să evităm mahmureala de mâine dimineaţă?

Ea îi împinse paharul în faţă.

— Stai, spuse ea impulsiv. Mă simt mai în siguranţă când eşti în preajma mea. Nu pot să dorm, oricum.

Un zâmbet uşor îi încolţi în jurul gurii.

— *Tu* crezi că sunt nebună?

***

Pe măsură ce treceau zilele, plictiseala se instala. Ea rămase în camera sa pe tot parcursul celei de-a doua zile, jucându-se cu jocurile puse la dispoziţie de vasta bibliotecă a navei, dar ceilalţi jucători online erau atât de bătrâni încât uitaseră mai mult despre strategie decât întreaga echipă la un concurs din Magna. După un timp se aventură afară, în primul rând ca să se asigure că într-adevăr nu putea găsi ceva cu care să se îmbrace, şi apoi ca să viziteze barul public cu Frank. Care îi dăduse să mănânce fructe de mare de cultură şi să bea malţ. Apoi a stat puţin cu Steffi, care îi făcu cunoştinţă în grabă cu vechiul ei prieten Sven clovnul şi se scuză. Sven, se pare, îl cunoştea şi el pe Frank; lumea era mică pe navă.

— Care-i faza cu desenele de pe faţă? îl întrebă ea pe Svengali într-o după-amiază târzie.

Clovnul se încruntă, gândindu-se.

— Gândeşte-te la caricaturi. Gândeşte-te la parodie. Gândeşte-te la accentuarea căilor de comunicare nonverbale, bine? Dacă asta era o lume virtuală, aş fi fost un avatar cu un cap şi un corp în formă de homuncul, cu un nas albastru şi strălucitor şi cu ochi uriaşi. Dar nu este, iar eu nu sunt înnebunit după operaţiile chirurgicale, aşa că trebuie să mă mulţumesc cu unsoarea asta. E uimitor cât de mult poate să afecteze percepţia oamenilor despre tine, ai fi surprinsă.

— Probabil, răspunse Miercuri luând o gură din băutura sa – o chestie verde fosforescentă cu bule roşii în ea şi cu o concentraţie de alcool la fel de mare ca a unei beri – şi făcu cu mâna către jacheta sa. Dar cusătura dublă… spuse ea.

— Nu mă laşi cu niciun truc, nu-i aşa? suspină Svengali.

— Nu, fu de acord Miercuri, iar clovnul făcu o faţă sălbatică. Te pricepi la asta, spuse ea încercând să-l împace. Eşti plătit bine pentru asta?

— Sunt plătit, spuse Svengali, dar destul despre mine. De ce nu vorbim despre tine?

— Hei, nu scapi aşa de uşor, rânji Miercuri.

— Păi devine destul de complicat în momentul în care publicul este suficient de matur încât să vadă în spatele oglinzii, zise el după care mai bolborosi ceva.

— Poftim?

Svengali întinse mâna rapid către capul ei, apoi şi-o trase înapoi şi-i arătă un fluture cu aripi albe şi albastre care se zbătea între degetele lui.

— Mă auzi mai bine acum? Sau, vai, nu cumva ţi-am deconectat creierul?

Se holbă la fluture cu băgare de seamă, apoi suflă peste el transformându-l într-un şoricel alb.

— Vai, zise Miercuri sarcastic, asta chiar că m-a convins.

— Serios? Ţine mâna întinsă.

Miercuri îi întinse mâna cu o uşoară ezitare, iar Svengali dădu drumul şoricelului.

— Hei, e adevărat!

Şoarecele, groaznic de speriat, îi demonstră exact cât de real era printr-o redare foarte precisă a ceea ce înseamnă o vezică urinară prost controlată.

— Câh, asta e…

— Da.

Înainte ca ea să îi dea drumul, Svengali îl ridică de codiţă şi îl ascunse la el în palme, pentru ca un moment mai târziu acesta să îşi desfacă palmele şi să lase un fluture să zboare din ele.

— Vai! exclamă Miercuri, apoi se încruntă uitându-se la palmele sale. Scuză-mă.

— Te rog, spuse Svengali cu mărinimie, lăsându-se pe spate în scaunul său, în timp ce ea se ridică în grabă şi se repezi spre cea mai apropiată baie. Zâmbetul său se lărgi.

— Porneşte dispozitivul de teleghidare, vorbi el cu aerul din cameră. Întoarce-te la bază.

Botul fluture/şoricel fu ascuns cu grijă în cutiuţa din buzunarul său cu mult înainte ca ea să se întoarcă.

— Ai de gând să îmi spui cum ai făcut asta?

— Nu.

— Avocat!

— Nu am să fac asta, spuse Svengali încrucişându-şi mâinile cu încăpăţânare. Acum spune-mi tu *mie* cum ai făcut *aia.*

— Ce, asta? întrebă ea în timp ce faţa ei se lumină din turquoise în albastru deschis.

— Da, e frumos.

— Cromatofori cosmetici programabili.

Faţa ei reveni la culoarea sa normală, cu excepţia unui roşu rubin pe buze şi a conturului albastru închis al ochilor.

— Le-am instalat când ne-am mutat în Magna.

— Aha. Vrei să ne plimbăm? întrebă Svengali, văzând că paharul ei era aproape gol.

— Hmm… se uită atent la el, apoi zâmbi iar. Încerci să nu mă laşi să mă îmbăt?

— Este de datoria mea să am grijă de pasageri. Putem să ne întoarcem mai târziu pentru încă un pahar.

— Bine, spuse ea ridicându-se. Unde mergem?

— Ah, păi, nu ştiu, spuse el indiferent. Hai doar să ne plimbăm. Ai explorat deja nava?

Zâmbetul ei se lărgi.

— Asta ar însemna să îţi spun.

E isteaţă, gândi el. *Dacă are un stomac destul de puternic, ar putea chiar să ajungă in domeniul meu.*

— Ai dreptate, munca asta nu e plătită bine, mormăi el. Trebuie să vă distrez pe voi toţi, nu să fiu eu însumi amuzamentul. Ar trebui să existe o limită de vârstă la clienţi. Sunteţi nişte copii mari, toţi.

Erau deja pe coridor, alt pasaj de hotel de mare clasă cu covoare care înăbuşă orice sunet, tablouri scumpe încrustate în lemn şi spoturi de lumină menite să lumineze obiecte de artă abstractă fără niciun sens, amplasate la distanţă de câţiva metri.

— Nouă zile. Nici nu vreau să-mi imaginez cum e când eşti plictisită.

— Pot să mă abţin, spuse Miercuri trăgându-şi mâinile înapoi în manşetele lungi şi elaborat brodate ale jachetei. Nu sunt un copil. În fine, nu peste tot. Standardele legale diferă.

— Da, da, şi dacă te-ai fi născut în Noua Republică ai fi fost căsătorită şi ai fi avut trei copii, dar asta nu înseamnă că ai fi fost un adult cu autonomie. Nu sunt aici să te supraveghez, sunt aici ca să nu te plictiseşti. Totul face parte din serviciile pe care le plăteşti. Tu ce faci când vrei să ai parte de-o distracție ieftină, pot să întreb, dacă nu este o întrebare delicată?

— Ah, multe chestii, spuse ea leneş, apoi ridicând dintr-o sprânceană: Dar nu cred că vrei să ştii toate detaliile. Ceva îmi spune că nu sunt genul tău.

— Vai de mine, cât de receptiv din partea ta, soro.

Svengali o conduse de-a lungul pasajului, apoi intrară într-o camera de conferinţă, ieşiră pe uşa din capătul opus – care avea rol dublu, şi de presurizare de urgenţă – şi apoi o luară printr-un alt pasaj.

— Mai multă competiţie pentru băieţi, spuse el făcând o faţă comică. Dar acum serios, ce făceai acasă când te plictiseai?

— Îmi plăcea să fac surf cu liftul. Să mă plimb prin tuneluri de vacuum. Am făcut şi tai chi, dar m-am cam lăsat. Ah, şi să citesc thrillere poliţiste, spuse ea aruncând o privire în jur. Nu mai suntem în ţara pasagerilor, nu-i aşa?

Nu mai erau covoare sau opere de artă, uşile erau mai mari şi din metal simplu, iar tavanul drept, emiţând o lumină puternică.

— Nu, ăsta e unul dintre pasajele de serviciu, spuse Svengali, dezamăgit de faptul că nu era mirată, dar se hotărî să continue oricum. Ele conectează toate spaţiile publice. Ăsta este un lift al echipajului. Nu funcţionează pe bază de cabluri, sunt mici vehicule presurizate care funcţionează cu ajutorul propriei energii şi se pot schimba oricum vrei. Nu vrei să faci surf pe maşinile astea, e prea periculos. Aceea, şi arătă spre o uşă mică nemarcată de aproximativ jumătate de metru înălţime, făcută parcă pentru un pitic, este uşa de serviciu către camera unui pasager. Sunt blocate în mod automat atunci când e ocupată camera, dar valeţii boţi o folosesc atunci când eşti plecat pe-afară.

— Boţi? Precum cameristele android?

— Cine crezi că ţi-a făcut patul? spuse Svengali continuând să meargă de-a lungul coridorului. Spaţiile umane şi mobila umană sunt construite pentru oameni cu formă relativ umană. Ar putea să pună o maşinărie industrială în fiecare cameră, sau chiar să facă totul din materie structurată, dar multe persoane se sperie atunci când sunt înconjurate de obiecte inteligente, iar valeţii boţi care duc cărucioare după ei sunt mai ieftini.

— Aha, deci vrei să-mi spui că toate locurile din navă sunt, cum ar veni, conectate cu toate celelalte? Folosind uşi şi pasaje şi conducte de modă veche? spuse ea cu ochii atât de larg deschişi încât el hotărî că nu putea fi decât sarcasm.

— Dacă proiectezi de aşa natură încât să funcționeze doar pe bază de utilităţi complicate, ceva prostesc se va întâmpla. Este a cincisprezecea lege a lui Murphy, sau aşa ceva. Această navă este proiectată de aşa natură încât să poată ajunge la destinaţie folosindu-se doar de echipajul uman, să ştii. Asta este, în parte, motivul pentru care oamenii sunt dispuşi să plătească asemenea sume.

O uşă laterală se deschise, lăsând să se vadă o scară în spirală, trepte translucide de aerosol acoperite de păienjeniş urcând şi coborând într-o ceaţă deasă şi albastră în ambele direcţii.

— Urcăm, sau coborâm, domniţă?

— Urcăm, mai întâi.

— Realizezi că putem face asta doar pentru că am eu legitimaţie, remarcă Svengali în timp ce urcau.

Copila avea picioare lungi şi condiţie fizică. El se chinuia ca să ţină pasul cu ea.

— Presupun, răspunse ea şi sforăi probabil pe post de râs. Totuşi e mişto. La ce folosesc alea?

El îi urmări degetul de-a lungul ţevilor din nişa scărilor.

— Probabil că sunt folosite pentru aruncarea gunoiului. Să ştii că ei pot reconfigura scările astea într-un tunel, dacă apare o pană de gravitaţie.

— Şi asta este puţin probabil?

— Să zicem, răspunse continuând să urce scările. Nu te deranjează că urci pe scările a ceea ce este, practic, un zgârie-

nor situat pe o cameră de stază ce conţine o gaură neagră de douăzeci de miliarde de tone?

— Presupun, zise ea şi se opri ca să îşi tragă răsuflarea, că dacă ar fi să meargă ceva prost, oricum s-ar termina totul prea repede ca să am timp să-mi fac griji.

— Probabil, spuse el şi făcu o pauză. De-asta se află aici majoritatea echipajului, nu eu, eu sunt de la Divizia de Recepţie, mă refer la gaşca neagră, inginerii, operatorii. În caz că merge ceva prost, ei trebuie să improvizeze.

— Da, mă simt mult mai bine acum că ştiu asta.

Şi mai mult sarcasm din partea lui Miercuri. Dar sarcasmul ei îl lăsa rece.

— Am ajuns.

— Unde?

Se uită peste umărul lui la uşa care arăta plictisitor de normală.

— Aici, zâmbi el cu superioritate. Intrarea de culise a teatrului de pe puntea C. Vrei să vezi un spectacol, sau preferi barul teatrului?

— Vai, zâmbi ea. Să intre clovnii!

Svengali îi oferi un trandafir roşu şi apoi intrară.

Pregătire pentru fantome şi câini

RACHEL MANSOUR, COMISAR, Comitetul Central de Dezarmare Interstelară al Naţiunilor Unite (Ramura de investigaţie), cobora încet pe treptele intimidant de late ale clădirii Ministerului Armoniei Cosmice. În spatele ei, coloane imense de marmură care suportau o emisferă geodezică cu suprafaţa de oglindă, aceasta conturându-se peste împrejurimi ca o imensă broască ţestoasă cyborg. Marea de oameni se îngrămădea pe lângă ea, dincolo de Piaţa Domeniului Public, funcţionarii şi birocraţii văzându-şi de treburile zilnice între birourile din subsolul Ministerului, subdepartamentele împrăştiate şi mall-urile aflate de cealaltă parte a pieţei. Palatul Estic stătea înghesuit în dreapta ei, un palat roz şi alb de cărămidă care fusese transformat în muzeu de Hegemonie, iar revoluţia oamenilor a răsturnat situaţia cu mai mult de un secol în urmă, aici în Sarajevo, capitala imperiului planetar.

Se simţea ameţită, efectul ieşirii în aerul răcoros după interviul ei claustrofob cu subministrul responsabil cu aranjamentele de securitate pentru ambasadele străine. După douăzeci şi şase de zile la bordul *Glorianei,* totul, de la aerul crud până la culoarea zilei i se păreau stranii. Probabil că era vorba şi despre un mic volum de ajustare gravitaţional – şi un dram de şoc cultural puţin ameţitor.

Coborî pe trepte şi ieşi afară în piaţă. Comercianţii care vindeau băuturi cu cacao picante, amestecuri de caracatiţă prăjită şi înregistrări piratate cu vechi execuţii încercau să-i atragă atenţia. Ea îi ignoră. *Nu a spus nu, se* gândi ea, aducându-şi aminte de subministrul foarte încruntat, aflat în spatele biroului: nu era foarte fericit.

— Îmi spui că securitatea noastră e inadecvată? o provocase el.

— Nu, spun că alte trei corpuri diplomatice au eşuat în serie, iar doi dintre ei au fost atenţionaţi în prealabil. Oamenii tăi s-ar putea să fie mai buni, dar sper să mă ierţi pentru că nu mă bazez pe încredere.

— Mergi înainte cu planul tău, apoi, dacă Moscoviţii sunt de acord, cu siguranţă vom nega orice formă de cunoaştere dacă va merge rău.

Era un pas înainte de la ce avusese acum o generaţie, dar Noua Dresda nu era chiar aşa rea. Învăţaseră aici beneficiile informaţiei apriori orientată către sine şi cochetau cu ideea unei opoziţii loiale. Au ales până şi oficialii guvernului într-una din zilele trecute, deşi în oraş Partidul îşi menţinea veto-ul ereditar. Cu toate astea, Noua Dresda era un loc mai civilizat decât multe locuri în care ar fi putut să sfârşească. Şi mai puţin decât altele – dar ce? *Atât timp cât îşi urmăresc interesele. Şi nu fug zăpăciţi în întuneric, aşa cum au făcut acum şaptezeci de ani.* Totuşi, poate ar fi mai bine dacă l-ar scoate pe Martin afară din cadru. Va trebui să îi trimită mesaje prin canalul ambasadei. Şi-a strâns jacheta peste umeri, încercând să intre în mintea turmei birocratice, în costumele lor închise şi bine croite. Dar nu putea să se păcălească singură despre raportul verosimil al subministrului către şefii lui.

Oamenii nu îşi urmau mereu cele mai bune interese. Fiinţele umane erau stresant de prost cotate la analiza riscului, groaznice la motivaţii ascunse şi nevroze, orice în afară de actorii raţionali în care economiştii şi diplomaţii voiau cu disperare să creadă, iar diplomaţii trebuiau să meargă după capabilităţi, nu după intenţii, în relaţiile cu diplomaţii Moscoviţi, oficialii Partidului se simţeau ca şi când aveau de-a face cu un înfometat şi iritat şarpe veninos, care ar putea să se întoarcă şi să-i muşte în orice moment. Îl toleraseră pe George Cho jucând micul său joc cu Ambasadorul Morrow pentru exact cât era nevoie să crească probabilitatea ca Morrow să indice problema codului de reapelare, şi nicio secundă mai mult.

Şi apropo de el, Ambasadorul – uşor identificabil după cele două gărzi de corp – stătea la o masă la restaurantul stradal. Rachel merse în jurul bucătăriei, apoi spre cea mai apropiată gardă de corp – care avea atenţia îndreptată spre piaţă, nu la ospătarii care se apropiau dinspre intrarea restaurantului – şi îl bătu pe umăr:

— Rachel Mansour, venită să îl văd pe Onorabilul Elspeth Morrow.

Bodyguardul sări:

— Hei!

Morrow se uită în sus la ea, faţa ei fiind lipsită de culoare iar expresia plictisită.

— Ai întârziat. George Cho a zis că ar trebui să vorbesc cu tine. Mi-a sugerat puternic că am nevoie să vorbesc cu tine. Cine eşti?

Rachel a tras un scaun şi s-a aşezat.

— Lucrez pentru aceeaşi oameni ca şi George. Deşi, în alt departament. Oficial, sunt la protocol. Neoficial, voi dezminţi totul.

Zâmbi sfios.

Morrow făcu cu mâna spre scaun, lipsită de graţie.

— Ok, stafie. Deci, ce vrea George?

Rachel se lăsă pe spate si se uită la bodyguard.

— Ştii despre, ah, problema care ne priveşte pe amândoi.

O studia pe Morrow intenţionat, văzând o femeie pe la patruzeci de ani. Morrow nu se descurcase foarte bine la terapia anti-îmbătrânire, dar cu uşurinţă ar putea să fie cu douăzeci de ani mai bătrână. Îşi purta părul castaniu până la nivelul umerilor, iar ochii ei verzi păreau bântuiţi de… doar bântuiţi. Trebuiau să fie sute de milioane de fantome care lucrau deja pentru ea, şi faptul că ştia că li s-ar putea alătura – *Ce ar putea să însemne asta pentru ea?* se întrebă Rachel.

— Iartă-mă că te întreb, dar le cunoşteai pe Maureen Davis, Simonette Black sau Marice Pendelton bine? întrebă ea.

Morrow dădu din cap în semn de aprobare.

— Maurice era o veche prietenă, spuse încet. Nu o ştiam pe Black decât după reputaţie. Maureen… eram cunoştinţe. Dar Maurice este cea la care ţin.

Se aplecă.

— Ce ştii despre asta? întrebă încet. De ce te-a trimis George? Faci parte din operaţiunile negre, aşa-i?

Rachel ridică o mâna să-l cheme pe ospătar.

— Sunt, uhm, lucrez pentru echipa lui George din cealaltă parte, spuse uşor. George lucrează la o soluţie diplomatică. Eu, e treaba mea să… deci, George vrea foarte urgent să se asigure că dacă încearcă cineva să vă ucidă – şi credem că există o

probabilitate mare în următoarea săptămână sau ceva de genul – în primul rând vrem ca ei să eşueze, în al doilea rând, vrem să eşueze în aşa manieră încât noi să aflăm cine sunt şi de ce fac asta, şi să prindem nu numai asasinul principal ci întreaga lor reţea.

— Tu însăţi faci asasinatele? zise Elspeth holbându-se la ea ca şi cum i-ar fi germinat un al doilea cap. Nu ştiam ca Pământul...

— Nu! spuse Rachel râzând autocritic. Chiar din contră.

Ospătarul ajunse la masă.

— Aş dori crochete cu mango şi o pulpă de porc, mulţumesc. Şi un pahar de, hmm, de tizană de viperă cu bonetă roşie?

Vorbi fără să se uite în sus, dar cu colţul ochiului observă bodyguardul care îl umbrise pe ospătar cu o vigilenţă agresivă. Dădu din cap spre Morrow.

— Naţiunile Unite, aşa cum vă imaginaţi, ar dori foarte mult să rezolve impasul actual între guvernul de la Moscova în Exil şi Noua Dresda. Dacă nu pentru un alt motiv, măcar să evite oribilul precedent care s-ar crea dacă flota dumneavoastră de represalii îşi termină misiunea. În special nu vrem să vedem o situaţie unde o grupare sau alta ajunge să măcelărească atât din multe din persoanele de rang înalt din guvernul Moscovit în exil, încât situaţia să devină irevocabilă. Vrem să ştim cine vrea să făurească o asemenea situaţie şi de ce.

Morrow dădu din cap.

— Da, şi eu aş vrea, spuse ea calmă. Din acest motiv am gărzi de corp.

Rachel reuşi să arate un zâmbet vag.

— Cu tot respectul, sunt sigură că un bodyguard este perfect adecvat pentru situaţii care nu-s ieşite din comun. Totuşi, în toate cele trei cazuri, asasinul a reuşit să treacă de zona de siguranţă şi să plece fără nicio piedică. Asta ne spune că nu avem de-a face cu un lunatic oarecare – suntem în faţa unui formidabil profesionist, sau chiar în faţa unei echipe. Gărzile obişnuite nu fac faţă. Dacă criminalul eram eu, eraţi moartă până acum. Servieta mea ar fi putut fi încărcată cu o bombă, bodyguardul tău ar fi putut fi împuşcat cu propria sa armă... înţelegi?

Elspeth dădu din cap cu părere de rău.

— Sunt aici să te ţin în viaţă, spuse Rachel în surdină. Există un… ei bine, nu pot să fac referire la una dintre sursele noastre. Dar credem că probabil va fi un atentat la viaţa ta între şase şi zece zile de acum încolo.

— Oh. Morrow clătină din cap.

În mod ciudat părea că e amuzată, de parcă condiţia imediată a avertismentului, starea palpabilă a pericolului, i-ar fi dat ceva de care să se agaţe.

— Ce crezi tu că poţi face dacă acest maestru asasin vrea să mă omoare?

Ospătarul a venit cu comanda lui Rachel pe o tavă.

— Oh, îmi vin în minte câteva posibilităţi, spuse Rachel.

A zâmbit obosită, apoi se uită încordată la faţa lui Elspeth până când ambasadoarea clipi.

Va trebui să-l înştiinţăm pe chirurgul navei de aceasta, dar cred că planul A va funcţiona.

— Ce? Ce ai de gând?

— Planul A e un joc al decepţiei. Rachel îşi lăsă paharul jos.

— Presupunem că asasinii noştri neidentificaţi, dar foarte competenţi, sunt la fel de bine informaţi. Dacă e într-adevăr aşa, probabil vor şti sau ghici că ai fost avertizată înainte să pună la cale asasinatul. Deci ce ar vrea să facă George e să joace un joc al decepţiei cu ei. Pasul zero e să-l trimită pe doctorul Baxter de pe planetă – undeva unde suntem aproape siguri că nu există asasini. Am vrea să ne asigurăm că vei avea cât mai puţine apariţii publice şi întâlniri importante cu putinţă în intervalul periculos. Apoi… ei bine, sunt cam de aceeaşi înălţime şi am cam aceeaşi structură corporală ca şi tine, diferenţa poate fi finisată cu căptuşeală şi îmbrăcăminte mai largă. Adevăratul truc va fi să ajung la aceeaşi structură facială, păr şi postură ca ale tale. Ne vom asigura că pentru apariţiile publice rămase vei avea o dublură. O momeală, cu alte cuvinte. Tu te vei ascunde într-o cameră închisă într-un buncăr nuclear, cu un circuit închis de aerisire şi jumătate de divizie de asalt aflată deasupra buncărului, sau ca oaspete la bordul unui iaht diplomatic aparţinând Naţiunilor Unite, teritoriu suveran al Pământului, cu câteva crucişătoare aparţinând flotei navale de la Noua Dresda care să ţină un ochi deschis pentru tine, dacă preferi aşa.

Depinde de tine, şi ei vor să te ţină în viaţă atât timp cât acele rachete se îndreaptă în direcţia asta. O să încerc să scot puţin coada afară ca cineva să încerce să o prindă, dar nu cu o armă lungă ci aproape şi personal ca să putem să îi înşfăcăm.

Elspeth se uită la ea cu înfiorare – sau oricare ar fi fost expresia potrivită folosită pentru idioţii sinucigaşi.

— Cât te plătesc să faci treaba asta? întrebă ea. Am auzit câteva chestii nesăbuite la viaţa mea, dar asta este de departe cea mai nebună. Clătină din cap.

— Nu fac asta pentru bani, murmură Rachel. *Responsabilitate. Dacă greşesc, aproape un miliard de oameni mor.* Aruncă o privire în piaţă. Am fost aici acum zece ani. Ţi-ai făcut vreodată timp să mergi pe la muzee?

— Oh, am fost pe la Muzeul Imperial al Păcii şi pe la Palatul Judecătoresc al Poporului, replică Elspeth. Am văzut ce se putea vedea.

Bătu uşor pe un inel cu sigiliu şi o pată ca de safir pâlpâi pe el.

— Aceşti oameni au o istorie remarcabilă – mai multă istorie decât ar trebui să aibă o lume întreagă.

O fixă pe Rachel cu o privire contemplativă.

— Ştii că au avut mai multe războaie mondiale decât Vechiul Pământ?

— Eram vag conştientă de asta, spuse Rachel sec, asta după ce studiase trei mii de pagini de istorie locală în primul ei drum cu ceva ani în urmă.

— Cum mai sunt muzeele în ziua de astăzi?

— Mari. Oh, luna aceasta e o expoziţie vastă de costume de înmormântare regionale. Un fel de expoziţie „o dată la un deceniu”.

Mai mult, Elspeth continuă gânditoare:

— Era o întreagă galerie care explica seria de cuceriri a Imperiului Estic împotriva inamicilor lor din sud, cuceriri care au dus la o înăbuşire a folosirii în mod independent a cornu-copiilor. Chestii fascinante.

— Nimic din ce apare pe mormintele comune presupun, făcu Rachel o observaţie.

— Nu, spuse Elspeth dând din cap. Nici ceva care să acopere golurile de pe hartă din Transilvania de Nord.

— Oh, încuviinţă Rachel. Încă nu s-au obişnuit să vorbească despre asta?

— Prelungirea vieţii, prelungirea amneziei. Durează mai mult să recunoşti o crimă când criminalii au rol activ în guvern, spuse Elspeth golindu-şi paharul şi apoi privind în altă parte. De ce erai acolo? murmură ea.

— Comisia crimelor de război. Mi-ar plăcea să nu vorbim despre asta, mulţumesc, spuse Rachel şi îşi termină paharul. Ar fi bine să mă întorc la ambasadă şi să mă apuc de pregătiri.

Observă expresia lui Elspeth.

— Îmi pare rău, dar trebuie să fac asta cât mai curând. O să dureze ceva timp să pun totul la cale. Cred că o să sar peste muzee.

Pentru un moment se simţi chinuitor de bătrână: simţi fiecare minut din vârsta ei, o durată de timp pe care nicio fiinţă umană nu ar putea s-o îndure fără să înveţe s-o ignore din timp în timp. Făcuse un obicei din a-şi reinventa viaţa odată la treizeci de ani, forţându-se să adopte noi obiceiuri, atitudini şi prieteni, dar chiar şi aşa, un sâmbure comun de identitate rămânea; o scânteie de furie împotriva genului de oameni care puteau să facă ce s-a întâmplat în Transilvania de Nord, cu mai puţin de un secol înainte. Una din ciudăţeniile noi ale lui Rachel era faptul că recent descoperise că muzeele o fac să se simtă rău, în mod fizic, cu descrierile de orori şi atrocităţi deghizate ca istorie – în special când erau orori şi atrocităţi pe care le trăise. Sau mai rău, eschivările şi refuzurile lor superficiale de a accepta adevărul.

— Aş putea – Elspeth dădu din cap. E mai mult în spatele tău decât laşi să se vadă.

Rachel îi zâmbi amar.

— Mulţumesc foarte mult. Îşi trase nasul. Ziceam că munca mea constă în îndepărtarea bombelor. Dar poate ar fi fost mai precis să fi spus că mă ocup de abolirea istoriei.

— Abolirea istoriei? Ambasadoarea se încruntă. Asta sună categoric revizionist.

— Mă refeream la abolirea evenimentelor pentru care au construit clădiri ca Muzeul Imperial al Păcii pentru a ne aminti de ele. Se uită la Elspeth.

— Decizia ta?

Ambasadoarea Morrow se uită la ea prin ochii pe jumătate strânşi.

— Cred că ambiţia ta e de lăudat, spuse încet. Şi mi-ar plăcea să aud de experienţele tale cândva.

Dar nu acum. Nu vreau să îmi pierd prânzul, interpretă Rachel.

— Între timp, de ce nu lucrezi cu Willem să aranjaţi o întâlnire în interesul amândurora?

— Voi face asta, afirmă Rachel dând din cap. Ai grijă de tine.

— Voi avea, spuse Morrow stând în picioare şi ţinându-şi mâinile întinse pentru a-şi îmbrăca haina. Şi tu, spuse impulsiv. Apoi gărzile de corp şi secretara o însoţiră, cea din urmă privind înapoi la Rachel cu neîncredere. Dispărură în mulţime, iar primul fel de mâncare al lui Rachel sosi. Rachel mâncă încet, cu gândul în altă parte. *Mă întreb ce va crede Martin?*

*****

— Nu vorbeşti serios!

Rareori îl văzuse aşa neliniştit, şi niciodată de ceva ce îi spusese ea:

— De ce? Ce te face să crezi că glumesc?

— Eu – se învârtea de acolo-colo, iar ăsta era mereu un semn rău. Eu nu – *Ah... un semn de realism.* Pur şi simplu nu îmi place, cu doze mari de *nu* şi *place.*

Se întoarse cu faţa spre ea şi cu spatele la ecranul de pe peretele platformei de promenadă: cu un orizont aproape plat al planetei din spatele lui, părea ca păşeşte pe atmosferă.

— Te rog, Rachel. Te rog spune-mi că nu e aşa de rău pe cum sună.

Ea respiră adânc.

— Martin, dacă voiam să mă sinucid, crezi că o făceam aşa indirect?

— Nu, dar cred că simţul tău de responsabilitate – el îşi dădu seama de direcţia în care bătea aproape cu puţin înaintea ei, şi

se eschivă la timp să evite abisul – te face să lucrezi în anumite constrângeri operaţionale de care nu ai nevoie să fii legată.

Se opri şi luă o gură mare de aer.

— Pfui. Nu vreau să îţi ţin o predică. E specialitatea ta, şi aşa mai departe.

Apoi se uită la ea cu îngrijorare în ochi, iar ea începu să simtă cum se topeşte.

— Dar eşti convinsă că vei fi în siguranţă?

— Nu începe să îmi citezi ultimele cuvinte ale lui William Palmer, replică ea. Evident, nu sunt sigură că nu va fi primejdios. Îşi încrucișă braţele ca un gest defensiv. E sigur atât de mult cât voi face eu să fie sigur, şi fără dubii e mai sigur decât să las un nebun să scrie certificatul de deces pentru 800 de milioane de oameni inocenţi. Dar nu e sigur-sigur. Acum, dacă ai terminat cu încercarea de a mă dădăci, mă vei asculta când îţi voi spune despre arborele pericolului şi îmi vei spune dacă vezi ceva ce toţi ceilalţi au trecut cu vederea?

— Arborele pericolului – Martin aproape îşi pierdu cumpătul încercând să ţină minte tema discuţiei. Rachel?!

— La dracu!

Se uită la el cu o afecţiune pierdută şi exasperare. Doi ani de căsnicie cu el nu i-au obturat pe cei de dinainte, dar îşi luase viaţa în mâini înainte de Martin

— Care era aproape de şaptezeci de ani, în ciuda faptului că arăta puţin peste un sfert de veac – fusese chiar o licărire în ochii mamei lui. Uneori se simţea ca un hoţ de cămin. El încă nu avea acea stare de detaşare care vine în urma morţii unui copil de o bătrâneţe care putea fi evitată, îmbrăţişând fie raţiunea unor convingeri religioase, fie pur şi simplu vechiul plictis de viaţă. Poate nu va avea niciodată acea stare, iar ea nu îl iubea mai puţin pentru asta, dar uneori făcea un pic dificilă viaţa cu el.

— Chiar crezi că aş face ceva pripit încât să mă coste toate astea?

Făcu doi paşi în faţă şi îşi îngropă bărbia în pieptul lui, iar braţele lui se înfăşurară automat în jurul ei.

— *Ştiu* că ai face, Rachel. Ştiu despre campaniile tale vizionare de a repara întregi planete. Îţi aminteşti?

Ea îi şopti în ureche:

— Numai pentru că şi tu ai face la fel.

— Da, dar eu o făceam pentru banii de la sfârşit. Şi pentru cel mai bun motiv.

Cel mai apropiat lucru de o zeitate pe care acest univers nebun o putea asigura, l-a sunat într-o zi şi l-a întrebat ce preţ ar cere pentru a sabota maşini ale timpului înainte ca lunaticii care le-au construit să le poată da drumul şi să distrugă coerenţa istoriei de până atunci, inclusiv lanţul de evenimente care a dus la creaţia zeului din discuţie.

— Tinzi să faci asta atunci când eşti prea entuziastă.

— Nu, tind să o fac când devin prea nervoasă, replică ea răţoindu-se la el. Nu îţi place când sunt nervoasă.

— Nu, nu, îmi place aşa cum eşti, icni el.

Ea începു să râdă: nu putu să se abţină. Un moment mai târziu, Martin se amuza şi el, sprijinindu-se pe umărul ei.

După ceva timp îşi reveniră amândoi.

— Nu voi lăsa niciun nebun destul de aproape de mine încât să mă omoare, Martin. Doar voi purta o mască şi voi sta în spatele camerei cu câteva tone de securitate ascunsă în faţa mea. Vreau să îi fac să creadă ca au o ţintă liberă, nu să le dau pe bune asta.

— Am văzut prea multe scheme super-elaborate ca asta dând greş. Ea îi dădu drumul, se dădu un pas în spate şi se uită la faţa lui. Asta mă face să mă simt ca o roată de rezervă. Nu – aruncând o privire peste umăr – că aş fi altceva aici.

— Păi, asta se întâmplă când te căsătoreşti înăuntrul corpului diplomatic. Se încruntă. Dar e un lucru pe care îl poţi face pentru mine. L-am întrebat pe George şi el spune că e în regulă. Nu e periculos.

— Nu e periculos? zise el privind cu coada ochiului. Asta ar fi o premieră pentru ceva ce ai elaborat tu.

— Taci din gură. Ascultă. George s-a gândit că ar fi o idee bună cât timp sunt în ambasada Moscovită, în mijlocul acestei scheme de momeală, ca tu să te duci să faci un tur cu ghid pe *Romanov* cât este ancorată. Angajatorul tău a construit bucăţi din ea, şi pot să aranjez o vizită la căpitan. Doar vreau să mergi acolo să vezi dacă miroşi ceva dubios. Putem să o facem o vizită oficială dacă vrei.

— Ultima dată când aţi vrut să mă duc să fac recunoaştere *neoficială,* amândoi am fost prinşi într-o croazieră de şase luni printr-o zonă de război, spuse el sec.

— Nu este cazul şi de data asta, zâmbi ea şi se întoarse.

Amintiri amestecate: lui Martin nu i-a plăcut experienţa foarte mult, şi la timpul acela nici ei, dar dacă nu s-ar fi întâmplat nu s-ar fi întâlnit şi nu s-ar fi căsătorit, şi clar nu ar fi fost împreună. A fost foarte uşor ca după acele evenimente să vadă partea bună a lucrurilor, aspecte înfricoşătoare ale unei experienţe fără cale de ieşire care s-au legat în altceva care evident era bun.

— Nu sunt sigură ce ar fi, dacă ar exista ceva de găsit. Probabil nimic, dar dacă poţi să stai cu căpitanul pe timpul unei întregi călătorii a pasagerilor, incluzând micile opriri şi să întrebi de diferite comportamente ciudate, ar fi bine. Adică, dacă e vreun pasager din clasa I care nu a apărut la cină pentru că vocile din capul lui i-au spus să stea în cabină şi să lustruiască armele…

— Am înţeles, oftă el. E o navă White Star, aşa-i?

— Da. De ce, e de bine sau de rău?

— Comercial, *foarte* comercial. Sper că o să aveţi ceva de oferit căpitanului, altfel nu va fi nerăbdător să piardă timpul cu cineva ca mine.

— E o ea, căpitanul Nazma Hussein. Şi nu o să „latre” prea tare. De ce crezi că George te-a pus pe ştatul de plată? Nu trebuie să ştie că eşti trecut ca un intern neplătit: doar apari acolo, fluturi paşaportul diplomatic în faţa ei şi te comporţi politicos, dar ferm. Dacă ţi se îndrugă baliverne, transmite-i lui George, rânji ea. E cam singura parte bună a slujbei.

— O să ai grijă de tine, aşa-i? Se uită la ea.

— Cu siguranţă.

— Foarte bine. Micşoră distanţa dintre ei, iar ea îl îmbrăţişă. Se aplecă puţin să îi sărute fruntea. Să sperăm că o să-i prinzi ca să putem merge acasă.

— Oh, sunt sigură că îi vom prinde. Îl strânse tare în braţe. Si nu îmi voi asuma niciun risc, Martin. Vreau să trăiesc destul de mult să văd copilul nostru născut.

***

Trei zile de pregătiri frenetice au trecut ca argintul viu care alunecă printr-o rigolă plouată, până:

— Acum patru ore? Primii pasageri trebuiau să ajungă la terminal când? Prea bine. Mulţumesc. O să fiu gata.

Rachel îşi închise telefonul si încercă să-şi controleze pulsul accelerat.

— A început, strigă ea prin uşa deschisă.

— Vino aici, vreau să mai facem o ultimă recapitulare, spune Tranh.

Rachel călcă peste covorul ţesut manual şi se opri în pragul uşii.

— Ce mod e ăsta de a vorbi cu un ambasador străin? întreabă ea, forţându-se să stea cu picioarele puţin depărtate, aşa cum făcea Elspeth.

Tranh aştepta în dormitorul ambasadoarei cu Gail şi cu Jane, care era îngrijorată, încă ocupat să pună pe picioare comunicaţiile cu biroul lui Morrow. Ca şi Rachel, Gail era îmbrăcată ca pentru o recepţie diplomatică: spre deosebire de Rachel însă, îşi purta faţa adevărată cu costumul negru şi rochia de seară a unui demnitar.

Tranh se uită intenţionat la ea.

— Părul, spuse el.

— Lasă-mă să mă uit eu. Gail se apropie de Rachel, ţinând o perie de parcă era un pistol. Nu, mie îmi pare în regulă. Hmm. Întinse mâna şi aranjă un smoc de păr. Cum se simte?

Rachel se încruntă puţin.

— Ca şi cum aş purta o mască de cauciuc, cum crezi că se simte?

— Atât cât poţi să o porţi confortabil. Nu alunecă deloc?

— Nu. Pompele membranoase par să fie în regulă.

Stratul machiajului era tratat cu pompe osmotice, în stare să absoarbă transpiraţia de dedesubt şi să o scoată prin pori cu aspect real.

— Altceva?

— Sunt bine. Rachel se întoarse puţin. Nu mă pot apleca foarte uşor. Mi-ar plăcea ca şi armura să transpire.

— Ţi se vede arma, spuse Tranh cu aer critic. Când laşi roba puţin mai deschisă – aşa-i mai bine. Rachel se aranjă puţin. Hmm. Mie mi se pare ok. Test de microfon.

Nu erau fire, ci un amalgam de comunicaţii militare inteligente care să facă legătura în sânul echipei de asalt.

— Testare, testare.

Tranh ridică o mână.

— Testul e ok. Tu mă poţi auzi?

Ea se dădu puţin înapoi, iar el mişcă un buton glisant pe panoul de comunicaţii.

— Aşa e mult mai bine, dădu din cap în semn afirmativ.

Prinsă într-o mască strâmtă pe piele, îmbrăcată cu hainele altcuiva peste armură şi încercând să ascundă un pistol, Rachel se simţea oricum altfel decât bine. Dar măcar Martin ieşise din peisaj pentru moment – aflat pe drum spre etrava planetară pentru a-şi băga nasul prin nava de linie andocată pe orbita geostaţionară.

— Gail, aminteşte-mi de ordinea evenimentelor.

— Ordinea, da. Îşi curăţă gâtul. E ora 17:30. Uşile se deschid, 18:00. Îl aşteptăm pe subministrul pentru Probleme Culturale Ivan Hasek, obişnuita delegaţie de ataşaţi culturali, ambasadori asistenţi, şaisprezece demnitari, dintre care şase locali, nerăbdători să rezolve cu procesele civile, trei de la Septagon, îngrijoraţi despre comoditatea trăsăturilor viitoarelor deficienţe în comerţul cu cei din Dresda şi şapte agenţi de export din partea câtorva firme Moscovite defuncte. O să fie colonelul Ghove de la Ministerul de Educaţie, profesorul doctor Frank de la Ministerul Iluminismului Intern, diva Rhona Geiss, care se pare că va cânta pentru noi, aproape un miliard de jurnalişti – patru, de fapt, prezenţi – şi câteva zeci de refugiaţi care trăiesc aici sau sunt în trecere şi au răspuns la invitaţie. Plus furnizori, vreo douăzeci şi cinci de muzicieni, opt dansatori, trei animatori, unsprezece ospătari, o mână de studenţi aflaţi într-o excursie de schimb cultural, o echipă de filmare care face un documentar despre ce se întâmplă cu naţiunile după ce planeta lor moare şi o potârniche într-un păr. Am verificat de două ori lista cu Pritkin şi cu ambasadoarea, şi ai câmp liber – nicio cunoştinţă de-a ta, după jurnalul tău de serviciu.

— Încântător, tresări Rachel. Horizon e la cinci ore depărtare. Ai vreo pastilă din ficat de şobolan?

Gail scoase o tabletă cu o expresie bombastică şi cu un rânjet pe faţă.

— Poftim una din partea mea.

— Îh. Rachel scoase prima pastilă, resemnându-se serii sobre care urma. Toaleta?

— Pe hol, uşa de sub scara principală, pe partea stângă. Cubiculele au toate microfon, evident.

— Gărzi?

— Două în faţă, două în spate şi două pe fiecare palier. Au fost anunţaţi. Parola este…

— Fantome. Am înţeles. Şi „câini” pentru un intrus.

— Exact. Tranh se ridică. Eşti mulţumită?

— Fericită la fel ca – Rachel se gândi pentru o clipă – oricine în locul meu. Cum rezistă Elspeth?

— Aş putea să o sun dacă vrei.

— Nu, nu cred. Rachel putea să vadă totul într-o clipită. Un ascunziş în partea opusă a oraşului, discret apelat de escorta poliţiei secrete a unui prinţ.

Ambasadoarea Morrow va încerca să se relaxeze cu George Cho ca şi companie, împreună cu subministrul Afacerilor Externe şi cu secretara lui, cum o chema.

Era o tensiune în creştere asupra corpului diplomatic al Pământului care se adăuga harababurii: Pământul era o a treia parte cu doar o vagă revendicare a implicării, mulţumită alegerii făcute de asasin asupra transportului. Singurul motiv pentru care fantomele din Dresda nu se ocupau de asta, era răspunsul verosimil de la corpurile diplomate Moscovite dacă ar fi scăpat jocul din mână. Ceasul care ticăia, tensiunea care creştea uşor în timp ce aşteptau apelul de la ambasadă. Anxietate: *Dacă au dreptate?* Şi incertitudine: *Dacă se înşeală?* Şi paranoia: *Dacă oamenii ăştia de pe Pământ sunt în spatele tuturor lucrurilor?* Era destul să îi supere stomacul lui Rachel, nu un mod plăcut de a începe o seară stresantă.

Se concentră pentru puţin timp la implanturile ei autonomice. Autorităţile din Dresda aveau un dinte împotriva augmentărilor personale şi a folosirii neregulate a materiei inteligente:

abilităţile lui Rachel de a-şi suprasolicita talamusul accelerându-şi reflexele, şi de a vedea în întuneric ar cădea ca un balon de plumb dacă ar fi ieşit la iveală. Dar nu vor ieşi, în afară de cazul în care cineva ar veni pe întuneric şi ar încerca să o omoare. Asta era un pic prea posibil, acum fiind în intervalul de optzeci de ore între sosirea *Romanov*-ului şi părăsirea docului orbital. Şi avea motiv să fie agitată. Cineva a reuşit să infiltreze trei rezidenţi diplomatici, unul dintre ei sub statusul de securitate maximă, să ducă la capăt trei asasinări şi să fugă nevătămat. Asta însemna multă inteligenţă sau ajutor din interior sau ambele. Iar dacă ajutorul din interior ar şti de substituţie…

— A sosit timpul, spuse Tranh. Primii invitaţi ar trebui să – se uită la buton – *ajung* chiar acum.

Se auzi un ciocănit discret la uşa principală.

— Verific eu, spuse Gail, mergând în acea direcţie.

Rachel se furişă în afara câmpului vizual, îndărătul uşii interioare, în timp ce Gail ţinu o conversaţie pe un ton şoptit.

— E Chrystoff, spuse ea, iar Rachel se relaxa uşor.

Bodyguardul lui Morrow era unul dintre puţinii de pe lista albă – dacă el era asasinul, pierdeau lupta înainte să înceapă.

— Bun, zise ea, întorcându-se înapoi în mijlocul camerei. Îl fixă pe bodyguard. Eşti mulţumit de cum arăt?

— Nu, fu răspunsul după o scurtă inspecţie. Dar eşti – nu e ceva natural. Părea încordat. Dar nu din cauza ta sunt îngrijorat.

— Aşa e, dădu ea din cap solemn. Trebuie să ajung jos să întâmpin lumea. Nu mă aştept ca asasinul nostru ipotetic să rişte martori, deci atât timp cât nu sunt în câmpul vizual din afară ar trebui să fim în regulă. Distracţia începe dacă unul dintre oaspeţii noştri iese pe afară sau dacă asasinul nostru nu respectă „scenariul”. Sunteţi gata?

Chrystoff îngheţă pentru un moment, apoi dădu uşor din cap în semn de afirmaţie.

— Să-i dăm drumul.

Timpul spectacolului

Cu nava andocată şi cu proviziile aflate pe drum, Steffi era supărător de ocupată. În afară de timpul petrecut în orele ei libere cu Miercuri – copila avea probleme şi nevoie de un umăr pe care să se descarce, dar era remarcabil de obositor să fii pe linia de tragere – ea le ţinea locul lui Max şi Evan, era trimisă după treburi între Punte şi Inginerie, în general evoluând ca locţiitor şi comisionar pentru echipa executivă, şi având grijă de magazine în timp ce superiorii ei se confruntau cu autorităţile portuare. Dacă lucrurile mergeau numai în direcţia asta, ar fi fost norocoasă să prindă puţin timp să iasă la suprafaţă – şi după trei săptămâni de muncă asiduă, avea nevoie destul de mare să iasă de pe navă. Dacă nu şi-ar fi luat partea ei de timp pe suprafaţă, Svengali ar avea numai cuvinte dure pentru ea; de asta era sigură. De aceea telefonul primit de la Elena, de la biroul financiar, veni ca o abatere neplăcută a atenţiei.

— Locotenent? Avem o situaţie aici. Sunt în tubul patru din partea de nord. Poţi veni aici cât mai repede?

Steffi se uită la cei doi ingineri auxiliari care agăţau cablurile de serviciu din exteriorul navei – cel care se ocupa de energie, încercând să dezmembreze generatorul numărul doi, şi cripto, care să golească mesageria spam.

— Pot să îţi acord cinci minute. Doar atât. Am plecat. Care e situaţia?

— Nu pot să-ţi spun până nu ajungi aici.

— Cum adică nu poţi? Steffi deja se mişca spre cea mai apropiată capsulă-lift. *Trebuie să decuplez cablul, apoi să mă asigur că doctorul Lewis îşi primeşte transportul pentru noua unitate de chirurgie.*

— E foarte neregulat. Elena sună foarte defensiv. Am o suprasarcină B-5.

— Ok, am plecat, zise Steffi. Răsuci inelele pentru o setare diferită, şi spuse liftului să o ducă la staţia terminus. Max? Steffi aici. Am o problemă. Ştii ceva de o suprasarcină B-5 care urmează?

Max părea distras.

— B-5? Nu, nu am auzit nimic. Poţi să încerci să scazi câmpul de intensitate. Dacă îţi este peste mână, mă contactezi din nou. Îi ţin locul lui Chi în momentul ăsta, deci sunt cam ocupat.

— Uhh, bine. Steffi dădu din cap. B-5, asta nu e o excepţie *diplomatică*?

— Diplomaţie, vamă, poliţie, nu contează. Dacă au un mandat pentru un pasager, este la biroul casierului. Dacă are de a face cu o operaţiune de îmbarcare, să mă contactezi.

— Prea bine. Terminat.

Liftul încetini, apoi îşi deschise uşile spre docarea tubului patru al pasagerilor. La acest nivel al tubului – un cilindru presurizat cu diametrul unui container subsonic de gunoi – era un coridor lat care se ridica din cealaltă parte a holului, unde se găsea staţia de procesare a sosirilor. La capătul navei diferite uşi de închidere şi lifturi de mare capacitate închideau celălalt capăt al coridorului. Tocmai atunci, un mic grup de pasageri îşi târau picioarele pe drumul lor spre port. Elena şi un membru al echipajului de la biroul casierului aşteptau la barieră cu un pasager – nu, el era de cealaltă parte, nu-i aşa?

— Salutare Elena. Domnule. Zâmbi profesional. Cum pot să vă ajut? Îl măsură din cap până în picioare foarte repede: păr închis, greu de descris, părea tânăr, dar cu o încredere care vine odată cu vârsta, purta sandale, kilt de utilităţi şi o bluză într-un stil care era la modă acasă. Apoi ridică o cărţulie. Cu o copertă albă.

— Mă numesc Martin Springfield, spuse el sfios, şi sunt ataşat diplomatic la misiunea Naţiunilor Unite în desfăşurare acum în Sarajevo. Zâmbi la fel de sfios. *Nicky* nu arăta aşa ultima dată când am fost la bord, aş putea spune.

— *Nicky*? Scuze? Elena încercă să îi intersecteze privirea, dar prea târziu.

— Aşa o numeam noi când era la noi în echipă. Cred că era acum opt sau nouă ani, spuse Springfield dând din cap de parcă îşi confirma spusele. Îmi pare rău că trebuie să fac asta cu voi, dar sunt aici pentru că ambasadorul Cho are nevoie urgentă de răspunsuri la ceva întrebări. E vreun loc mai retras unde putem vorbi?

— Retras – ochii lui Steffi aproape că se încrucişaseră încercând să concilieze un instinct conflictual. *Ia-mi civilul ăsta plictisitor din faţă ca să pot să mă întorc la muncă; şi la naiba, treburi guvernamentale. Ce trebuie să fac acum?* Hm, da, presupun că da. Îi trimise o privire de avertizare Elenei, care arăta neajutorată. Dacă sunteţi bun să mergeţi după mine. Pot să arunc o privire la asta, domnule?

— E original, îndrăzni Elena să spună. Carte albă. E cine spune că e. Deja am verificat.

— Sunt sigură că aşa ai făcut, altfel nu te-ai fi obosit să mă chemi. Se uită la Martin. Urmaţi-mă.

Ca şi cum totul nu era deja destul de complicat, când s-a întors văzu o mică grămadă de oameni care venea în jos pe tub – vreo doi animatori ai echipajului, un afacerist sau doi, o mână de pasageri la clasa a treia care păreau foarte obosiţi şi Miercuri. Miercuri o observă în acelaşi timp şi nu putu să o lase în pace.

— Uh, locotenent Grace? Eşti ocupată? Doar voiam să spun ca îmi pare rău pentru ziua de ieri.

— Este în regulă, spune Steffi obosită, gândindu-se cum o să scape de conversaţie. Tu eşti ok? Văd că te duci la sol – ai vreun gând anume? Te duci pentru panoramă?

Miercuri se lumină la faţă puţin.

— Da, mă duc să văd panorama. Apoi se dezmetici brusc. E o ceremonie memorială mâine la ambasadă. În capitală. Toată lumea de pe Moscova care e în sistem e invitată. Am primit de dimineaţă în căsuţa poştală. M-am gândit să mă duc. Au trecut cinci ani, timp imperial.

— Păi, du-te, zise Steffi grăbită. Dacă ai nevoie să vorbim când te întorci pe navă, nu ezita să mă suni – sunt puţin plouată acum.

Spre uşurarea ei, Miercuri dădu din cap apoi se grăbi să ajungă din urmă grămada de vizitatori diurni. *Oare de ce m-am băgat în asta?* se gândi ea. După colapsul ăla devastator din prima noapte, a stat de vorbă câteva ore cu Miercuri în timp ce îşi descărca mâhnirea. A lăsat-o pe Steffi cu dorinţa de a sugruma pe cineva, începând cu cine a ucis familia copilei, urmat de copilă însăşi când şi-a dat seama ce devoratoare de

timp poate fi. Dar a completat un raport cu intendenţii, s-a detaşat, apoi când s-a dus a doua zi să o verifice, Miercuri părea să fie în regulă. Petrecea foarte mult timp cu trolul din B312. Erau foarte optimişti şi energici pentru vârsta lor. Era foarte elastică şi ea, pe când părinţii ei se despărţeau; dar nu îşi aducea amintea cum a căzut pe umărul unui străin şi cum şi-a vărsat tot sufletul, sau cum încerca să işte o ceartă după masă. *Răsfăţată ca mai toţi copiii bogaţi,* se gândi ea. Miercuri probabil nu a avut niciun lucru după care să fie îngrijorată în toată viaţa ei.

Steffi ajunsese la liftul personalului şi realiză ca omul de la ambasadă e încă cu ea. *Ce e ăsta, omul lipici?* se miră ea.

— Putem să găsim un colţ în garnitura executivă de planificare, sau poate o cameră de conferinţe. Iar dacă e ok, aş putea să mă duc sa verific câteva din treburile pe care le aveam de făcut. *Să te facem să nu mai fii ca scaiul, huh?*

— Dacă faci toate astea personal o să merg cu tine şi voi sta deoparte atunci când te vei ocupa de ele.

Springfield se aplecă spre lift. Părea ori obosit ori îngrijorat – ori amândouă.

— Mă tem că voi avea destulă treabă cu dumneavoastră. Ambasadorul Cho m-a trimis să cercetez pe aici pentru că sunt persoana cea mai apropiată de un specialist naval pe care o are la dispoziţie. Avem din păcate o problemă de genul „acul în căpiţa de fân”,. Şi avem motive să credem că unul sau mai mulţi dintre pasagerii de lungă durată a folosit nava ca un vehicul infracţional în ultimele câteva porturi.

Liftul a început să încetinească pe măsură ce se apropia de nişa generatorului.

— Vorbim despre contrabandă, domnule? Sau piraterie sau deturnare? Pentru că în caz contrar nu văd ce legătură are cu White Star. A fost un voiaj incredibil de liniştit până acum.

Uşa se deschise scârţâind şi Steffi păşi afară. Yuri stătea lipit de perete, lângă panoul mare si gri de întrerupătoare.

— Totul e pregătit, doamnă. V-ar plăcea un tur?

Steffi aprobă dând din cap. Îi luă doar un minut să realizeze că Yuri şi Jill, care erau grăbiţi, fiind nevoie de ei în altă parte, făcuseră o treabă foarte bună.

— În regulă, să testăm, dă-i drumul şi apoi debranşeaz-o.

Aşteptă ca Yuri să informeze camera motoarelor şi verifică lista cu atribuţii înainte să se încurce în circuit.

Panoul de forma unui cabinet murmură zgomotos în vreme ce intra sub sarcina de aproape cincizeci de megawaţi de electricitate care intra în el prin cabluri superconductoare puţin mai subţiri decât degetul mare al lui Steffi.

— Ok, aici e rândul meu. Se delogă de pe dispozitivul lui Yuri apoi sigilă cabinetul. Hai să mergem să găsim o cameră de conferinţe, îi spuse lui Martin. Dacă mai ai nevoie să verifici arhivele noastre…?

— Nu cred că se pune problema dacă simt nevoia sau nu, din păcate, spuse încet, apoi aşteptă ca uşile liftului să se închidă. Nu mă aştept să aveţi probleme cu zborul, mai degrabă persoana pe care o căutăm o să creeze probleme la sol.

— Probleme? Ce fel de probleme?

Springfield se întunecă la faţă.

— Nu îţi pot spune. Dar e destul de grav să primeşti o întreagă delegaţie diplomatică aici ca să acopere crăpăturile din securitate. Dacă vrei confirmare, ia legătura cu Victoria McEllwaine de la partea Judiciară a White Starului şi întreab-o ce trebuie făcut. Până una alta, trebuie să trec prin întreaga programare a manifestului pasagerilor de la începutul croazierei. Şi tot personalul temporar, dacă stau să mă gândesc

— Oricine este aici pentru mai puţin de şase luni. S-ar putea să am nevoie şi de acces la cabinele de dormit. Dacă nu îmi poţi autoriza o percheziţie, te-aş ruga să mă duci la cineva care poate. Într-un final, aş dori să fac o inspecţie a spaţiilor de inginerie şi depozitare spre anumite destinaţii de la bord, orice articol mic sau mediu care ar fi putut fi adus aici de pasageri, adus poate de pe Pământ, Turku, Lumea lui Eiger.

— Asta este tot? întrebă Steffi neîncrezătoare. Conturase destulă treabă încât să ţină pe cineva ocupat pentru o săptămână. Cu agitaţia pasagerilor atingând pragul de patruzeci de procente per destinaţie, trecuseră prin şase sau şapte mii de îmbarcări, fără să menţioneze personalul de mentenanţă: ei urcaseră la bord o întreagă orchestră, de la Rosencrantz la

Eiger, lăsând la o parte ceilalţi performeri neregulaţi pe care departamentul de divertisment îi tot angaja şi concedia.

— Ar fi bine să vă aranjez cât mai curând cu putinţă. Dacă nu vă supărați, am să vă duc sus la biroul meu central, trebuie să ies din serviciu peste două ore cu permisie pentru uscat mâine.

— Pai, nu vă voi reţine, dar să trecem la treabă. Eu trebuie să trimit un raport înapoi în douăzeci şi patru de ore. Cu rezultate. Apoi s-ar putea să vă contactez să mă ajutaţi să arestez pe cineva.

Între timp, Frank se afla la sol şi era frustrat.

— Îmi poţi explica de ce nu pot să mă vadă? Am programat această întrevedere acum patruzeci si trei de zile. A fost aprobată prin consulatul de la Tokyo. Este vreun fel de problemă?

— Problemă. Omul de pe ecranul mic îşi drese vocea. Aţi putea spune asta. Se uită în ochii lui Frank, îmi pare rău, dar suntem în mijlocul unei pregătiri de personal, iar ministrul Baxter nu este disponibil. În plus, toate angajamentele ambasadei au fost contramandate sau anulate şi nu pot să găsesc nicio menţiune a dumneavoastră în jurnalul nostru. Aţi dori să faceţi o reprogramare pentru undeva pe săptămâna viitoare?

— Nava mea pleacă poimâine, spuse el cât de calm putu. Deci săptămâna viitoare iese din discuţie. Se poate ca ministrul Baxter să fie disponibil pentru un interviu telefonic în schimb? Dacă este vorba de securitate, nu am nevoie de contact personal.

— Să verific. Ecranul rămase gol pentru un moment, apoi: îmi pare rău, domnule, dar ministrul Baxter nu este disponibil până joia viitoare. Pot să vă ajut să faceţi ceva aranjamente alternative? De exemplu, prin canal de mare distanţă?

— Va trebui să îmi verific bugetul, recunoscu Frank. Am o limitare de bandă. Pot să revin cu problema aceasta? V-ar supăra dacă aţi mai verifica încă o dată dacă nu cumva sunt pe listă pe undeva? Dacă ministrul e ocupat, ar fi posibil să aranjez o conversaţie cu ambasadoarea Morrow în schimb?

— Îmi pare rău, dar şi ambasadoarea este ocupată. După cum v-am spus domnule, asta este cam cea mai proastă săptămână

care o puteaţi alege pentru un interviu. Dacă îmi spuneţi problemele dumneavoastră, o să văd ce pot face, dar nu vă promit nimic.

Frank îşi puse deoparte telefonul pentru moment şi se îndreptă de spate. În momente ca astea, simţea că parcă mergea legat la ochi pe un coridor alunecos pe care fuseseră împrăştiate coji de banane de către un bufon cosmic. *De ce acum? De ce a trebuit să piardă drăcia tocmai acum, din toate momentele posibile?* Un citat de la Baxter, chiar şi de la Morrow, recunoscând că colegii lor erau hărţuiţi, asta ar fi fost exploziv. Numai că ei nu se jucau. Toată chestia mirosea a fi o închidere discretă de siguranţă: interviuri programate anulate, apariţiile publice ţinute numai în zone foarte atent controlate, duhoarea blândă a negării planând peste cadavrele putrezite ale afacerilor, ca de obicei. Exact ca una dintre seratele mamei, pe când încercată intre din nou în cercul fermecat al călătorilor politici, care apoi a renunţat după prima înfrângere electorală.

Aerul era încă răcoros şi puţin umed în parc, dar băncile încălzite erau destul de uscate ca să poţi lucra pe ele. Frank îşi desfăcu biroul mobil şi se ridică în picioare. Plopii înfloreau, iar el se băgă uşor sub un tavan de mâţişori care se bălăngăneau în briza dimineţii. Drumul se unea cu altele două, la unul dintre memorialele de bronz care erau zdrobitor de comun aşezate. Frank se opri un moment să le scaneze cu ochelarii lui, capturând momentul pentru totdeauna. Cu aproape o sută de ani mai devreme, în exact acest loc, un batalion inamic a ţinut piept forţelor Cucerim-Tot. Sufletele lor, mari şi războinice, s-au dus in Walhalla: cei victorioşi ridicând monumentele nu din mărinimie, ci cu scopul mai subtil de a-şi amplifica actul de curaj. *Nimeni nu vrea să se fălească cu faptul că au masacrat o grămadă de recruţi înfometaţi, terifiați şi prost înarmaţi,* îşi aduse aminte Frank, ca pentru sine. *E mai uşor să fii erou când inamicii tăi dispăruţi erau giganţi.* Asta era ceva de adus în discuţie dacă va ajunge vreodată destul de aproape să o intervieveze pe onorabila Elspeth Morrow.

— Şi cum vă simţiţi când daţi o sentinţă la moarte pentru 140 de milioane de copii, 90 de milioane de persoane cu handicap şi

600 de milioane de oameni obişnuiţi, care doreau să-şi vadă de propriile lor treburi şi să nu ştie unde sunteţi?

Mai departe pe traseu, Frank trecu pe lângă un robot grădinar. Judecând după miros, aduna şi punea la fermentat ori melci ori fecale rămase de la cetăţenii care îşi plimbau câinii la răsărit. Copacii erau mai depărtaţi, iar băncile din parc se aflau între ei şi câmpurile care se întindeau dincolo de copaci. Fiecare bancă avea o plăcuţă din aliaj, aproape cenuşie din cauza vechimii, care spunea: *în memoria soldatului Ivar Vincik de la părinţii lui* sau *Plecat pentru totdeauna dar niciodată uitat, Sergent de Artilerie Georg Legat.* Parcul îşi purta istoria la fel de mândru ca un rând de medalii: de la monumentele memoriale pentru cei căzuţi, până la camera mortuară construită din cranii si femururi rămase de la batalionul inamic şi folosite de paznici şi îngrijitori pentru depozitarea maşinilor de tuns iarba.

Copacii s-au terminat, iar traseul începea să coboare către pasajul de beton care se ascundea sub drumul care despărţea parcul de centrul oraşului. Dacă mai puteai să-l numeşti centru de oraş în zilele astea. La început a fost un mic sat rural. Apoi a fost o luptă. Apoi a fost încă un sat care s-a dezvoltat într-un oraş înainte ca următoarea bătălie să îl aplatizeze. Apoi oraşul a fost reconstruit şi transformat într-un municipiu care a fost bombardat greu de tot şi iar reconstruit. Apoi centrul comercial pe care Ate Vondrak l-a transformat într-o megastructură ecologică care a absorbit Vondrak, toate turnurile din beton şi acoperişurile din ţiglă sticloasă strălucitoare, o clădire de mare întindere şi altitudine joasă, întinsă peste peisaj ca un uriaş dormind. Locul a fost extrem de afectat de istorie, monumentele memoriale marcând cele mai poluate locuri.

Era o zi foarte liniştită, dar tot mai era puţin trafic şi câţiva oameni la nivelul solului, chiar şi aşa devreme; un cuplu ieşit dis-de-dimineaţă la alergat, trei copii pe plăci de mers, o femeie bătrână cu un rucsac imens, cizme jerpelite, şi o privire şireată aplecată pe ecranul arhaic al unei hărţi. Un convoi de dubiţe de transport local uruiau pe lângă drum, cuibărindu-se în spatele unui tractor de tras, lung ca un şir de răţuşte. Un pescăruş, surprinzător de departe de apă, zbura în cerc pe deasupra, ţipând şi revendicându-şi teritoriul.

— Când e următorul tren spre Potrobar? întrebă el tare.
— Ai douăzeci şi nouă de minute. Opţiuni: Rezervă un loc. Afişează ruta către gară. Rescanează…
— Rezervarea şi ruta, te rog.
Reţeaua geocalculată omniprezentă de acolo era rudimentară în comparaţie cu variatele servicii de pe Pământ, dar îşi făcea treaba, şi o făcea fără să insereze reclame animate, fapt care era o binecuvântare. Un traseu de lumină pâlpâia exact în faţa lui, intensificând printr-o clipocire rapidă una dintre intrările arco-logice. Frank urmări traseul printre bolovani, trecu de gâfâitul făcut de stolul de uni-ciclişti şi de o fântână care conţinea un Eros diuretico-năpăstuit.
Gara era la nivelul şase, un atrium sticlos cu uşi glisante pe o parte pentru a oferi acces la compartimentele pasagerilor. Frank era turtit într-un scaun, lovind tastatura într-o manieră întâmplătoare (să încerci să prinzi atmosfera unei gări din crom şi beton e ca şi cum ai încerca să îndeși jăraticul înapoi în copac, se gândi el abătut) când telefonul sună pentru atenţie.
— Da? întrebă el, mulţumindu-se numai cu legătura audio – mult prea uşor pentru ca cineva să-i fure camera în locul ăsta aglomerat.
— Frank? Sunt eu. Am ajuns. Tu unde eşti?
— Eşti – Ochii săi se încrucişară cu efortul mental neaşteptat de a-şi da seama cine era, apoi apăsă pe locaţia geografică a apelantului. Eh, ce vrei, Miercuri?
— Uhh, tocmai ce am coborât de pe navă, dar mă întrebam dacă eşti ocupat în seara asta. A ieşit cam pripit din gura ei. Vezi tu, e un fel de recepţie cu vin şi brânzeturi şi am fost invitată şi pot să aduc un invitat iar eu nu am mai fost la genul ăsta de chestii până acum, dar am fost sfătuită să mă duc.
Frank încercă să nu ofteze.
— Tocmai am ratat un interviu. Dacă nu pot să umplu timpul gol, s-ar putea să fiu liber, dar probabil că nu. Ce fel de eveniment e mai exact?
— E un fel de a cincea aniversare, un fel de reuniune pentru orice cetăţean de pe Moscova care se află pe Dresda. La ambasadă, ştii tu. Păi, uhh, prietenii mei au spus că s-ar putea să fii interesat.

Frank stătea pironit drept, observând şi nu prea că ceilalţi navetişti de pe platformă au început să se mişte spre uşi.

— Stai, asta e excelent! spuse el foarte emoţionat. Speram să iau puţin din culoarea locală. Poate reuşesc câteva interviuri cu oameni obişnuiţi. Când ziceai că este?

Uşile s-au deschis pe măsură ce unii debarcau, alţii le luau locul.

— Consulatul Moscovit din Sarajevo. În seara asta la…

Frank porni. Platforma se golea repede şi trenul aştepta.

— Whoa. Îmi trimiţi un mail? Trebuie să prind un tren. Salutare.

Închise telefonul repede şi alergă spre uşi, intrând înăuntru exact când alarma de îmbarcare porni.

— Potrobar? bolborosi mai mult pentru el, uitându-se în jur să găsească un loc liber. Protobar? De ce dracu mă duc acolo? Oftă şi se forţă să stea jos în timp ce se auzi o armonie muzicală, iar trenul se ridică de pe şine şi alunecă spre intrarea în tub. Când e următorul tren de la Protobar la Sarajevo? întrebă el tânguitor.

<u>Montarea bombei</u>

Ţâr Ţâr.

— Hei, ce ţi-a luat atât de mult? Aştept de ore întregi. O să întârzii.

— Nu o să întârzii. O să fie încă o capsulă în mai puţin de jumătate de oră, Miercuri. Ai primit mesajul despre recepţie?

— Da. Miercuri oftă teatral. Sunt pe drum. Poţi să îmi spui despre ce e vorba?

O pauză de moment.

— La momentul potrivit.

Miercuri dădu din cap.

— Cu alte cuvinte, nu. Se aplecă şi îşi legă cizmele. Arătau foarte bine cu pantalonii șalvari cu şiret pe care îi cumpărase pentru cină şi nu îi purtase niciodată. Şi care e sensul ca eu să mă duc acolo?

— O să fie ceva probleme, spuse Herman, vocea lui părând monotonă şi distantă. Conspiratori care asasinează diplomaţi Moscoviţi.

— Ce?

— Te rog nu mă întrerupe. Crezi că erai singura ţintă?

— Dar, dar…!

— Cancelariile a o sută de lumi o să fie zdruncinate de expunerea acestei conspiraţii, Miercuri. *Dacă* şi vectorul primar de normalizare a statului intră în colaps – scuză-mă. Dacă efectul pe care pariez contra mea ajunge să aibă loc. Îmi cer iertare, limbile umane nu sunt excelente pentru a descrie paradoxuri temporale.

— Va trebui să încerci mai tare dacă vrei să mă impresionezi. Eu sunt doar o petrecăreaţă.

— Chiar şi aşa – o mică pauză – participă. Trei ambasadori au fost ucişi. Moartea lor coincide cu sosirea acestei nave pe orbita oricărei planete pe care erau. Pe planeta asta este un ambasador şi un oficial guvernamental. Motivul pentru care te-am adus aici este triplu. În primul rând, sunt interesat să ştiu cine omoară aceşti diplomaţi şi de ce, pentru că eu cred că va

răspunde la o întrebare foarte importantă – cine a distrus Moscova.

Încă o pauză scurtă.

— Uitându-ne înapoi pe lanţul evenimentelor acestei situaţii, cred că am trimis un mesaj către vectorul meu anterior de stare – activând în numele meu ca un oracol din oficiu şi o zeitate în conul de lumină – să te pot antrena de la o vârstă fragedă. Implicarea ta era implicită în desfăşurarea acestei situaţii, deşi nu înţeleg în totalitate de ce, cred că motivul pentru care banda de asasini a încercat să te omoare are legătură. Informaţia peste care ai dat pe Old Newfie era mai importantă decât mi-am imaginat atunci. Din păcate, dacă nu pot să aranjez un transport pentru tine, s-ar putea să nu fie aşa uşor de recuperat.

— Vrei să mă duci înapoi acasă? ieşi din gura ei ca un scârţâit. Miercuri se ridică în grabă. Nu ai spus nimic despre asta. Nu e periculos? Cum o să ajungem acolo?

— Acesta este al doilea motiv. Herman continuă inevitabil. Al treilea motiv este că: eu fac parte din serviciul distribuit de informaţii, legat prin canale cauzale. Sunt foarte dependent de coerenţa statală care poate fi distribuită doar înăuntrul conului de lumină, de câte ori nava pe care o am în atenţie face un tranzit super-luminic, eu pierd contactul. Tu eşti butonul meu de resetare şi în acelaşi timp punctul orb în zona de acţiune. Dacă eu voi fi inaccesibil când vor avea loc evenimente critice, tu eşti suficient de inteligentă şi inventivă, şi dacă vei poseda informaţiile necesare, vei putea acţiona ca reprezentantul meu pe navă. Acum, eşti gata?

— Gata pentru…? Miercuri luă o gură mare de aer. Pentru ce anume trebuie să fiu gata? întrebă ea cu o voce tremurândă şi puţin îngrijorată. O să fie periculos? Îşi puse jacheta pe ea (pe care o transformase într-o haină arătoasă, lungă până la glezne, dar nefolositoare împotriva elementelor).

— Da.

— Oh, ce drăguţ. Lui Miercuri i se alungi faţa. Mai e ceva ce trebuie să știu?

— Da, ar trebui să fii conştientă de câteva lucruri, în primul rând, mai e încă un agent uman implicat în situaţia asta. Numele lui este Martin Springfield. Poţi să ai încredere totală în

el dacă îl întâlneşti. El acţionează ca legătura mea neoficială cu încă un element diplomatic care investighează situaţia. Mai mult sau mai puţin în aceeași tabără. În al doilea rând, îţi sunt dator o scuză.

— O…? Miercuri rămase înmărmurită. Asta ce vrea să însemne? întrebă ea, suspicioasă.

— Am eşuat în prevenirea distrugerii lumii tale. Sunt îngrijorat, Miercuri. Prevenirea incidentelor ca acesta este scopul existenţei mele – sau cel puţin a acestei părţi componente. Un eşec în a face asta înseamnă un eşec în mecanismele mele de avertizare. Un eşec al inteligenţei din partea mea sugerează că entităţile responsabile pentru distrugerea Moscovei sunt mult mai puternice decât am realizat anterior. Sau există agenţii cu genul ăsta de entităţi.

Miercuri se sprijini de perete.

— *Poftim*? Dar tu eşti Eschaton!

— Nu chiar. E adevărat că sunt o componentă a ansamblului inteligent cunoscut sub numele de Eschaton. Vocea lui Herman se aplatiză ca să sublinieze faptul că orice culoare în tonul lui era simplu un truc de modulare. Eschaton-ul păstrează cauzalitatea globală într-un tărâm cu o rază de aproape o mie de parseci. Face asta prin recursivitatea transmiterii informaţiei înapoi în timp către el însuşi, şi este folosit pentru a edita anomaliile noastre temporale. Genul ăsta de paradoxuri temporale sunt un efect inevitabil al permisiunii călătoriilor superluminice sau a operării inteligente a unui mecanism temporal. Eu primesc ordine din timpuri foarte vechi şi le execut ştiind că făcând asta asigur faptul că vectorul de stare o să existe destul de mult încât să trimită acele ordine. Dacă nu primesc astfel de ordine înseamnă că evenimentele nu sunt observate de către mine. Sau de viitorul meu vector. Această situaţie poate avea loc dacă Eschaton-ul este întrerupt sau editat în afara viitorul de acum. Îţi spun, Miercuri, că ar fi *trebuit* să previn distrugerea Moscovei. În eşuarea mea de a face asta, se ridică întrebări despre supravieţuirea mea.

— La dracu! Adică vrei să zici că…

— Se pare că se desfăşoară un joc complex împotriva mea, executat de cineva care îmi este necunoscut mie. Îmi revizuiesc

estimarea precedentă cum că pericolul vine de la ReMasterizaţi. Dorinţa lor de a mă distruge este bine cunoscută, ca şi capabilitatea lor, iar contramăsurile au fost puse la punct de ceva vreme. Dar ameninţarea asta vine de pe un plan superior. Posibilitatea existenţei unei inteligenţe asemănătoare Eschaton-ului în viitorul acestui con de lumină trebuie luată în considerare. Este posibil ca o facţiune ReMasterizaţi să fie manipulată de o asemenea entitate. Abilitatea mea de a proiecta în viitor este pusă acum sub semnul întrebării. Module logice care întrebuinţează motive şi probabilităţi neo-Bayesiene sugerează că atunci când te vei întoarce pe navă vor trimite o echipă de agenţi după tine, dar asta este o presupunere în totalitate speculativă. Trebuie să ai grijă tot timpul. Treaba ta este să atragi delegaţii ostili si să îi expui către mine, începând de la ceremonia memorială de la ambasadă.

Dacă nu reuşeşti, consecinţele pot fi mult mai grave decât distrugerea unei singure planete.

Click.

— Oh, la dracu!

Pentru un moment chiar crezu că totul va fi bine, apoi stomacul ei începu să i se întoarcă pe dos. De-abia a ajuns la baie la timp, reuşind să nu verse până ce s-a aflat deasupra vasului de toaletă. *De ce eu? Cum am ajuns în harababura asta?* se întrebă ea în oglindă, trăgându-şi nasul şi încercând să îşi usuce ochii. *E ca un fel de blestem!*

****

Cincizeci de minute mai târziu, era o Miercuri zdruncinată dar mai liniştită cea care cobora cele două scări de la liftul spaţial la holul de sosiri din beton şi oţel, îşi prezentă paşaportul la funcţionarul de la emigrări şi se clătină, clipind din cauza soarelui după-amiezii din Noua Dresda.

— Uau, spuse încet.

Inele ei vibrau. Oftă.

— Anulează blocarea.

— Te simţi mai puţin stresată? o întrebă Herman de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Cred că da.

— Bun. Acum te rog să fii atentă unde mergem, îţi adaug destinaţia la sistemul public de geo-căutare. Urmăreşte bulina verde.

— Bulina verde, ok! O bulină verde apăru pe podea şi Miercuri începu să o urmărească pasiv, simţindu-se extenuată şi deprimată. Aproape că şi-a auto-sugerat că de abia aşteaptă recepţia, dar veştile lui Herman parcă au deprimat-o din nou, aducându-i optimismul şi aşa insuficient la pământ. Poate că Frank va reuşi să o înveselească puţin, dar în acea clipă tot ce voia era să se întoarcă la apartamentul ei de lux, să închidă uşa şi să se îmbete mangă.

Mai urmară încă trei ore de plictiseală, aţipind în capsula maglev-ului care mergea cu mii de kilometri la oră printr-un tunel evacuat pe sub oceane şi continente, înainte să ajungă în capitală. *Tipic, de ce să construiască joncţiunea mai aproape de oraş? Sau să mute oraşul?* îşi şopti singură. Să te mişti dintr-o parte într-alta pe o planetă părea că durează foarte mult timp, fără niciun motiv evident.

Sarajevo era vechi, cu multe clădiri din piatră şi zgârie-nori din oţel şi sticlă. Sistemul de aer condiţionat destul de prost, cu vârtejuri de vânt care erau foarte dezorientante şi o imagine din plasmă fractală de culoare alb-albastră în loc de un plafon decent. De asemenea era plin de oameni stranii, îmbrăcaţi în haine ciudate şi făcând lucruri incomprehensibile. Trecu pe lângă trei femei în costume false de ţăran, care făceau cu mâna pe la terminale. Noua Dresda nu a fost niciodată destul de înapoiată încât să aibă o adevărată ţărănime. O grămadă de oameni în costume de plastic luminoase imitând culoarea curcubeului trecură pe lângă ea pe role, înconjuraţi de telecomenzi compacte bâzâind la fiecare ureche. Maşinile silenţioase şi parcă topite se înşiruiau pe străzi. Un tip în echipament de munte tuciuriu, cu un cort sub formă de balon strâns la picioare, păru să îi ofere o ceaşcă de cafea din ceramică, goală. Erau oameni cu ochelari strălucitori care gesticulau la interfeţe invizibile. Puncte de laser, prin tot locul, parcă dansau înaintea celor care aveau nevoie de ghidare. Nu semăna cu Septagon, parcă era ca…

Parcă e ca acasă. Dacă acasă ar fi fost mai mare, mai agitat şi mai dezvoltat, realiză ea făcând legături fine cu amintirile ei despre ultima ei vizită de familie la bunica.

Un lucru îi atrase atenţia: lipsa diferenţei. Fusese îngrijorată la început de purtatul costumului de petrecere în care s-ar fi simţit confortabil acasă.

— Nu te îngrijora, îi spusese Herman. Moscova şi Dresda sunt cam la fel. Primii colonişti aveau acelaşi trecut şi aceleaşi aspiraţii. Cultura ţi se va părea foarte familiară. Poţi mulţumi difuzării bune a mediei pentru asta. Nu va fi ca în Noua Republică sau Turku, sau foarte diferit de Septagon. Şi într-adevăr nu era. Până şi semnele stradale erau la fel.

— Şi eram aproape *în război* cu oamenii ăștia? întrebă ea.

— Aceleaşi motive prosteşti. Avantaje competitive pentru comerţ, politica imigrării, insecuritate politică, transport încet si ieftin, destul de ieftin încât să faciliteze comerţul, dar prea scump să faciliteze federalizarea sau celelalte ajustări pe care naţiunile umane le fac pentru a minimaliza riscul de război. Toate aceste lumi au luat câte ceva de la cultura terestră dominantă atunci când s-au aşezat, dar au diversificat-o de atunci, în unele cazuri destul de radical. Nu presupune că poţi să discuţi politică sau acţiuni ale guvernului în siguranţă aici.

— De parcă aş face-o. Miercuri urmări punctul verde după colţ şi în continuare pe o rampă spiralată şi pe un trotuar, apoi într-un centru comercial acoperit. Unde ar trebui să mă întâlnesc cu Frank?

— Ar trebui să te aştepte. Pe drumul ăsta. Acolo.

Stătea pe o bancă în faţa unei sculpturi de bronz abstracte, apăsând frenetic pe tastatura lui antică, pierzând ceva timp.

— Frank, eşti ok?

Se uită în sus la ea şi afişă o grimasă care intenţiona să fie un zâmbet, dar nu reuşi să facă nimic în a o asigura de asta. Ochii lui erau roşii si aveau cearcăne sub ei, iar hainele arătau de parcă trăia în ele de câteva zile.

— Da, cred că da, dădu el din cap. *Brr.* Căscă tare. Nu am dormit de foarte mult… uh, şi se pierdu.

Exces de petreceri, se gândi ea.

Se întinse şi îl luă de mână, trăgându-l cu putere.

— Haide!

Frank se ridică în picioare şi îşi găsi echilibrul. Tastatura se plie într-un buzunar. Căscă din nou.

— Suntem ok cu timpul?

Ea clipi uitându-se la ceas.

— Sigur! spuse uşurată. Ce ai mai făcut?

— N-am dormit. Frank se scutură puţin. Sunt un dezastru. Te superi dacă mă împrospătez puţin înainte? Părea că aproape îşi cere scuze.

Miercuri rânji la el.

— Aia de acolo seamănă cu o toaletă publică.

— În regulă. Două minute.

Dură aproape un sfert de oră, dar când se întoarse făcuse un duş şi îşi trecuse lucrurile printr-un curăţător rapid.

— Scuzele mele pentru întârziere. Arăt mai bine?

— Arăţi foarte bine, spuse ea diplomatic. Măcar o să treci neobservat. O să cazi peste mine?

— Nu. Înghiţi o pastilă şi se scutură uşor. Cel puţin nu până ajungem înapoi pe navă. Dădu cu palma peste buzunarul unde ţinea tastatura.

— Am prins destulă culoare din trei aspecte diferite, am intervievat patru oficiali guvernamentali de nivel mediu şi şase civili oarecare, am aproape patru ore de material filmat. Încă o sforţare şi – de data asta zâmbetul său păru mai puţin mai stresat.

— Ok, hai să mergem. Îl luă de mână din nou şi îl îndrumă pe stradă.

— Ştii unde mergem? în holul de recepţie al ambasadei?

— Nu am fost niciodată acolo. Arătă spre podea. Am un ghid.

— Oh, perfect, spune tuturor unde mergem, mormăi el. Sper doar să nu mă confunde cu un vagabond.

— Un, ah, ce? Ce e ăla?

— Un vagabond? Ridică o sprânceană spre ea. Nu aveţi aşa ceva de unde vii tu? Noroc curat.

Căută cuvântul în lexiconul ei.

— O să le spun că eşti invitatul meu, şi îl bătu uşor pe mână.

Când îl avea pe Frank în preajmă, el o făcea să se simtă în siguranţă, ca şi cum ar merge printr-un oraş straniu cu un câine

de gardă imens şi feroce – genul biologic – care să o protejeze. Starea ei de spirit se îmbunătăţi în timp ce se apropiau de ambasadă.

Ambasadele erau reprezentanţele publice a unei naţiuni în străinătate. De obicei tindeau să construiască clădiri falnice, graţioase, cu faţade mari şi stâlpi pentru steaguri izbitor de decoraţi. Ambasada Moscovită era tipică pentru felul lor, mare, în stil clasic, o grămadă de calcar şi marmură ghemuită ursuz în spatele unui rând de plopi, un gard virtual discret şi o peluză care părea tăiată cu micrometrul şi cu unghiera. Dar ceva la ea nu părea la locul său. Putea să fie steagul din faţă pus la jumătatea catargului de când cu ziua aia cumplită acum ani de zile, când canalul cauzal diplomatic a căzut, sau ceva mai subtil decât asta. Era un aer ciudat, de mică nobilime retrasă, ţinând la aparenţe, dar pe ascuns trăind dincolo de asta.

Apoi era cordonul de securitate.

— Sunt Mier, uh, Victoria Strowger, spuse Miercuri celor doi poliţişti înarmaţi în timp ce îi examinau paşaportul. Şi acesta este Frank Johnson, invitatul meu, şi nu-i aşa că-i excitant evenimentul? Bătu din palme în timp ce îi făcură semn să treacă pe sub arcada unui detector de explozibili. Nu pot să cred că am fost invitată la o serată adevărată într-o ambasadă. Wow, nu e ăla ambasadorul? Nu?

— Nu trebuie să te prefaci aşa de rău, spuse Frank obosit după ce o ajunse din urmă, cam după un minut. Nu sunt idioţi. Fă o chestie de-asta la un punct de verificare real şi te vei trezi într-o celulă de interogare cât ai zice peşte.

— Huh? clătină ea din cap. Un punct de verificare *real.*? Atunci cel din spate ce a fost?

— A fost un fel de a arăta tuturor că sunt gărzi pe aici. Sunt tot felul de elemente defensive în jurul nostru şi de abia le poţi vedea. Câini, drone, tot felul de chestii de supraveghere. Cred că am avut dreptate, duhoarea unei panici de alertă maximă.

— Oh! Se lăsă mai aproape de el în timp ce aruncă o privire în jur. Era un dom imens în formă de umbrelă, în spatele unei aripi a ambasadei, luminile alternau printre crengile copacilor, iar o mână de adulţi, unul sau doi în găteli elaborate, dar majoritatea pur şi simplu purtând garderoba de serviciu se plimbau prin jur

ciocnind paharele de vin spumant. Suntem în pericol? *Din ce spusese Herman…*

— Nu cred. Sau cel puţin sper să nu fim.

Erau mese aşezate în dom, personalul foarte concentrat, cu sticle de vin şi batalioane de pahare ce aşteptau să fie umplute, un rând de mici aperitive, chifle sau alte mâncăruri minuscule îi aşteptau pe invitaţi. Un pâlc de vizitatori plictisiţi ciocneau paharul obligatoriu sau serveau ceva de pe farfuriile lor de unică folosinţă, sau în alt caz duceau în mână un steguleţ mic, cu aspect trist. Prima dată când Miercuri a văzut un steag, a trebuit să se uite în altă parte, nesigură dacă să plângă sau să râdă. Patriotismul nu a fost niciodată o virtute Moscovită, şi să vezi felul în care femeia grasă în pantaloni roşii îşi ţinea steagul de parcă era ceva salvator a făcut-o pe Miercuri să vrea s-o plesnească şi să ţipe la ea: *Maturizează-te! S-a terminat totul!* Numai că în acelaşi timp se simţea… ca şi cum s-ar uita la Jerm, la vârsta de trei ani, jucându-se cu vaza de cositor care conţinea cenuşa bunicului. Abuzul celor morţi, o infecţie a istoriei. Şi acum el nu mai era. Se uită în altă parte, trase aer în piept şi încercă să înlăture ceaţa din ochi. Oricum nu îi prea plăcuse de frăţiorul ei mai mic, dar să nu-l aibă în jur pentru că-l displace, părea *greşit.*

Un bărbat şi o femeie purtând costume sobre care ar fi fost bune într-un birou de avocatură, întâmpinau grupul de invitaţi într-o manieră calmă. Rândul lui Miercuri a venit remarcabil de repede.

— Bună ziua, sunt încântată că aţi putut să veniţi astăzi aici, spuse femeia fixând-o pe Miercuri cu un zâmbet profesional şi manierat, la fel de lăcuit ca şi părul ei. Eu sunt Mary-Louise. Nu cred că am avut plăcerea de a vă cunoaşte până acum.

— Bună, sunt Miercuri. Forţă un zâmbet obosit. Plânsul de mai devreme îi uscase pielea din jurul ochilor. Eu sunt doar în trecere, de fapt, la bordul *Romanov*-ului*.* Este un eveniment regulat?

— Găzduim unul la fel ca acesta în fiecare an, pentru a comemora aniversarea. Aveţi unul şi acolo unde locuiţi, pot să vă întreb?

— Nu cred, spuse Miercuri cu un ton dubios. Centris Magna în Septagon. Destul de mulţi oameni din Old Newfie au mers acolo –

— Staţia unsprezece! De acolo veniţi?

— Da.

— Oh, prea bine! Aveam un verişor acolo. Uite, acesta este subministrul Hasek, venit să fie foarte amabil cu noi în seara asta. Avem mâncare, băutură şi o prezentare media, iar Rhona Geiss o să ne cânte, dar trebuie să mă îngrijesc de toţi ceilalţi, iar dacă mai aveţi nevoie de altceva domnul Tranh, aflat acolo, o să vadă de dumneavoastră.

Dispăru într-o agitaţie de mâneci albe şi codiţe de frac, lăsând-o pe Miercuri să se uite confuză în timp ce un om în vârstă, corpolent, de mărimea unui urs brun intră tărăgănat în dom, cu câte o femeie strălucitoare la fiecare braţ. Una dintre ele îi aminti lui Miercuri de Steffi atât de mult încât clipi, predispusă să salute ofiţerul prietenos al navei. Când se uită din nou, momentul de recunoaştere trecu. Un cârd de adolescenţi făcură loc celor trei, fără prea mare chef, în timp ce aceştia se aşezară în faţa unui cerc de ospătari care aranjau masa.

Miercuri acceptă un pahar cu vin în timp ce se uită în jur după Frank, dar acesta se făcu pierdut pe undeva în timp ce gazdele primitoare îi ţineau companie. *Aşteaptă-te la probleme.* Sigur, dar ce fel de probleme?

Un rând de uşi de sticlă fură date la o parte dinspre o cameră dintr-una din părţile ambasadei, şi două dintre cadrele ambasadei aranjară rânduri de scaune pe podea, trecând apoi pe peluza imaculată. Peretele cel mai îndepărtat al recepţiei deveni un ecran, un disc albastru-alb-verde ciudat de asemănător cu cel pe care Miercuri l-a văzut din orbită în timp ce urca în capsula liftului de orbită-spre-sol. Plutea în mijlocul mării de stele. *Acasă,* se gândi ea plictisită. Nu simţise dorul de casă de ani de zile, sau nu cu adevărat, şi ar fi fost mai degrabă pentru Old Newfie, decât pentru această abstracție a locului în care fusese născută. Dar acum simţea un fel de nostalgie periculoasă care începea să o încerce, şi un impuls egal şi cinic care să batjocorească această idee. *Ce a făcut Moscova vreodată pentru mine?* se întrebă singură. Apoi amintirile o

înjunghiară: părinţii ei, privirea pe faţa Maiorului Pocock în timp ce dădea jos steagul în mijlocul îmbulzelii dinaintea evacuării… prea multe amintiri. Amintiri de care nu putea să scape.

Herman îi şopti în cască:

— Multă lume vine pentru conferinţă, rămân pentru cântarea imnului naţional şi pe urmă pleacă să se îmbete. Poate ai vrea să te comporţi ca ei.

După douăzeci de minute şi un pahar de vin, Miercuri găsi un loc la marginea primului rând de scaune. Ceilalţi invitaţi se infiltrau uşor, nimic asemănător cu un marş funebru care intră în capelă pentru priveghi. După toate aparenţele, unii dintre ei deja o îndrumau să vină la băută.

Pe măsură ce camera se umplu şi unii dintre oameni se revărsară pe scaunele în plus de pe peluză, Miercuri simţi pe cineva care se aşeză pe scaunul de lângă ea.

— Frank? Se uită în jur.

— Ăştia sunt oamenii tăi? spuse el.

Ceva din expresia lui o făcu să se întrebe dacă nu cumva era posedat de fantome cu care se lupta. Părea bântuit de ceva.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Îţi spun altădată, dezaprobă el din cap.

Miercuri îşi întoarse privirea de la el. Câţiva rătăciţi încă se mai aşezau, dar o uşă se deschise într-una din părţile podiumului şi o femeie uşor impunătoare, cu o privire distinsă, probabil în jur de cincizeci de ani – dificil de spus, de vârstă mijlocie, poate centenară – urcă pe scenă.

Cu părul ei castaniu strâns la spate cu un şnur, haina ei neagră şi brodată, închisă cu nasturi la talie şi tăiată deasupra şi dedesubt şi cu lanţul presărat cu diamante peste umeri, arăta exact cum se aşteptase Miercuri că trebuie să arate ambasadoarea. Îşi curăţă gâtul, iar sistemul de sunet captă şi explodă peste peluză cuvintele scoase de aceasta.

— Bine aţi venit, spuse ea. Încă o dată, bine aţi venit. Astăzi este a cincea aniversare, ani după standardul absolut de timp, a morţii şi exilului compatrioţilor noştri. Ştiu – făcu o pauză cu o mimică de necitit. Ştiu că, exact ca şi dumneavoastră, am dificultăţi în a înţelege evenimentul acesta. Nu putem pleca acasă, acum sau niciodată. Uşa este închisă, toate opţiunile au

dispărut. Nu există niciun sentiment de încheiere: nu avem trupuri într-un coşciug, niciun atacator sub arest şi acuzat de crimă.

— Dar – luă o gură mare de aer. *Voi încerca să fiu concisă.* Suntem încă aici, oricât de mult am plânge după prietenii şi rudele noastre care au fost înghiţite de holocaust. Supravieţuim. Stăm ca martori. Mergem înainte şi ne reconstruim vieţile şi ne vom aduce aminte de ei. Ne-au distrus căminele şi casele. Ca un agent al guvernului care a supravieţuit, îmi dedic viaţa acestei misiuni: să fiu martor, să identific grupurile responsabile, oricare ar fi şi oriunde s-ar ascunde. Vor fi traşi la răspundere, iar pedepsele vor fi suficiente încât să-i oprească pe cei care vor contempla la asemenea acte monstruoase pe viitor.

Făcu o pauză, îşi lăsă capul puţin într-o parte de parcă ar fi ascultat ceva, şi pe măsură ce continuă,

Miercuri îşi dădu seama. *Chiar ascultă ceva. Cineva îi citeşte discursul, iar ea doar îl rosteşte.*

Buimăcită, aproape că pierdu următoarele cuvinte ale ambasadoarei.

— Acum vom ţine un minut de reculegere. Aceia dintre noi care cred în intervenţia unei puteri superioare ar putea să se roage; cei care nu cred, pot să îşi liniştească inima prin faptul că nu suntem singuri şi că vom face tot posibilul ca prietenii şi familiile noastre să nu fi murit degeaba.

Miercuri nu prea ar fi meditat la nimic. Se uită în jur pe furiş, examinând accesoriile şi montajele. Se uită la măsura taliei ambasadoarei: *nu e grasă, dar poartă multă căptuşeală în jurul taliei. Şi cutiile din jurul podiumului şi tipul din spatele scenei şi femeia în costum închis la culoare şi ochelari de afaceri.* Ceva nu părea la locul lui. De fapt, ceva mirosea a *zonă de atac,* un joc pe care Herman o învăţase cu ani în urmă. Cum să miroşi o ambuscadă? *Asta e exact ca o, o capcană,* îşi dădu ea seama. *Dar cine…*

Miercuri se întoarse şi se uita exact în ochii ambasadoarei, când s-a întâmplat totul. Aceştia se măriră puţin atunci când cineva cu câteva rânduri mai în spate scoase un sunet nervos. Atunci ambasadoarea se puse în mişcare la fel de repede ca o

maşină, în timp ce mâini se interpuseră în faţa ei să o protejeze, pe măsură ce se aruncă la pământ.

Apoi:

De ce stau întinsă pe jos? se miră Miercuri confuză. *De ce?* Putea să vadă, dar totul era înceţoşat şi urechile o dureau. *Mă simt rău.* Încercă să geamă şi să-şi recapete suflul, dar simţea nişte arsuri supărătoare. Imediat îşi dădu seama că mâna ei dreaptă era udă şi lipicioasă, şi era strânsă în jurul a ceva osos. Umezeală. Încercă să se ridice sprijinindu-se pe mâna stângă, aerul fiind plin de praf, luminile stinse, sau foarte subţiri, în depărtare; prin bâzâitul din urechile ei, auzi ţipete.

O licărire de lumină. Un moment mai târziu era liberă. Podiumul – femeia nu era acolo. Cutiile din ambele părţi explodaseră ca nişte airbag-uri, aruncând scuturi grele în faţa ambasadoarei în momentul în care se aruncase la pământ. Dar în spatele ei, în spatele ei… Miercuri stătu drept şi privi în jos, dându-şi seama că cineva ţipa. Era sânge pe mâna ei, sânge pe mânecă, sânge pe scaune. *O bombă,* se gândi. Apoi: *ar trebui să fac ceva.* Oamenii de pretutindeni ţipau. O mână şi un braţ erau pe jos, pe coridorul de lângă ea, iar cotul era de o mizerie roşie sinistră. Frank era întins pe jos lângă ea. Spatele capului său părea de parcă ar fi fost împroşcat cu vopsea roşie. În momentul în care l-a recunoscut, el s-a mişcat, unul dintre braţe tresărindu-i dintr-un reflex întârziat. Femeia care era în spatele lui era încă aşezată, dar capul ei se termina într-un ciot cleios între gât şi nas. *Bombă,* se gândi Miercuri încă o dată, confuză dar încercând să ţină gândul în minte. Alte gânduri: *Herman m-a avertizat. Frank!*

Se aplecă peste el panicată.

— Frank! Vorbeşte cu mine!

El îşi deschise gura şi încercă să spună ceva. Ea tresări, neputând să audă ce spune. *E pe moarte?* se gândi ea, simţindu-se pierdută şi panicată.

— Frank! Un zâmbet ameţitor ieşi la suprafaţă în timp ce încerca să îşi aducă aminte detalii de la un curs de prim ajutor pe care îl făcuse cu ani în urmă. *Respiră? Da. Sângerează?* Era greu de spus; era aşa de mult sânge peste tot, încât era greu să

îţi dai seama dacă era al lui. Frank mormăi ceva la ea. Nu mai tresărea. De fapt, părea că încearcă să se mişte.

— Stai, nu trebuie să – Frank se ridică în picioare. Duse mâna la spatele capului, tresări şi se uită la Miercuri.

— Sunt ameţit, spuse el, şi se răsturnă încet spre ea.

Miercuri încercă să se sprijine cu un braţ în timp ce el leşină. *Trebuie să cântărească peste 100 de kilograme,* se gândi ea. Se uită în jur, căutând ajutor, dar strigătul ei îi înţepeni în gât. Nu fusese o bombă mare, nu mai puternică decât o grenadă, dar explodase în mijlocul auditoriului şi sfârtecase câteva trupuri, făcându-le terci, şi aruncând carne, oase şi sânge peste tot ca o vopsea malefică. Un bărbat cu jumătate din hainele sale suflate de pe corp şi cu toracele superior pătat de sânge se poticni în epicentru, orb, cu mâinile întinse de parcă le întindea spre cineva. O femeie care stătea pe scaunul ei, ca un incisiv rămas printre găurile roşii lăsate de dinţii scoşi, ţipa şi îşi strângea brațul sfârtecat. Coşmaruri luau fiinţă la margini, sângerând spre lumina zilei, ţeste şi oase însângerate ieşite la joacă. Miercuri îşi linse buzele, gustând umezeala de metal şi strâmbându-se în timp ce stomacul ei încerca să dea afară vinul şi aperitivele pe jumătate digerate.

Următorul lucru pe care îl conştientiză fu un bărbat în negru care stătea cu arma îndreptată spre tavan şi vorbea grăbit cu o dronă plutitoare. Încercă să-şi scuture capul. Ceva o zdrobea.

— Poţi să mergi? Prietenul tău?

— Încerc! împinse greutatea lui Frank, iar el se încordă şi suspină. Frank!

Garda era mai încolo, aplecându-se peste un corp şi dintr-o dată căzând în genunchi, începând frenetic să pompeze la pieptul nemişcat al acestuia.

— Eu, eu – El clipi. Miercuri?

Ridică-te în picioare, gândi ea ameţită.

— Eşti în regulă?

— Cred. Făcu o pauză. Capul meu. Printr-un miracol, greutatea de pe umărul ei se uşură. Eşti rănită? întrebă el.

— Eu – de data asta se lăsă ea pe el. Nu grav. Cred.

— Nu putem sta aici. Bomba. Înainte de bombă. Te-am văzut, Sven.

— Pe cine ai văzut?

— Jim. Clovnul. Părea de parcă îşi pierde cunoştinţa. Miercuri se aplecă spre el. Sven a fost aici. Purta un costum de ospătar – Pleoapele îi fluturau.

— Vorbeşte ca lumea. Ce vrei să *spui*? sâsâi ea, condusă de un simţ al urgenţei pe care nu-l înţelegea. Ce anume vrei să spui?

— Svengali. În spate. Animator. Ochii lui s-au deschis. Trebuie să-l găsim pe Sven.

— Vrei să îmi spui că l-ai văzut pe Sven? Şocul o ajută pe Miercuri să se concentreze.

— Da. Da. Găseşte-l. Este… Ochii i s-au închis.

Miercuri făcu cu mâna la o gardă care trecea pe acolo.

— Aici! Un cap se întoarse. Prietenul meu, contuzie. Ajutor?

— La dracu, încă unul. Garda făcu cu mâna la unul dintre colegii lui. Medic!

Miercuri alunecă lângă Frank, împărţită între presiunea de a vedea că e în regulă şi convingerea că ar trebui să se uite după clovn. Să îl lase pe Frank i se părea un lucru rău, ca şi cum ar da drumul la singura linie vitală către stabilitate. Doar în urmă cu o oră părea aşa de solid încât putea să o ancoreze la univers, dar acum totul era într-un flux. Începu să meargă împiedicat spre uşa din margine, capul i se învârtea, stomacul era învolburat. Mâna dreaptă o înţepa, o durere ca o arsură, foarte intensă. *Svengali?* se întrebă: *ce ar putea face el aici?* Un pasaj scurt şi încă o uşă deschisă o aduseră ameţită pe peluza din spatele ambasadei. O lumină puternică bătea de sus, siluete strălucitoare ale unui roi de poliţişti care alergau pe tot perimetrul ca nişte albine care fuseseră deranjate. *Sven?* se gândi ea.

Ajunse într-una din părţile laterale ale clădirii. O femeie îi blocă calea.

— Nu o puteţi lua –

— Prietenul meu! gâfâi şi trecu mai departe. Dintr-un motiv ciudat nu simţi niciun braţ care să o reţină. Trupurile erau întinse pe iarbă sub lumina orbitoare, unele dintre ele nemişcate, altele cu paramedici lucrând frenetic deasupra lor. Alţi oameni se ridicaseră şi mergeau târşâit şi în zig-zag,

îndemnaţi de câini ai poliţiei care se părea că ştiu mai bine ce se întâmpla decât mulţi dintre oameni. Numai vreo două minute trecuseră şi sunetul sirenelor încă se apropia, auzit fiind prin bâzâitul din urechi.

Îl găsi ghemuit în iarbă, având faţa murdară de tort şi un nas roşu împroşcat cu sânge, ţinându-şi capul în mâini. Costumul lui de clovn îl parodia pe acela al unui bucătar snob.

— Sven? şopti ea.

Se uită în sus, cu ochii roşii şi cu un şiroi de sânge care îi curgea din una dintre nări.

— Mier, Mier!...

— Trebuie să mergem, spuse ea, încercând să se gândească la orice altceva care n-ar fi fost lipsit de sens. O să pierdem…

— Du-te tu, fată. Eu, eu o să – dădu din cap şi păru să fie foarte ameţit. Ajutor?

Oare era aici ca să facă pe animatorul? se gândi ea.

Apoi:

— Eşti rănit? Hai, ridică-te pe picioare. Înapoi în sala de mese. E un triaj medical acolo, se dă primul ajutor. Hai să te vadă cineva, apoi îl agăţăm pe Frank şi prindem un taxi. Dacă stăm aici, o să ne pună întrebări până vom pierde plecarea navei.

— Navă? Mâinile lui coborâră. Se uită în ochii ei cu precauţie, expresia feţei fiind puţin mirată. Am venit aici să, trebuia să… Frank? E rănit? E…

— Asurzit şi şocat, cred! Tremură şi se simţi înfrigurată.

— Dar putem pur şi simplu să…?

— Putem. Ascultă-mă, eşti unul dintre cei doi invitaţi ai mei, aşa-i? Şi le vom da o declaraţie, dar trebuie să facem asta acum pentru că nava noastră pleacă la noapte. Dacă eşti un invitat, nu cred că te vor stresa cum ar face-o dacă ai fi animator sau dacă ai face parte din personal. Sper.

Svengali încercă să se ridice, iar Miercuri se dădu în spate să-i facă loc.

— Trebuie. Spune-le medicilor… Se clătină şi cumva Miercuri îi prinse braţul stâng şi i-l trase peste umăr. Îl plimbă pe Svengali într-un mers legănat prin faţa ambasadei, în timp ce prima ambulanţă ajunse însoţită de huruiala de motoare electrice.

Mort de-a binelea

— La dracu, nu îmi vine să *cred!*

Rachel nu îl văzuse niciodată pe George Cho pierzându-şi calmul până acum. Era impresionant şi chiar înfricoşător, dacă nu ar fi avut alte chestii mai importante la care să se gândească decât la şeful ei care se zbătea ca o găină fără cap.

— Au ratat, spuse ea cu un detaşament forţat. Şase morţi şi cine ştie câţi răniţi, dar au ratat. Armura reactivă a deviat mare parte din şrapnel în sus, şi eu m-am pus la podea la timp. Îşi împreună mâinile ca să le oprească din tremurat.

— De ce nu s-a sigilat perimetrul după aia? De ce nu se ştie cine – camerele…

— Credeai că vor fi amatori? întrebă supărată, păşind pe lângă el şi ducându-se la geam să se uite spre peluză. Luminile interioare s-au ars împreună cu aproape toate electronicele fără ecranare din ambasadă. Impulsul electromagnetic a fost mic, dar suficient de puternic pentru tot echipamentul militar nestandardizat de la faţa locului. Şi cineva a rezolvat un mare număr din camere cu abţibilduri cu feţe de clovn. Clovni asasini, dar nu amatori.

Convoiul de ambulanţe luaseră majoritatea răniţilor spre diferitele clinici locale, care şi-au activat planurile de incident major aproape imediat. Vehiculele rămase erau parcate, sirenele oprite, nu se grăbiră să se ocupe de cadavre până când echipa Centrului de Securitate Operaţională nu a terminat de cartografiat perimetrul cu mizeria lăsată in urmă de bombă şi până ce medicii legişti nu au terminat să preleveze mostre de carne, iar oamenii politicoşi în trenciuri negre să pună întrebările necesare personalului de servire.

— L-am cam pregătit să scoată armele grele, îi aminti Rachel cutremurându-se uşor. Îşi aminti de fiorii care o trecuseră când a urcat pe scenă, purtând vestă anti-glonţ şi ştiind că era un scut reactiv exact în faţa ei şi un kit de accidente cu echipament de resuscitare şi stabilizare în spatele uşii, iar în spate o ambulanţă. Ştiind că un lunetist ar trebui să tragă printr-un arc limitat de ferestre şi de peretele din spatele podiumului. Ştiind

că radarul balistic din faţa zonei de atac ar trebui să activeze placa armată în traiectoria rachetei ghidate, de mărimea unui glonţ, înainte să ajungă la ea. Ştiind că sunt două echipe anti-lunetişti aşteptând în gardul viu din faţa scenei. Cu toate astea, încă era nesigură dacă fiecare gură de aer pe care o lua avea să fie ultima.

— Nu au fost proşti. Nu au adus un cuţit într-o luptă de pistoale. În loc de asta au adus o mină anti-personal.

— Şi iar au reuşit să scape. George se aşeză pe marginea biroului cu finisări din jad, cu capul plecat. Ar fi trebuit dracului să *ştim.*

— Tranh? sări Rachel,

— Am avut scurgeri de informaţie. Am avut un borcan cu miere şi am atras viespile, dar probabil numai unul dintre pasagerii de pe *Romanov* a fost implicat, şi nu putem spune care deoarece au ars registrele de supraveghere şi probabil că s-au infiltrat printre cei răniţi. Din câte ştim noi, asasinul ar putea să fie şi printre cei morţi. Şi mai rău, dacă sunt dintr-o infrastructură avansată cum este cea din Septagon, sau de undeva cu acces la echipament de neuro-cartografiere, asasinul ar fi putut fi pur şi simplu unul dintre invitaţi, sau din membrii personalului, cu care ar fi reuşit să rămână singur timp de cinci minute. Şi nu putem dovedi nimic. Se pare că singurul lucru pe care îl putem face e să dăm milităria jos din pod şi să oprim nava să plece. Să reţinem pe toată lumea. Vrei să iau legătura cu Martin? Să îl pun să închidă tot acolo?

— Încă nu face asta, spuse Rachel.

— Ba da, o facem, spuse Cho. Trase aer adânc în piept. Va trebui să îi arestăm, îi spuse lui Rachel. Chiar dacă le dăm de ştire. Deja ştiu ceva, trebuie să suspecteze ceva, altfel nu ar fi refuzat borcanul cu miere.

— Nu neapărat, zise Rachel cu un ton urgent. Ascultă, dacă reţii nava, probabil vom descoperi asasinul, poate unul mort, dacă oamenii ăştia sunt aşa de nemiloşi cum credem noi. Dacă facem asta, ce se va întâmpla în continuare? Îţi spun eu ce se va întâmpla: va avea loc o discontinuitate, apoi un alt ucigaş va ieşi la suprafaţă, şi de data asta vom fi rupt lanţul de trafic analitic şi

nu vom şti unde sunt sau unde vor merge în continuare. Avem nevoie să-i lăsăm să fugă, dar să fim cu un pas înaintea lor.

George se ridică şi începu să păşească prin cameră.

— Nu pot să îmi asum acest risc. Au început să fie din ce în ce mai distructivi, de la asasinate selective la bombardament nediscriminatoriu. Ce o să urmeze? O nucleară într-o valiză? Nu crezi că ei sunt capabili de asta?

— Ei? Rachel se opri nemişcată. Cu siguranţă sunt capabili. Cu atât mai mult nu crezi că ar trebui să le ţinem urma şi să aflăm cine e în spate la toate astea?

— Vrei să ajungi la bordul navei, spuse Tranh.

— Nu văd altă alternativă.

Era o exprimare oribilă a situaţiei; pentru a sta la pândă într-o criză care se mişcă la viteze superluminice, trebuia să călăreşti glonţul.

— Recomandarea mea e să lăsăm *Romanov*-ul să plece la ora stabilită, dar ca eu şi alţi membri ai echipei, pe care îi consideri apţi să mi-i atribui, să fim la bordul navei ca şi pasageri, iar tu serveşti ca supraveghetor pe Master şi să îi spui să facă cum zic eu în caz de urgenţă.

— Între timp, restul echipei ar trebui să urce la bordul *Glorianei* cu destinaţia următoarei ambasade Moscovite – Cred că asta va fi în Viena? Sau unde ar fi – şi să pună la cale următoarea capcană. Lăsaţi un suport diplomatic să aibă grijă de Morrow şi Baxter şi de oricine de pe *Romanov* care rămâne în urmă. Înghiţi. Şi dacă mergem pe calea asta, o să realizez o legătură cu echipajul navei să încerce să identifice pe toţi cei care se comportă suspicios. Înainte şi după evenimente. Martin s-ar putea să fi reperat ceva cât timp noi am fost ocupaţi pe aici, dar nu am avut timp să verific încă. Dacă putem să obţinem acces la monitorizarea de la bord, s-ar putea să punem totul în ordine înainte să ajungem la următorul port.

— Nu vei avea sprijin, spuse Cho. Dacă se vor panica şi vor alege să îngroape probele.

— Voi fi chiar acolo să îi opresc, zise Rachel ferm. Se uită pe geam. Nu va fi prima dată. Dar dacă facem asta, trebuie să o facem acum. *Romanov* este programat pentru plecare în mai puţin de cinci ore. Trebuie să fiu la bord cu o poveste ca

acoperire şi un kit întreg de intruziune. O geantă diplomatică cu echipament militar din abundenţă, precum cel pe care l-am folosit ultima dată. Se prefăcu că nu a văzut tresărirea lui George. Şi am nevoie să ies dracu din masca asta de cauciuc şi să-l sun pe Martin să îi spun să rămână la bordul *Romanov*-ului, dacă nu vă supăraţi.

— Dacă aş – George dădu din cap. Tranh, cum evaluezi cursul acţiunii propus de Rachel?

— Mi-e teamă că are dreptate, spuse Tranh încrezător. Dar eu… de cine ai nevoie?

— Pentru o misiune ca asta? Rachel dădu din umeri. *Nimeni* nu e gata pentru asta. Propun că cea mai bună susţinere e să nu am susţinere. Dacă mă duc cu Martin cred că putem să mergem făţiş, doi diplomaţi ai Naţiunilor Unite ducând un transport de prioritate mică între porturi şi întâlnindu-se cu restul oamenilor din misiune pe Newpeace. Fără nicio poveste de acoperire. Cu alte cuvinte, nu consumă mare efort de planificare şi îmi oferă şi autoritate, motiv să vorbesc cu Căpitanul, genul ăsta de chestii. O să… Părea îngrijorată, întâi Noua Pragă, apoi Newpeace. Am auzit numele ăsta undeva înainte, nu-i aşa? Ceva rău, o atrocitate sau ceva.

— Newpeace. George a făcut un curs despre asta. Da, nu vrei să mergi acolo fără imunitate. Şi nici cu imunitate. Va trebui să îţi trimit un rezumat intern despre locul ăla, Rachel. Nu vrei să aterizezi acolo.

— E aşa de rău?

— E un regim dictatorial condus de ReMasterizaţi, spuse Tranh încruntat. O ideologie locală urâtă ce apare ca ciupercile otrăvitoare în grupuri. Şi asta se potriveşte cu puţina informaţie pe care a cules-o ofiţerul nostru. Am fost atenţi la fluxurile informaţionale referitoare la Moscova, şi se pare că avem o probabilitate mare de atentat asupra unui blogger de război care călătoreşte pe *Romanov.* Îşi băga nasul în afacerile Moscovei de la celălalt capăt, făcând câteva observaţii neîntemeiate, dar foarte paranoice despre supravieţuitori – nu diplomaţi – cum că ar fi fost urmăriţi şi asasinaţi. Ce e mai interesant este că acum se află pe *Romanov,* iar „ReMasterizaţi” e unul dintre cuvintele cheie legat de el în informaţiile culese de

noi. Nimic decât insinuări până acum, dar au ceva dispute neîncheiate – mă uitam la povestea lui când lucrurile au luat-o razna aici – ei sunt o putere locală şi se ştie că s-au amestecat în afaceri externe şi până acum.

— Sunt şi destul de nemiloşi, asta dacă sunt implicaţi în asta. Nu vreau să te duci nicăieri aproape de una din lumile lor, cu sau fără acte diplomatice, adăugă George. Uite ce e, mai ai cinci ore până la decolare şi îţi va lua cel puţin trei să urci pe joncţiune şi să ajungi în orbită. Hai, du-te. Pregăteşte-te. O să îl pun pe Gianni să deschidă o linie de credit a misiunii pentru folosinţa ta, iar tu, Tranh, mergi ca acoperirea lui Rachel. Fă tot posibilul să o ţii la curent cine sunt aceşti ReMasterizaţi, pentru orice eventualitate. Rachel, Martin va călători cu tine. El cunoaşte nava, deci va fi consilierul tău tehnic. O să comunicăm prin reţea odată ce sunteţi pe drum şi la naiba cu costurile. Momentan am încurcătura asta pe care trebuie să o rezolv. Deci nu mai sta pe aici. Întinse o mână: după un moment, Rachel o apucă. Noroc, spuse el. Am impresia că o să ai nevoie de el.

***

Oroarea nu se termină niciodată, dar după o vreme poţi să încerci să trăieşti cu ea, reflectă Rachel. Sau mai degrabă înveţi să trăieşti *între,* în interval, spaţiul alb dintre coloanele de ştiri, timpul liniştit şi civilizat care făcea slujba să merite. Înveţi să trăieşti ca să faci spaţiul alb mai mare, să reduci ştirile, să lucrezi către sfârşitul istoriei, să faci universul sigur pentru pace. Şi ştiai că este un joc la capătul căruia tot ce se adună trebuie să dea zero, dar eşti de partea cea bună, deci nu contează. Cineva trebuia să o facă. Şi încă cum – *Scursuri.* Nu există un cuvânt mai bun pentru asta. Grenade cu fragmentare în audienţa unei ceremonii seculare şi neconfesionale *in memoriam.* Audienţa ţipa, o copilă cu mâna sfârtecată, o femeie decapitată. Femeia palidă din primul rând care se apleca disperată peste prietenul ei, capul lui sângerând de la…

— Încărcătură e gata? întrebă ea blând.

— Un moment. Pritkin deconectă sonda de diagnostic. Gata. Bagă degetul aici. Vremea secretelor împărtăşite.

— Ok. Rachel întinse o mână, îşi înfăşură degetele în jurul sondei şi aşteptă ca să scoată sunetul specific, semnificând

schimbul cuantic dus la bun sfârşit. Pritkin băgă sonda înapoi în slot, în geamantanul spaţios, apoi aşteptă ca lumina de la baza ei să clipocească roşu. Apoi a evacuat-o.

— E a ta. Încărcată şi armată. Se îndreptă şi puse proba deoparte.

— Pe ce departament e facturată? întrebă Rachel. După ultima dată…

— Departamentul Apărării Colective. Pritkin rânji. S-ar putea ca schiţa inventarului să ţi se pară puţin alarmantă.

— Fireşte. Rachel se uită la geamantan evaluator. Instalaţii militare?

— Mda. Această cornu-copie militară, cu puţină ghidare şi autoritatea ta, poate să genereze un întreg complex militar-industrial. Încearcă să nu-l pierzi.

— O dată se numeşte accident, de două ori poate să fie ignoranţă. Am înţeles. Vorbi către geamantan. Mă recunoşti?

Geamantanul răspunse într-un ton plat.

— Ofiţer autorizat la comandă. Aveţi controlul.

— Hm, îmi place asta. Geamantan, urmăreşte-mă. Dădu din cap către Pritkin. Ne vedem la Newpeace.

Scursurilor! se gândi ea. Îşi controla ura pentru moment, fiind direcţionată şi canalizată. *Vin după voi. Şi când o să vă găsesc, o să vă pară rău…*

*****

Liftul expres care urcă pe joncţiune îi dădu timp lui Rachel să confrunte ororile şi să încerce să le îndese într-un colţ al minţii. Tranh, îşi dădu ea seama, a fost mai tăcut şi mai rezervat ca de obicei. Liftul era aproape două treimi plin, cărând un număr mare de persoane din echipaj şi turişti care se întorceau la *Romanov* înainte să decoleze, la fel şi nişte cetăţeni din Dresda foarte îngrijoraţi şi tăcuţi. În timp ce bombele R rămăseseră la distanţă de câteva decade, şi codurile de reapelare încă puteau să fie emise, panica încă nu se instalase. Numai cei mai paranoici, purtători de pălării din aluminiu puteau să se gândească deja să emigreze. Dar cu o populaţie de câteva sute de milioane, până şi lunaticii erau destui să populeze un oraş mediu ca mărime, iar bărbaţii de vârstă medie şi micile grupuri familiale erau cei precauţi; expresii bântuite ale refugiaţilor.

Probabil că se vor instala la clasa a treia, să doarmă în timpul secvenţei lungi de drum fără să-şi cheltuiască economiile. Rachel se gândea că asasinul pe care îl căuta nu era printre ei. El sau ea ar vrea să fie treaz, să plănuiască următoarea atrocitate şi să ţină un ochi deschis spre urmăritori.

Îşi dădu scaunul pe spate la maximum şi aşteptă ca brânciul insuportabil al acceleraţiei să treacă. Maşinăria trăgea doar la 2G, dar era destul să facă mersul impracticabil şi ridicarea unei ceşti un gest inconfortabil de dificil. Cablul albastru al liftului spaţial şuieră pe lângă tavanul transparent, un cordon infinit cu noduri care treceau de câteva ori pe secundă. Erau capacele bulboase ale bobinei de accelerare care cupla liftul de coridorul magnetic invizibil. *Sunt acolo sus,* îşi aduse aminte. *Împreună cu vreo două mii de pasageri inocenţi şi echipaj.* Peste şase sute de oameni coborâseră de pe *Romanov* cât timp a fost andocată, şi aproape patru sute s-au întors la navă. Dintre aceştia, trei sute cincizeci au fost pe navă de la bun început şi au luat permisie pentru sol la fiecare planetă pe care o vizitaseră, inclusiv pe cele unde diplomaţii Moscoviţi au fost atacaţi.

Numai în jur de douăzeci şi ceva au fost la recepţia de la ambasadă, dar asta nu însemna nimic. *Dacă* sunt *ca ReMasterizaţii, nu va fi o legătură cauzală,* se decise ea. *Nu sunt proşti.* Petrecu prima oră din călătorie căutând prin fondul diplomatic al lui George după operaţiile negre ale ReMasterizaţilor şi întrebându-se cum de nu a ştiut de ei până acum. *E o galaxie mare, dar nu atât de mare când ai, cum era termenul Rosei, idioţi ca ăştia cuprinşi de amoc.* Să acţionezi în urma unei bănuieli era riscant, putea să te lase orb faţă de cei care trag de sfori cu adevărat, dar acum văzuse dosarul lui Tranh. Rachel avea o intuiţie că ei erau oarecum implicaţi. Toată întâmplarea avea mirosul unei operaţiuni diplomatice, iar oamenii ăştia erau clar destul de nebuni şi nemiloşi pentru a fi responsabili. Singura întrebare era *de ce.*

— De ce dracu nu ne-ai spus că asta era o posibilitate? îl întrebă pe Tranh, la jumătatea cititului, apoi revenind la prima pagină.

El dădu din umeri cu o expresie de iertare, vânzolindu-se sub acceleraţia ascensiunii.

— George mi-a spus să păstrăm discreţia. Să evităm aducerea prejudiciilor acestei investigaţii.

— Prejudicii, ha? Rachel se uită în altă parte.

În ciuda dezgustului ei pentru muzee, Rachel avea un simţ supra-dezvoltat asupra contingenţei istorice. Mulţumită apariţiei metodelor de prelungire a vieţii, generaţia ei trăise destul de mult încât să cunoască destulă istorie. Crescuse într-o comunitate religioasă care nu accepta niciun fel de dezvoltare socială care data după jumătatea secolului douăzeci şi îşi petrecuse primele decade mature sub forma unei soţii pioase şi casnice, chiar dacă, uneori, tulburată. Apoi ajunse la vârsta mijlocie şi sări peste gard să poată să vadă lumea, carnea şi diavolul cu ochii ei. Pe drum îşi făcuse o convingere puternică, cum că istoria este o serie de accidente. Dumnezeu ori era absent ori pur şi simplu se juca făcând o glumă destui de elaborată (Eschaton-ul nu se punea, negând explicit că nu era o zeitate), şi că sămânţa răului germina de obicei în urmele tălpilor oamenilor care ştiau cum trebuie să se comporte restul lumii şi simţeau nevoia să le spună asta. Când s-a născut ea, încă mai erau oameni în viaţă care îşi aduceau aminte de Războiul Rece, uriaşul gri al ideologiei care mergea greoi spre o destinaţie nucleară. Şi ReMasterizaţi îi aminteau de ceva, în biblioteca memoriei ei. Auzise de lucruri ca astea înainte. *De ce nu a călcat nimeni pe ei încă?* se minună ea.

În timp ce avea întrebarea în cap, se auzi un sunet. Liftul încetini şi pentru un moment care îţi putea face rău la stomac, se întoarse cu susul în jos. Acceleraţia reveni, apăsând-o ca o plasă de plumb.

— Vom ajunge la recepţia staţiei terminus trei în aproximativ nouăsprezece minute, anunţă însoţitorul din cabină. Acceleraţia va scădea la 1G cu două minute înainte de destinaţie, dacă aveţi nevoie să folosiţi utilităţile.

Tranh îi interceptă privirea.

— Eşti gata? se încruntă el.

— Da. Rachel nu continuă răspunsul. Tranh era nervos şi o lăsă să vadă asta. Am terminat de citit.

Ea bătu cu degetul pe tableta de citit pentru a demonstra, iar el încercă să dea din cap, neînţeleaptă alegere având în vedere

grimasa lui. Mai devreme, Rachel încercase să ţină tableta în sus cu două mâini şi găsise că mergea, numai că braţele îi amorţeau teribil dacă menţinea poziţia mai mult de două minute. Pentru o unealtă care intra în portofelul ei, se simţea exact ca o cărămidă de plumb. Dar era ceva nesănătos de vicios să citească despre ReMasterizaţi. Era ca şi cum ai scărpina o pişcătură de purice până ar sângera. Nu voia să facă asta, dar s-a trezit incapabilă să se oprească.

Scursuri, se gândea în timp ce citea în raportul detaliat despre Newpeace. *Cum au putut să scape cu faţa curată din asta? E cel mai inteligent şi oribil lucru pe care l-am văzut. În ani de zile.* Au reuşit să facă megalomania imperială şi frigiditatea exagerată a Noii Republici să pară comodă şi de iertat prin comparaţie. *Seminare despre cele mai apăsătoare tiranii ale istoriei, ca să ştie ce erori ale îngăduinţei să evite?*

Planeta care se ivea deasupra capului ei avea un disc vizibil, proeminent şi înceţoşat, cu un înveliş subţire de atmosferă. *Ori vor să cucerească şi lumea asta?* se întrebă ea. Cei de la ReMasterizaţi au dat semne că sunt agresiv de expansivi, convinşi că ideologia lor e drumul cel mai bun. Dar coşmarurile logistice şi prezenţa bombardierelor superluminice în vecinătatea tuturor lumilor ţintă au făcut arestările interstelare prin asalt extrem de riscante. Era ca şi cum, în timpul secolului nouăsprezece pe Pământ, fiecare imperialist care era pus pe colonizarea altor teritorii ar fi trebuit să reaprovizioneze cu vapoare din lemn peste întinderea Oceanului Pacific, înfruntând apărători înarmaţi cu rachete nucleare.

— Deci au venit de la Tonto şi au executat o campanie insurgentă Fischer-Maoistă, mediată de zombi cu implanturi în creier conduşi de canalul cauzal de la un cuib din acelaşi sistem solar, notă ea sub un cont piramidal al unei aripi a Agenţiei pentru Sprijinirea Păcii. Planul lor viza aranjarea unei insurgenţe teroriste care să justifice căderea subită a unui stat, apoi să asigure uneltele şi personalul antrenat de care să se folosească deţinătorii panicaţi de funcţii, apoi decapitându-i şi preluând puterea. Hmm.

Şi dacă apucă mânerele puterii într-o manieră imaculată, înainte să realizeze că jumătate din politicienii lor sunt păpuşi

neuro-chiuretatate, pot să retragă din activitate bombardierele superluminice înainte să devină o ameninţare. Ceea ce înseamnă că… Băi, oare chiar au inventat o strategie repetabilă de cucerire interstelară? Şi dacă da, au venit de undeva din altă parte, înainte de Tonto? În acest caz…

Tot proiectul ReMasterizaţilor de a distruge Eschaton-ul şi de a-l înlocui cu un al zeu, unul cu acces la amintirile fiecărei fiinţe umane care a trăit vreodată, ca apoi să recreeze umanitatea în imaginea noului zeu pe care intenţionau să-l servească, suna atât de ridicol astfel încât *cerea* să fie considerat o religie de drogaţi din întunericul de dincolo de conul de lumină. Dar ceva despre chestia asta îi făcu pielea de găină lui Rachel. *Am mai auzit de ceva asemănător până acum, în altă parte. Dar unde?*

Încă încerca să răspundă la întrebare când auzi o succesiune de sunete, liftul se întoarse încă o dată, iar priveliştea fu înlocuită cu pereţi metalici care se derulau cu un pas de melc. Şi-a desfăcut centura de siguranţă înainte ca însoţitorul să poată spune:

— Bine aţi venit în staţia orbitală de transfer trei.

Până ca uşile să se deschidă, era în picioare cu tableta băgată în buzunar, gata să îşi ia bagajul din cală. Staţia se estompa în faţa ei, aproape de nevăzut: porţile de lansare, un birou vamal pe care îl trecu cu o fluturare imperativă a insignelor ei diplomatice, cu plecăciuni şi urări din partea funcţionarilor, şi un cărucior care să îi care geamantanul greu. Apoi ajunse la tunelul de docare care era mai degrabă ca un centru comercial, cu carpete şi pereţi de sticlă care etalau o sută de magazine şi hoteluri de lux. Ofiţerul cu mănuşi albe din echipa contabilă se uită o singură dată la paşaportul şi legitimaţia ei şi încercă să o împingă într-un lift dedicat VIP-urilor. A trebuit să îl facă să aştepte până ce Tranh o ajunse din urmă.

— Unde avem cabinele? întrebă ea.

— Ah, dacă mi-aţi da voie să văd… ah, înţeleg.

Sublocotenentul nu încetă să clipească.

— Doamnă, domnule, dacă aţi dori să mă urmaţi, veţi fi cazaţi pe puntea Bravo, acolo este teritoriu executiv. Vă arăt câte un apartament de top rezervat pentru fiecare dintre dumneavoastră. Dacă sunteţi destul de înţelegători să aşteptaţi

un minut, să aflu dacă sunt pregătite, a fost o rezervare din scurt. Scuzele noastre, ahh da. Pe aici, vă rog.

— Este şi Martin Springfield pe aici? întrebă ea nerăbdătoare.

— Springfield? Nu ştiu niciun... aa, el. Da, este. Este într-o întâlnire cu Ofiţerul de Zbor Fromm. Vreţi să îl anunţ pentru dumneavoastră?

— Nu, e în regulă. Vom călători împreună. Dacă ai putea să-i trimiţi adresa camerei mele când iese din întâlnire?

Alte coridoare, alte lifturi. Panouri splendide de lemn, executate în lumi îndepărtate şi importate cu un cost imens pentru finisajele navei. Statui poleite cu aur în nişele pereţilor, covoare ţesute de mână pe podelele locuinţelor de prima clasă. *Deci în aşa ceva lucrează Martin ca să-şi câştige pâinea?* se miră ea. O uşă se deschise şi doi stewarzi îmbrăcaţi în alb se aplecară în timp ce Rachel îşi împinse bagajul înăuntru.

— Asta va fi totul pentru moment, mulţumesc, le spuse lăsându-i să plece. În timp ce uşa se închise, se uită în jur. Păi, asta e o îmbunătăţire faţă de ultima dată.

Ultima oară când Rachel călătorise cu un paşaport diplomatic, avusese o cabină înghesuită în spaţiul ofiţerilor pe un crucişător de luptă. De data asta probabil avea mai mult spaţiu pentru ea decât apartamentul Amiralului. Încuie uşa, se aplecă să îşi desfacă pantofii şi îşi întinse picioarele pe carpeta groasă.

— Ar trebui să fac asta mai des, îi spuse tavanului.

Ochii ei erau amenințător de aproape de extenuare.

Fusese în picioare şi în alertă majoritatea timpului după atentatul de la ambasadă, şi era patru dimineaţa după timpul local din Sarajevo. Dar afacerile erau pe primul loc. Din geanta ei de umăr scoate un receptor compact şi se plimbă prin cameră până când se asigură că singurul trafic radio emis în cameră era cel oficial de la room-service. Oftă, puse maşinăria jos şi ridică telefonul.

— Mesaj vocal pentru Martin, copiază la Tranh, spuse ea. O să dorm în jur de patru ore, apoi revin la atribuţii. Sună-mă dacă se întâmplă ceva. Dacă nu, ne întâlnim să discutăm strategia noastră mâine după ce voi avea timp să discut cu Căpitanul. Martin, să nu te codeşti să vii încoace când scapi de întâlnire. Terminat.

În sfârşit, încercă uşa să fie încuiată. Era încuiată. *Bun,* se gândi ea. Merse până la pat, puse o alarmă de trezire pe inelele ei şi căzu extenuată, fără să se obosească să se dezbrace mai întâi. A adormit aproape imediat după ce capul atinse pernele, iar coşmarurile, când au venit, erau exact la fel de urâte cum se temea ea că vor fi.

***

Lumini, sirene şi noapte. O buimăceală de impresii au înconjurat-o pe Miercuri, ameninţând s-o înghită şi s-o trimită în derivă într-o mare a nutreţului coşmarurilor. Svengali se afla lângă ea, îngrijindu-şi un braţ. Un paramedic îi lumină faţa cu o lanternă. Ea o dădu la o parte cu o mişcare a mâinii.

— Are nevoie de ajutor, ţipă ea, ţinând clovnul cât mai drept posibil. S-a aşezat lângă el şi a aşteptat o eternitate în vreme ce paramedicul îi puse braţul în faşă, îi trecu un scanner de un terahertz peste craniul lui să îl verifice de fracturi. Altcineva se îngrijea de fruntea ei învineţită, dar era greu să ţii cont de tot ce se întâmpla.

După un timp nedeterminat, era în picioare.

— Trebuie să ajungem în port, îi explica ea într-o viteză încetinită coşmarească poliţistului care părea că nu înţelege. Nava noastră pleacă în câteva ore.

Tot trebuia să se repete. De ce trebuia să se tot repete? Nimeni nu asculta. Lumini, sirene. Stătea jos acum, pe măsură ce luminile clipoceau iar sirenele erau deasupra capului. *Sunt într-o maşină de poliţie,* îşi dădu seama nedesluşit. Stătea între Svengali şi Frank. Frank avea o mână după gâtul ei ca un gest de apărare. Dar asta nu era bine. Nu făcuseră nimic rău, nu? Erau cumva sub arest? *O să pierdem zborul.*

— Poftim. Uşa se deschise. Frank coborî, apoi îi ţinu braţul lui Miercuri, ajutând-o să iasă din maşină.

— Ţinem capsula pentru dumneavoastră, pe aici vă rog.

Şi era adevărat. Simţi lacrimi de uşurare cum îi atingeau genele, încercând să scape. Se sprijinea pe Frank. Svengali în spatele ei, încă două maşini pline. Poliţia îi ajuta pe cei care nu erau de pe planetă să plece de pe ea. Cu tratament VIP. *De ce?* se întrebă ea vag. Apoi într-o singură clipită îi veni gândul: *Orice să pară de folos pentru diplomaţi…*

Miercuri a început să funcţioneze din nou la şaizeci de kilometri deasupra ecuatorului, pe măsură ce capsula maglev începu să crească viteza de la croazieră subsonică la ascensiune orbitală la viteză maximă.

— Cum te simţi? îl întrebă pe Frank, vocea ei părând distantă şi plată sub ţiuitul din urechi.

— Ca dracu, zise el şi făcu o grimasă. Capul îi era bandajat în ceva ce se asemăna cu o carapace albăstruie translucidă de broască ţestoasă şi părea ameţit de la calmantele care îi fuseseră administrate. Mi-au spus să mă duc direct la infirmeria de pe navă. Se uită la ea, îngrijorat. Ai spus ceva acum?

— Nu, spuse ea.

— Va trebui să vorbeşti mai tare, de-abia aud.

— Ce s-a întâmplat cu Sven? întrebă ea.

Svengali, care stătea în partea opusă lui Frank, se chinui să răspundă.

— Cineva a încercat s-o omoare pe Ambasadoare, spuse el foarte încet. Guvernul din Dresda a făcut-o de oaie. Nu am nicio idee de ce ne-au lăsat să plecăm...

— Nu. Tu ai fost, spuse Frank fără chef. Pentru că eşti Moscovită, nu-i aşa?

— Da, dădu Miercuri din cap fără convingere. Orice ar însemna asta...

— Deci. Frank dădu din cap obosit. Au presupus că şi invitaţii tăi sunt. Cum reţeaua ambasadei era căzută, tot ce aveau la îndemână să verifice erau paşapoartele emise în locul unde fiecare îşi avea reşedinţa. Călătoreşti pe carte de identitate de Septagon, dar încă nu eşti cetăţean, aşa-i?

— Oh. Miercuri dădu din cap încet, muşchii gâtului văitându-se din cauza apăsării G cu care nu se obişnuiseră. Oh, ar putea să fie? întrebă ea ezitant. Am crezut că ai zis că oricine mă urmăreşte – ochii i s-au micşorat.

— Cine te urmăreşte? întrebă Svengali, clar nedumerit.

— Eram sigur. Frank părea frustrat. Alerta de securitate. Mi-au anulat interviurile. De fapt, asta a fost singura apariţie publică pe care Ambasadoarea a ţinut-o cât timp noi eram la sol. Şi aţi observat cum nu a ieşit afară? Nu a păşit în afara podiumului ăla cu armură reactivă? Dar au lăsat ferestrele şi uşile deschise. Şi

erau poliţişti peste tot în perimetrul ăla imediat cum a explodat bomba. Nu-i aşa că părea plină cu căptuşeală?

— Ambasadoarea îşi mima discursul, spuse Miercuri.

— Poftim? Svengali păru surprins. Cum adică mima discursul?

— Am văzut-o. Eram chiar în primul rând. După felul în care vorbea, şi purta şi cască. De unde stăteam eu se vedea. Cred că purta şi armură de corp. Ştii ce? Cred că se aşteptau ca ceva să se întâmple. Numai că nu chiar ce s-a întâmplat, dacă înţelegi.

— O încercare de asasinare? O încercare nereuşită de asasinare. Frank păru ceva mai visător. Cu o ţintă necorespunzătoare. Nu tu, Miercuri. Îi strânse mâna puţin. Un asasin diferit. Unul care nu se juca. Sven, tu ce făceai acolo?

— Am fost angajat să ţin un spectacol după cină! sări ei tensionat. Tu ce crezi? Asta nu e o vacanţă pentru mine, zâmbăreţule.

— E în regulă, zise Frank. Îşi închise ochii şi se lăsă pe spate în scaun.

— Scuze! mormăi Svengali.

— Asta ar fi pentru casa pe care plănuieşti să o cumperi când te retragi? sări Miercuri, o bobiţă de transpiraţie căzându-i pe spate.

— Da, asta e, aprobă Svengali, sunând aproape recunoscător.

— Sper să ajungi până acolo, zise ea cu o voce liniştită.

— Sper să îi prindă pe nemernicii care au distrus petrecerea, spuse Frank nervos. Miercuri îi strânse uşor pumnul, calmându-l şi făcându-l să tacă, apoi îşi lăsă capul pe umărul lui.

Restul de călătorie spre orbită s-a derulat fără evenimente.

Interludiu: 3

Câţiva pasageri noi s-au alăturat navei *Romanov* la Noua Dresda. Unul dintre ei a achiziţionat un apartament imperial cu ştabii de pe puntea A în timp ce restul erau cazaţi diferit la business şi clasa turism, dar toţi aveau ceva în comun: rezervaseră camere pe navă la puţin timp după ce un iaht privat, *Heidegger,* sunase la staţia Dresda, şi călătoreau cu paşapoarte false.

Apartamentul de lux nu era o extravaganţă, ci o necesitate. La fel era şi faptul că Lars îl căuta regulat de transmiţătoare şi diferite specii de insecte care ar fi putut să intre într-una dintre camerele de la bordul navei luxoase care era rezervată de un negustor de arme din Hut Breasil. Portia voia spaţiul pentru conferinţe şi ca bază a operaţiunilor, iar identitatea falsă scuza o parte din bagajul ei oarecum alarmant. De aceea Mathilde, care răspunse invitaţiei de a vizita apartamentul imperial, a fost speriată să i se ţină uşa deschisă de către un bodyguard, iar ocupantul camerei aşezat pe şezlong în faţa unei cutii cu lansatoare teleghidate.

— U. Mathilde Todt. Intră. Hoechst aprobă din cap. Pari confuză, zise ea.

— Ah, mă aşteptam la –

Hoechst îşi ţinti privirea către ea.

— Un regim auster? Se ridică. Da, păi, identităţile de acoperire trebuie să se menţină. Şi de ce un traficant de arme bogat să călătorească la clase inferioare?

Marx lăsă uşa să se închidă în spatele femeii. Păşi înainte de parcă îşi măsura paşii.

— A trecut foarte mult timp.

— Consideră-te sub direcţiune din nou. Hoechst dădu din cap.

Mathilde îşi frecă faţa.

— Tu eşti noul meu controlor? Aici în persoană? O notă de surpriză satisfăcătoare îşi făcu loc în vocea ei.

— Spre deosebire de U. Scott, nu cred în lăsatul lucrurilor la voia întâmplării, zise Hoechst sec. Am umblat peste tot în

ultimele două luni, făcând legături în jurul scurgerilor. Acum e rândul tău. Spune-mi cum îţi merge.

— Am… Mathilde îşi linse buzele. Am totul pregătit pentru ambele scenarii pe care le-am primit, şi pentru răpire şi pentru celălalt. Absolut totul în afară de echipa principală de atac. Am scos la iveală toate punctele critice, iar echipamentul necesar e la bord. A trebuit să corupem trei încărcători de bagaje şi un băiat de serviciu să le ducem la loc, dar s-a rezolvat şi au înghiţit povestea de acoperire, nu a fost nevoie să facem mişcări tehnice cu ei. *Mişcări tehnice* era un eufemism pentru a introduce un arboret de nano-electrozi în creierul lor, transformându-i în păpuşi. Păpuşi de carne. Ce rămânea în urmă după asta, nu era de folos decât pentru transmiterea informaţiilor pentru Propagatori. Peter este adjunctul meu şi se ocupă de operaţiunile de comunicare, iar Mark este gata cu partea de astro-navigaţie. De fapt, suntem gata să îi dăm drumul oricând dai comanda.

— Prea bine. Hoechst nu mai zâmbea deja. Acum spune-mi ce nu a mers bine. Vreau să ştiu *totul.*

— Cu planul? Nimic nu…

— Nu, am spus *totul.* Vreau să ştiu cel mai mic detaliu care ar fi putut să atragă atenţia asupra voastră.

— Uhh, păi, uhh. Nu suntem obişnuiţi să lucrăm sub acoperire sau în condiţii sălbatice, s-ar putea să fi făcut una sau două greşeli în primele zile. Din fericire, acoperirea noastră e aproape perfectă pentru că ei ştiu că suntem ReMasterizaţi, ne cam permit să fim puţin ciudaţi. E incredibil cât de binevoitori sunt să creadă că suntem doar pasageri inofensivi. Nimeni nu a pus sub semnul întrebării dacă chiar suntem un grup de conducători de tineret. Cred că era absurd…

Portia îşi curăţă gâtul dinadins. Mathilde aproape că sări-n sus.

— Hai să ne înţelegem clar în privinţa unui lucru. Privirea lui Hoechst îşi făcea loc adânc în ochii tânărului lider de grup. Dacă v-aţi făcut treaba ca lumea, nu aveţi de ce să vă fie frică. Dacă aţi făcut greşeli oneste, dar necritice, şi le recunoaşteţi şi ajutaţi la remedierea situaţiei, nu aveţi de ce să vă temeţi. De ce ar trebui să vă temeţi sunt consecinţele de a ascunde ceva. Sunt

destul de clară? Aşa că termină cu bâlbâiala nervoasă şi spune-mi. Ce nu a mers bine? De ce ar trebui să fiu conştientă?

— Oh. Mathilde se uită la ea pentru un moment de parcă îi crescuse un al doilea cap. Apoi îşi coborî umerii uşor. Hans a făcut o scenă cu unul dintre pasageri în prima noapte la bord. Eram într-una din zonele sociale – un bar, cred că-l numeau – şi unul dintre sălbatici a încercat să îl otrăvească cu un fel de intoxicant. Nimeni nu a fost rănit. Există un grup mic care vociferează şi care ne displac pentru un anume motiv. Dar în afară de asta, nu s-a mai întâmplat nimic din ce aş putea să clasific ca şi dificil. Pe Hans l-am disciplinat eu şi consider subiectul închis. Ceilalţi... Dădu din umeri. Nu pot să controlez ce gândesc oamenii sălbatici despre programul nostru. Nu eram sigură dacă să aduc asta în atenţia ta.

— Înţeleg în totalitate. Hoechst îşi aplecă capul peste lada cu echipament, inspectând conţinutul din plastic negru din interior. Excesele unora dintre predecesorii noştri i-au aruncat într-o lumină foarte proastă pe ReMasterizaţi. Mă tem, iar scopul nostru de a extinde beneficiile pentru toată lumea ar putea să îi facă din ce în ce mai suspicioşi. Medită pentru un moment. Nu intenţionez să agravez situaţia. Se uită în sus căutând privirea Mathildei. Nu va fi niciun raport despre atrocităţi sau excese emanând din această intervenţie. Într-un fel sau altul.

Mathilde zâmbi uşor.

***

Miercuri alerga prin hub-uri părăsite în inelele de G înalt ale unei staţii vechi. Intrări şi ieşiri apăreau pe ambele părţi ca nişte goluri globulare, podeaua o trăgea înapoi de la călcâie de parcă ar fi fost melasă. Ceva nevăzut fugi în spatele ei, urmărindu-i paşii ca într-un coşmar – răpăitul ghearelor, trosnetul cizmelor. Ştia că-i purta sâmbetele, dar nu îşi aducea aminte de ce – totul în spatele ei era gol. Şi în faţă era şi mai rău. Ceva ascuns, ceva aşteptând. Urmăritorul o ajungea din urmă, iar când a prins-o, o fântână de carne făcută terci i s-a împrăştiat pe faţă. Era la intrarea unei toalete pe puntea administrativă, era un trup acolo, şi trase de el spunând:

— Hai, tată! Se uită mai atent şi nu era tatăl ei, cu faţa învineţită de la asfixiere, era Sven, clovnul, şi zâmbea.

Se trezi şi luă o gură mare de aer. Îşi simţea inima de parcă stătea să explodeze, iar cearşafurile de sub ea erau reci şi lipicioase de la transpiraţie. Braţul stâng era amorţit, prins sub ea pentru că dormise numai pe o parte, iar în spatele ei – un grohăit care putea să fie un sforăit. Îşi schimbă poziţia, iar el se rostogoli spre ea, încolăcit protector în jurul ei. Miercuri îşi închise ochii şi se lăsă pe spate. *Adu-ţi aminte,* se gândi ea adormită şi înfiorată. Încă putea să simtă mirosul fierbinte şi metalic al sângelui pe buzele ei, putoarea de fecale a intestinelor perforate. S-a dus în cameră şi s-a frecat jumătate de oră în duş, dar tot se simţea de parcă era îmbibată cu excremente. Apoi a sunat-o, de la infirmerie, să vadă ce face. Ea i-a spus că vrea să-l vadă, iar el a venit. Deschise uşa şi îl trase înăuntru şi pe podea, ca animalele. Dorinţa sa era la fel de puternică ca şi a ei. Zâmbi, încă adormită, şi îşi împinse şoldurile înspre el până îi simţi penisul în zona lombară.

— Frank? zise ea încet.

Încă un sforăit mormăit. Se frecă de ea în somn. Fusese foarte atent: conştient de mărimea lui fizică. Nu la ce se aştepta, dar ceea ce avea nevoie. Apoi s-au prins unul de altul de parcă se înecau, iar el a plâns. *O fi în regulă asta?* Apoi: *Cui îi pasă?*

Dormind, Frank o înconjura. Micul zgomot făcut de respiraţia lui şi forma masivă a trupului său o făceau să se simtă în siguranţă, foarte în siguranţă pentru prima dată de la teribila noapte a petrecerii. Ştia că e o iluzie amară, dar era una bună şi confortabilă. *Sper că n-o să se poarte ca şi cum asta nu s-ar fi întâmplat niciodată,* cugetă ea.

Ceva timp mai încolo, Miercuri se dădu jos din pat să se ducă la baie. Aproape imediat cum fu în picioare, lobul urechii îi vibră ca o albină nervoasă.

— Alo, răspunse ea nervoasă, încercând să nu ridice tonul. Ce fel de moment crezi că e ăsta să poţi suna?

— Miercuri! Era vocea ei, ciudată şi goală, ca de fiecare dată când venea din afara propriului cap. Poţi să mă auzi?

— Da. Herman? E mijlocul turei de noapte aici. Încercam să dorm.

— Mişcarea ta a declanşat o alertă la mine. Nava pe care te afli deja a părăsit portul şi accelerează spre punctul iniţial de

salt. După ce execută saltul, canalul cauzal pe care îl folosesc momentan se va deconecta şi vei fi pe cont propriu. În mod normal, planul de zbor al navei *Romanov* ar duce, via două salturi, la Noua Praga, dar un număr de pasageri noi s-au alăturat navei la Dresda şi te poţi aştepta la o diversiune.

— O diversiune? Miercuri căscă, dorindu-şi disperat să fie ori trează ori înapoi în pat. Se uită cu nostalgie prin uşă: Frank era ca un lanţ muntos întunecat peste platforma de dormit.

— Grupul ReMasterizaţi de la bordul navei a schimbat comunicaţii codate cu biroul unui negustor de arme din Hut Breasil. Negustorul de arme şi bodyguarzii lui sunt acum la bordul *Romanov*-ului. În acelaşi timp, negustorul de arme a făcut schimb de mesaje cu biroul unui Secretar de Departament, pe nume Blumlein, de pe Newpeace, de facto preşedintele Directoratului Comisiei Planetare şi şef cu drepturi depline a Ministerului Securităţii de Stat. Nu am informatori pe teren, dar cred că negustorul de arme e o identitate de acoperire pentru un oficial important al MSS care preia personal controlul asupra operaţiunii de curăţare care rezulta din conflictul intern legat de incidentul de la Moscova.

— Whoa, opreşte-te! Ce vrei să spui? Ce curăţare? MSS? Ce conflict intern? Miercuri se apucă de cap. Ce are asta de-a face cu mine? *Vreau să mă duc înapoi în pat.* Herman îşi păstră tonul vocii normal şi încet, mai răbdător ca oricând.

— Dezvolt o ipoteză despre distrugerea planetei tale, şi motivaţiile în spatele asasinatelor. Sistemul Moscova şi Noua Dresda stau pe axul de expansiune al ReMasterizaţilor. Newpeace şi Tonto sunt pur şi simplu cele mai recente cuceriri şi cele mai apropiate de Pământ. Se află aproape şi de Moscova şi de Noua Dresda, iar aceste lumi ar fi ţinte logice pentru subversiune şi cucerire. Totuşi, ReMasterizaţii sunt înclinaţi spre o scindare interioară şi un conflict interdepartamental. Pot fi manipulaţi de influenţe exterioare ca Eschaton-ul. E posibil ca un astfel de departament din interiorul Ministerului Securităţii de Stat de pe Newpeace să fi fost determinat să exploateze influenţa lor ascendentă asupra persoanelor politice din Moscova, să le folosească ca agenţie reprezentantă într-un proiect secundar: dezvoltarea unei arme care să violeze

cauzalitatea. Genul ăsta de instrumente sunt periculoase nu numai pentru că Eschaton-ul intervine în prevenirea amorsării lor ceva mai târziu pe linia timpului, dar şi pentru că au tendinţa să fie instabile.

— Mai târziu pe ce? Hei, credeam că tu eşti Eschaton-ul. Ce e asta?

— Poate o limfocită T dintr-un vas capilar din degetul tău mic să pretindă că este *tu*? Desigur că sunt o parte din Eschaton, dar nu pot să pretind că sunt Eschaton-ul. Eschaton-ul îşi dobândeşte mare parte din puterea lui prin faptul că este capabil să strângă violări de cauzalitate – călătorii în timp – pentru scopuri computaţionale. Instrumente de violare cauzală funcţionale în mâinile altora, fie că sunt proiectate ca arme, ca maşinării ale timpului, sau ca şi calculatoare, vor ameninţa stabilitatea liniei sale de timp. De aceea agenţii ca mine există, să monitorizeze cererile oracolului şi de a acţiona în apărarea integrităţii cauzale a Eschaton-ului. În cazul Moscovei, cea mai rezonabilă explicaţie este că guvernul Moscovit experimenta arme de dislocare temporală şi şi-au distrus din greşeală propria stea. Dar nu există nicio explicaţie raţională de ce ar vrea să dezvolte genul ăsta de arme, cu atât mai puţin cu instrumentele lor. De aceea probele infiltrării ReMasterizaţilor ar fi foarte interesante. Mai ales în conjunctură cu tăcerea oracolului.

Miercuri îşi păstră tăcerea pentru un minut. Apoi:

— Adică vrei să îmi spui că un nemernic din armată mi-a distrus planeta din greşeală? Sau pentru că cei din ReMasterizaţi i-a cerut-o?

— Nu chiar. Câteva secunde de linişte. Sentimentele lui Miercuri erau amestecate, înspăimântate, şi simţea o ură explozivă. Când dobândesc o nouă planetă, ReMasterizaţii nu se duc acolo şi preiau controlul sub ameninţarea armelor. Se infiltrează prin introducerea unei crize şi sunt invitaţi să calmeze lucrurile. Unealta principală este expertiza lor în sustragere de informaţii şi interfeţe neutre. În timp ce şantajul este folosit pentru o tragere de sfori indirectă, de obicei lucrează prin răpirea de oficiali de clasă medie, copiindu-le arhitectura neuronală existentă, apoi instalând un implant. Uneori lasă personalitatea nealterată, pur şi simplu adaugă un comutator de

asuprire, sau şterg totul şi transformă corpul într-o păpuşă de carne telecomandată. Folosind un canal cauzal pentru a controla corpul, se pot asigura că nimeni nu va fi în stare să îşi dea seama că este controlat de un agent al ReMasterizaţi decât dacă este supus unei scanări a creierului sau forţat să facă un tranzit superluminic. Cei din ReMasterizaţi sunt răbdători; în mod frecvent ajung într-un sistem, iau între cincizeci şi o sută de oficiali de clasă medie, apoi aşteaptă între douăzeci şi treizeci de ani până unul sau mai mulţi din papiţoii lor e promovat într-o poziţie influentă. E un proces de lungă durată şi care necesită muncă, dar mult mai ieftin şi mai sigur decât să încerci un război de cucerire interstelară.

— Vrei să îmi spui că fac asta în mod regulat?

— Nu des. Au mai puţin de douăzeci de lumi până acum. Modelele mele prezic că vor deveni o ameninţare majoră abia peste minimum două secole.

— Oh. Miercuri rămase tăcută. Dar niciunul dintre diplomaţi nu este o marionetă, scoase ea în evidenţă. Au făcut transferuri superluminice către ambasadele lor. Deci nu e nicio dovadă, nu?

— Ba există dovezi, afirmă Herman. Atenţia celor din ReMasterizaţi asupra ta şi asupra articolelor pe care le-ai găsit la bordul *Old Newfie* înainte de evacuare sugerează ca a fost folosit ca punct de intrare de ceva ani încoace şi că grupul de insurgenţi care operează în Moscova a fost neatent. Faptul că ReMasterizaţi se concentrează să asasineze diplomaţi Moscoviţi e sugestiv, deşi încă nu sunt sigur de motivele lor. Facţiunea răspunzătoare se pare că vrea să forţeze corpurile diplomatice Moscovite să trimită codul irevocabil la bombardiere R, precipitând astfel o criză politică pe Noua Dresda cu implicaţii în altă parte. Dar e foarte dificil să fii sigur de asta.

— Dar tu, tu – Miercuri se chinuia să îşi găsească cuvintele – eşti o parte din Eschaton. Nu poţi să îi opreşti? Nu vrei să îi opreşti?

— De ce crezi că vorbesc cu tine? Vocea ei proprie, calmă şi plăcută. Nu pot să îndrept distrugerea Moscovei deoarece accidentul nu a activat răspunsul temporal imun al Eschaton-ului. Agenţii mai mari investighează posibilitatea unei ameninţări asupra Eschaton-ului însuşi. Eu încerc să previn ca

ReMasterizaţi să îşi ducă la capăt planul de a acapara Noua Dresda sau orice altceva vor să facă. Mai încerc să îi opresc să dobândească rapoartele tehnice finale de la proiectul de arme de pe Moscova. Şi vreau să mă asigur că toate corpurile diplomatice de pe Pământ sunt conştiente de pericol. Acesta este un răspuns de nivel mic după standardele Eschaton-ului. Sistemul de credinţe al ReMasterizaţi solicită distrugerea Eschaton-ului. Nu sunt nici măcar pe aproape să capete această capabilitate şi încă nu au declanşat reflexele defensive primare ale Eschaton-ului, dar dacă fac asta, nu ai vrea să trăieşti mai aproape de o mie de ani lumină.

— Oh, ieşi şubred din gura ei, iar Miercuri se urî pentru asta. Şi ce e cu mine? Ce o să fac eu după asta? Familia mea – Un sentiment copleşitor de pierdere o cuprinse. Se uită la figura întunecată şi adormită din pat, iar sentimentul de impas se mai potoli, dar numai cu o fracţiune.

— Eşti destul de matură să iei decizii singură pentru viitorul tău. Şi nu pot să accept responsabilitatea pentru evenimente de care nu am fost anunţat în avans sau în care nu am fost implicat. Dar mă voi asigura că nu vei duce lipsă de bani pe termen scurt, pe măsură ce îţi aranjezi viaţa, dacă supravieţuieşti următoarelor zile.

— Dacă? Miercuri păşi către peretele pictat. Cum adică, dacă?

— Grupul ReMasterizaţi din MSS este la bordul acestei nave pentru un motiv. Undeva după următorul salt mă aştept să facă ceva decisiv. Ar putea să fie atât de crud încât să te răpească şi să te transforme în păpuşă, dar sunt mult prea mulţi martori la bordul navei cărora te-ai fi putut adresa. O abordare mai bună ar fi ca această navă să nu ajungă la destinaţie. Ar trebui să te pregăteşti. Învaţă spaţiile de acces ale echipajului şi detaliile pe care le-am transferat în inelele tale. Şi încă o chestiune: trei diplomaţi de pe Pământ, membri ai Organizaţiei Naţiunilor Unite, s-au alăturat navei. Poţi să ai încredere în ei implicit. În particular poţi să vorbeşti cu Martin Springfield, care a lucrat pentru mine în trecut. S-ar putea să fie capabil să te protejeze. Şi încă un lucru. Dacă ai şansa să redobândeşti probele documentare despre armele ReMasterizaţi în sistemul Moscovit,

dă-le diplomaţilor. Acesta este singurul lucru pe care îl poţi face pentru a le cauza cele mai mari pagube celor din ReMasterizaţi.

— O să reţin asta. Dar ai zis că vor sparge uşa şi mă vor răpi, ce pot face împotriva acestui lucru?

— Simplu, să nu fii în cabina ta atunci când vin după tine. Prea mult timp. Ţi-am transferat câteva schiţe de proiect în inelele tale. Ţine jacheta cu tine mereu.

— *Jacheta*?

— Da. Nu ştii niciodată când vei avea nevoie de ea. Vocea lui Herman era subţire. Mult noroc şi la revedere. Ah, şi dacă printr-o şansă *Romanov* ajunge la Noua Praga, vorbeşte cu Rachel înainte să decizi să îţi iei o zi la sol. Altfel s-ar putea să ai un şoc.

Click. Apelul s-a terminat. Miercuri înjură în gând pentru un moment, apoi observă o schimbare în cameră. Se uită în sus.

— Despre ce era vorba? întrebă Frank, cu o expresie gravă. Căuta cineva de harţă?

Se uită la el, inima începându-i deodată să bată tare; avea gura uscată.

— Prietenul meu invizibil, începu ea să povestească. Când o să fie următorul salt?

— Nu pentru încă o zi. De ce nu vii aici să îmi povesteşti despre asta? Se mută la una dintre marginile patului, făcând spaţiu pentru ea.

— Dar eu – Se opri, sentimentul îngrozitor de îndepărtare o apăsa cumva. O zi? Deprinderile vechi şi neîncrederea înrădăcinată îi spuneau ca dacă îl menţionează pe Herman cuiva n-o să-i aducă decât probleme. Logic, iar altceva îi spunea că să-l ţină ascuns de Frank ar fi o greşeală. Nu ar trebui să vorbesc despre asta, spuse ea. Vei crede că sunt nebună.

— Nu. Se uită la ea gânditor. Nu cred că eşti nebună. Expresia lui era deschisă şi surprinzător de vulnerabilă, ceea ce îl făcea cu atât mai greu de citit. De ce nu începi cu începutul?

Se urcă în pat şi se lăsă pe el. Îi puse un braţ după umeri, pe măsură ce ea lua o gură mare de aer.

— Când aveam zece ani, aveam un prieten invizibil, recunoscu ea. Numai ca să aflu, imediat după ce lumea a explodat, că lucra pentru Eschaton…

***

Martin îşi ridică privirea în timp ce Rachel deschise uşa de la cubiculului înghesuit dintr-una din părţile apartamentului executiv. Faţa lui era fără expresie şi extenuată.

— Eşti în regulă? întrebă el.

— Nu am fost niciodată mai bine. Făcu o faţă ciudată, apoi căscă. La naiba, am nevoie de o doză să mă trezesc. Se uită la masă şi apoi la tânărul locotenent care se afla vizavi de Martin. Mă introduci?

— Da. Ea e Locotenent Junior de Zbor Stephanie Grace. Tocmai s-a întors din permisia de la sol. Cât a fost plecată, am lucrat cu şeful ei, Ofiţerul de Zbor Max Fromm. Umm, Steffi? Ea este soţia mea, Rachel Mansour. Rachel este un ataşat cultural cu –

— Nu genul *ăla* de introducere. Rachel rânji cu umor pe măsură ce ridică mandatul. Capul ei, înconjurat de logo-ul Naţiunilor Unite cu 3W pe un fundal cu stele. Camera Neagră. Adică Colonelul Mansour, Corpul de Apărare Combinată, în slujba Comitetului Naţiunilor Unite pentru Dezarmare Interstelară. Doar pentru a arăta gradul, atunci când este nevoie, înţelegi. Aş prefera ca pasagerii şi echipajul din afara lanţului de comandă al dumneavoastră să nu afle încă de mine. Ne înţelegem?

Copila – nu, era probabil ieşită de mult din adolescenţă, posibil la a doua sau a treia carieră – părea îngrijorată.

— Pot să vă întreb ce credeţi că se întâmplă? Pentru că dacă e ceva ce poate ameninţa nava, Căpitanul trebuie să o ştie, ca pe o chestiune de urgenţă.

— Hmm. Rachel făcu o pauză. Până acum şase ore credeam că ne uităm după un criminal în serie care călătorea la bordul navei şi omoară o victimă diferită în fiecare port.

Se opri. Locotenentul clipi, apoi se uită în ochii ei.

— Nu prea cred că în mod normal asta ar duce la o investigaţie a Camerei Negre, nu-i aşa Colonele?

— Ba da, dacă toate victimele sunt ambasadori dintr-un guvern planetar în exil care au lansat bombe R pe o altă planetă, spuse Rachel încet. Asta rămâne sub pălăria ta, locotenente: criminalul nostru în serie încearcă să provoace un război folosind arme de distrugere în masă. O să îi dau de ştire

Căpitanului personal, dar dacă ştirea ajunge înapoi la mine prin alte canale…

— Am înţeles. Steffi părea îngrijorată. Ok, pentru aceasta soţul dumneavoastră – ochii ei clipiră către Martin – caută prin jurnalele noastre de tranzit din ultimele şase luni. Dar aţi spus că mai era ceva.

— Îhî. Rachel îşi intersectă privirea cu a ei. E o chestie de motiv. Nu cred că e un criminal în serie, cred că ne confruntăm cu un asasin profesionist sau o echipă de asasini dintr-o putere interstelară. Şi intenţionează să îşi acopere urmele. Acum că ştiu că suntem pe urmele lor, ar putea să facă orice. Sper să nu facă nimic care să pericliteze integritatea navei, dar nu pot fi sigură. Ridică din umăr inconfortabil.

Steffi părea alarmată.

— Atunci va trebui să insist să îl anunţaţi pe Căpitan imediat. Dacă există vreo posibilitate ca, ah, criminalul să facă ceva navei, ea e responsabilă pentru asta. Căpitan şi comandant şi aşa mai departe. Şi până acum – gestul ei luă forma ferestrelor deschise şi diagramelor entităţilor/relaţiilor de pe ecranul mesei – nu am ajuns foarte departe. Avem aproape două mii cinci sute de pasageri şi şapte sute de oameni în echipaj. Generăm aproape trei mii de mişcări de personal de câte ori staţionăm şi sincer noi două suntem prinse dedesubt. Dacă ai ceva solid să îi transmiţi căpitanului va face mai uşor pentru mine să ajut mai mult.

— Ok, atunci să mergem la Căpitan.

Martin se ridică şi el.

— Vrei să vă însoţesc? întrebă el.

Rachel luă o gură de aer.

— Crezi că te poţi descurca singur pentru ceva vreme? Nu cred că va dura foarte mult să îi fac un raport.

— Ok, voi continua aici. Martin dădu din cap. Încă verific pasagerii de la clasa de turism. Am crezut că va fi simplu, apoi Steffi s-a întrebat dacă nu cumva un pasager putea să debarce, să dea lovitura, apoi să urce la bord sub un alt nume şi la o altă clasă. E un dezastru.

— Nu în totalitate, sări Steffi. Avem ceva măsurători de biometrie îndosariate. Dar nu suntem pregătiţi pentru căutări

ale poliţiei prin baza noastră de date a clienţilor, şi să scoatem genomul fiecăruia pentru inspecţie în mod normal trebuie un ordin de la, se uită la tavan. Deci mergem să îi facem o vizită căpitanului?

***

Căpitanul Nazma Hussein nu avea o zi prea bună. Prima plecare trebuise să fie amânată cu şase ore din cauza unei încurcături stupide pe jos, întârziind vreo doi pasageri care aveau grad diplomatic destul de mare pentru a reţine nava, deşi orice oră întârziere costa mii. Apoi a fost o problemă cu echilibrul masei într-unul dintre rezervoarele de ulaj, care atinsese emisfera joasă a învelişului navei, o instabilitate de curgere care sugera că o tobă de stabilizare a fost avariată în timpul manevrei de docare. Reuşi să plece de pe puntea de zbor, lăsându-l pe Victor la comanda plecării, numai ca să dea peste un şir de persoane condus de asistenta de la biroul financiar şi care acum aştepta în faţa biroului ei pentru ordine şi/sau aplanarea lină a conflictului. Iar acum asta…

— Mai explică-mi odată, spuse ea, făcând tot posibilul să menţină iluzia de stare de alertă pasivă care mereu venea greu după o tură de douăsprezece ore. Mai exact ce te aştepţi să se întâmple la bordul navei mele?

Diplomata arăta la fel de obosită precum se simţea.

— Unul sau mai mulţi dintre pasagerii dumneavoastră sau din echipajul pe termen scurt au făcut felul unor persoane importante la fiecare port de pe fiecare planetă, explică ea din nou. Acum mi s-a ordonat să mă asigur că nu se va mai întâmpla niciodată. Ceea ce e foarte bine, numai că am motive să cred că asasinul are ordinele lui şi va încerca să facă absolut orice ca să-şi acopere urmele.

— Orice? Căpitanul Hussein ridică o sprânceană pensată foarte precis. Vrei să spui că se poate să ucidă martori sau pasageri? Sau acţiuni care pot să pună în pericol siguranţa operaţională a navei mele?

Femeia – Rachel nu-ştiu-cum – dădu din umeri.

— Nu ştiu, spuse ea fără menajamente. Îmi pare rău că nu pot să vă asigur, dar nu aş pune nimic înaintea acestor scursuri. Eram la sol ieri şi am reuşit să împiedicăm ultima lor încercare,

dar capcana nu a avut succes, în mare parte pentru că au demonstrat o voinţă remarcabilă de a ucide şi spectatori inocenţi. Se pare că au început prin a sta în umbră, dar sunt gata să meargă cât de departe e nevoie să-şi atingă scopul şi nu pot să garantez că nu vor face ceva stupid.

— Minunat. Nazma se uită în lateral la ecranul ei cu orarul şi aşa încărcat. Numeroase dreptunghiuri clipeau în roşu, căi neînchise ale sistemului, detalii suprapuse scoase din standard din cauza plecării întârziate. Ştiţi pe *cine* căutaţi? Ce aţi vrea să fac când îi găsiţi? Se uită dincolo de diplomat. Aspiranta în practică făcea tot posibilul să se contopească cu peretele – sperând să nu o învinuiască pe ea ca fiind responsabilă pentru veştile proaste. *Dificil, las-o să se îngrijoreze pentru câteva minute.* Nazma îi aruncă o „Privire Grea de gradul trei”, apoi se uită înapoi la femeia diplomat. Nu trecuseră aşa de mulţi ani încât să uite ce simţea aspiranta, dar nu ar strica să o facă să cântărească responsabilităţile unui comandant pentru ceva timp. Sper că nu vei sugera ceva de genul unei schimbări de destinaţie.

— Ah, nu. Femeia, trebuia spus, părea stânjenită. *Pun pariu că exact asta voiai să sugerezi,* îşi spuse Nazma. Şi siguranţa navei tale are întâietate. Principala mea preocupare acum este să-i identificăm ca să-i putem aresta la următorul port sau eventual mai devreme, dacă e vreun semn că pot fi o ameninţare pentru altcineva.

Nazma se relaxă uşor. *Deci nu eşti în totalitate ruptă de realitate, hm*? Apoi femeia diplomat a stricat totul continuând:

— Problema este că generaţi atâtea mişcări de personal că avem un lot de vreo două sute de suspecţi şi numai zece zile să-i verificăm. Ăsta e numărul de persoane care au coborât pe toate planetele unde s-au întâmplat incidente, în caz că vom căuta o echipă care să lucreze prin rotaţie, lotul urcă la patru sute şaizeci sau aproape. Mă întrebam dacă putem să împrumutăm mai mulţi oameni din echipaj; cum ar fi de la biroul financiar, pentru a elimina din suspecţi. Forţă un zâmbet tensionat către Nazma.

Dă-mi pace! Căpitanul Hussein se uită înapoi la ecranul ei. Dreptunghiurile roşii nu se scurtau deloc şi fiecare oră adăugată

la drumul critic adăuga şaisprezece mii la costurile operaţionale. Dar alternativa…

— Locotenent Grace! Se uită la Steffi cum îşi îndreptă spatele atent. Te rog transmite-i complimentele mele Comandantului Lewis şi informeaz-o că trebuie să pună la dispoziţie tot personalul şi resursele de care dispune şi pe care i le va cere Colonelul…

— Mansour, zise femeia.

— Colonelul Mansour pentru cercetările ei. Când aveţi o listă finală de suspecţi vreau să o văd înainte de a acţiona. Fişează noutăţile cu „Siguranţă şi Securitate" şi pune-le în CC şi la biroul meu. Aş mai vrea să ştiu dacă *nu găsiţi* un asasin la bordul navei mele, desigur. Dădu din cap spre femeia diplomat. Satisfăcută?

Rachel se uita surprinsă.

— Mai mult decât atât, recunoscu ea. De data asta zâmbetul ei era autentic. Mulţumesc!

— Mai bine nu, zise Nazma dând din mână. Nu mi-aş face slujba ca lumea dacă nu aş lua în serios criminalii care aleargă pe nava mea. Strănută, nările lărgindu-i-se ca la mirosul dezamăgirii. Atâta timp cât păstraţi liniştea şi nu înfricoşaţi pasagerii. Acum, sper să mă scuzaţi, dar am o navă de condus.

***

Seamănă cu o gorilă, se gândi Martin cu teamă, apropiindu-se de bloggerul de război de-a lungul sălii goale pe jumătate. Jurnalistul stătea tolănit pe o canapea, cu un zâmbet pe faţă şi cu un braţ în jurul unei femei tinere cu pielea palidă şi cu o predilecţie serioasă spre negru – păr negru, cizme negre, ciorapi negri, jachetă neagră – şi ceva albastru pe tâmpla stângă. Se lăsa pe el într-o manieră care arăta mai mult decât o afecţiune ocazională. *Nu-i aşa că-i drăguţ,* se gândi Martin cinic. Bloggerul trebuia să aibă în jur de doi metri, dar era atât de lat încât părea să stea ghemuit, deşi nu avea grăsime. Păr negru şi albit pe alocuri, ochelari cu ramă de modă veche şi, din nou, haine din piele neagră. Femeia îi vorbea uşor, iar ocazional se lăsa cu bărbia pe umărul lui. Gorila era numai urechi, mormăind în aprobare din când în când. Erau aşa de preocupaţi unul de altul

încât nu l-au observat pe Martin privindu-i. *Acum ori niciodată,* se gândi el şi merse spre ei.

— Salutare, spuse el încet. Eşti, hm, Frank Johnson de la *London Times*?

Gorila se uită la el tăios, o sprânceană ridicându-se. Tânăra se holba şi ea. Martin de abia a observat-o, cu osatura frumoasă şi unghiile negre.

— Cine întreabă? zise tipul masiv.

Martin se aşeză în faţa lor, întinzându-se neelegant pe canapea.

— Numele meu e Springfield. Sunt de la serviciul diplomatic al Naţiunilor Unite. *Asta-i ciudat,* realiză el distant. Amândoi erau tensionaţi şi concentraţi pe el. *Care-i faza?* Sunteţi Frank Johnson? Înainte să merg mai departe – ridică un paşaport diplomatic, iar tipul masiv îl fixă dubios.

— Mda, mormăi. Iar asta nu e o vizită de complezenţă, aşa-i? Îşi frecă mâna stângă meditativ şi clipi uşor, iar Martin începu să îi explice.

— Aţi fost la recepţia ambasadei Moscovite ieri seară? întrebă el. Se uită la tânăra femeie. Vreunul dintre voi? Femeia tresări, apoi se lăsă pe tipul mare, uitându-se în altă parte, simulând plictiseala.

— Văd un paşaport diplomatic, zise Frank defensiv. Se uită îndelung la Martin. Şi mai văd un tip care pune întrebări direct la ţintă şi mă întreb dacă biroul financiar va confirma că paşaportul e veritabil când voi întreba? Fără supărare, dar ce întrebi tu poate fi văzut ca o violare a privilegiului jurnalistic.

Martin se lăsă pe spate şi se uită la om. Nu părea să fie prost: doar mare, gânditor şi… *hm. Trebuie să încep de undeva, aşa-i? Şi el nu este printre primii din lista mea.*

— Ar putea fi, spuse el reflectând. Dar nu întreb de dragul de a pune întrebări.

— Ok. Deci de ce nu-mi spui tu ce vrei să ştii, iar eu o să îţi răspund dacă pot.

— Hm. Ochii lui Martin se micşorară. Femeia se uita la el cu pură fascinaţie. Dacă aţi fost la ambasada Moscovei în Sarajevo, probabil aţi văzut multe cadavre. Jurnalistul clipi. *O lovitură în plin.* Poate nu aţi observat că aceeaşi chestiune s-a întâmplat şi

înainte. Avem motive să credem că grupul responsabil – făcu o pauză, urmărind efectul vorbelor sale – a fost probabil pe nava asta. Acum, nu vă pot constrânge să vorbiţi cu mine, dar dacă ştiţi ceva şi nu mă ajutaţi, îi ajutaţi pe cei care i-au aruncat în aer pe oamenii ăia, să scape cu basmaua curată. *Băgat sub apă:* jurnalistul dădea din cap uşor. Aprobarea inconştientă muşca din dedicaţia lui neclintită pentru cauza imparţialităţii jurnalistice. Încerc să pun cap la cap ce s-a întâmplat în acea noapte, pentru a putea ajuta investigaţia, şi dacă vreţi să daţi o declaraţie ne-ar fi de mare ajutor. Ridică uşor din umeri. Nu sunt un poliţist. E vorba doar de a discuta cu fiecare trup cald care a scăpat şi ar putea să ţină minte ceva.

Frank se apleacă spre el, încruntându-se.

— O să vă verific paşaportul dacă nu vă supăraţi, spuse el. Vă deranjează? Întinse o mână. Martin ezită pentru un moment, apoi îi întinse tableta albă. Lângă el, femeia se aplecă să se uite la paşaport. Frank se uită la paşaport, apoi pocni din degete pentru un con privat şi spuse ceva mormăit legăturii reţelistice a pasagerilor de pe navă. După un moment dădu din cap şi pocni din nou din degete. Ok, spuse el şi îi dădu înapoi paşaportul. O să vorbesc cu tine.

Martin dădu şi el din cap, prima lui părere domolindu-se. Frank urma să fie rezonabil, şi având o experienţă jurnalistică avea să fie bine. Scoase un reportofon micuţ şi îl puse pe masă între ei.

— Acesta este un reportofon pentru evaluare, înregistrează o dată. Martin Springfield ca intervievator.

— Aşteaptă. Numele tău e *Martin* Springfield? vorbise femeia tânără, care stătea drept şi se holba la el.

— Miercuri – Omul masiv tresări.

— Da. Sunt Martin Springfield. De ce?

Fata îşi umezi buzele.

— Eşti prieten cu Herman?

Martin a rămas interzis pentru un moment. *Ce dracu?* O infinitate de amintiri l-au copleşit dintr-o dată, o voce transparentă şoptind prin negrul nopţii prin canale cauzale ilicite.

— Am muncit pentru el. Martin se auzi cum recunoscuse aceasta pe măsură ce inima lui palpită puţin. De unde ai auzit numele ăsta?

— Şi eu fac chestii pentru el. Îşi linse buzele.

— Miercuri. Frank se uită uimit la Martin. La dracu. Nu vrei să spui tuturor despre – E în regulă, spuse Martin. Îşi ridică reportofonul. Reportofon. Comanda şterge. Execută. Îl puse jos. *Ce dracu se întâmplă aici?* Avea o senzaţie ciudată şi o gaură în stomac. Asta nu putea să fie o coincidenţă, iar dacă Herman era implicat, însemna că ghemul diplomatic de aţă tocmai a devenit mult mai încurcat. Navă, poţi să pui un con privat în jurul mesei? Cuvânt cheie koala roşu spate verde.

— Acceptat. Conul privat instalat. Toate sunetele din afara cercului au devenit slabe şi înăbuşite.

— Ce faci aici? întrebă Miercuri, tensionată. Martin se uită la ea, apoi la Frank şi înapoi. Se încruntă: limbajul trupului îşi spunea singur povestea. Când eram la sol – înghiţi. Mă urmăreau pe mine?

— Pe tine? Martin clipi. Ce te face să crezi că eşti ţinta unui atac cu bombă?

— N-ar fi prima oară, mormăi Frank. Se uită ameninţător la Martin. Ea e un refugiat de pe Moscova, unul dintre supravieţuitorii staţiilor periferice. S-a mutat în Septagon, numai că cineva i-a ucis familia, aparent pentru ceva ce a luat sau a lăsat în urmă, sau ceva de genul. Şi au încercat să o urmărească aici.

Martin simţi cum îi îngheaţă faţa, şi un sentiment subit de exaltare trecu prin el.

— Te-a trimis *Herman* aici? întrebă el direct.

— Da. Îşi puse defensiv mâinile în jurul trupului. Încep să cred că faptul că l-am ascultat n-a fost o idee foarte proastă.

Şi tu, şi eu, aprobă Martin în gând.

— Din experienţa mea, Herman nu face nimic la întâmplare. El ţi-a spus numele meu? Ea dădu din cap afirmativ. Atunci, se pare că problemele noastre sunt conectate şi fac parte din ceva ce îl interesează pe el. Se uită la Frank. Astea nu sunt ştiri noi pentru tine. Tu cu ce ai legătură?

Frank se scărpină în cap cu o expresie distantă.

— Eu… cred că… e o întrebare foarte bună. Eu rătăcesc ca şi corespondent diplomatic pentru *Times.* În călătoria asta făceam un tur al punctelor problemă în criza Moscova/Dresda. Ea pur şi simplu a venit la mine şi mi-a spus povestea ei. Se uită spre Miercuri.

Ea ezită puţin.

— Herman mi-a spus să te găsesc, spuse ea încet. Zicea că dacă difuzezi ce se întâmplă, oamenii care mă vânează ar fi posibil să dea înapoi.

— Chestiune adevărată, până la un anumit punct, murmură Martin, mai mult pentru el decât pentru altcineva. Ce mai e? ceru el explicaţii.

Miercuri luă o gură mare de aer.

— Am crescut pe una din staţiile exterioare Moscovei. Exact înainte de evacuare, Herman m-a trimis să verific ceva. Am găsit o persoană moartă. În secţiunea de vamă. Fusese ucisă. Herman m-a pus să ascund nişte documente pe acolo, hârtii din cabina Căpitanului navei de evacuare. Am ieşit cu faţa curată din asta, nimeni nu a observat ce am făcut. Se cutremură puţin, clar nefericită de ceva. Apoi, în urmă cu câteva săptămâni, cineva mi-a ucis familia şi a încercat să mă omoare şi pe mine. Se lipi de Frank ca o femeie care se prinde de un colac de salvare.

— Eu nu cred în coincidenţe, spuse Martin uşor, transpiraţia de pe spatele lui îngheţând. *Herman e implicat în asta.* O certitudine mortală şi destul de terifiantă pentru ca palmele lui să fie reci şi umede. Herman era numele de acoperire pentru un agent, uman sau altceva, din Eschaton, şi care l-a folosit când l-au trimis într-o misiune în trecut. *Deci e ceva foarte serios care se învârte în jurul ei. Să vezi când o să îi spun lui Rachel. O să se scape pe ea.* Îi prinse privirea lui Miercuri. Ascultă-mă, aş vrea să mergi la nevasta mea cât mai curând. Este… probabil ai văzut-o pe scenă. La ambasadă. Înghiţi în sec. Este expertul nostru în comportamentul şi acţiunile nemernicilor ucigaşi. Între noi putem să ştim că o să fii în siguranţă, între timp, ai vreo idee cine te urmăreşte? Pentru că dacă putem să micşorăm lista sau să confirmăm că sunt aceleaşi persoane care îi omoară pe diplomaţi, ar face lucrurile mult mai uşoare.

— Sigur că ştiu. Miercuri dădu din cap. Herman mi-a spus noaptea trecută. E o facţiune din ReMasterizaţi. E un grup de-al lor la bordul navei şi călătoresc spre Newpeace. El crede că vor face ceva drastic după primul salt. Pe faţă îi apăru o grimasă. Noi tocmai încercam să ne dăm seama ce să facem.

Gaguri de clovn

Franz era prins în capcană.

Cu ceva timp în urmă auzise o poveste despre animale sălbatice, nu era sigur ce specii, care atunci când erau prinse în capcană îşi muşcau şi rodeau laba până o secţionau, ca să scape de cursa vânătorului. Era un mit confortabil, dar clar fals după estimările lui: pentru că atunci când erai prins, când propria mână era înţepenită între fălcile de oţel ale unei dileme, învăţai să lucrezi cu ce aveai.

Hoechst venise din adâncurile Directoratului ca o văduvă neagră, luând-o cu ea pe Erica şi ameninţându-l pe el cu potirul otrăvit al dorinţei sale de cucerire. Propria lui supravieţuire era la mijloc: *Nu mă aşteptam la asta.* Dar făcuse aşa cum îi poruncise şi nu minţise. Nu îl muşcase de cap şi nu ciugulise elegant din pulsul de la gâtul lui pe măsură ce îşi consuma dorinţa. Deşi conştiinţa lui prinsă în capcană durea la fel de tare ca un membru fizic. Bagajul ei includea aproape cincizeci de grame de diamant de memorie, încărcate cu sufletele şi genom-urile fiecăruia din reţeaua lui U. Scott care nu trecuse de epurarea ei. În fiecare dimineaţă se scula cu inima bătându-i la maxim, gâfâind, ştiind că mergea pe buza unui crater care fusese cuprins de nebunie. Ştiind că moartea în mâinile ei era doar o experienţă pur temporară pe care o trezise cu dragostea lui şi încă nenumărate alte miliarde în spaţiile de simulare ale zeului nenăscut, nu făcea nimic mai uşor de purtat pe umeri. Pentru început: zeul nenăscut trebuia construit iar asta însemna distrugerea inamicului. Şi pentru câteva secunde…

A te îndrăgosti era ca şi cum ţi-ai pierde religia. Erau două feţe ale monedei pe care Franz şi Erica le-au întors cu ceva ani în urmă, printre oamenii sălbatici. Nu mai era sigur de ceea ce crezuse până atunci. Ideea unui zeu nenăscut adunând oasele slăbiciunilor omeneşti îi făcea pielea să se zbârlească. Dar asta era prevestit: când ReMasterizaţi au distrus în sfârşit Eschaton-ul şi au început sarcina monumentală de reimplementare, zeitatea pe care o construiau după propria lor imagine nu era nici pe departe milostivă şi iertătoare. Probabil era mai bine să

mori o moarte definitivă decât să faci parte din creaţia colectivă, undeva departe la punctul omega, la sfârşitul timpului. Dar cu cât se văita mai mult, cu atât înţelegea că era mai departe de a lua problema de coarne – ori să muşte din strângerea stăpânitoare a conştiinţei lui şi să fugă singur, ori să o forţeze pe văduva neagră să îl execute dintr-un dezgust total.

De aceea, în seara primei zile întregi de zbor, o oră înainte de primul salt, îngenunche pe podeaua apartamentului Portiei de la clasa Sibarit, lângă Marx, ajutându-l să încarce muniţie într-o baterie de lansatoare de mână fără recul, în timp ce Samow şi Mathilde îşi armau micii saci cu surprize. *Chiar o să facem asta,* se gândi el neîncrezător, în timp ce se uita la un cartuş. *Ea chiar o să facă asta.*

Ideea în sine era dezorientantă. Franz se gândise în modul lui optimist, nerealistic, momente în care el şi Erica s-ar putea descurca cu trucul: ar putea cumva să fugă de determinarea de fier a rasei ReMasterizaţi, să scape de istorie, să fugă şi să se ascundă, să găsească o lume depărtată, să lucreze, să trăiască şi să se răsfeţe în strania perversiune numită dragoste, să moară pentru totdeauna şi să se dezintegreze în pământ, niciodată să nu se ridice de sub privirea otrăvitoare a copilului sfârşitului. Dar evadarea era o iluzie crudă ca şi libertatea sau dragostea. O iluzie crudă care intenţiona să tempereze forţa de fier a ReMasterizaţi.

Fixă cartuşul în magazia de muniţie dinaintea lui, apoi mai luă încă unul şi îl încărcă deasupra. Erau de mărimea degetului său mare, strălucind la capăt cu senzori şi la coadă dotaţi cu doze minuscule de motoare pe combustibil solid. *Împuşcătura şi victima.* De fiecare dată când împingea încă un BLAM în magazia de muniţie simţea ceva în el chircindu-se, gândindu-se la Jamil care înfigea dispozitivul de propagare în spatele capului Ericăi, transformând-o într-o bucată de carne mai eficientă, pentru a fi aşezată la judecată, pe altarul zeului nenăscut. *Omoară-i pe toţi, Dumnezeu va şti care sunt ai lui* versus *Dumnezeu e mort: noi trebuie să devenim noii zei.*

— Ăsta-i plin, spuse el şi i-l dădu lui Marx.

— E destul pentru setul ăsta. Marx puse cu grijă deoparte o armă şi un şir de magazii. Ok, următorul. Grăbeşte-te, nu mai avem decât o oră până trebuie să le punem în ordine.

— Mă grăbesc. Mâinile lui Franz zburau prin aer. Nimeni nu mi-a zis ce trebuie să fac pe timpul acţiunii ăsteia.

— Asta pentru că încă nu s-a decis dacă te vrea în viaţă pentru acţiune.

Franz încercă să nu reacţioneze în niciun fel din cauza exprimării dure a lui Marx. Era prea posibil să fie un test şi orice fel de semn de slăbiciune să determine rezultatul.

— Mă supun şi muncesc pentru cel nenăscut, spuse uşor muncind la carcasa muniţiei. Hmm, energia la ăsta e pe sfârşite. Cât de veche e cutia asta? Cartuşele ghidate antipersonal aveau nevoie de încărcare cu energie câtă vreme stăteau pe raft – cea mai mare problemă a armelor inteligente era mentenanţa.

— E în garanţie. Oricum o să le folosim destul de repede.

Ar putea să se defecteze, îşi spuse singur. *Tot ce ar trebui să fac ar fi să-i spun Căpitanului ce se întâmplă.* Numai că nu ştia cine altcineva ar putea să fie implicat. Tot ce ştia era de echipa Porţiei şi grupul Mathildei. Ar putea să fie şi alţii. *Restart. Dacă trădez* – Erica ar fi moartă pentru totdeauna, sau blestemată să renască sub privirea ostilă a unui zeu furios. Şi dacă ar putea să pună mâna pe pachetul de suflete pe care îl căra Portia pentru Propagatori, nu avea o cale uşoară de a intra în mintea Ericăi, să nu mai vorbim de a-i creşte un nou corp. Asta era tehnologie privilegiată înăuntrul Directoratului, controlată cu cruzime de Propagatori pentru scopurile lor personale şi foarte scumpă şi rară în afara lor. *Şi dacă Hoechst spune adevărul?* Erau lucruri mai urâte decât a fi servitorul DepSec-ului. Mult mai urâte.

— Ah, Franz. O voce caldă în spatele lui. Se forţă să se concentreze pe ce făceau mâinile lui – aduna, încărca, aduna, încărca. *Ea nu înseamnă nimic,* se gândi. Vino cu mine, am o mică treabă pentru tine.

Se trezi că stătea în picioare aproape fără voinţa lui, ca un somnambul.

— Sunt gata.

— Ha! Văd asta. Hoechst îi făcu semn cu capul spre una dintre uşile laterale. Pe aici.

O urmări şi deschise uşa la ce credea el că e un dulap. La fix: într-adevăr era un dulap. Cu un scaun în el, chingi care atârnau de cotiere şi suport pentru picioare în faţă.

— Ce e asta? întrebă el, inima bătându-i cu putere.

— Am o mică treabă pentru tine. Hoechst zâmbea. Am studiat fenomenul ăsta al dragostei şi are câteva aplicaţii interesante. Zâmbetul ei se potoli. E păcat că nu ne putem croi drum printre pasageri şi să ajungem la fată, apoi să o transformăm în păpuşă şi să o forţăm să coopereze. Dădu din cap. Dar cei care sunt în spatele ei mai mult ca sigur că şi-au luat măsuri de siguranţă. Deci va trebui să facem asta după metoda veche.

— Veche... Franz se opri. Ce vrei să spui?

Hoechst scoase o tabletă şi apasă pe ea. O buclă video începu să îşi facă ciclul, pentru câteva secunde proiectând ţinta făcându-i cu mâna cuiva care nu apărea pe ecran.

— El. Arătă spre faţă. Ţi-i dau pe Marx şi Luna. În timp ce toată lumea execută Planul Alfa, te vei duce în cabina lui şi îl vei aduce aici. Nevătămat, pe cât posibil. Vreau un atu în negocieri.

— Hmm. Franz ridică din umeri. Nu ar fi mai simplu să o forţăm?

— Asta e forţă, de un anume fel. Hoechst rânji la el. Nu o recunoşti? Rânjetul pieri. Există precedente, a mai evadat, Franz. Kerguelen nu a fost neglijent în totalitate: se confrunta cu cineva cu experienţă. Am citit în fişierele de teren ale lui U. Scott, transcrieri brute nedigerate, nu chestiile uşoare cu care era el împăcat. Nu *îmi* va mai scăpa.

— Ah, zise Franz scurt. Şi ce vrei să fac cu el?

— Doar răpeşte-l şi adu-l aici în timp ce eu mă ocup cu restul navei. Dacă cooperează, şi el şi fata vor avea privilegiul să trăiască, ăsta e adevărul, nu o ficţiune confortabilă. Deşi ei şi restul pasagerilor vor fi trimişi pentru ReMasterizare când ajungem la Newpeace.

— Am înţeles, se încruntă Franz. *O să ReMasterizeze pe toată lumea de pe navă? Plănuieşte cumva să o facă să dispară?* Mai doreşti altceva?

— Da. Hoechst se apropie de el până îi simţi respiraţia pe obraz. Asta e misiunea numărul unu pentru tine. Mai am una la rând când andocăm la staţia unsprezece. O să fie distractiv. Îl

bătu pe spate. Înveseleşte-te. Încă trei săptămâni şi vom ajunge acasă. Apoi dacă eşti bun, poate vedem dacă îţi dăm înapoi jucăria.

***

Steffi scoase un căscat pe măsură ce se lăsa pe scaunul din capătul mesei din camera de zi. O tură extrem de lungă, petrecută cercetând mişcările echipajului împreună cu Rachel, care o lăsase cu o privire înceţoşată şi cu dorinţa de a-i sugruma pe unii din cei mai insistenţi turişti. Zece minute de pauză, apoi trei-patru ore la o masă, mângâind ego-urile nemărginite ale pasagerilor din clasele superioare, era genul de glazură pe tort de care nu avea nevoie. *Dar e mai bine decât să fii în afară investigaţiei,* îşi spuse singură. Şi poate, după aceea, putea să petreacă puţin timp cu Max. El stătea la masa înaltă în cealaltă parte a camerei, superior dar binevoitor, imaginea preferată a tuturor despre cum ar trebui să arate un ofiţer superior. Şi el avea nevoie să scape de puţină tensiune.

— Te superi dacă mă alătur? Se uită în jur. Era Martin, mâna dreaptă a nălucii diplomatice.

— Nicidecum. Reuşi un zâmbet slab, ţinând la aparenţe. De cealaltă parte a mesei, femeia de origine niponă, de vârstă medie, îi zâmbi înapoi, evident greşind ţinta, declanşând o serie de plecăciuni politicoase. Între timp Martin, care s-a aşezat în stânga ei, derula absent imaginile. Se uită în jurul mesei. Era jumătate goală. Copila neastâmpărată evident mânca în camera ei. Şi, dacă stătea să se gândească, la fel făceau şi studenţii ăia ciudaţi veniţi pentru schimbul cultural din Tonto. *Acoperire stupidă rău,* se gândi ea. *Un idiot care e şi orb pe deasupra şi-ar da seama că e mai mult de-atât.* Nu asemenea noroc cu bancherii, totuşi.

— Cum a fost ziua ta? întrebă uşor în timp ce personalul lua de pe masă bolurile goale de supă. Nu am văzut-o pe nevasta ta pe aici, munceşte?

— Probabil. Martin clipi şi îşi ciupi vârful nasului. Caută pe cineva şi de obicei exagerează când îşi înfige dinţii în ceva. Îi spun mereu să îşi ia puţin timp liber, o face mai eficace, dar… Mi-am petrecut toată ziua intervievând turişti. Am o durere cumplită de cap.

— A avut vreunul dintre ei ceva folositor de spus? întrebă ea.

— În mare parte, nu.

Mincinosule, se gândi ea. *Ce ascunzi tu?*

Dungile de luminiţe care mergeau pe nişele arcadelor sculpturilor pâlpâiră, distrăgându-i atenţia.

— Scuză-mă te rog. Steffi îşi ridică mâna stângă şi îşi întoarse urgent inelele de interfaţă, căutând canalul de comandă. Luminiţele de la bordul navei nu pâlpâiau niciodată fără motiv, în special nu la bordul unui vas de croazieră cu multiple circuite de alimentare. Steffi nu simţise nicio vibraţie, dar asta nu însemna nimic. Generatoarele de spaţiu curbat ale navei erau destul de puternice să accelereze nava cu treizeci de G şi să absoarbă orice impact dacă nu era atât de mare încât să creeze un efect structural major.

— Puntea, comunică! Aici Grace! Puntea… Se încruntă. Asta-i ciudat. Se uită prin cameră la Max. El stătea în picioare, dând să coboare de pe platforma mesei înalte. Îi prinse privirea, îndreptându-şi bărbia către intrarea principală şi apoi păşind lung spre ea. În cealaltă parte a camerei îi văzu pe stewarzi care se opreau discret din treburile lor, dispărând în direcţiile staţiilor de urgenţă. Îl ajunse din urmă pe Max câţiva metri în jos pe hol.

— Cei de pe punte nu răspund.

— Ştiu. Deschide o uşă laterală nemarcată. Cel mai apropiat dulap pentru urgenţe este… ah aici. Împingând de mânerul negru cu galben înainte, scoase sertarul de accident şi îi înmână un rucsac de urgenţă – pelerină de aer, mănuşi, trusă multi-instrument de prim ajutor. Nu sună înapoi. Părea gânditor. Un moment.

— Sunt deja acolo. Steffi avea tableta desfăşurată la maximum, o puse pe perete şi încercă să privească schemele de control ale daunelor. La dracu, de ce merge aşa *încet*? Se opri la un panou local de diagnosticare. Nu există lungime de bandă. Reţeaua navei e căzută.

— Avem lumini, aer şi gravitaţie. Părea gânditor. Ce nu avem este sistemul informaţional. Ascultă, s-ar putea să fie doar o pană majoră de reţea. Sistemul relativistic nu era setat să pornească saltul decât peste jumătate de oră, deci probabil o să fim ok dacă ne ţinem bine. Nu eşti pregătită pentru asta, deci

vreau să te duci înapoi la sala de mese şi să îi ţii pe pasageri calmi. Retransmite toate ordinele şi fii cu ochii în patru, eventual stai deoparte de probleme până vom avea nevoie de tine. Între timp, voi lua câţiva oameni din echipaj şi vom merge să aflăm ce se întâmplă. Întâi puntea, apoi dispeceratul tehnic dacă puntea e deconectată. Povestea ta pentru pasageri e că totul e sub control, echipajul investighează şi că va fi un anunţ pe parcurs. Crezi că te poţi descurca?

— Voi face tot posibilul.

Steffi plecă spre coridorul pasagerilor, uitându-se în spatele ei pe măsură ce el făcea cu mâna unui membru al echipajului care apăruse dintr-unul din spaţiile de serviciu.

— Hei, tu. Vino aici, am o slujbă pentru tine acum…

Totul părea sub control în sala de mese. Steffi a făcut o scanare rapidă. Pasagerii erau prinşi în conversaţii şi încă nu observaseră nimic neobişnuit. *Slavă Domnului.* Pentru o clipă se gândi să îi lase acolo în ignoranţă, dar imediat ce şi-ar fi verificat emailul sau ar fi sunat un prieten şi-ar fi dat seama ce se întâmplă.

Făcu un pas pe platforma care susţinea masa înaltă.

— Scuzaţi-mă, doamnelor şi domnilor, vă pot capta atenţia pentru un moment, vă rog? Oameni curioşi se întoarseră către ea. Cum unii dintre voi aţi observat, avem probleme cu unele anomalii tehnice în ultimele câteva minute. Aş vrea să vă asigur că inginerii noştri lucrează la asta şi că nu există niciun pericol.

Luminile sclipiră pentru câteva momente apoi se stinseră. Unul sau două ţipete înăbuşite se ridicară dintr-un colţ al camerei, apoi luminile se aprinseră la loc. Odată cu ele o voce străină, amplificată, prin circuitul de comunicaţii al pasagerilor – tonul său calm şi adunat:

— Regretăm să vă informăm că există o problemă minoră cu propulsia şi cu centrul de control tehnic.

Nu există niciun motiv să vă alarmaţi. Totul e sub control, şi vom devia către un port aflat în apropiere în loc să mergem până la Noua Praga. White Star Line o să anunţe un pachet compensatoriu pentru inconvenienţele dumneavoastră de-a lungul drumului. Până atunci am aprecia dacă v-aţi întoarce în cabine şi aţi sta acolo până la o viitoare înştiinţare. Când

reţeaua pasagerilor va fi din nou în picioare, vă rugăm nu ezitaţi să o folosiţi pentru a contacta unul din membrii echipei noastre. Suntem aici să vă ajutăm.

***

Rachel se uita după Miercuri prin camerele în mare parte părăsite ale punţii D, când gadget-ul s-a dus sub punte. Era separată de puntea D de două batardouri de presiune, un ciorchine structural şi un inel electrogravitaţional proiectat să echilibreze variaţii de tensiune, deci efectul imediat al exploziei era pierdut. Martin o sunase de câteva ori mai devreme, apel video via o cameră din oficiu.

— Se confirmă şi pute ca o bucată de brânză veche de o lună, insistă el. E un supravieţuitor din Moscova şi cineva încearcă să o răpească sau să o ucidă, era la recepţia de la ambasadă când erai şi tu acolo. Ah, şi mai e ceva.

Obrazul lui tresărea. Era mai agitat decât îl văzuse ea vreodată.

— Ce anume? ceru ea explicaţii, necăjită pe ea însăşi pentru că se lăsa pradă unei capcane atât de transparente.

— Are un prieten pe care îl cheamă Herman, el fiind motivul pentru care e aici. Martin tăcu din gură. Se holbă la el prin oglinda magică din câmpul vizual.

— Glumeşti.

— Nu. Frank nu ştia mai mult, dar vorba aia, loveşte-mă cu o bâtă de indicii.

— La dracu. Trebuia să se rezeme pe perete. Ţi-a mai spus ceva? Ameţi pentru un moment, pe măsură ce lucrurile intrară pe făgaşul lor. Herman era numele de acoperire al unui agent pe care Eschaton-ul îl folosise să-l contacteze pe Martin, plătindu-l să facă misiuni obscure, misiuni cu efecte secundare emergente care zguduiseră cancelariile din vreo douăsprezece lumi. Herman era cu adevărat interesat în fiinţele umane când încercau să construiască maşini ale timpului, să violeze cauzalitatea, sau să experimenteze cu arme interzise. Moscova murise când, fără nicio avertizare, steaua ei a explodat. Chestie care *chiar nu se întâmpla,* nu cu stele de tip G în mijlocul secvenţei principale a ciclului lor de viaţă.

— Da. Poate e o coincidenţă şi poate e un porc mare în apropierea portului principal de andocare – vezi fasciculele de control al reacţiei de pe fiecare flanc? Herman spunea că poate să fie ceva legat de facţiunea ReMasterizaţilor care e pe navă şi că poate o să facă ceva după primul salt. Adică în noaptea asta. Rachel, *nu* sunt mulţumit. Asta –

— Opreşte-te. Hai să nu mergem acolo tocmai acum. Scutură din cap. Am nevoie să o găsesc pe fată înainte ca cine o caută să ne ajungă din urmă. Îmi trimiţi mai multe detalii?

— Sigur. Martin suci inelele de pe mâna stângă iar tableta ei sună şi afişă o fotografie. Era tânără, cu părul închis prins ca într-un vârtej, machiajul precum cerul nopţii. Greu să nu o nimereşti. Probabil o s-o găseşti cu Frank, jurnalistul, se pare că sunt implicaţi sentimental. Ah, e la fel de tânără precum pare, deci să o iei uşor.

Rachel se încruntă meditativ.

— Nu te îngrijora pentru mine, să fii îngrijorat pentru ea. Du-te şi stai de vorbă cu Căpitanul, spune-i că ne aşteptăm la ceva probleme de la un grup de pasageri. Dacă e necesar spune-i exact cine, dar nu îi spune de unde vine avertizarea. S-ar putea să fie o scurgere de informaţii în echipaj. Şi legat de asta, dacă reacţionăm exagerat, s-ar putea să nu mai avem nicio şansă să învăţăm ceva.

— Vânătoare plăcută. Zâmbi la ea până întrerupse apelul.

De aceea venise să cerceteze saloanele goale în proporţie de nouăzeci la sută şi să se uite ocazional la puţinii pasageri care erau ieşiţi în public, la palavre, la băutură sau să se tolănească în mobilierul îndesat care părea să fie o etichetă a White Star. Miercuri părea că a dispărut împreună cu prietenul ei şi niciunul dintre ei nu purta insignele de localizare. *La dracu cu ciudaţii ăştia nebuni după intimitate!* Nu văzuse nicăieri o fată slăbuţă cu păr sârmos şi o deficienţă serioasă de luminozitate, sau un jurnalist clădit ca o gorilă cu spatele argintiu. La două ore după ce Rachel măturase punţile de la G la D, făcând o trecere prin coridorul rotund şi verificând fiecare cameră publică, deja devenea frustrată. *Unde dracului putea să se ducă?* se întrebă singură. A lăsa un mesaj pe căsuţa vocală a lui Miercuri părea că nu o duse nicăieri. Ajungea în punctul unde era pe jumătate

hotărâtă să rezolve lucrurile cu Steffi, să vadă dacă nu cumva echipajul putea să facă lucrul ăsta mai eficient, numai dacă ar fi putut să elimine tot echipajul de pe lista suspecţilor.

Plăcile luminoase de pe tavan licăriră scurt, iar ambientul se umplu cu lumină multicoloră statică. O linişte monumentală se instală în mintea ei. Rachel simţi cum se prăbuşeşte şi ridică mâinile să încerce să se protejeze. *Vertij*! Căzu pe podea destul de tare încât să îi provoace vânătăi şi se rostogoli într-o parte, vederea ei licărind. Lumina statică se dispersa încet, lăsând o serie de trasee sângerânde pe retinele ei. Rachel îşi trase răsuflarea, ameţită de frică, apoi realiză că nu era vederea ei: afişajul intraocular se buşise şi se restarta.

— La dracu. Se uită în jur. Tipul slăbănog care stătea în canapeaua de piele de lângă pian în Holul de Aur era încruntat, învârtindu-şi inelele pe degete de parcă era nedumerit de ceva. *Inele.* Rachel îşi roti inelul ei principal şi se jucă prin meniul de diagnosticare până ajunse la cel critic. *Explozie de puls electromagnetic,* spunea jurnalul de evenimente. Kilovolţi şi microamperi per metru, cineva tocmai dispersase un puls uriaş electromagnetic prin pereţi. Era un iz slab de ozon în aer. Siguranţele rapide din implantul său militar i-au salvat, dar ceilalţi pasageri…

— Căcat! Se ridică şi merse împiedicat până în coridor. Conectează-mă la Martin. *Serviciu indisponibil.* Ducea-te-ai la dracu! *Nu era nicio surpriză aici. De ce nicio alarmă?* Se uită în jur grăbită, căutând un cheson de urgenţă. Erau ascunse cu grijă la bordul navei. *De ce nicio partiţie?* Uşile de protecţie ar trebui să coboare dacă ceva rău s-a întâmplat. O gheară rece de frică o strangula. Căcat, trebuie să mă pun în mişcare…

Băiatul micuţ din colţul camerei mergea spre ea.

— Hei, doamnă? Pe mine m-a lăsat baltă jucăria.

Îi aruncă puştiului un zâmbet bolnăvicios.

— Nu acum, spuse ea, apoi avu o reacţie întârziată. De ce nu te duci în camera ta şi să le spui alor tăi de asta? Ei ar fi în stare să te ajute. *Impulsul electromagnetic a stricat implanturi şi amuzamente/asasinul călătoreşte sub acoperire/adolescentă din Moscova vânată/Eschaton implicat/crime de război* – avea un sentiment sâcâitor că o gheată a căzut *greu,* o gheată enormă

cu un călcâi umplut cu plutoniu sau antrax pentru arme sau ceva de o valoare apocaliptică asemănătoare, iar ea interpretase greşit ca fiind sunetul unei singure mâini care aplaudă. *Ceva de genul.* Izbucni într-o fugă, îndreptându-se spre următorul radial. *Trebuie să găsesc următorul punct de control al pagubelor,* îşi spuse ea, *să aflu ce se întâmplă.*

Fentă un cuplu de pasageri confuzi care părea că se uită după cineva. Văzu o uşă lăturalnică gri care dădea în zona echipajului şi încercă să o deschidă. Uşa refuză să o recunoască până se plictisi să aştepte şi răsuci de mânerul de urgenţă galben şi negru. De dincolo de el, putea să audă sirene distante, aproape mute. Circuitul auxiliar de iluminat fusese declanşat, iar pereţii emanau o strălucire sângerie palidă.

— Trimite la Martin, offline prin cea mai bună rută de urgenţă, subvocaliză către asistentul personal, mormăind la inele. Martin, dacă primeşti mesajul ăsta, suntem într-un mare căcat. Ceva – dădu un colţ, urmând semnele către puntea G – foarte mare se întâmplă şi cred că suntem luaţi în vizor.

Uşa centrului operaţional era în faţă şi deschisă, cu câţiva oameni din echipaj, care de-abia se vedeau prin ea, făcând ceva. Unul dintre ei îi aruncă o privire, apoi păşi înainte.

— Cred că…

Se opri nemişcată cu ochii larg deschişi pe măsură ce sistemul de adresare către public se porni:

— Regretăm să vă informăm că a fost o problemă minoră cu centrul de control al propulsoarelor şi al ingineriei…

Omul care bloca uşa avea îndreptată o puşcă autonomă spre ea. Rachel îngheţase pe măsură ce arma o reperase, se mişcă uşor, ţeava puştii fiind îndreptată exact spre chipul ei.

— Cine eşti şi ce faci aici? întrebă omul.

— Eu, uh, se opri ea, inima bătându-i sălbatic. Căutam un steward? întrebă cu o voce care scăpă un scârțâit involuntar. Începu să se dea câte un pas înapoi, după care îngheţă din nou pe măsură ce omul devenea tensionat. Avea păr blond, ochi căprui şi pielea palidă. Era clădit cu graţia unui dansator sau a unui luptător de arte marţiale, *sau forţe speciale,* realiză ea. Şi o privire fugitivă îi spuse clar că nu avea nicio şansă dacă ar împuşca-o. Arma era un fel de puşcă inteligentă/aruncător de

grenade hibrid, probabil cu posibilitatea să tragă după colţ şi să vadă prin zid. Inelele mele nu mai funcţionează, am înţeles că pot primi ajutor? întrebă ea, jucând cât mai bine să pară confuză. Nu era foarte greu.

— A fost un accident minor, spuse haidamacul, sunând foarte calm dar alegându-şi foarte bine cuvintele. Întoarceți-vă la cabina dumneavoastră. Totul e sub control. Se opri şi se uită rece la ea.

— Uh, da, sub control, pot să văd asta, murmură Rachel, dând în spate.

El nu făcea nicio mişcare să o urmărească, pur şi simplu stătea în uşă uitându-se cum dă înapoi spre teritoriul pasagerilor. Pielea i se făcuse de găină pe măsură ce simţea cum arma îi urmăreşte spatele, aşteptând să se descarce. Când era destul de departe, se lăsă pradă nevoii de a fugi, probabil că el nu se aştepta la altceva de la un pasager înfricoşat. Atât timp cât nu realiza ce bună era vederea ei pe timp de noapte. Destul de bună ca să vadă femeia prăbuşită în camera de lucru din spatele lui. Destul de clar să vadă femeia care lucra pe spatele ei cu ceea ce părea o trusă mobilă de neurochirurgie. *Sub control.*

— Căcat, murmură ea, orbecăind după uşă şi realizând pentru prima dată că mâinile îi tremurau. *Răufăcători pe puntea G la punctul de control al daunelor, arme inteligente în teritoriul pasagerilor, ce mai am nevoie?* Uşa se închise cu o bubuitură în spatele ei. Îşi scutură capul. *Deturnători* –

Se întoarse către holul central cu voinţa de a urca scările înapoi spre camera ei, în căutarea lui Martin. Făcu doar un singur pas înainte şi fata cu părul negru dădu peste ea.

***

Aerul pe puntea de zbor mirosea a sânge, ozon şi fecale. Birourile şi rafturile cu echipamente arătau de parcă cineva le trecuse printr-o presă de metal. Tot ce nu era prins în bolţuri căzuse şi se zdrobise, incluzând ofiţerii care au fost destul de ghinionişti să fie în cameră când gadget-ul s-a închis. Cadavrele erau îndoite în unghiuri ciudate şi bălteau sub scaune rupte sau pe podea, scurgându-se de sânge.

Portia strâmbă din nas din dezgust.

— Asta *nu* e bine, insistă ea. Vreau mizeria asta curăţată imediat cum avem reţeaua de supraveghere închisă. Vreau să pară că am avut controlul de la început, nu ca şi cum abia am măcelărit echipajul de zbor.

— Şefa. Jamil dădu din cap. Se uită la ecranul de pe perete care era rupt din montură şi împrăştiat pe jos ca un cearşaf. Cum rămâne cu capacitatea operaţională?

— Asta e de prioritate scăzută. Avem puntea auxiliară, o să conducem lucrurile de acolo pentru moment. Făcu o grimasă. Dacă mă gândesc mai bine, înainte să faci curăţenie, cheamă pe cineva să salveze ce se poate din toate astea. Se uita la un ofiţer care era întins pe jos, gâtul întors şi craniul aplatizat. Evident, nu mă aştept la o recuperare totală.

— Treizeci G pentru o sută de milisecunde e ca şi cum ai cădea de pe o clădire de cincisprezece etaje, explică Marx voluntar.

— Deci nu vedea cu ochi buni înălţimile. Obrazul lui Hoechst tresări. Daţi-i drumul.

— Da, şefa. Se grăbi să găsească pe cineva care avea un pivot neural.

În timp ce pleca, telefonul Porţiei sună. Aceasta ridică cutia arhaică de cauciuc la ureche.

— Controlul, raport pentru situaţia curentă. Ah… da, asta e bine. E în regulă? Programat total? Excelent, să îl puneţi în faţa unui ecran imediat cum faceţi rost de o conexiune prin ruter, avem nevoie să ne asigurăm pasagerii că există un ofiţer real în control. Cum e încărcătura structurală? Cât de înaltă a fost… am înţeles. Corect. Bun, îmi pare bine că mi-ai spus. Da, spune-i Mariei să reţină ceilalţi membri ai echipajului care încearcă să ajungă la D-con de pe puntea G până la C… Da, asta am vrut să spun. Vreau ca orice ofiţer care a supravieţuit identificat şi separat imediat. Adună-i pe puntea C, centrul D-con pentru moment, şi raportează când i-ai strâns pe toţi. Să fi discret, dar în cazul rezistenţei trage prima dată, zeul nenăscut o să-i ştie pe ai lui. Da, şi pe tine. Terminat. Se întoarse şi aprobă din cap către Franz. Aşa, acum e rândul tău. Presupun că fata e în cabina ei?

Franz se îndreptă.

— Fata a dispărut. Plăcuţa spune că e acolo, dar se pare ca ne-a păcălit deliberat şi că implanturile ei nu sunt compatibile cu sistemele astea de pe Pământ. Unul dintre ofiţerii juniori ai navei o căuta, cred că a plecat spre sol. Îşi duse la capăt micul discurs cu o expresie impresionantă, deşi stomacul lui era încordat, anticipând furia lui Hoechst.

— E în regulă, spuse ea blând, luându-l prin surprindere. La ce ţi-am spus să te aştepţi mai devreme? Trebuie doar să fii atent ea. Echipajul Mathildei configurează punctul de acces al pasagerilor să lucreze ca un câmp pasiv şi va avea întreaga navă sub supraveghere în câteva ore. Acum, cum e cu celălalt?

— Capturat, aşa cum aţi ordonat. Se întorsese la camera lui pentru un motiv anume. Marx l-a doborât fără nicio problemă şi îl avem băgat în dulap.

— Bun. Când puştoaica iese la iveală îi puteţi da de ştire că el e capturat, şi ce se va întâmpla cu el dacă nu cooperează. Hoechst părea căzută pe gânduri. Între timp, vreau să te duci să i-o plăteşti clovnului. Acum, imediat.

— Clovnului, repetă Franz. *Clovnului?* Asta era ok pentru el. Nu existau dileme etice aici, nimic care să-ţi dea mustrări de conştiinţă.

— Da, aprobă ea. Un muşchi în obrazul ei drept tresări. Adu-mi capul lui Svengali clovnul.

— Nu am un pivot –

— Nu recuperăm nimic, spuse ea foarte ferm. Arătă un mic tremurat de dispreţ. Sunt nişte chestii de care până şi zeul nenăscut trebuie protejat.

— Dar decizia e atât de finală! Dacă îl ucizi fără să-i redobândeşti sufletul…

— Franz. Se uită la el rece.

— Şefa.

Îşi lăsă capul într-o parte.

— Uneori cred că eşti prea moale pentru treaba asta, spuse gânditor. Eşti?

— Şefa. Nu. Luă o înghiţitură mare de aer. Am mers încet cu ajustarea la stilul dumneavoastră de conducere. Mă *voi* adapta. *Aşa, mănâncă-ţi singură piciorul.*

— Asigură-te că aşa o să faci, aprobă ea încet.

— Da.

Ştia când trebuia să plece. *Adu-mi capul lui Sven clovnul.* Ei bine, dacă asta voia, o s-o facă. Dar gândul că trebuie să îl ucidă pe individ fără să îi ofere ultimul ritual era… fără bun gust? Nu, mai rău de atât. Bunul gust era o judecată a valorii. Asta era final, o nimicire. Şefa spusese: *Sunt nişte chestii de care până şi zeul nenăscut trebuie protejat.* Adică amintiri care nu trebuie niciodată arhivate pentru posteritate de teama ca maşinăriile raiului să nu expună maşinaţiile muritorilor, care ar putea să ajungă pe treptele zeului nenăscut, expuşi la criticism. Căcatul puţea, iar zeul nenăscut trebuia să se nască pur, odată ce îngrozitorul şi inumanul Eschaton era distrus.

Franz făcu o pauză exact cum ieşi pe uşă şi luă o gură mare din aerul pur, filtrat, care nu mirosea a carnagiu. Bomba de puls electromagnetic a lui Samow a creat o pană de curent prin aparatura platformei de sub punte, accesat printr-un dulap de depozitare. Supraîncărcase inelul super-conductor al electrogravimetrului de sub punte, expunând temporar totul deasupra lui – cât de departe mergea puntea şi inelul – până la forţa de propulsare de o acceleraţie de treizeci de G a navei pentru o fracţiune de secundă. Între timp, Jamil şi unul dintre membrii de încredere ai echipajului de haidamaci luaseră prin asalt camera de antrenamente, camera care secunda sistemul punţii şi îşi dubla atribuţiile drept o punte de urgenţă în timpul dinaintea primului salt. Ofiţerul de serviciu nu înţelesese exact ce se întâmplase la început, Kurt îl transformase în păpuşă şi acesta era simptomul biometriei lor.

Acum erau cam trei ani lumină deviaţi de la curs, scârţâind la al doilea salt – dintr-o serie de patru pe care echipa de navigaţie le puseseră cap la cap pentru ei la bordul lui *Heidegger.* Era un risc calculat, să deturnezi o navă pe drum, dar până acum mergea de minune. Fereastra de oportunitate se închidea rapid şi când Mathilde termina de instalat programul ubicuu de supraveghere pe reţeaua de legătură a pasagerilor, nava va fi încuiată mai rău ca o închisoare de maximă securitate.

Planul Portiei plasase un pluton de forţe speciale la bordul navei până ca ea să ajungă cu echipa ei de specialişti. Tot ce trebuia să facă plutonul era să pună mâna pe o cameră de pe

punte, spaţiile de inginerie, câteva centre de control al daunelor şi suportul central de susţinere a vieţii. Odată ce puteau să urmărească mişcările tuturor prin pereţi şi etaje, închideau uşile sau sursa de aer de la distanţă dacă nu le plăcea ce vedeau. Nava avea să fie a lor. Chestie care l-a lăsat pe Franz cu o dilemă.

Nu era chip ca Hoechst să îl lase să fugă. De fapt, era mai probabil să îl omoare sau să îl trimită la o reimplementare imediat cum *Romanov*-ul ar ajunge la Newpeace. Era stupid să se aştepte să-i facă un nou corp Ericăi: ăsta era un privilegiu care până şi oficialilor din Directorat li se aproba rar. Dacă putea să fure diamantul de memorie care conţinea vectorul ei şi harta genetică, apoi să găsească o formă de guvernământ care permitea download-area şi clonarea, instrumente de stat sub controlul tehnoteocraţilor, ar putea să facă ceva… dar cât de probabilă era chestia asta? *Ea e moartă, iar eu sunt terminat,* îşi spuse. *Tot ce pot să sper e să o conving pe Portia că sunt un servitor binevoitor.*

Îşi croi drum spre coridorul radial, golit de orice fel de trafic uman (joaca lui Jordaan cu permisiile de acces a închis aproape tot echipajul în afara tunelelor de serviciu pe durata deturnării) şi luă un lift pentru personal până la puntea A şi camera de comandă a lui Hoechst. Când uşa se deschise, unul din gărzile Mathildei îndreptă un pistol spre el.

— Ce vrei?

— Am o treabă de rezolvat pentru şefă. Intră înăuntru şi uşile se închiseră în spatele lui. E Mathilde aici?

— Nu. Garda îşi lăsă pistolul jos şi se duse înapoi la poziţia lui, lângă uşă. De ce ai nevoie?

— Am nevoie să folosesc ramificaţia ubicuă imediat cum totul e instalat. Asta, şi aş vrea o armă şi un pivot neuronal. Şefa vrea să rezolv ceva.

— Aha. Soldatul părea vag amuzat. Ferris o să te ajute.

Camera principală era o harababură totală. Cineva săpase în podea, deschizând spaţii de infiltrare şi instalase un mănunchi de cabluri care duceau la computerul principal de procesat semnale, aşezat pe rămăşiţele a ceea ce fusese odată o masă de toaletă foarte scumpă. Trei sau patru tehnicieni erau aplecaţi

peste diferiţi conectori sau gesticulând prin aer, împrăştiind codul lor mobil în jurul reţelei de legătură cu pasagerii navei. Încă un soldat era foarte ocupat cu o consolă de comunicaţii cu aspect învechit, de o tehnologie nu prea avansată, dar complet independentă de sistemele navei. Se uită în timp ce Franz intra.

— Ce vrei?

— Membru al echipajului – îşi consultă implantul – numărul 4365, Svengali Q, fără nume de familie, ocupaţia specialist de divertisment, subtipul juvenil. Vreau să ştiu unde se află. Şi am nevoie de o armă.

— Membrul echipajului 4365, tărăgănă ea, se află momentan în – se încruntă. Nu. E jos la puntea H, radialul patru, inel portocaliu, în zona de mese pentru clasa a doua făcând… O sprânceană i se ridică. Ce e o petrecere de aniversare?

— Nu contează. Mai e reţinut acolo pentru mult timp?

— Da, dar mai sunt şi alţi pasageri.

— E în regulă. Franz se uită în jur. Acum, o armă.

— Acolo. În dormitorul şefei, e o cutie lângă platforma de dormit. Uh, îmi vine un apel. Se întoarse la consola ei fără să clipească.

Dormitorul Portiei era un dezastru. Cutii de echipament golite şi aruncate peste tot pe podea, resturi de mâncare se răceau pe perne. Franz găsi cutia şi cotrobăi prin ea până dădu de o cutie de carton care conţinea un pistol şi câteva magazii pline cu BLAM. Îşi ţinu pistolul la tâmplă destul de mult încât micul creier să dea mâna cu implanturile lui şi să uploadeze jurnalul performanţelor balistice recente şi o reţea simplă de ţintire. Lui Franz nu îi prea plăcea să poarte armă, dar ştia cum să folosească una. Fiind nevoit să recurgă la asta în slujba lui însemna de obicei că acoperirea îi fusese periclitată, iar munca lui, dacă nu chiar viaţa, erau sfârşite. Cotrobăi în continuare şi în ciuda interdicţiei Porţiei, luă un pivot neuronal. Nu se ştie niciodată.

Era pe cale să plece din cameră când observă altceva. Era un morman de ţoale murdare aruncate pe un geamantan deschis exact lângă pat. Părea că erau lucruri pe care le purtase şefa mai devreme. Făcu o pauză, foarte curios pe moment. *Ar putea să…?* Se întrebă el. *Merită să arunc o privire?* Păi, da, merita…

probabil. Se uită la uşa pe jumătate deschisă. Nu era nimeni la vedere. Îngenunche şi începu să mişte mâinile prin interiorul geamantanului, apoi la capac. Simţi o umflătură într-unul din buzunarele laterale. Înjurându-se singur pentru optimism, desfăcu buzunarul şi scoase afară o cutie mică. Apoi se opri din înjurat. *Uau,* scoase sunetul într-o răsuflare. Deschise cutia, apoi o puse în grabă la loc, se ridică şi o băgă repede într-unul din buzunare, apoi se îndreptă spre camera de recepţie, pulsul crescând cu un sentiment de vinovăţie.

Cutia conţinea o piatră preţioasă de mărimea degetului mare, aşezată pe un bloc ceramic înconjurat de porturi optice – capul de citire/scriere. Era un diamant de memorie, atomi aranjaţi într-o structură alternantă de nuclee de carbon 12 şi carbon 13: formatul preferat de a stoca date genetice pentru cei câţiva aleşi ai zeului nenăscut. Dens şi durabil, douăsprezece grame erau suficiente să stochezi mii de hărţi neuronale şi date ale genomului asociat fiecăruia. Acesta era depozitul de suflete al lui Hoechst, unde datele uploadate, de la toată lumea pe care o distrusese în timpul serviciului, erau stocate până puteau fi arhivate de Propagatori, întru ziua în care zeul nenăscut avea să fie asamblat şi să-şi tragă seva din arhivele îngheţate. O ascunzătoare aşa neglijentă într-un bagaj obişnuit trebuia să fie ceva voit – probabil decisese că seiful navei era o ţintă prea evidentă. Era un simbol al autorităţii sale, a puterii ei asupra vieţii după moarte, peste cei care o serviseră. Nu aştepta pic de milă dacă îl prindea în posesia ei. Dar dacă ar putea să dezgroape o singură minte stocată şi să pună restul la loc, ar fi fost în regulă. Şi asta era exact perspectiva din cauza căreia mâinile îi erau transpirate şi inima îi bătea nebuneşte din milă, frică şi… speranţă.

Nimeni nu-i dădu atenţie pe măsură ce se furişă înapoi în camera de zi.

— Mă duc jos să rezolv ţinta, le spuse specialiştilor în comunicaţii. Aveţi un telefon pentru teren?

— Sigur. Îi aruncă un handset jigărit. Se transformă într-un dovleac la următorul salt. Să îl aduci înapoi pentru resetare.

Trebuie să fie un canal cauzal, realiză el. Dispozitivele cuantum instante nedepistabile erau mijlocul pe care îl alegea

oricine pentru securitate comunicaţională, cel puţin între salturile superluminice.

— Mersi. Îl băgă în buzunar. Ne mai vedem.

***

Se auzi un tumult din sala de mese. Steffi se ridică.

— Vă rog, strigă ea. Vă rog calmaţi-vă! Situaţia e sub control.

În mod previzibil, nu mergea. Dar trebuia să încerce.

— Ascultaţi! Vă rog să vă aşezaţi. Locotenentul Comandant Fromm investighează problema. Vă asigur că nu s-a întâmplat nimic serios, dar dacă aţi putea să vă aşezaţi şi să ne daţi puţin timp să vedem care e situaţia…

— Eu aş renunţa, dacă aş fi în locul tău, spuse Martin încet. Jumătate din pasageri se îngrămădeau spre ieşire, evident grăbindu-se să se întoarcă în camerele lor. Restul se învârteau ca o turmă de oi speriate, nesiguri după cine să se ia. Nu te vor asculta. Ce dracu se întâmplă?

— Nu ştiu – *Căcat! Prefă-te că eşti proastă, idioato!* Max se interesează de situaţie acum. În cel mai bun caz, un idiot face o farsă cu reţeaua de conectare. În cel mai rău? Dădu din umeri.

— Cine a făcut anunţul? întrebă Martin.

— Nu ştiu. *Dar pot să ghicesc.* Se încruntă. Şi în niciun caz Căpitanul nu ar devia de la cursul nostru, în primul rând, Noua Praga e cel mai apropiat port pe rută, în al doilea… Dădu din umeri. Nu are sens.

— Nu voi spune cuvântul, zise Martin încet, dar cred că ceva a mers foarte prost. Ceva care are de-a face cu investigaţia.

Măruntaiele lui Steffi îngheţară. Confirmarea celor mai urâte temeri: era o deturnare.

— Nu aş putea să comentez. Ar trebui să mă îndrept spre staţia mea. Se forţă să facă o pauză pentru câteva secunde. Ce ai face dacă ar fi decizia ta de luat?

— Este ori un accident veritabil, în care caz controlul pagubelor s-a ocupat de el, că altfel am fi deja morţi, ori… dacă pui totul cap la cap: reţeaua e căzută, un străin anunţă un accident ciudat şi spune tuturor pasagerilor să se ducă în camerele lor şi avem câţiva asasini liberi la bord. Sincer să fiu, aş trimite pe toată lumea în cabinele lor. Sunt cu oxigen de urgenţă şi au fabricatoare pentru mâncarea de bază, şi vor şi ei

să se întoarcă la ele, pot să se grupeze şi dacă e o deturnare, să le dea atacatorilor o migrenă. Între timp putem să aflăm ce se întâmplă şi ori să ajutăm ori să găsim un ascunziş. Fantoma unui zâmbet îi bântui buzele, apoi se şterse. Serios. Dă-i afară de aici. Dispersarea e bună.

— Căcat! Se ridică şi spuse mai tare: Dacă v-aţi duce toţi direct la cabine şi să lăsaţi coridoarele libere până cineva vă spune că e în regulă, ne-ar ajuta imens de mult.

Aproape instantaneu, coada de la ieşire se dublă, pasagerii de la prima clasă sărind cu toţii de pe scaune, într-un minut, sala de mese era aproape goală.

— Bun. Iar acum? întrebă ea. Dacă Max era în regulă trebuia să trimită o veste până acum. Şi se pare că nu era, iar nivelul gravităţii problemei aproape că atingea tavanul. Învârtind de inele nu rezolvă nimic – în continuare nu avea acces la reţea.

— Acum mergem într-un loc neaşteptat. Uh, inelele tale tot nu funcţionează? Ea dădu din cap. Exact, stinge totul.

— Dar…

— Doar fă-o. Martin băgă mâna în buzunar şi scoase o carte cu legături din piele foarte jigărită. Asistent Personal, decuplare periferică globală. Mergi doar pe voce. Dădu din cap, clipind când şi când. Ştiu că pare ciudat, dar…

Steffi ridică din umeri într-o manieră foarte neconfortabilă, apoi clipi printr-o serie de meniuri până găsi opţiunea de decuplare dură în reţeaua ei personală.

— Eşti sigur de asta?

— Sigur? Cine e sigur de orice? Dar dacă cineva preia controlul asupra navei, sigur o să considere capturatul sau omorâtul ofiţerilor, şi chiar al celor aflaţi în training, o prioritate. După cum aş planifica eu, comunicaţiile ar pica prima dată, apoi oamenii pur şi simplu ar dispărea unul câte unul. Steffi clipi şi aprobă, apoi trimise comanda finală şi se uită la ceasul proiectat în câmpul ei vizual. Martin se ridică. Haide. Urmară ultimii meseni în holul radial îndreptându-se spre holul principal, dar înainte să treacă de cea mai apropiată intersecţie, Martin făcu o pauză la o uşă lăturalnică. Poţi să deschizi asta?

— Sigur. Steffi apucă mânerul şi îl răsuci. Senzorii din mâner au recunoscut amprentele ei şi au permis accesul. Nu e mare lucru aici în afară de ceva magazine şi…

— Primul lucru care e de făcut e să îţi acoperi uniforma aia. Martin deja trecuse prin uşă. Trebuie să te facem să arăţi ca o stewardesă sau o pasageră. Nu te gândi că mă caută pe mine sau pe Rachel încă. Împinse uşa care dădea într-o spirală ameţitoare de scări cu o gaură la fiecare şase metri făcută de încă o uşă presurizată. Haide, avem mult de urcat.

Steffi era tensionată, întrebându-se dacă trebuia să îi rupă gâtul atunci şi acolo.

— De ce faci…?

— Pentru că eşti un ofiţer de navă, de ce crezi? Dacă suntem deturnaţi, ştii să zbori cu chestia asta; cel puţin faci parte din lanţul de comandă. Ştiu destule despre proiectarea sistemului de propulsie din tubul ăsta pentru a reactiva nucleul, dar dacă recăpătăm controlul o să fie nevoie să ne autentificăm sistemului de zbor şi să mă introduci ca inginer de zbor. Dacă nu am dreptate, o să auzi de asta imediat cum reţeaua liniei de energie o să îşi revină. Deci, începe şi urcă.

Steffi se relaxă.

— Ok, urc, urc.

Prea mulţi copii

— Tu!

Rachel se clătină pe picioare. Fata îşi scutură capul violent, părând speriată şi mormăind ceva indescifrabil. Apoi se uită peste umăr.

— Tu eşti Victoria Strowger?

Capul lui Miercuri se întoarse.

— Cine vrea să ştie?

Umerii ei erau nemişcaţi, clar era în defensivă.

— Calmează-te, spuse Rachel. Sunt partenera lui Martin. Ascultă, cei din ReMasterizaţi or să fie peste tot în câteva minute dacă nu ieşim dracu din spaţiile publice. Tot ce vreau e să-ţi pun câteva întrebări. Putem să mergem în apartamentul meu?

Miercuri se holbă la ea, ochii mijindu-i-se pe măsură ce calcula situaţia.

— Ok. Ce se întâmplă?

Rachel trase adânc aer în piept.

— Cred că nava este deturnată. Ştii cumva unde e Frank?

— Nu… Miercuri părea zdruncinată. Trebuia să se ducă în camera lui să ia nu ştiu ce, aşa a spus.

— Oh, la naiba. Rachel încercă să nu îşi schimbe mimica feţei. Copila părea destul de îngrijorată după tonul vocii ei. Haide, vii? Putem să îl căutăm mai târziu.

— Dar trebuie să-l găsesc. Era o notă de panică în vocea ei.

— Ai încredere în mine, acum ori e complet în siguranţă ori e deja prizonier, şi îl vor folosi ca momeală să te prindă pe tine.

— La dracu! Miercuri părea alarmată.

— Haide, zise Rachel foarte convingător. Vrei să vă găsească pe amândoi? Un sentiment bolnăvicios de groază o lovi: dacă Martin avea dreptate, Miercuri şi Frank aveau o legătură romantică. Derulă înapoi la amintirea despre cum se simţise şi ea odată, ştiind că Martin fusese răpit. Ascultă, o să îl găsim mai târziu, mai întâi să ajungem undeva în siguranţă sau nu vom mai avea ocazia să îl căutăm. Decuplează-ţi inelele acum, dacă

nu vrei să fii găsită. Ştiu că nu eşti pe reţeaua navei, dar dacă încă emit, tipii răi vor ştii cum să le depisteze.

Rachel se îndreptă spre scara principală. Se umplea cu oameni, hoarde gălăgioase de pasageri ieşiţi să vadă ce se întâmplă, sau care se îndreptau spre camerele lor. O mână de stewarzi speriaţi se plimbau de colo până colo ori încercau să răspundă la întrebări la care nu aveau răspunsuri.

— Ştii ce se întâmplă, nu? Rachel se concentra la trepte, încercând să ignore muşchii care se contractau şi nevoia de a tremura de câte ori îşi amintea ce văzuse în camera D-con. Şase etaje rămase. Ce se întâmplă?

— Taci şi urcă. Cinci etaje rămase. Căcat! Se apropiau de puntea D, iar mulţimea era din ce în ce mai subţire – erau mai puţine camere pe acea punte – şi apărea şi prima problemă, un om care stătea în mijlocul scării şi bloca drumul spre următorul etaj. Faţa lui era pe jumătate ascunsă de o pereche de ochelari de imagine de calitate proastă, ca scoşi din zorii războiului informaţional, dar pistolul de calibru mare părea letal de funcţional.

— Tu, opreşte-te. Cine eşti şi unde te duci?

Rachel se opri. Putea să o simtă pe Miercuri la un pas în spatele ei, tremurând, pe cale să cedeze şi să fugă dacă nu făcea ceva repede.

— Sunt Rachel Mansour, ea e fiica mea Anita. Tocmai ne întorceam la apartamentul nostru. E pe puntea B. Ce se întâmplă? Se uită la pistol din ce în ce mai temătoare, încercând să pară de parcă ar fi surprinsă că îl vede. *Ohh, nu-i aşa că-i mare!* Se întări, pregătindu-şi implanturile militare pentru inevitabil. Dacă el s-ar fi uitat în manifest şi ar fi realizat…

— Sunt de la securitatea navei. Avem motive să credem că există un criminal foarte periculos la bord. Se uită la ele de parcă le memora feţele. Când ajungeţi în camera voastră, rămâneţi acolo până auziţi un anunţ că e în siguranţă să o părăsiţi. Păşi într-o parte şi le îndrumă înainte. Rachel respiră uşurată, trecu sfioasă pe lângă el, uitându-se peste umăr să fie sigură că Miercuri e încă în spatele ei.

După o ezitare de un moment, tânăra femeie o urmă. Avu isteţimea să tacă din gură până când ajunseră pe spirala următoare a scării.

— Securitatea navei pe dracu. Ce a fost asta?

— Reţeaua a căzut, mormăi Rachel. Probabil au o listă cu numele, dar nu ştiu cine sunt şi am minţit despre cine eşti tu. O să dureze aproape cinci milisecunde odată ce pun pe picioare sistemele navei şi le fac să lucreze pentru ei, dar suntem în siguranţă pentru moment.

— Da, dar cine e Anita?

Rachel făcu o pauză între trepte să îşi tragă răsuflarea pentru un moment. *Trei etaje rămase.*

— Anita e moartă de treizeci de ani, spuse ea scurt.

— Oh, n-am ştiut.

— Las-o aşa. Rachel îşi continuă urcarea. Putea să simtă totul în vene şi putea să o audă pe Miercuri cum respira greu.

— Te obişnuieşti la un moment dat să le dai drumul şi să mergi înainte. După un timp. Nu toţi mor.

— Era fiica ta?

— Întreabă-mă altă dată. Două etaje rămase. *Păstrează-ţi suflul.* Încetini pe măsură ce se apropia de următoarea scară, uşile presurizate echilibrate ca lamele de ghilotină deasupra capului, aşteptând să taie treptele spiralate cu perete diamantat în segmente. Dar nu era niciun punct de control. *Nu au destui oameni,* se gândi ea cu speranţă. *S-ar putea să scăpăm din asta.*

— Camera mea. Nu putem merge. Înapoi?

— Nu. *Încă un etaj.* Nu mai e mult. Au făcut o pauză la următorul etaj. Miercuri gâfâia puternic. Rachel se sprijinea de perete, simţind durerea fierbinte din picioare şi arsura din plămâni. Nici muşchii militarizaţi nu puteau să urce uşor cincizeci de metri verticali de scări fără nicio pauză. Ok, pe aici.

Rachel împinse uşa cu mâna şi îi făcu semn lui Miercuri să intre înăuntru. Copila se uită la ea pentru o secundă, expresia de pe faţa ei fiind una tulburată.

— Asta e…?

— Vorbim înăuntru. Dădu din cap, iar Rachel o urmă înăuntru. Stai jos puţin. Am nişte treabă.

— Treabă?

Rachel deja se aplecase peste bagajul ei.

— Vreau să... hm. Ridică capacul şi îşi inseră degetul în slotul de autentificare, apoi căută rapid printre articolele afişate pe ecranul integrat. Se uită la Miercuri. Vino încoace. Vreau să ştiu ce mărime ai la haine.

— Haine? Măsurători după standardele pământeşti? Sau Sept...?

— Doar stai dreaptă în picioare. Numele tău e Anita şi nu exişti, dar eşti pe lista pasagerilor. Deci va trebui să fim sigure ca nu arăţi ca Victoria Strowger când vor pune pe picioare reţeaua de legătură a pasagerilor, ai înţeles?

— Ce se întâmplă?

Rachel se îndreptă pe măsură ce geamantanul începu să scoate sunete, ţinând în mână un scanner.

— Eu speram să îmi poţi spune tu. Jacheta e programabilă, aşa-i? I-ai făcut să intre în panică şi acum pun la cale o cursă. Poate să facă şi alte culori în afară de negru? Prematur, sper. Repede, ar putea să ne cheme în orice minut. De ce nu îmi spui cum ai intrat în mizeria asta?

***

Nu fu nicio bătaie în uşă. Se deschise, şi doi indivizi săriră înăuntru. Dar unul dintre ei o trântise, şi până se întoarse Rachel să vadă ce se întâmplă, Martin era deja sprijinit de uşă cu ochii pe jumătate închişi, respirând foarte greu.

— Martin. Se uită în jur pe măsură ce se ridica în picioare, genunchii încă tremurându-i din cauza nervilor. Începusem să mă gândesc că te-au prins şi pe tine. S-au întâlnit în vestibul şi îl îmbrăţişă, apoi se uită peste umărul lui la celălalt venit. Aha! Îmi pare bine că aţi putut să ajungeţi. Martin, ce plan te gândeai să foloseşti?

— Planul B, spuse Martin. Avem id-ul ăla de rezervă pe care l-ai trecut în manifest.

— Hopa. Rachel îi dădu drumul şi se întoarse, uitându-se îndelung la uşa de la baie. S-ar putea să avem o problemă.

Uşa de la baie se deschise.

— Asta voiai? spuse Miercuri duios. Rachel clipi la ea. În decursul a zece minute, părul ei devenise blond şi cârlionţat, tuşul negru de la ochi dispăruse, iar jacheta neagră cu umeri

drepţi se transformase într-o rochie roz cu căptuşeală. Curul meu arată imens în asta. Mă simt ca o idioată! O observă pe Steffi. Oh, salutare. Nu e vorba despre noaptea trecută, aşa-i?

Steffi se lăsă cu putere pe marginea patului.

— Mai exact ce faci tu aici? întrebă ea cu o aciditate în voce.

— Hm. Rachel îl fixă pe Martin cu o privire metalică. Se pare că avem o problemă. Nu putem să avem două Anita care umblă pe aici, nu-i aşa?

— Nu. Martin îşi frecă fruntea obosit. Căcat! Ce dezastru. Un set fals de plăcuţe de identificare şi două persoane de ascuns. Se pare că avem o problemă, oameni buni.

— Nu pot să port un ghiveci pe cap şi să mă prefac că sunt pom? Ştiu că ideea era să arăt diferit, dar asta e chiar caraghios şi jenant.

— Ceva mă face să cred că asta nu i-ar păcăli pentru mult timp. Martin îşi scărpină bărbia. Steffi?

— Lasă-mă să mă gândesc. Îşi lăsă bărbia pe un pumn. Mă simt aşa de neputincioasă acum. Ar trebui să încerc să mă conectez cu echipajul de pe punte sau din D-con…

— Atenţie, vă rog. Vă vorbeşte Căpitanul provizoriu. Toată lumea s-a blocat instinctiv la vocea care ieşea din panoul de comunicaţii de lângă uşă. A fost un accident pe punte. Căpitanul Hussein este inaptă momentan. În absenţa ei, eu, Locotenentul Fromm, sunt la conducerea acestei nave. Pentru siguranţa şi confortul dumneavoastră rămâneţi în camerele voastre până la următoarea notificare. Facilităţile de comunicare or să fie funcţionale în scurt timp, iar dacă aveţi nevoie de ceva, nevoile dumneavoastră vor fi în atenţia noastră. În vederea crizei am cerut voluntari să ne ajute. Suntem norocoşi să avem la bord un grup din Tonto, şi i-am listat pentru a asigura asistenţă în această perioadă critică. Vă rog să vă conformaţi cu orice instrucţiuni vă vor da. Voi face anunţuri mai târziu, când, situaţia va fi total sub control.

— Hopa, făcu Miercuri.

— A înnebunit! explodă Steffi. Căpitanul nu ar face niciodată asta, ea ar – Ochii îi erau deschişi la maxim. E o deturnare, nu-i aşa? Dar de ce cooperează Max?

— Îmi pare rău să îţi spun asta, zise Martin gentil, dar ăla nu era Locotenentul Fromm pe care l-ai ascultat. Era căsuţa lui vocală, dar nu vorbea el.

— Ce vrei să spui? Steffi se holbă la el încercând să-şi dea seama cât de mult ştie.

— Cei din ReMasterizaţi au făcut o specialitate din cartografierea neuronală şi digitalizare, spuse Rachel, tonul ei fiind obiectiv. Pot salva minţi pe spaţii de stocare şi să îi reîncarneze mai târziu, cu un cost imens, prin construirea unui corp nou. Dar în mare parte folosesc tehnica asta să transforme fiinţe în păpuşi. Zombii, cu iluzia de conştiinţă, mă rog. Îşi împreună mâinile. Aşa reuşesc să cucerească planete. Trag de partea lor câţiva oficiali guvernamentali, destabilizează locul prin exploatarea tensiunilor politice, declară stare de urgenţă folosind păpuşile lor şi apoi merg acolo.

Faţa lui Steffi era albă. *Căcat! Trebuie să îl anunţ pe Sven! Trebuie să fugim de aici!*

— Max a plecat spre puntea de zbor să afle ce se întâmplă. Eu l-am lăsat.

— Nu te învinui pe tine. Ei controlează puntea, controlul ingineresc, controlul pagubelor, intrările pe scările principale şi pasagerii sub cheie în camerele lor. A fost o operaţiune foarte bine plănuită. Rachel se uită la Miercuri. La pariu că îţi devastează apartamentul exact în momentul ăsta? Şi pe al tău, uitându-se la Steffi. Au făcut o mare greşeală pierzându-te pe tine.

— Dar eu, eu… Steffi se opri. Părea îngrozită.

— O să le ia ceva timp să ne caute aici, spuse Martin încet, dar gândind destul de tare. Iar când vor ajunge, te vrem foarte bine ascunsă. Probabil eşti ofiţerul cel mai mare rămas acum pe navă. Vom avea nevoie de tine pentru codurile de trecere şi pentru scanarea retinală dacă vom mai avea vreo şansă să preluăm controlul navei. Dacă ajungem unde au deviat ei cursul. Dacă ajungem fără să se prindă de prezenţa noastră. Aţi auzit vreodată de groapa preotului?

— Ce anume? Steffi părea ameţită. Despre ce vorbeşti? Sunt doar un ofiţer de zbor în pregătire, nu am acces – Martin se îndreptă spre bagajul care conţinea fabricatorul militar.

— O să fii ofiţerul cu cel mai mare grad pe nava asta după ce se termină totul, îi spune el. Rachel, poţi să dai la o parte tot ce se află la intrare? O să am nevoie de ceva scule de bază, nişte suporturi şi foarte multe panouri de îmbinat. Plus orice fel de jucării pe care le poţi scoate din fabricator în mai puţin de jumătate de oră şi care să nu arate ca nişte arme pe scannerul cu terahertzi. Pun pariu cu tine că lucrează la o reţea ubicuă de supraveghere deja. Am nevoie de ţoale pentru tine, pentru mine şi pentru copilă; se găsesc în biblioteca de decepţii şi evadare. Steffi, ai cumva o mască de respiraţie? Vom avea nevoie de câteva găleţi, câteva perne şi ceva să acoperim una dintre găleţi.

— Mască de respiraţie?

— Avem la dispoziţie o oră, poate, spuse Martin impacientat. Arătă cu degetul spre Miercuri. Tu o să fii Anita. Tu, arătă cu degetul spre Steffi, o să fi Anne, Anne Frank. Rachel, pune-o la punct pe copilă cu profilul Anitei în timp ce eu am grijă ca pasagerul nostru clandestin să fie clandestin. Steffi? Tu şi cu mine o să construim un spate fals la garderobă şi te voi închide acolo până vom ajunge unde trebuie să ajungem. Numele fazei ăsteia a jocului se numeşte de-a v-aţi ascunselea, şi scopul e să nu fim reţinuţi pentru moment. Odată ce ştim cum bate vântul, vom vedea ce facem să preluăm controlul navei.

***

— Dacă mă poţi auzi, clipeşte de două ori.

Clipi de două ori.

— E bine. Eşti Frank, aşa-i? Clipeşte odată pentru da. Clipi. Ok. Acum ascultă atent. Eşti într-o mare belea. Ai fost răpit. Oamenii care te reţin nu au nicio intenţie să te elibereze. Eu sunt unul dintre ei, dar sunt diferit. Într-un moment, o să-ţi redau controlul corzilor vocale ca să poţi vorbi. Mă vor lăsa singur cu tine doar câteva minute şi s-ar putea să nu mai putem să vorbim niciodată, deci e important să nu ţipi sau să îmi faci probleme. Altfel, suntem amândoi la fel de morţi. Dacă înţelegi, clipeşte odată. Ok. Spune „salut”.

— Sa-lu-t hmm!

— Nu te grăbi, gâtul tău e posibil să fie uscat. Uite… încearcă să înghiţi puţin din ăsta… e mai bine?

— Cineh esthi?

— Sunt unul dintre cei care te-au răpit. Dar nu sunt împăcat în totalitate cu asta. Eşti aici pentru că eşti important pentru cineva de care noi suntem interesaţi. O fată pe nume Miercuri. O cunoşti? *Pauză.* Haide, nu sunt cel care vrea să fie la mijlocul morţii ei. *Pauză.* În regulă, lasă-mă să explic.

— Miercuri ştie... ceva. Nu sunt sigur ce. E undeva la bordul navei ăsteia, nu ştiu unde, şi ceilalţi răpitori încearcă să o găsească înainte ca noi să ajungem unde mergem. Când ajungem acolo, te vor folosi ca ostatic şi vor încerca să o facă să ne spună ce ştie. Problema e că odată ce le spune informaţiile, nu le va mai fi de folos. Şi nici tu. Amândoi sunteţi martori. Acum, două sau trei lucruri se pot întâmpla. S-ar putea să te împuşte, dar nu e foarte probabil. Cel mai probabil vei ajunge într-o tabără de reprocesare. Sau pur şi simplu te vor diseca şi transforma într-o păpuşă. Niciuna din opţiunile astea nu sunt foarte bune pentru tine, aşa-i?

— În niciun caz. *Pauză.* Ce vrei?

— Se întâmplă să nu fiu de acord cu ceilalţi. Dar dacă află ce cred eu cu adevărat, or să mă ucidă, sunt un trădător. Deci trebuie să găsesc o cale de scăpare care, uh, nu le va da ce vor. Aşa că nu vor primi jurnalele de imigrare. Sau codurile de start. Sau rapoartele de testare a armelor. De fapt, aş vrea să iasă pe gura de aerisire. Iar eu vreau să dispar, înţelegi? Nu vreau să mă găsească niciodată. Şi m-am gândit că tu mă poţi ajuta să fac asta. Ei nu ştiu că sunt aici şi că vorbesc cu tine. Între noi putem să îi păcălim. Tocmai au deturnat nava asta, dar nu au făcut treaba cum trebuie până la capăt. Dacă mă ajuţi, putem să preluăm controlul şi să predăm totul ofiţerilor de zbor care au supravieţuit, iar eu pot să dispar şi tu să fii liber.

— Şi cum rămâne cu Miercuri?

— Şi ea.

— Deci ce vrei să fac?

— Pentru moment, poţi să ai grijă de diamantul ăsta pentru mine.

***

Clovnul a murit cu un rânjet pe faţă şi cu o armă caldă în mână.

Franz îl urmărise până pe puntea H, unde sergentul care se ocupa de comunicaţii spunea că este la o „petrecere de aniversare”. Cu pistolul în buzunar, Franz cobora pe scări şi avea timp să se gândească cum va termina misiunea. Nu era ca şi cum asasinările erau specialitatea lui, din contră, făceai muncă de-asta în Septagon numai dacă acoperirea ta era dusă şi aveai nevoie să pleci foarte repede. Supravegherea Sparrowfart era absentă deliberat acolo, dar pe măsură ce numărul de cadavre începea să crească, ar fi venit peste el ca un nor sufocant. Franz dădu din umeri uşor, gândindu-se la riscul pe care şi-l asumase echipa lui Hoechst şi verifică schematicile din ochiul său interior încă o dată. Radialul patru, inelul portocaliu, sala de mese a clasei a doua, erau patru intrări, două accesibile din spaţiul pasagerilor. *Nu e bine,* decise el. Până şi cu nava sub controlul degetului mare al ReMasterizaţi, o urmărire şi nişte focuri de armă ar putea să iasă destul de urât. Nu era o idee bună să îl subestimezi pe clovn. Era un client foarte alunecos. La puntea D, Frank a ajuns la punctul de control. Strasser se uită la el rece pe măsură ce cobora scările.

— Ce doreşti? întrebă el.

— Întreabă la control, se încruntă el. Nu eşti liber încă?

— Pentru ce?

— Am o misiune. O sfoară de descurcat. Am nevoie să acopăr trei ieşiri.

— Aşteaptă. Strasser îşi ridică telefonul voluminos. Maria? Da, eu sunt. Uite ce, îl am pe U. Bergman aici. Zice că are ceva de făcut şi are nevoie de asistenţă. Ar trebui să, oh. Da, în regulă, o să fac asta. Îşi băgă telefonul în buzunar şi se încruntă. Ce vrei să fac pentru tine?

Franz îi spuse totul.

— Ok, cred ca asta o să meargă. Strasser părea gânditor. Suntem împrăştiaţi bine. Putem să terminăm repede asta?

— Da, dar mai am nevoie de încă două perechi de mâini. Pe cine sugerezi?

— Putem să îi racolăm pe Collete şi Byrne în drumul nostru. O să îi trimit prin spate, în timp ce eu o să acopăr intrarea inelului.

O să îţi dau un mesaj când suntem pe poziţii. Sigur vrei să o faci în felul ăsta?

Franz luă o gură mare de aer.

— Nu vreau să îl alarmez. Dacă îl speriem, poate să ne atace rapid şi nu ai cum să ştii ce are la el. Adu-ţi aminte, tipul ăsta a avut asasinate mai multe decât am avut noi mese calde.

— Sunt în dubii. Mă voi asigura că suntem pe poziţii în nu mai puţin de şase minute şi nu mai mult de cincisprezece. Dacă pleacă, vrei să abordăm planul B şi să-l prindem în cuşetă. Aşa-i?

— Da. Franz se îndreptă spre casa scărilor. Du-i pe Collete şi pe Byrne în poziţiile lor şi o să-i pun la curent cu restul pe drum.

Opt minute mai încolo, Franz mergea prin coridorul inelului portocaliu, trecea de pereţi curbaţi şi uşi care se deschideau spre spaţii recreaţionale, băi publice, coridoare care duceau spre dormitoare comune. Clasa a doua era mobilată ici şi colo, carpete subţiri de abia amorsau sunetul paşilor, nu vedeai nicăieri panourile cioplite de mână şi sculpturile de la clasa întâi şi de la Sibarit.

— Ajung acum la intrare, murmură Franz. O să te apelez când sunt gata. Închise şi ţinu slab telefonul în mâna stângă. Se auzea un murmur din faţă, după curbă, nişte voci care ţipau. Ce *se întâmplă, vreun fel de răscoală*? se întrebă el pe măsură ce se ducea spre uşă.

Dând colţul, fu martor la o scenă pe care nu şi-ar fi imaginat-o niciodată. Era o revoltă, dar niciunul dintre cei revoltaţi nu era mai înalt de talia unui om şi toţi păreau că se distrau destul de mult. Asta, sau sufletele lor erau în mari chinuri, judecând după ţipete şi chiuituri. Vag semăna cu creşa de acasă, dar niciun îngrijitor nu ar fi tolerat genul ăsta de comportament indisciplinat pentru niciun moment. Aproape treizeci de copii mici alergau în jurul camerei, unii dintre ei dezbrăcaţi, alţii purtând costume elaborate. Luminile se stingeau şi se aprindeau în diferite combinaţii de culoare, iar pereţii arătau scene fantastice una după alta, peşteri în flăcări, nisipuri de deşert, păduri tropicale. Un fâlfâit de baloane argintii se auzea de deasupra, eschivând aproape la o distanţă de un deget, apoi urmând diferite direcţii, la fel de repede cum putea un motor în

suprasarcină să le schimbe. Muzica era asurzitoare, un fel de bas care bătea ritmic şi nişte voci care cântau un refren fără sens.

Franz se aplecă şi îl luă pe cel mai apropiat dintre cei revoltaţi de mână.

— Ce se întâmplă? întrebă el. Mica fetiţă se uită la el cu ochii mari, apoi îşi trase mâna şi fugi. Căcat, mormăi el. Apoi un mic sălbatic cu o pelerină pe spate îl văzu şi veni spre el, timid, cu o mână la spate. Salut, spuse Franz.

— Salut. *Pof!* He-he-he-he.

Franz reuşi să se abţină să nu îl împuşte pe copil, s-ar putea să alerteze ţinta. Futu-i! Capul îl durea. Ce a folosit băiatul ăla? O măciucă? Îşi scutură capul din nou.

— Salut. Cine eşti tu?

— Eu sunt… făcu o pauză. Fata care se apleca deasupra lui părea mai înaltă – nu, nu era asta. Părea mai în vârstă, într-un fel nedefinit. Nu era mai mare decât ceilalţi copii, dar era ceva echilibrat la ea în ciuda corpului de şapte ani, numai coate şi genunchi. Eu sunt Franz. Tu cine eşti?

— Eu sunt Jennifer, spuse fata foarte lejer. Asta e aniversarea lui Barnabas, ştii? Nu ar trebui să vii neinvitat pe aici. Oamenii or să vorbească. O să-şi facă o idee proastă.

— Păi… Franz se gândi pentru un moment. Am venit aici să vorbesc, deci nu cred că e vreo problemă. E Sven clovnul pe aici?

— Da. Se strâmbă la el fără să îi fie de ajutor.

— Ai să-mi spui unde e?

— Nu. El se ridică în picioare, pregătit să treacă peste ea, dar fata nu arăta niciun semn de intimidare. Nu cred că ai cele mai bune intenţii în legătură cu el.

Cele mai bune intenţii? Ce fel de copil e ăsta?

— Nu crezi că el va fi mai în măsură să judece asta mai bine ca tine? Spre surprinderea lui, ea părea că lua ideea în serios.

— Posibil, recunoscu ea. Dacă aştepţi aici o să îl întreb. *Pauză.* Hei, Sven. Ce zici?

— Aş spune că, se auzi o voce chiar din spatele lui Franz, are dreptate. Nu te mişca.

— Ce? Franz înlemni, simţind ceva tare în spate. Are perfectă dreptate. Aparatul de zgomot alb a pornit, Jen, eşti drăguţă să întreţii petrecerea? Eu o să fac o mică plimbare cu prietenul meu. Prietene, când o să mă opresc din vorbit o să te întorci uşor şi o să începi să mergi. Sau va trebui să îţi zbor boaşele. Am auzit că doare.

Franz se întoarse uşor. Clovnul de abia îi ajungea la bărbie. Faţa lui avea o mască bizară de plastic, un rânjet imens, nas bulbucat, ţepi verzi de păr. Purta un costum roz, ghete de munte foarte elaborate, şi purta ceva ce se asemăna unui kit de machiaj în mâna dreaptă de parcă ar fi fost un pistol.

— Ce e asta? întrebă el.

— Ia-o la pas. Clovnul arătă din cap spre uşă.

— Daca fac asta, o să mori, spuse Franz calm.

— O să mor, nu? Atunci şi tu. Faţa din spatele rânjetului de pe mască nu zâmbea, iar trusa de machiaj nu flutura. Probabil era un fel de pistol de calibru mic. Cine te-a trimis?

— Clientul tău. Franz se sprijini de perete şi îşi lipi degetele de acesta pentru a se opri din tremurat.

— Clientul meu? Poţi să descrii acest client misterios?

— Ai fost abordat pe Pământ de un bărbat care s-a identificat ca fiind Gordon Black. Te-a contactat în modul obişnuit şi ţi-a oferit o preţ de douăzeci de mii pe ţintă plus alte cheltuieli şi mărunţişuri, totul plătit cu fiecare asasinare de succes, zero pentru greşeală.

Black era cam de înălţimea mea, păr închis, acoperirea lui era a unui agent de export din…

— Stop. Prea bine. Ce doreşti? Căutându-mă aşa presupun că afacerea a căzut, sau ce?

— Exact. Franz încercă să se relaxeze, prefăcându-se că e doar un alt informator uşor de prins în gheare, precum idioţii cu care a avut de a face pe Magna. Nu era uşor cu o mulţime de copii răguşiţi care alergau în afara conului lor de linişte şi un pistol îndreptat spre stomacul lui. Ştia recordul lui Svengali: U. Scott nu făcuse reduceri de costuri când venise vorba să acopere urmele erorilor lui.

— Afacerea din Sarajevo cu capcana sugerează că aranjamentul nu are viitor. Cineva a identificat secvenţa.

— Da, păi, asta nu s-ar fi întâmplat dacă mi-ai fi urmat sfatul legat de schimbatul navei la Turku, spuse Sven tăios. Analiza traficului e mereu o problemă. Ca şi încercările de a tăia conexiuni şi de a scăpa de obligaţii din partea angajatorilor. Credeai că lucrez singur?

— Nu, zise Franz calm, dar şefa mea s-ar putea să trebuiască să fie convinsă. „Adu-mi capul clovnului Svengali”, mi-a spus. Cred că eşti de acord că e destul de stupid la suprafaţă, de aceea am decis să interpretez ordinele ei într-un mod creativ şi să vorbesc cu tine prima dată. Atunci s-ar putea să-ţi poţi căra capul şi să o vezi cât încă e ataşat de corp.

— Hmm. Svengali părea gânditor, într-o măsură în care Franz putea să îi vadă expresia feţei sub straturile de pseudo-piele. Da, cred că voi accepta oferta ta şi îţi mulţumesc că ai înaintat-o. Cu cât rezolvăm mai curând asta, cu atât mai bine.

— Îmi pare bine că eşti de acord, zise Franz în timp ce se îndreptă de spate. Plecăm de aici împreună după ce dau un semnal ajutoarelor mele. Presupun că şi acoperirea ta e la bordul navei.

— Poţi să crezi ce vrei. Svengali ridică din umeri. Dă semnalul, frumuşelule.

— Sigur. Franz îşi ridică telefonul şi apăsă butonul de apelare rapidă. *Ce idiot,* se gândi dezgustat. Svengali o făcuse lată, mergând pe premiza fatală cum că dacă are un prieten la bord care să supravegheze va fi suficient. Nu îi trecuse prin cap că nu puteau să prezinte nicio dovadă pentru un timp foarte îndelungat dacă întreaga navă ar fi dispărut. Sau că cei din ReMasterizaţi nu ar vrea un asasin profesionist pe navă în timp ce încearcă să controleze totul. Apoi făcu un gest spre uşă. După tine.

— Tu primul.

— Prea bine. Franz trecu prin uşă înapoi în coridor. Cine era puştoaica? întrebă curios.

— Cine, Jen? E doar o Lolita de la Drepturile Copilului. Mă ajută cu petrecerea.

— Petrecere? Ce ideologie au ei? adăugă Franz, sunând foarte controversat.

— Nu-i nicio ideologie, e o zi de naştere. Habar n-ai…

La un moment dat clovnul era la doi paşi în spatele lui Franz, cutia mică ţinută lejer în mâna lui dreaptă. În momentul următor era împins în perete şi ţinând pistolul îndreptat spre Franz, buzele lui trăgându-se înapoi într-un rictus de ură. Apoi se zbătu violent, o cutremurare trecând prin el din cap până în picioare. Căzu ca o păpuşă scăpată din mână. Franz se întoarse uşor.

— V-a luat ceva timp, spuse el.

— Nu neapărat. Trebuia să intru în poziţie fără să îi dau de ştire. Strasser se aplecă peste clovn şi îi aruncă arma. Vino să mă ajuţi să îl mut până nu sângerează şi face mizerie pe covor.

Franz i se alătură. Împreună, ridicară trupul clovnului. Orice ar fi fost arma cu care îl împuşcase Strasser, îi făcuse ochii lui Svengali roşii şi plini de vase de sânge sparte. Se simţea la atingere ca un sac de carne cald.

— Hai să îl băgăm într-unul dintre lifturi, zise Franz. Şefa vrea să-i vadă capul. Presupun că trebuie să-i facem pe plac.

***

Martin încă lucra la intrarea în noua partiţie a dulapului când reţeaua de comunicare a pasagerilor şi-a revenit. Îşi făcu prezenţa simţită în mai multe feluri, cu un flux de radiaţii de bandă lungă, un sunet tare şi o voce umană care emitea pe toată nava.

— Atenţia dumneavoastră, vă rog. Reţeaua de comunicare a pasagerilor e reconstruită în totalitate şi acceptă cereri. Sunt Locotenent Comandant Max Fromm, Căpitanul navei. Aş vrea să îmi cer scuze pentru pierderea serviciului. Acum două ore o defecţiune tehnică în circuitul de control a expus ocupanţii punţii de zbor şi ai spaţiilor inginereşti la o suprasarcină temporară de G-uri. O parte din echipaj este inapt. Ca ofiţer senior, am mutat controlul pe puntea auxiliară şi facem o deviere de curs la cea mai apropiată staţie pentru reparaţii. Vom ajunge acolo în treizeci şi două de ore şi probabil vom putea să ne continuăm programul în aproximativ două zile. Regret să vă informez că se crede că incidentul nu a fost accidental. S-a raportat că pe manifestul pasagerilor există doi indivizi care aparţin unui grup terorist identificat prin naţionalismul Moscovit răzbunător. Echipajul şi ajutoarele din cadrul de conducere al tineretului ReMasterizaţi verifică nava în

momentul ăsta, şi ne aşteptăm să avem criminali în custodie în curând. Între timp, blocurile de intimitate asigurate de White Star pentru confortul dumneavoastră sunt temporar suspendate pentru a facilita căutarea.

— Vă rog să staţi în cabine dacă este posibil. Vă rugăm să aveţi pornite nodurile de comunicare tot timpul. Înainte să părăsiţi cabinele, vă rog contactaţi reţeaua pentru pasageri şi comunicaţi-ne de ce. Voi anunţa revenirea la normalitate în scurt timp, dar cooperarea dumneavoastră va fi apreciată cât timp starea de alertă este valabilă.

— Necrofililor! Miercuri se ridică şi merse spre uşa principală, ca o pisică fără stare. Ce vor…

— Anita, strigă Rachel ameninţător.

— Da, mamă? suspină Miercuri.

Martin terminase de împins imensul cufăr diplomatic înspre panouri şi le întorsese. *Şi-a însuşit partea de adolescentă exasperantă foarte bine,* observă el aprobator din cap. Şi reuşise să-şi schimbe înfăţişarea complet. Părul era un vârtej de bucle blonde şi trecuse de la piele neagră şi pantaloni strâmţi la o rochie feminină care foşnea când se mişca. Fundele din părul ei o făceau să pară cu vreo cinci ani mai tânără, dar îmbufnarea era la fel, şi cu munca pe care o depusese Rachel la obrajii şi amprentele ei, *să sperăm că au buşit aşa tare sistemul de comunicare încât nu vor da prea multă atenţie la biometrie,* se gândi el hotărât. Deoarece…

— Stai jos fato, mă ameţeşti.

— Ei, mamă! făcu o mutră.

Rachel îi întoarse privirea imediat.

— Trebuie să arătăm ca o familie, punctase ea chestia asta cu jumătate de oră mai devreme, în timp ce Martin o zidea pe Steffi împreună cu consumabile care să-i ajungă pentru trei zile. E o parte legată de felul tău de a fi şi o parte de consistenţă, şi vrem să araţi cât mai puţin ca Victoria Strowger pe care o vânează ei. Miercuri poartă negru şi e extrem de ţâfnoasă. Deci tu vei purta roz şi vei fi pufoasă şi feminină. Cel puţin pentru un timp.

— Trei zile nenorocite? se plânse Miercuri.

— Au buşit reţeaua de comunicare, punctă Rachel, şi au buşit-o bine. Asta e singura abordare pe care o avem, pentru că atunci când o vor pune pe picioare vor putea să o configureze ca un radar de comunicare

— Orice nod cu bandă ultra lungă pe coridoarele navei ăsteia şi în camere va acţiona ca un transmiţător radar terahertz. Cu programele corespunzătoare încărcate în noduri, vor putea să vadă prin îmbrăcămintea ta, în întuneric şi să te repereze oriunde te duci cu eroare de câţiva milimetri. Trebuie să ne comportăm de parcă am fi sub supraveghere tot timpul odată ce reţeaua îşi revine, pentru că dacă sunt competenţi de la depărtare, şi trebuie să fie din moment ce tocmai au deturnat o navă, o să le dea control total al navei şi supraveghere totală asupra tuturor celor pe care pot să îi vadă.

— Cu excepţia cuiva care e închis în spatele unui dulap într-o cuşcă Faraday, mormăi Martin pe măsură ce mai puse încă un panou pe poziţie, încă mirosind a plastic fierbinte şi metal de la fabricatorul militar.

— Da, mamă. Miercuri se îndreptă spre scaun şi se aşeză într-o mare de dantelă. Crezi că o să – Uşa scârţâi, apoi se deschise cu mici hopuri.

— Scuzele noastre, doamnelor, domnule. Trei oameni ai echipajului intrară fără să aştepte, purtând uniforme şi şepci de la biroul financiar. Omul din frunte avea o barbă tăiată foarte precis şi ochi posomorâţi. Sunt Locotenent Comandant Fromm şi îmi cer scuze pentru lipsa de avertizare. Sunteţi Rachel Mansour? Şi Martin Springfield? Vorbea ca un automat, vocea lipsită de modulaţie, iar Martin observă o vânătaie lângă linia tunsorii la tâmpla stângă, aproape ascunsă de şapcă.

— Şi fiica noastră Anita, adaugă uşor Rachel. Miercuri se încruntă şi se uită în altă parte, târşâindu-şi picioarele pe carpetă.

— Anita Mansour-Springfield?

Fromm părea momentan pierdut, dar unul dintre oamenii lui se uită pe listă:

— Asta spune aici, domnule.

— Oh. Fromm tot pierdut părea. Ştiţi pe cineva Victoria Strowger? spuse el.

— Cine? Rachel părea mirată politicos. Ăsta e teroristul pe care îl căutaţi?

— Te-ro-rist. Fromm dădu din cap într-un mod rigid. Dacă o vedeţi, raportaţi la noi imediat vă rugăm.

Ochii lui păreau roşii, aproape plini de sânge. Martin se holbă la el intenţionat. *Nu clipeşte!* realiză el.

— Trebuie să vă reevaluez acreditarea diplomatică. Vă rog. Paşapoartele dumneavoastră.

— Martin? Rachel se uită la el. Vrei să-i aduci Comandantului Fromm actele noastre? Ea rămase pe şezlong, într-una din laturile camerei, într-o poziţie apatică.

— Prea bine. Se îndreptă spre dulap, trăgând uşile larg, şi scoase paşapoartele din servieta de pe fabricator fără să aprindă lumina. *Să-i lăsăm să vadă un dulap dezordonat fără loc pentru cineva să se ascundă...* Am dori să retrageţi supravegherea din apartament, adăugă el înaintând paşapoartele. Şi cum se trezeşte, aş dori să-i transmiteţi toate cele bune şi o însănătoşire grabnică şi un cod roşu vesel pentru Căpitanul Hussein. Aş dori să o văd când are puţin timp, dacă este posibil.

— Căpitanul Hussein o să vă primească, sunt sigur de asta, zise Fromm încet, şi predă paşapoartele unuia din cei doi ofiţeri pentru verificare.

Căpitanul Nazma Hussein e cu siguranţă moartă, realiză Martin, mâna rece a fricii gâdilându-i stomacul. *Şi ar trebui să ştii ce înseamnă un cod roşu diplomatic. Se* forţă să scoată un zâmbet.

— Actele sunt în regulă?

— Da, spuse tăios bărbatul din spatele lui Fromm. Putem merge acum.

Fromm se întoarse fără niciun cuvânt şi ieşi din cameră. Ceilalţi doi îl urmară. Cel care le verificase paşapoartele se opri în uşă.

— Dacă auziţi ceva, vă rog să ne contactaţi, spuse scurt şi plecă. Suntem ReMasterizaţi şi suntem aici să vă ajutăm.

Uşa se închise în spatele lor. Miercuri se ridică în picioare aproape imediat.

— Monştri nenorociţi! O să vă rup capetele şi o să vă cac în gât! O să..

— Anita! Rachel era şi ea în picioare. O apucă pe Miercuri de umeri şi o strânse tare. Calmează-te. Stai calmă.

Martin veni în faţa ei şi ridică un carneţel arhaic de hârtie şi un ciot de creion. SEMNAL DE RADAR DE COMUNICAŢII TERAHERTZ AICI, scrijeli cu litere mici, REZOLUŢIA UN CM, ŞI SUNET, NU POT CITI ŞTIRI EXPRES, POT SĂ VĂD GESTURI, OBIECTE SOLIDE ÎN BUZUNARE, ARME.

— Ce? icni Miercuri, apoi îşi lăsă capul pe umărul lui Rachel. Rachel o luă în braţe. Suspină molcom.

Rachel o mângâie pe ceafă încet.

CĂPITANUL MORT. FROMM ZOMBI REMASTERED.

— Nu îmi vine să cred asta, spuse Rachel în linişte. E teribil, nu? Miercuri dădu din cap în semn de aprobare, dar fără niciun cuvânt, lacrimile curgându-i pe obraji.

— Se pare că au pierdut reţeaua de comunicare în totalitate.

Martin observă, uitându-se în altă parte. Ce *a declanşat asta?* se miră el. *Familia ei?* Voia să poată să vorbească liber, să îi spună că mizeria de om care făcuse asta nu va scăpa, dar în acelaşi timp se întreba cât de adevărată putea să fie reasigurarea asta.

— Privind şi partea bună, ne-au revalidat paşapoartele. *Inclusiv pe cel în numele Anitei, cu faţa lui Miercuri, şi plăcuţele biometrice ataşate.* Legătură, spuse ridicându-şi vocea, în ce staţie oprim pentru reparaţii?

Reţelei de legătură îi luă un moment să răspundă. Vocea era puţin mai plată decât înainte cu o zi.

— Destinaţia de reparaţii este staţia unsprezece, Old Newfoundland. Staţia nu este aprobată pentru ieşirea pasagerilor. Mai aveţi nevoie de asistenţă?

— Asta e tot, spuse Martin, cu o voce fără tonalitate.

— Old Newfie? întrebă Miercuri cu scepticism, ridicându-şi faţa plină de lacrimi de pe umărul lui Rachel. Aţi auzit? Mergem la Old Newfie!

Treizeci şi două de ore:

Rămăseseră în apartamentul lor după cum fuseseră instruiţi, forţându-se să vorbească despre lucruri neinteresante pentru a da impresia de claustrofobie familială. Miercuri îşi lua rolul în serios, comportamentul teatral de adolescent avea o limită amară, iar asta îl făcu pe Martin să viseze că o strangulează după o anumită vreme, sau că îşi iese din caracterul pe care îl juca destul cât să-i administreze o morală. Dar asta nu se putea face. Asistentul lui cât o carte, încărcat cu programe de procesare a semnalelor nonstandard, îi arăta anumite modele foarte ciudate în semnalele de bandă ambientale, legături pulsatorii secvenţiale alarmante.

— M-am plictisit, spuse Miercuri într-un mod fraudulos. Nu pot să ies afară?

— Ai auzit ce a spus ofiţerul, draga mea, răspunse Rachel pentru cam a patra oară, faţa setată într-o mască de răbdare nejustificată. Cursul e deviat undeva pentru reparaţii şi vor să ţină spaţiul comun liber pentru acces.

Miercuri scrise furioasă pe carneţelul lui Martin: VIAŢA PE OLD NEWFIE FĂRĂ SUSŢINEREA VIEŢII RADIAŢII MARI. Rachel clipi.

— De ce nu te mai uiţi la unul dintre filmele alea antice sau ceva?

ÎNGRIJORATĂ DE FRANK.

Martin se uită în sus.

— Nu câştigi nimic dacă te îngrijorezi, Anita, murmură el. Au totul sub control şi nu putem face nimic să ajutăm.

— Nu vreau să mă uit la un film.

— Uneori tot ce poţi face e să încerci să aştepţi să treacă, spuse Rachel filosofic. Când evenimentele sunt departe de controlul tău, încercând să le forţezi spre tine e contraproductiv.

— Asta sună ca abureală pentru mine, mamă. Miercuri strânse din ochi.

— Chiar? Rachel părea pe jumătate amuzată. Hai să-ţi dau un exemplu, atunci, o poveste despre, uh, prietena mea genistă. Fusese scoasă dintr-o şedinţă într-o zi pentru că poliţia fusese chemată să rezolve nişte probleme cu un fel de artist…

Miercuri căscă teatral, apoi se aşeză să asculte atent. Părea aproape amuzată, de parcă credea că Rachel scoate poveştile astea din nimic, inventându-le pe moment. *Dacă ai ştii tu,* se gândea Martin. Oricum, încă îşi juca foarte bine rolul având în vedere circumstanţele. Ştia mai mulţi adulţi care puteau fi făcuţi bucăţi de presiunea de a ştii că nava fusese deturnată, şi că ei erau ţinta operaţiunii. Numai dacă...

Îşi închise conectarea la reţea a dispozitivului şi scrise o notiţă pe el, lăsându-l undeva unde ea să-l observe când Rachel avea să termine. DE CE OLD NEWF?

— Oricum, uite care e ideea: dacă prietena mea încerca să-l grăbească pe nebun, ar fi detonat perimetrul defensiv al bombei. În loc, l-a aşteptat pe el să creeze oportunitatea. Până la urmă el a făcut totul, sincer. La asta mă refer când zic despre răbdare şi nu despre forţare. Te tot uiţi la uşă. Era ceva la care te gândeai să faci afară?

— Ah, doar am nevoie să mă plimb puţin, zise ea cam fără sinceritate. Nu era faptul că mărşăluia prin toată camera la fiecare jumătate de oră. Poate să mă duc să vizitez puntea dacă îmi dau voie, sau să vizitez alte chestii. Cred că mi-am lăsat ceva lucruri undeva şi ar trebui să le iau înapoi. Îi intersectase privirea lui Martin şi dădea din cap la fiecare minut.

AI LĂSAT LUCRURI LA OLD NEWF?

— Ce ai pierdut?

— Ah, era geanta mea de umăr, ştii pe cea din piele cu insigna pe ea? Şi o bucată de hârtie pe care scriam câte ceva. Cred că era undeva aproape de, uh, biroul financiar. Şi era o carte în geantă.

— O să vedem cum o recuperăm puţin mai încolo, spuse Rachel, ridicându-şi ochii de pe tableta ei. Eşti sigură că nu ai lăsat-o în dulap? întrebă ea.

— Destul de sigură, mamă, spuse Miercuri foarte răspicat. BLOCUL B. TOALETA DE LÂNGĂ STAŢIA DE POLIŢIE. DISC DE REZERVĂ AL GUVERNULUI.

Martin reuşi să nu-şi iasă din fire.

— Era destul de scumpă, după câte ţin eu minte. Ridică o sprânceană.

— Era unicat. Miercuri clipi furios. O vreau înapoi înainte să o găsească altcineva, spuse ea, forţând un ton de copil răsfăţat.

Încercând să îşi dea seama ce a ascuns Miercuri lângă secţia de poliţie în Old Newfie, era enervat, dar nu îndrăznea să vorbească deschis cât erau sub supraveghere. Combinaţia de transmiţătoare de bandă largă, noduri de reţea de comunicare reprogramate, şi programul de recunoaştere a vocii transformaseră întreaga navă într-o închisoare panoptică, una în care menţionarea unor cuvinte greşite putea să ducă un pasager într-o lume a durerii. Pe Martin îl durea capul numai gândindu-se la asta, şi prinse ideea din răspunsurile tensionate şi scurte pe care le primea de la Rachel că şi ea se simţea la fel.

Reuşiseră să treacă de o noapte fără somn (Miercuri pândise camera mai mică a apartamentului numai pentru ea) şi un mic dejun plictisitor servit de fabricatorul apartamentului. Totul avea un gust de plastic şi uneori în timpul nopţii apartamentul se conecta la sursa de aer independentă şi echipament de susţinere a vieţii, o mişcare care îl nelinişteа cumplit pe Martin.

Miercuri monopolizase baia, încercând să scoată ceva mai mult decât un duş vag din sistemul auxiliar de purificare a apei, când un tremur mişcă toată podeaua, iar reţeaua de comunicare se făcu auzită. Martin se uită în sus instinctiv.

— Atenţia dumneavoastră, vă rog. Vom ajunge la oprirea de urgenţă pentru reparaţii în puţin peste o oră. Din cauza circumstanţelor tehnice care au depăşit controlul nostru, am aprecia dacă toţi pasagerii se vor uni în spaţiile destinate evacuării înaintea andocării. Asta este o măsură de precauţie, şi o să vi se permită să vă întoarceţi la cabinele dumneavoastră după ce vom ajunge. Vă rugăm să fiţi gata să vă mişcaţi în aproximativ cincisprezece minute.

Uşa de la baie se deschise emiţând un mic nor de abur şi o Miercuri udă leoarcă.

— Despre ce e vorba? întrebă ea nerăbdătoare.

— Probabil nimic. Rachel se holbă la ea şi clipi repede, un cod pe care îl foloseau pentru accentuarea emfazei ori pentru negare. Cred că pur şi simplu vor să mergem unde pot să aibă grijă de noi mai uşor.

— Oh, deci e aproape pe terminate, spuse Miercuri apăsat. Crezi că ar trebui să mergem?

— Cred că toţi ar trebui să ne jucăm rolurile, Anita, scoase Rachel în evidenţă. Poate ar fi o idee bună să te îmbraci. S-ar putea să dorească să mergem la sol – clipi de două ori – şi ar trebui să ne pregătim.

— Oh, ce bine! Miercuri se strâmbă. O să fie îngheţ! O să port pantalonii şi haina. Şi dispăru înapoi în baie.

— Crezi că o să-i fie bine? întrebă Martin.

Rachel dădu din cap în semn de aprobare.

— A rezistat foarte bine până acum. Apoi scrise în grabă pe carneţel. CENTRUL COMUNICAŢIILOR? CANALE CAUZALE? BOMBE R?

— Păi, ar trebui să mergem să vedem ce vor, nu-i aşa? Lasă-mă să mă încalţ.

Întăriri

— Ştii, e amuzant. De ani întregi am visul ăsta, coşmarul ăsta, ce mama dracu e. Îmi vedeam de treaba mea, când deodată erau *ei* acolo. În fundal, pur şi simplu conducând lucrurile. Afaceri ca întotdeauna, ca de obicei. Şi aş fi făcut pe mine şi m-aş fi dus în port să cumpăr un bilet, în oricare altă parte. Şi m-aş fi urcat pe navă şi ar fi fost şi acolo, şi tot echipajul ar fi fost format numai din *ei.* Iar pe urmă ajungeam oriunde se ducea nava şi ar fi fost la fel. Şi erau peste tot în jurul meu şi, şi…

Monologul sub-vocalizat al lui Frank se unduia. Era tot ce putea să facă în acel moment, după ce tipul ReMasterizat cu ochii foarte înspăimântători îi spusese ce dorea şi pusese piedica la loc. Gâtul şi fundul gurii se simţeau ca şi anesteziate, limba imensă şi flască. Folosiseră piedici mult mai dure la mâini şi picioare, iar mâinile le simţea reci şi îl dureau de la circulaţia proastă. Dacă nu ar fi văzut ceva mai rău de-atât, dacă nu ar fi fost prin ceva mai rău de-atât, în lagăre, ar fi fost paralizat de teroare. Dar după cum stăteau lucrurile, ce simţea cel mai mult era un sentiment teribil de resemnare şi un simţ al regretului. *Miercuri, trebuia să te scot de pe navă cât de repede aş fi putut. Poţi să mă ierţi?* Se tot întorcea la greşelile pe care le făcuse, presupunerea de mediocritate a urmăritorilor ei. Chiar şi după bomba de la recepţia de la ambasadă, şi-a spus că ar trebui să fie în siguranţă la bordul unei nave sub pavilion neutru. Şi voia să rămână cu ea. O plăcea, era ca o briză de aer proaspăt care sufla într-o viaţă care în ultimul timp fusese un editorial după altul. Când îl invitase să treacă pe la ea şi sărise pe el imediat cum închisese uşa, ar fi putut să zică „nu” foarte graţios, dacă ar fi vrut. În schimb, îşi dăduseră unul altuia ceva de gândit, neglijent semnându-şi fiecăruia certificatul de deces.

ReMasterizaţi.

Frank nu trăia cu iluzia despre ce însemna asta cu adevărat, o voce nefamiliară anunţând o urgenţă la bord, apoi uşa lui dată de pereţi, un pistol bâzâind şi clicăind în faţa lui. L-au înţepat cu un ac plin de întuneric rece, şi s-a trezit în acest cub, legat de un scaun şi în dureri, fără să poată să vorbească. Momentul ăla de

panică a fost teribil, iar el crezuse că a trecut: credea că inima o să-i cedeze. Apoi acel nebun veni la el cu un diamant de mărimea unui ou, forţându-l să înghită răscumpărarea unui rege în amintiri şi durere.

Care sunt şansele ei? se întrebă, încercând să se gândească la altceva decât la situaţia lui neplăcută, care, posibil, se va termina cu un zâmbet prietenos şi cu un pivot cortical înfipt, pe măsură ce călăii lui foarte meticuloşi îi vor viola liberul arbitru şi conştiinţa, gândindu-se la Miercuri. *Dacă e cu Martin sau cu partenera lui poate vor încerca s-o ascundă. Sau poate se ascunde ea undeva. Se pricepe la ascuns.* A ascuns multe chestii de el, şi-a dat seama de cât de singură se simţea foarte târziu în jocul lor, când îşi îngropase bărbia în gâtul lui şi plânse în linişte pentru zece minute. (Se simţea de căcat, fiindu-i frică de a-i fi citit prost intenţiile şi că a manipulat-o să se culce cu ea, până îi luă penisul în mână şi îi şopti în ureche că plânge din propria prostie pentru că a aşteptat atât de mult. Şi cine, într-un sfârşit, era el să nu-i ofere orice îşi dorea ea?)

Regretul pe care îl simţea nu era pentru el, deja trăise mai mult decât timpul alocat, termenul trecuse acum ani buni, când cei din ReMasterizaţi l-au lăsat de capul lui prin cosmos să îşi înceapă o nouă viaţă în altă parte. Nu îi era frică pentru el, realiză puţin distant, pentru că era deja acolo – nu era o surpriză, doar o oroare lung amânată. Dar simţea o ură care fierbea în el şi o amărăciune că Miercuri o să fie nevoită să treacă prin asta, mai devreme sau mai târziu, prin noaptea întunecată, într-o celulă improvizată, care se va sfârşi doar când călăul va veni şi va aprinde luminile să-şi întindă sculele.

***

Hoechst stătea în spatele punţii auxiliare lângă Jamil şi Friedrich, uitându-se la cei doi ofiţeri de pe punte care manevrau *Romanov*-ul înspre staţia spaţială întunecată. Evenimente similare se întâmplau în camera motoarelor, deasupra locantei nucleului de propulsie, unde Mathilde direcţiona personal echipajul de ingineri selectaţi pentru privilegiul de a îi servi pe ReMasterizaţi. Dar spaţiile inginereşti nu aveau nimic asemănător cu panorama care umplea peretele din faţa punţii de zbor înghesuite, roţile gigantice de vagon din

Vechiul Newfie învârtindu-se într-o splendoare statică în faţa globului ocular al eternităţii, un ecartament pustiu cu margini roşii, în golul interstelar produs de explozia din Prima Moscovă acum şase ani.

— Impresionant, nu? îl întrebă pe Franz.

— Da, şefa. El stătea lângă ea, cu mâinile la spate să-şi ascundă nervozitatea.

— Şi-au făcut-o singuri. Dădu din cap uşor, aproape că nu îi venea să creadă. Cu aproape fără niciun ajutor de la U. Scott.

— Cât de cald e afară? întrebă Franz nervos.

— Nu e prea rău. Friedrich trecu pe lângă unul din zombi să examineze un ecran din consolă. Pare să aibă aproape zece centiGray per oră, te îmbolnăveşti într-o oră sau două dacă ieşi acolo în costum, dar este între limitele de toleranţă ale scutului navei. Probabil că şi staţia e în regulă pentru şederi scurte.

Una dintre păpuşi murmură ceva celeilalte, care se aplecă într-o parte şi începu să lucreze printr-un şir de setări ale controlului propulsiei. Jamil editase parametrii încât să creadă că sunt singuri pe punte. Erau total concentraţi pe manevra de andocare.

— E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată, murmură Portia, holbându-se la pâcla de fum roşu şi violet care înconjura inelul stelei moarte. Şi cel mai urât. Mâinile ei s-au strâns pe spatele scaunului pilotului comandant. Cu un efort vizibil, îşi întrerupse concentrarea şi reveni la slujba pe care o avea, uitându-se la Franz. Ostaticul e gata? Dar tu? Eşti gata pentru ce trebuie să faci?

— Da, şefa. Franz dădu din cap încuviinţând, încercând să nu dea niciun semn de emoţie.

Zâmbi la el, o expresie prietenoasă, superficială, care făcea să-i clănţăne dinţii. O parte din el voia să o lovească în faţă, să o rupă cu propriile mâini până nu mai mişca. Cealaltă parte voia să se arunce la picioarele ei şi să ceară iertare.

— Închidem pasagerii în staţiile de evacuare şi punem coridoarele în vacuum. Apoi o pun pe fată să se prezinte şi o aduc la tine şi la ceilalţi din staţie. Ăă, pot să întreb cum evacuăm?

— Poţi. Portia se uită la ecran meditativ pe măsură ce păpuşile murmurau una la cealaltă, programau o ajustare de curs pentru a da un ghiont masei de multimegatone a navei şi de a se apropia de docurile din centrul imensei staţii. Rezervoare cu metan pluteau, uriaşe şi bulboase, la celălalt cap al axului central, înconjurate de o gheaţă de monoxid de carbon, datorată undei de şoc care măturase staţia cu ani în urmă.

— Şefa? întrebă Franz nervos.

— *Heidegger* va ajunge într-o zi şi jumătate. Pur şi simplu luăm păpuşile de aici şi deconectăm reţeaua de control a zborului înainte să plecăm. E destulă mâncare la bord, cu resursele de pe staţie, pot să supravieţuiască câteva luni, iar până atunci putem să trimitem o echipă de curăţare destul de mare încât să îi proceseze pe toţi. Dacă nu cooperează, echipa de curăţare poate să folosească staţia pentru antrenament la ţintă: nimeni nu va afla pentru decenii întregi. Odată ce sunt procesaţi, putem să-i mutăm pe *Romanov* pentru reprocesare. Ăsta e un loc la fel de bun ca oricare altul, nu crezi?

— Dar jurnalele? Dacă le găseşte cineva…

— Relaxează-te, nu le vor găsi. Nimeni nu a mai venit aici de ani de zile. Staţia e prea neeconomică pentru a o repune în funcţiune fără un anume scop în minte, şi prea departe de rutele principale pentru a merita drumul făcut pentru colectarea fierului vechi. Tot ce trebuie să facem e să recuperăm jurnalele furate, să trimitem mesaje via canalul TALIGENT al staţiei şi să configurăm *Romanov*-ul ca un bloc de închisoare pentru câteva luni.

— Şi dacă ei – Franz se opri.

— Nu te gândeai la ofiţerul de punte care lipseşte, nu? îl împunse Hoechst. Nu te deranja, e un învăţăcel, şi clar nu e în stare să ia nava înapoi de una singură, oriunde s-ar ascunde ea. O să îţi lăsăm un gardian după ce ajunge *Heidegger* aici, doar să fim siguri că nu încearcă ceva prostesc, zâmbi ea. Dacă îţi poţi seta mintea să gândească mai creativ şi să împânzeşti puntea de zbor cu capcane după ce andocăm, ar fi un lucru bun.

Franz se uită la ecran şi îşi măsură nevoia de a-şi freca palmele de pantaloni.

— Vrei să rămân în urmă cu prizonierii? întrebă el.

— Nu numai asta. Vreau să supraveghezi procesarea lor. Se holbă la el, inspectându-i faţa minuţios. Dacă te descurci bine, o să îl iau ca pe un semn că meriţi să persistăm pe tine. Am fost impresionată de modul cum ai rezolvat-o cu clovnul, Franz. Menţine-mă satisfăcută şi o să merite. Mari recompense ajung la cei care mă susţin voit. Zâmbetul ei dispăru, un semn că se gândea la ceva nu foarte bun. Acum cred că e timpul să o scoţi la iveală pe fată.

***

Punctul de evacuare de pe puntea B era aproape de margine. Un coridor radial ieşea din el spre o ieşire etanşă de urgenţă, o breşă spre carcasa interioară a navei. Pasageri îngrijoraţi convergeau spre ea, unii cu pungi pline cu chestii esenţiale, alţii cu mâna goală. Câţiva stewarzi împrăştiaţi, stresaţi şi la fel de îngrijoraţi ca pasagerii, îi ajutau. Miercuri mergea după Rachel, păstrând doar o mică distanţă între ele.

— Ce crezi că fac, mamă? întrebă ea. *Mamă? Pe cine crezi că păcăleşti?* se întrebă ea ironic. De câte ori folosea cuvântul ăsta simţea un mic sentiment de trădare, deşi era nedrept pentru Rachel, femeia de pe Pământ făcuse mult mai mult pentru ea decât s-ar fi aşteptat vreodată.

— Nu sunt sigură. Rachel părea îngrijorată. E posibil să fie anumite probleme cu sistemul navei, de la incidentul care a rănit echipajul de pe punte – clipi.

Miercuri dădu din cap în semn de aprobare şi făcu o faţă de plictiseală teatrală. *Arăt că deja m-am plictisit*? Aruncă o privire în jur. Nu erau aşa de mulţi pasageri, erau în mare parte călători de la clasa întâi, afacerişti bogaţi şi mici aristocraţi de pe lumile care aveau aşa ceva. *Unde e Frank?* se întrebă ea, căutându-l frenetic cu privirea în timp ce se chinuia să nu fie aşa evident ce făcea. *Dacă l-am tras in chestia asta…!*

— Scuzaţi-mă. Unde mergem? Un bărbat care părea să fie îngrijorat o întrebă pe Rachel, apucând-o de braţ. Vedeţi dumneavoastră, nu ne-a spus nimeni.

— Nu vă îngrijoraţi. Rachel reuşi să scoată un zâmbet. Mergem la staţia de evacuare. E doar o precauţie, nu înseamnă că ne vor evacua.

— Ah, bine. Încă părea îngrijorat, dar o luă înainte, lăsându-le într-o insulă de tăcere.

— Ai emoţii? întrebă Martin încet, făcând-o pe Miercuri să tresară.

— Dacă am emoţii? Se uită la el cu mânie. Dacă l-au rănit pe – Au dat colţul în coridor şi au trecut de uşile de siguranţă vopsite în roşu care blocau accesul la tubul etanş.

Staţia de evacuare era un spaţiu circular cu un diametru de aproape opt metri, aglomerată şi agitată ca o petrecere de diplomaţi când Ambasadorul tocmai şi-a anunţat demisia. Era spaţiu doar de stat în picioare, iar vreo doi stewarzi foarte stresaţi îşi ţineau braţele întinse spre intrarea în tubul etanş în cazul în care vreun pasager mai neastâmpărat ar decide să o ia la goană dintr-un anumit motiv.

— Îmi puteţi acorda atenţia dumneavoastră? Un bărbat înalt şi blond cu cearcăne sub ochi strigă dintr-o parte a camerei. V-ar deranja să eliberaţi uşile de presiune din interior, vă rog frumos? Exact, dacă vă mişcaţi în cameră putem să terminăm asta foarte repede şi curat.

Căcat!. Miercuri, tensionată, apăsă cu degetul pe unul dintre butoanele jachetei şi o făcu să crească. O transformă într-un trenci turcoaz, părea tare şi greu şi în acelaşi timp subţire şi vulnerabil – întins să acopere mult peste limita sa de presiune, era fără rost într-o depresurizare de urgenţă. Numai ideea de a trece printr-o uşă etanşă când nişte tipi răi au preluat controlul navei o lovi ca fiind culmea idioţeniei, chiar şi purtând şalvarii ei albi, dantelaţi şi cizmele presurizate.

Dar oamenii din spatele ei se împingeau înainte, iar uşile din spatele lor se închideau încet, tăind accesul înapoi spre cabine.

— Ce se…? începu ea, dar Martin o strânse de mână.

— Aşteaptă, spuse el tensionat.

— Avem de făcut un anunţ, strigă din nou omul blond. Dacă aş putea să am puţină linişte, vă rog… Aşa e mai bine. Zâmbi fad. Suntem la aproape cincisprezece minute de a ateriza în staţia de reparaţii. Când vom face asta, s-ar putea să fiţi rugaţi să evacuaţi nava şi să coborâţi pe port în ordine. Nu ştim sigur dacă asta va fi necesar, sau dacă vă veţi putea întoarce în camerele dumneavoastră, decât după ce vom ateriza. Dacă

trebuie să fiţi evacuaţi, încercaţi să faceţi asta în ordine, fără împingeri, lăsaţi pe toată lumea să se mişte în voie, continuaţi să mergeţi, iar când ajungeţi pe marginea portului căutaţi zona desemnată de concentrare. Vă aduc aminte, asta nu este o evacuare de presiune critică. Nu e niciun risc să ajungeţi să respiraţi vacuum, şi nu e nevoie să fugiţi. Se uită prin cameră. Era un murmur scurt de comentarii, dar niciun dezacord. Iar acum pentru o altă problemă, anunţă el. Am un mesaj special pentru Victoria Strowger, care cred că e în camera asta undeva. Miercuri tresări involuntar, simţind degetele lui Martin înfigându-se în încheietura ei. Prietenul tău Frank e jos pe puntea F. Îţi trimite salutări. Ca şi regulă încercăm să ţinem pe toată lumea laolaltă la staţiile desemnate evacuării, dar dacă vrei să îţi mai vezi prietenul ar fi bine să faci un pas în faţă şi te voi duce eu acolo. Zâmbetul lui se lărgi. Asta e singura ta şansă, din păcate. Odată ce aterizăm o să fie prea târziu.

Miercuri se uită la Rachel şi Martin cu disperare. Voia să ţipe: *Ce fac acum?* Martin părea depăşit de situaţie, dar oroarea se citea clar pe faţa lui Rachel. Omul din faţă încă vorbea, ceva legat de procedurile de evacuare. Mesajul fusese transmis cu atâta ingeniozitate, încât jumătate din ceea ce a auzit pusese sub semnul îndoielii.

— Du-te! îi transmise Rachel. Un scurt mesaj pe blocul de notiţe: AI VALOARE – JOACĂ PENTRU TIMP.

— Dar… Miercuri se uită înapoi la Martin, care acum era clar îngrijorat. *Îl au pe Frank,* se gândea frenetic. *Îl au pe Frank! Îi* fusese frică de asta, dacă avea să meargă, trebuia să fie o capcană, dar nu realiza ce fel.

Rachel încă scria. OLD NF = PĂMÂNTUL TĂU DE ACASĂ. Începu să realizeze: Miercuri dădu din cap în semn de aprobare, simţind că-i e rău la stomac.

— Ok, spuse ea şi înainte să se poată răzgândi începu să-şi facă loc prin grămada de oameni înspre fruntea camerei, unde şantajistul stătea şi o aştepta.

***

— Deci tu cine dracu eşti? întrebă Miercuri beligerant. Şi ce dracului vrei?

Femeia din fruntea deturnătorilor zâmbi indulgent.

— Poţi să îmi spui Portia, draga mea. Şi tot ce vreau e să vorbim puţin.

Miercuri o privi cu suspiciune. Tipul blond stătea în spatele ei blocând ieşirea şi mai erau câţiva gardieni – unul dintre ei lucrând la o consolă de comunicaţii, celălalt uitându-se din spatele şefului – dar nu făcură nicio mişcare să o percheziţioneze sau să o lege sau altceva. Femeia asta, Portia, nu era ce se aşteptase. Nu era nervoasă, sau răutăcioasă sau orice altceva. Nici nu purta salopetă sub presiune ca ceilalţi. De fapt, părea prietenoasă şi uşor indulgentă. *Şi eu aş fi indulgentă dacă totul merge cum îmi doresc eu,* se avertiză singură Miercuri.

— Ce doreşti? ceru ea o explicaţie. Şi unde e Frank?

— Prietenul tău nu e aici. Portia îşi trase nasul. E într-un apartament pe puntea B care, ăă, nu a fost evacuat. Îi aruncă lui Miercuri un rânjet, arătându-i un set perfect de dinţi. Ai vrea să vorbeşti cu el? Doar să îţi dovedim că e în regulă? Oferta mea era adevărată, apropo, când am zis că îl vei putea vedea din nou. De fapt, o să merg şi mai departe, dacă cooperezi în totalitate cu mine – odată ce afacerile noastre sunt terminate îl poţi avea înapoi intact.

— Eşti o mincinoasă. De ce ai face asta? Miercuri regretă cuvintele aproape imediat cum i-au ieşit din gură: *Proasto, cum să o iriţi în halul ăsta când are toate atuurile?*

Dar Portia nu o luă ca pe ceva ieşit din comun.

— Peste ani am înţeles că reputaţia de a-mi păstra cuvântul e o chestie foarte valoroasă, face negocierea mai uşoară dacă toată lumea ştie că eşti de încredere. Tu, ah, nu ştii asta încă, dar vrei să vorbeşti cu prietenul tău?

— Ah. Miercuri simţea o tensiune bolnăvicioasă în stomac. Da. Să vorbesc cu el. *Căcat! Dacă e în regulă* – pentru o secundă vocea interioară şi-a asumat rolul, foarte rece – *or să vă supravegheze pe amândoi pentru a fi în avantaj. Nu face greşeli, ea nu face asta doar pentru tine.*

— Aduceţi în imagine prizonierul de pe terminalul securizat, îi transmise Portia gardianului de la birou.

Miercuri dădu să se aşeze pe scaunul care i-a fost oferit. Camera sigur îl arăta pe Frank. Respiraţia i se opri – l-au pus

într-un scaun şi i-au lipit mâinile pe lângă trup, şi părea bolnav. Pielea îi era palidă şi uscată. Se uită în sus la cameră, cu ochii înceţoşaţi şi începu.

— Miercuri, tu eşti? zise el cu o voce răguşită.

— Eu sunt. Îşi duse mâinile la spate pentru a nu se mişca necontrolat. Eşti în regulă?

Îşi dădu capul dintr-o parte în alta ca şi cum ar încerca să vadă ceva după cameră. După un moment răspunse.

— Te-au prins şi pe tine? Din cauza mea?

— Nu, minţi ea, bănuind ce i-ar face adevărul. În spatele portalului o văzu pe Portia zâmbindu-i uşor. *Nemernico.*

Verificare a realităţii.

— Care e ultimul lucru pe care l-am făcut în noaptea de dinaintea, ah, accidentului? întrebă ea, sperând cu disperare că va greşi răspunsul, că era doar un avatar şi că ea a fost prinsă, dar el e încă în libertate.

— Ai dat un telefon. Închise ochii. Mi-au ţinut gâtul blocat pentru prea mult timp, adăugă el. Vorbitul e dureros pentru mine.

— E destul, spuse Portia. Specialistul în comunicaţii se aplecă şi omorî conexiunea înainte ca Miercuri să protesteze. Satisfăcută? o întrebă Portia.

— Huh. Miercuri o privi furios. Deci ne-ai prins pe amândoi. Dădu din umeri în semn de nemulţumire. Ce dracu vrei?

Individul blond din spatele camerei, şantajistul zâmbăreţ din camera de evacuare, îşi curăţă gâtul.

— Şefa?

— Spune-i, Franz. Portia dădu din cap agreabil, dar Miercuri observă că atunci când vorbea cu soldaţii ei, zâmbetul îi pierea, demascând o privire foarte rece şi rigidă.

— Ai ascuns ceva care aparţinea, ah, predecesorilor noştri, zise Franz. Părea neliniştit. Ştim că ai ascuns asta pe staţie. Vrem înapoi ce ai ascuns. Când o să ne înapoiezi ce e al nostru, o să avem câteva chestii de făcut, apoi vom pleca. Ridică o sprânceană. Şefa?

— Uite care e afacerea, spuse Portia încet. Ne duci la obiectele pe care le-ai lăsat în urmă. Îl vom lua şi pe prietenul tău Frank ca să îl poţi vedea şi diplomaţii ăia băgători de seamă

cu care te ascundeai. Nu, nu ai fost luată atunci când au venit să verifice paşapoartele. Crezi că suntem proşti? Era mai uşor să te lăsăm să te ascunzi în camera lor, în felul ăsta te-ai imobilizat singură, ne-ai scutit de o problemă. Dar deja deviez de la subiect... Dacă ne dai ce vrem, te vom lăsa la bordul staţiei când mergem. Propria noastră navă va ajunge aici în curând. Vom trimite o expediţie de salvare şi recuperare pentru nava asta şi toată lumea de la bordul ei imediat cum suntem gata. În ciuda a ce crezi tu, nu suntem interesaţi să omorâm oameni, en-gros sau en-detail – a fost o schimbare de conducere la vârf şi treaba noastră e să facem curăţenie după ei.

— Curăţenie? spuse Miercuri cu scepticism. Ce să curăţaţi? Portia oftă.

— Predecesorul meu a avut nişte planuri prosteşti, um, să îşi construiască un imperiu. Îi aruncă din nou lui Miercuri rânjetul ăla. Nu o să-mi cer scuze. Nu le-ai crede oricum. Să scurtez o poveste foarte lungă, a reuşit să preia controlul asupra unor membri cheie în operaţiunea strategică a guvernului Moscovit. Ambiţiile lui erau mult mai mari decât bunul simţ, voia să întrerupă un proiect de lungă durată de-al nostru, care îi interesează pe toţi ReMasterizaţii acum, prin inventarea unui dispozitiv care e cunoscut colectiv ca fiind o armă de violare a cauzalităţii. Mai voia să îşi construiască un imperiu pentru el, ca lider maxim, un imperiu interstelar. Era un plan cutezător, sincer. E un lucru bun pentru noi toţi că nu dădea atenţie la detalii. *Din păcate* – îşi curăţă gâtul – laboratorul de arme din Moscova se pare că a testat dispozitivul prematur. Ceva a mers rău, spectaculos de rău.

— Încerci să îmi spui că a fost un accident? ceru Miercuri explicaţii.

— Nu. Portia păru jenată pentru moment. Dar idiotul responsabil, idiotul trădător, subliniez, este, ah, mort. Ca o consecinţă directă a evenimentului. De fapt, e treaba mea să mătur după el, să înnod capetele desfăcute, şi aşa mai departe. Asta include să opresc bombele R, presupun că ştii de ele, trimiţând codurile de oprire. Care erau în geanta pe care ai luat-o tu, din biroul administratorului de staţie, împreună cu alte jurnale care nu îţi sunt de niciun folos, dar de interes

considerabil pentru mine, în măsura în care mă vor ajuta să-i nimicesc pe ultimii dintre co-uneltitorii săi.

— Oh. Miercuri se gândi pentru un moment. Deci vrei să cureţi totul. Să faci totul mai bine.

— Da. Portia îi zâmbi. Ai vrea să ne ajuţi? Îmi e teamă că a face orice altceva ar egala cu complicitate la genocid.

Miercuri se îndreptă.

— Cred că da, mormăi cu o graţie bolnăvicioasă pe care de-abia o ascundea. Dacă promiţi că asta va sfârşi totul şi nimeni nu va fi rănit.

— Ai cuvântul meu. Portia dădu grav din cap în semn de aprobare. Purcedem?

În spatele ei, cel pe care îl chema Franz deschise uşa.

***

Întuneric, duhoare şi un şuierat slab. Pe durata a două zile, lumea lui Steffi s-a închis cu o viteză de coşmar. Acum era un dreptunghi de doi metri lungime, doi metri înălţime şi un metru lăţime. Îl împărţea cu o găleată de plastic plină de excremente, o pungă de mâncare uscată şi o sticlă mare de apă. Majoritatea timpului ţinea torţa stinsă pentru a economisi energie. Petrecuse ceva timp încercând să citească şi făcuse ceva exerciţii izometrice, cu grijă să nu răstoarne găleata, şi mai petrecuse ceva timp dormind. Dar plictiseala se instala, şi când auzise anunţul prin pereţii celulei spunând să se pregătească pentru evacuare, acest lucru venise ca o uşurare. Dacă deturnătorii erau atenţi la debarcarea pasagerilor, însemna că nu era nimeni care să îi stea în cale în timp ce făcea ce trebuia să facă.

O navă de mărimea *Romanov*-ului nu vibra, nu bâzâia şi nu producea ecou când andoca la o staţie. De fapt, orice sunet sau vibraţie era un semn foarte rău

— Unde de şoc care supraîncărcau sistemul de antifonare, şoc care suprasolicita aparatura de electrogravitație, suporturi care se zgâlţâiau şi batardouri care se rupeau. Dar spaţiul din dulap pe care Steffi îl construise cu Martin se lipea de coridor, şi după sunetul înăbuşit al unei uşi trântite auzi nişte paşi, apoi nimic. Tăcerea a ţinut o eternitate de minute, precum cel mai asurzitor sunet pe care îl auzise vreodată.

O să vă prind, îşi tot repeta ea. *Mi-aţi luat nava, mi-aţi aranjat colegii ofiţeri şi, şi* – Un ecou al unei vieţi anterioare: *nenorociţi trădători.* Se gândea la Max, în intimitatea capului ei: nu era probabil ca el să-i fi evitat pe deturnători, iar ei ar putea să creadă că l-ar putea folosi împotriva ei. Daca măcar le-ar fi păsat, dacă ar fi ştiut cine era şi ce ar fi putut să facă. *Slabe şanse.* Steffi era sigură că nimeni nu ştia adevărul despre ea, nimeni decât Sven, şi dacă partenerul şi omul din frunte ar fi vorbit, ar fi întors nava pe dos să pună mâna pe ea. Svengali ştia lucruri despre Steffi, ea ştia lucruri despre el, şi asta le-ar fi adus oricăruí dintre ei un drum doar dus în sistemul judiciar al câtorva planete dacă celălalt ar fi bătut palma pentru o afacere. Dar Steffi avea încredere completă în Svengali. Lucraseră împreună de aproape zece ani, culminând cu acest tur nebuneşte de ambiţios, lucrând prin toată galaxia, doi operativi politici contra întregului guvern în exil. Recompensa promisă era suficientă să se vadă amândoi retraşi confortabil, dacă nenorociţii ăştia de trădători care plăteau pentru marele şlem nu s-ar fi panicat şi n-ar fi deturnat nava. Iar acum, cu planurile la pământ şi cu Svengali posibil ieşit din cursă, Steffi vedea roşu în faţa ochilor.

După o oră de planificare detaliată, dădu drumul torţei şi puse urechea la peretele dulapului. Nimic.

— Acum! mormăi ca pentru ea, luând în mână cutterul pe care Martin i-l lăsase. Bucăţile pe care le scosese fabricatorul erau rigide şi destul de greu de tăiat la început, întărite de firele de cupru ale cuştii Faraday trecute prin ele. A înjunghiat peretele la un capăt, apoi a trecut lama prin întregul perete şi a început să tragă de el în jos.

Grohăind din cauza efortului depus, Steffi a reuşit să taie până jos pe o parte a peretelui, apoi a continuat în lateral. Într-un final, se ghemui şi ridică de colţ în sus. Orbecăind prin puţina lumină existentă, îşi dădu seama de faptul că acea cale era blocată de altceva, ceva solid. Dintr-o dată întunericul înţepător păru că se strânge în jurul capului ei ca un pumn. Gâfâind, împinse cât de tare putu obiectul şi îl mişcă. Un minut mai târziu a găsit întrerupătorul din dulap. *Păi cu asta, basta,* îşi spuse

singură cu inima bătându-i exploziv, iar stomacul chiorăind de anticipare. *Dacă sunt afară…*

Deschise uşa. Camera era goală. Făcu trei paşi în camera de zi, descoperind libertatea de mişcare, inhalând guri mari de aer curat, realizând imediat că petrecuse mai mult de o zi într-o duhoare de nedescris. Uitându-se în jur, văzu biroul. Era un fel de carneţel pe el, acoperit de o hârtie cu un scris într-un pigment prost. Încruntându-se, îl ridică şi începu să citească la lumina torţei.

Toţi pasagerii se mută la staţiile de evacuare.

Ajungem la Old Newfie/staţia de la periferia sistemului Moscova în jumătate de oră. Ajutor?

S-ar putea să evacueze nava. Nu te încrede în Lt.Cmd. Fromm. ReMasterizaţi buni la controlat oameni. Fromm păpuşă. Legătura cu pasagerii e acum o reţea de comunicare ubicuă. Ofiţerul de interogatoriu lucrează? Foloseşte fabricatorul din geantă. Face jucării bune, şi ai acces.

Steffi simţi cum i se înmoaie genunchii. Lucrul din dulap era un fabricator de uz general, o cornucopie? Se forţă pentru un moment să stea jos şi să închidă ochii.

— La dracu! zise încet.

Posibilităţile erau nelimitate. Apoi luă o gură mare de aer. **Bypass-ul de ofiţer funcţional**. Dacă deturnătorii erau încă la bord şi transformaseră reţeaua de comunicare într-una de supraveghere, deja ştiau despre ea. Dar dacă au evacuat nava, s-ar putea să aibă o şansă, în special dacă au lăsat echipajul autorizat pe loc.

Steffi îşi băgă mâna stângă în buzunar şi scoase inelele de control. Le puse pe degete unul câte unul, mormăind comenzi subvocale să pornească interfaţa. *Dacă urmăresc asta, o să fie aici imediat,* îşi spuse singură. Dar nimic nu s-a întâmplat – cronometrul începu să spiraleze în câmpul ei vizual, şi o răsucire de inel îi spuse că avea mesaje în căsuţa poştală – dar nu fu nicio ciocănitură la uşă.

Uşor, simţi fantoma unui rânjet cum se ridică pe faţa ei pe măsură ce controla rapid rapoartele de status ale navei. În port,

sistemele de evacuare declanșate, sistemele de propulsie declanşate, sistemele de punte închise, susţinerea vieţii în stand-by.

— Credeaţi că aţi înnodat toate capetele libere, nu-i aşa? O să vedeţi voi! Se întoarse înapoi la dulap şi se aplecă peste panoul de control al fabricatorului. Dă-mi un index, ţipă la el. Arată-mi arme. Toate armele pe care le poţi face…

Mesageri

Sistemele de bază de pe Old Newfie continuaseră să lucreze după ce unda de şoc a radiaţilor trecuse de ele. Oamenii poate că pieriseră, sistemele de susţinere a vieţii puteau să fie la pământ – iazurile de alge distruse, plantele macroscopice omorâte, până şi gândacii s-au prăjit din cauza pulsului radiaţiei – dar roata de multimegatone continua să se învârtească la nesfârşit în vidul frigid, aşteptând o întoarcere nesigură.

Respiraţia lui Miercuri scotea aburi în întunericul din terminalul portului. Unul dintre oamenii Porţiei instalase sisteme de iluminat în jurul tubului de debarcare al navei, şi umbre treceau deasupra podelei gri spre cuplajul de vrie. Siluete vagi pluteau în jur, rotindu-se între podea şi tavanul înalt ca de catedrală într-un interval de câteva minute.

— Poţi să te grăbeşti puţin? vorbi Portia în telefonul ei. Avem nevoie să vedem pe aici.

— În orice moment. Încă ne uităm după tabloul principal de întrerupătoare.

Jamil şi unul dintre haidamaci se aventuraseră prin staţie să se uite de o sursă secundară de energie, purtând ochelari pentru lumină slabă şi măşti de oxigen în caz că dădeau de o capcană cu gaz. Să facă funcţionale reactoarele principale ar fi fost al naibii de dificil – ar dura săptămâni de muncă silnică, ar fi nevoiţi să verifice bobinajul reactorului apoi să facă o muncă laborioasă de a pune pe picioare un ciclu de fuziune, dar dacă vor găsi o celulă de combustibil şi vor lumina centrul portului, vor reuşi să lege un cablu de la *Romanov* la tabloul electric al portului şi să furnizeze energie, căldură şi circulaţie a aerului în sectoarele administrative.

Old Newfie suportase odată mii de locuitori. Cu o sursă de energie, putea să îi suporte din nou pentru săptămâni sau luni întregi, chiar fără să utilizeze din nou sistemul de susţinere a vieţii şi fermele de aer.

— Deci unde ai ascuns cartuşul de rezervă? o întrebă Franz pe Miercuri, înşelător de nepăsător.

Miercuri se încruntă.

— Undeva în secţia de poliţie, era acum mulţi ani, înţelegi? Se uită atent la el. La tipul blond ceva nu părea la locul lui. Părea excesiv de tensionat. Veţi avea nevoie de energie pentru lifturi ca să ajungeţi acolo.

— Nu e timp pentru jocuri, spuse el uitându-se la Hoechst, care asculta la sistemul ei de comunicare. Nu vrei să o păcăleşti.

— Nu vreau? Miercuri se uită în sus la macaralele axiale, rampe scheletice care se iveau ca nişte copaci loviţi de fulger din întunericul de deasupra. Nu aş fi ghicit niciodată.

Portia dădu din cap în timp ce îşi lăsa în jos sistemul de comunicaţii.

— Avem lumină, spuse ea cu o notă de satisfacţie în voce. Câteva momente mai târziu, ecoul unui clic puternic se auzi prin port. Luminile de urgenţă se aprinseră deasupra capului, aruncând o lumină verde slabă peste podea. Vom avea căldură şi ventilatoare în câteva minute, adăugă sunând foarte satisfăcută. O aprobare din cap către unul din oamenii ei, o femeie cu părul drept, de culoarea paiului. Începi şi mută pasagerii, Mathilde. Vreau pasagerii jos de pe navă în zece minute.

— O evacuezi? se miră Miercuri.

— Da. Se pare că lipseşte un Locotenent de Zbor. Nu vreau să îi vină vreo idee stupidă să zboare cu nava în timp ce suntem pe staţie. Portia zâmbi mişeleşte. Recunosc că dacă se poate ascunde de o reţea de supraveghere şi să îşi împuşte drumul printre doua gărzi care o aşteaptă ar putea avea o şansă, dar cumva mă îndoiesc de asta.

— Oh. Miercuri se posomori. Îşi simţi inelele cum vibrează, şi văzu o notificare în ochiul stâng: *mesaj nou.* Încercă să îşi ascundă surprinderea. (*Poştă? Aici?).* De ce ne omorâţi ambasadorii? întrebă ea impulsiv.

— Asta făceam? Hoechst ridică o sprânceană. De ce te ascundeai cu o pereche de năluci de pe Pământ?

— Năluci? Miercuri îşi scutură capul de mirare. Voiau să ajute, odată ce aţi *deturnat nava.*

Portia părea amuzată.

— *Toată lumea* vrea să ajute, spuse ea, ridicându-şi sistemul de comunicaţii la gură. Tu. Cu… oricine vorbesc, Jordaan? Da, eu

sunt. Cei doi diplomaţi de pe Pământ. Şi nenorocitul ăla de jurnalist. Mergem la Biroul Administratorului Staţiei, dar facem un mic ocol pe drum. Ai grijă de diplomaţi şi de scrib. Ia pe cineva de rezervă şi ne întâlnim la Biroul Administratorului în jumătate de oră. Trimite-i pe Zursch şi Anders în camera comunicaţiilor cu cheia, şi spune-le să mă aştepte acolo. Voi ajunge după ce termin celelalte treburi. Înţeles? Da. Ne vedem acolo.

Se concentră pe Miercuri.

— E foarte simplu. Luă o gură de aer. Sunt aici pentru a curăţa o mare mizerie lăsată de predecesorul meu. Dacă nu fac curăţenie, mulţi oameni or să moară, începând cu prietenii tăi pe care tocmai i-am menţionat, pentru că dacă dau greş o să mor şi eu şi o grămadă din oamenii mei, şi omorându-ţi prietenii e cel mai simplu mod de a îţi transmite ţie şi lor cât de nervoasă mă face chestia asta. Nu vreau să mor, şi aş prefera să nu omor pe nimeni, de aceea îţi spun asta, să mă asigur că înţelegi că nu e un joc. Se aplecă spre Miercuri, faţa îi era trasă. Ai prins deja imaginea?

— Eu, uh. Înghiţi. Da.

— Bun. Ceva părea că iese din Hoechst, lăsând-o goală şi obosită. Toată lumea crede că face ce trebuie, copilă. Tot timpul. E cam singura regulă care explică cât de dus e universul ăsta. Un zâmbet şters i se aşezase pe faţă. *Nimeni* nu e răufăcător în mintea lui, aşa-i? Toţi *ştim* că facem un lucru bun, de aceea suntem în încurcătura asta. Deci de ce nu îmi arăţi tu unde e postul ăsta de poliţie, şi ne vom săpa drumul prin mizerie împreună?

— Of, eu, ăă... Tremura deja, realiză Miercuri. Tremura de mânie. *Monstru nenorocit, mi-ai ucis părinţii! Şi vrei să cooperez?* Dar era o furie impotentă: confruntată cu cineva ca Portia, nu putea să facă nimic să regleze lucrurile, niciun semn de scăpare care să nu implice să facă ce voiau cei din ReMasterizaţi. De aceea erau ReMasterizaţi, desigur. *Nu sunt răufăcători în capul lor.* Pe aici.

Aveţi un mesaj clipi în câmpul vizual pe măsură ce trecea de metalul îngheţat al portului spre întunericul puţurilor de lift. Aproape instinctiv, răsuci din inele pentru a-l deschide.

Salut Miercuri. Aici Herman. Dacă citeşti mesajul ăsta, eşti pe sistemul de comunicaţii din Old Newfie, care nu a fost închis atunci când staţia a fost evacuată. Te rog răspunde.

— Eşti în regulă? întrebă Franz, întinzându-se după cotul ei pentru că se împiedicase.

— Doar am alunecat. Îngheţat, murmură ea. Îşi băgă mâinile în buzunare să îşi ascundă răspunsul dat prin mişcările rapide ale degetelor.

Sunt aici. Tu unde eşti? Trimite.

Răspunsul a venit în timp ce aşteptau ca Jamil să se ducă la unul dintre motoarele lifturilor cu un tester de circuit. Era un frig sec în staţie, respiraţia se transforma într-un abur care împânzea aerul, strălucind în lumină.

Eu sunt unde am fost întotdeauna. Canalul meu cauzal e încă legat la reţeaua staţiei.

Celelalte canale de comunicare ale staţiei sunt încă operaţionale, incluzând canalul diplomatic, pe care U. Hoechst intenţionează să îl folosească să trimită codurile de oprire a bombelor R Moscovite. Hoechst a luat unul din codurile de oprire de la predecesorul ei, U. Scott. Mai există un cod în seiful administratorului staţiei, în biroul central de control. Svengali şi partenera lui au reuşit cu succes să alarmeze corpurile diplomatice supravieţuitoare. Scenariul cel mai probabil: obiectivul lui Hoechst este să preia controlul asupra bombelor R Moscovite sub acoperirea că vrea să le dezamorseze, apoi să folosească bombele pentru a convinge ambasadorii Moscoviţi şi autorităţile din Dresda că bombele sunt programate pentru un atac irevocabil. În modul ăsta va pune fundaţia unei preluări a ReMasterizaţi asupra Dresdei. Membrii juntei, în acel moment vor fugi, lăsând la înaintare păpuşile ReMasterizaţi care vor genera o dezordine publică în anticiparea unui atac care nu va veni niciodată.

Motoarele liftului trosneau şi uruiau, iar luminile licăreau în cabină.

— Se pare că merg, spuse Jamil, împingând panoul de control, expus. Are un volant cu o sursă de putere separată pe care îl rotesc acum. Toata lumea a urcat? La ce etaj trebuie să ajungem? o întrebă pe Miercuri.

— Al patrulea, murmură ea.

Nu te aştepta la milă din partea ReMasterizaţi. Vor onora orice promisiune vor face, dar ambiguităţile semantice le vor face fără rost.

Notă importantă: U. Franz Bergman e un răzvrătit. Înainte de sosirea lui Hoechst în Septagon, el şi partenera sa voiau să dezerteze. Singurul avantaj pe care-l are Hoechst asupra lui se referă la datele neuronale ale partenerei lui.

O ofertă de reîncarnare medicală va constitui argumentul cu care să-l poţi controla.

Implantul tău vechi e în concordanţă cu specificaţiile sistemelor Moscovite, deci e în stare să primească acest mesaj. Din păcate, din cauza unei neregularităţi de protocol, nu pot să contactez alte persoane direct. Te rog copiază şi trimite acest mesaj lui: Martin Springfield, Rachel Mansour, Frank Johnson prin interfaţa supusă Septagonului.

Liftul hârâi şi se opri. Miercuri se scutură.

— Acum încotro? ceru Portia explicaţii.

— Unde? Uşile se deschiseră prin întuneric. Aerul era îngheţat, stătut, şi avea o duhoare reziduală, mirosul unor chestii moarte de mult şi mumificate.

— Pot să am nişte lumină? în spatele ei o torţă se aprinse în întuneric, dezvelind umbre lungi în colţurile pasajului curbat. Miercuri păşi din lift foarte atentă, cu respiraţia aburindă în aerul îngheţat. Pe aici.

Încercând să recreeze drumul pe care mersese cu ani buni în urmă i se părea destul de greu. Păşea încet, degetele tremurându-i pe măsură ce copia şi trimitea mai departe mesajul de la Herman. Nu se ştia când o să ajungă, dar reţeaua şi algoritmii de ruter folosiţi de implanturi în lumile dezvoltate

vor stoca mesajul până va ajunge în raza de acoperire a reţelei unei persoane care ar putea să preia datele – putea fi chiar unul dintre ReMasterizaţi, dacă îşi reglaseră sistemele pentru a funcţiona în lumile sălbatice.

Covorul îngheţat scârţâi sub picioarele ei. Pulsul îi crescu şi privi în urmă, aşteptându-se să audă un zgomot produs de gheare. Portia, Jamil şi Franz, un triptic al răului, o tot făceau să meargă înainte. Erau aproape de toaletă.

— Aici, spuse cu o voce subţire.

— Doar nu o să… Franz se opri.

— E un cadavru acolo. Cred. Miercuri înghiţi în sec.

— Jamil, vezi ce e acolo. Jamil trecu de ei, luându-şi torţa. Portia scoase şi ea una, mai mică, nu mai puternică decât o baghetă luminiscentă. Un minut de cotrobăit, apoi Jamil strigă:

— Are dreptate. Văd un – hmm. Îngheţat şi uscat, cred.

— Explică. Portia îi aruncă o privire lui Miercuri.

— El… eu… Miercuri dădu din umeri necontrolat. Cum zicea şi hârtia. Am lăsat-o cu două etaje mai jos, la distanţi de trei segmente, adăugă ea.

— Jamil, plecăm, strigă Portia. Ar fi bine să nu ne iroseşti timpul, îi spuse lui Miercuri pe un ton înfiorător.

Miercuri îi duse înapoi la lift, care urlă şi urui în timp ce coborî încă două etaje în măruntaiele staţiei. Gravitaţia era mai mare aici, dar tot nu la fel de puternică cum îşi aducea aminte; probabil avusese loc vreun transfer de moment mecanic diferit de secţiunea de contrarotaţie, nici măcar rulmenţii magnetici superconductori nu puteau să prevină turbulenţele atmosferice de la scurgerea treptată a energiei. *Ai un mesaj nou,* citi Miercuri pe măsură ce liftul încetinea.

— Haide, zise Jamil, înghiontind-o. Să terminăm odată cu asta.

Mesaj primit. Înţelegem. Trimite mai departe prin comunicaţiile staţiei. Prin orice mijloace.

Martin.

Uşa întredeschisă şi întunericul din interior ieşiră în totalitate la lumină. Sămânţa unui plan îi veni imediat în cap lui Miercuri.

— Cred că am ascuns-o într-unul dintre dulapuri. Poţi să-mi dai o torţă? întrebă ea.

— Poftim. Portia îi dădu bagheta de lumină.

— Să vedem dacă îmi aduc aminte unde... Miercuri intră în cameră, inima bătându-l necontrolat şi mâinile fiindu-i umezi şi reci. Avea doar o şansă să facă asta.

Întorcându-se, aruncă lumina torţei peste birourile răsturnate şi dulapurile deschise. *Acolo.* Se apleca şi ridică un cartuş, îl băgă într-unul unul dintre buzunare, le mai luă şi pe al doilea şi pe al treilea şi se ridică în picioare. Dulapul greşit, strigă ea. *Unde* naiba le pusese? Se uită în jur şi văzu ceva care strălucea în culoarea sângelui uscat – piele. *Ah!* Trase de ea şi geanta ieşi la iveală. Gata, am găsit, spuse ea, întorcându-se în coridor.

— Dă-o-ncoace. Portia întinse mâna.

— Nu poţi să aştepţi până ajungem înapoi la terminal? Miercuri se holbă la ea, sentimentul de bravură crescând. Mapa de piele cu sigla diplomatică a Moscovei pe ea şi umflătura unde ascunsese cartuşul de date îi atârnau dintr-o mână.

— *Acum!* insistă Portia.

— Ai promis. Miercuri strânse şi mai tare mapa şi se uită în ochii Porţiei. O să îţi încâlci cuvântul?

— Nu. Hoechst clipi, apoi se relaxă. Nu, nu o să-l încalc. Arăta ca o femeie care se trezea dintr-un vis turbulent. Vrei s-o ţii până îţi vezi prietenii, fii invitata mea. Presupun că *este* mapa bună? Şi cartuşul cu date pe care l-ai luat?

— Da, spuse Miercuri defensiv, strângând mai tare mapa. Cele trei cartuşe de insurgenţi pe care le luase păreau imense în buzunarul de la şold, putând fi văzute cu siguranţă. Şi cu toate că numai Jamil avea o armă la vedere, avea un sentiment că toţi ceilalţi erau înarmaţi. Aveau cel puţin pistoale dacă nu şi altceva. Care era vechea glumă? *Să nu aduci niciodată un pistol cu electro-șocuri la un duel de artilerie.*

— Atunci hai să mergem la centrul de control. Portia zâmbi. Evident, dacă îmi iroseşti timpul, mă pui în situaţia de a-ţi omorî unul dintre prieteni, dar nu ai face asta, aşa-i?

***

Să nu aduci niciodată un pistol cu electro-şocuri la un duel de artilerie, mormăi Steffi, ezitând între pistolul automat compact

(cu ghidare terminală totală pentru gloanţele sale cu stabilizare prin nervuri, fără a mai vorbi de radarul tera-Hertz care-i dădea posibilitatea trăgătorului să ţintească prin pereţi) şi tunul cu laser multispectral (cu autostabilizator al platformei turelei şi un generator cuantum-nucleonic în rucsac care ar fierbe un litru de apă în mai puţin de zece secunde). Cu regrete, alese pistolul, rucsacul laserului fiind prea masiv pentru culoarele înguste ale unei nave. Dar nu o oprea nimic să adauge şi alte chestii, jucării mai puţin grele, nu-i aşa? Până la urmă, niciunul dintre spectatorii paradei de modă militară a unei singure femei nu avea să scrie recenzii după aceasta.

După jumătate de oră, Steffi s-a hotărât că este mai pregătită decât o să fie vreodată. Consola de lângă uşă spunea că afară era presiune normală. *Neglijent din partea lor,* se gândi ea în timp ce scoase pistolul prin uşă şi scană coridorul. Părea liber, fantomatic de gri în culorile sintetice pe care le vedea prin ecranul pistolului. *Bun, acum e acum.* Se mişcă spre cea mai apropiată intersecţie a coridorului cu zona echipajului, păşind înainte, apoi oprindu-se să scaneze camerele de fiecare parte a coridorului. *Am nevoie de o consolă DC,* se decise ea. Liniştea apăsătoare era o aducere aminte a pericolului constant din jurul ei. Dacă agresorii voiau să blocheze o navă, ar fi putut să o depresurizeze: dacă nu o făcuseră, însemna că se vor mai întoarce. Până atunci trebuia să elimine orice gărzi ar fi lăsat în urmă, să-şi şteargă prezenţa din sistemul de supraveghere şi să recapete controlul.

Unde or fi? se întrebă ea, cu nervii întinşi la maxim pe măsură ce se apropia de scara centrală şi conductele de utilităţi de pe acea punte. *Nu sunt proşti, trebuie să fi lăsat un gardian. Au reţeaua de supraveghere, deci ar trebui să ştie că umblu pe aici. Unde va avea loc ambuscada?* Nişte gardieni isteţi nu ar risca să o piardă într-un labirint de pasaje şi camere pe care le ştia mai bine decât ei. Pur şi simplu ar închide uşile dintre două zone de presurizare, şi ar găuri-o imediat ce s-ar fi închis singură în cutia îngustă.

Am înţeles. Steffi se ghemui în lateral printr-un coridor îngust al echipajului şi se trezi că ajunse în faţa uşilor nevopsite ale unui puţ pentru lifturi. Pregătindu-se, apăsă pe buton să cheme

liftul şi se ghemui lângă uşi cu pistolul ridicat să scaneze. Erau două posibilităţi. Ori liftul o să conţină o surpriză neplăcută, ori o să fie gol, în care caz ei aveau să o aştepte oriunde ar fi coborât.

Arma îi arătă un lift gol înainte ca uşile să se deschidă. Se mişcă aproape instant, înfigând inelul-cheie în panoul de control de urgenţă. Steffi îşi muşcă limba de concentrare, în timp ce comandă liftului să coboare la zona de mentenanţă a motorului şi să deschidă uşile. Era spaţiu deasupra cabinei de lift presurizate, o platformă de un metru şi jumătate lăţime şi un metru înălţime, prinsă cu cabluri şi controlere de motor care duceau la motoarele primare din fiecare colţ al cabinei. Se sui în lift, apoi apăsă butonul pentru puntea de antrenament. Ce se întâmpla în continuare depindea de câţi gardieni lăsaseră în urmă pentru ea. Dacă erau destui să monitorizeze reţeaua de supraveghere a navei şi să întindă o ambuscadă, deja pierduse, dar paria că acoperirea ei era încă intactă. Atât timp cât Svengali nu vorbea, avea o şansă, pentru că doar un paranoic ar lua aceleaşi măsuri de precauţie împotriva unui Locotenent de Zbor pe care le-ar fi luat să neutralizeze un asasin profesionist.

Liftului parcă îi luă o eternitate să coboare prin puţ. Steffi se lăsă pe burtă în mijlocul acoperişului, încolăcindu-se în jurul pistolului. Clapa pentru ochi îi arăta un dreptunghi gri şi nişte umbre fantomatice ivindu-se de sub el – carcasa goală a liftului, coborând într-un tub de întuneric prea lung pentru a fi observat în întregime de cătarea străpungătoare de suprafeţe a armei. Patru punţi, trei, două, liftul începu să încetinească. Steffi îşi mută unghiul, ochind pe lângă lift unde uşile se deschiseră, afară în coridor.

Trei ţinte, distanţa cinci metri, foc automat, pistolul pe automat. Pistolul sălta neuniform, iar reculul împingea înapoi în încheieturile ei, jeturi de gaz fierbinte erupând din tuburile de control ale reacţiei din jurul ţevii, pentru a centra precis pe fiecare ţintă câte patru focuri. Se termină totul într-o secundă. Steffi se întoarse cu o mişcare ca de vânător. Nimic: doar trei gogoloaie cenuşii pe un fundal de dreptunghiuri. Apăsă pe butonul „JOS” din nou, apoi deschise uşile şi se uită fără curiozitate la trupuri. Fruntea i se încreţi. Era sânge peste tot, ţâşnind din doi indivizi pe care îi văzuse la cină şi din…

— Max? spuse tare, apoi se surprinse cu un mormăit de furie. *Clovnul nenorocit care plănuise asta o să plătească totul, şi cu dobândă.* Îşi verifică informaţiile furnizate de pistol: nimic nu mişca pe coridor, împinse o uşă dinspre partea echipajului, se orientă pe un coridor îngust, şi o luă spre camera de urgenţă. Instinctul o opri exact înainte de un colţ, căzând într-un genunchi cu pistolul ridicat. *Companie?* se întrebă ea, fără să se mişte, încercând să scaneze o imagine comprehensibilă prin colţul zidului cu mici zvâcniri ale degetelor ei. *Da? Nu?* Era ceva acolo şi se mişca. Ei au tras simultan. Steffi simţi, şi auzi, glonţul trecând pe lângă capul ei pe măsură ce propria armă intră în spasm, expulzând conţinutul rămas în magazie într-un val de gloanţe penetrante. Se auzi un sunet amorţit exact după colţ, apoi o izbitură puternică. Steffi reîncărcă mecanic, apoi mai controlă odată înainte să iasă pe coridor în faţa punţii de urgenţă, păşind peste cadavrul gardianului.

— Sisteme de punte, raportaţi, comandă ea. Ascultaţi?

— Autentificare – bine aţi venit, locotenent Grace. Uşa se deschise, dând la iveală scaune goale, un aer de normalitate înşelătoare.

— Interfaţă conversaţională, te rog. Steffi închise uşa, apoi se aruncă în scaunul pilotului şi îl întoarse cu faţa spre uşă, stând pregătită cu arma în mână. Identifică orice membru al echipajului aflat la bordul navei, locaţia şi identitatea. Dacă se mişcă cineva spre puntea asta, anunţă-mă. Arată-mi pe ecranul numărul doi upgrade-urile generale la reţeaua de comunicare a pasagerilor de la decolarea precedentă. Listează locaţia tuturor pasagerilor care călătoresc din Tonto şi Newpeace sau sunt nativi de acolo. Pereţii începură să se umple de informaţii. Descarcă specificaţiile la mine. Steffi zâmbi fericită. Sunt toţi ofiţerii autentificaţi prin scanare retinală? Bun. Cine a autorizat ultima încărcătură PLN? Bun. Acum stai pe poziţie să înregistrezi o nouă secvenţă de lucru.

***

Miercuri mersese la biroul din capătul zonei de concentrare pentru evacuare de parcă nu avea nicio grijă pe lume. Rachel o urmări cu o îndoială tot mai mare cum vorbi încet cu tipul cu

părul drept şi cum plecară împreună prin ieşirea laterală spre zona echipajului. Martin se aplecă spre ea:

— Sper că va fi în regulă.

Jumătate de oră mai târziu era rândul lor. Pasagerii erau din ce în ce mai neliniştiţi, vorbind între ei într-un zumzet calm de anticipare nervoasă, când o femeie intră pe uşă.

— Rachel Mansour? Martin Springfield? Vă rog veniţi în faţă!

Îi apucă mâna lui Martin, strângându-l şi transmițându-i un mesaj într-un cod personal destul de ruginit de la foarte puţin uz:

— Tumult.

— Înţeles. Mergem?

— Da. Îl trase în faţă, făcându-şi loc printre o familie care pălăvrăgea şi un individ care-şi dădea importanţă, într-o robă de bancher comercial Umbrian. Vrei să vorbim? o întrebă pe femeie, holbându-se la ea.

— Nu, vreau ca amândoi să veniţi cu mine, spuse ea foarte nepăsător. Altcineva vrea să vă vorbească.

— Atunci vom fi bucuroşi să ne conformăm, spuse Rachel, forţând un zâmbet. *Toate astea şi nici măcar un rezumat anticipativ?* Pentru un moment îşi dori să fie înapoi în apartamentul înghesuit şi claustrofobic din Place du Molard, aşteptând echipa geniştilor. Încercă să nu-l bage în seamă pe Martin, a cărui nervozitate era transparent de evidentă. Unde vreţi să mergem?

— Urmaţi-mă. Femeia deschise uşa laterală şi le făcu semn s-o ia înainte. Avea un prieten care aştepta în cealaltă parte, un tip mare cu pistolul în mână şi care îi privea cu ochii plictisiţi. Pe aici.

I-a condus pe o scară mică şi apoi într-un tunel de marfă. Aerul era din ce în ce mai rece pe măsură ce înaintau. Rachel începu să tremure. Nu era îmbrăcată pentru o excursie în frig.

— Unde suntem?

— Păstrează orice întrebare pentru şefă.

— Dacă spui tu. Rachel încercă să îşi păstreze vocea uşoară, de parcă era o excursie misterioasă organizată de echipaj pentru a-i ţine pe pasageri amuzaţi.

Trecură de un colţ către un tunel de andocare mai lat, apoi urcară o rampă care ducea la un spaţiu vast şi slab luminat. Luminile străluceau deasupra pe măsură ce gravitaţia descreştea abrupt, scăzând la mai puţin de o zecime din gravitaţia normală în spaţiu pe o distanţă de doar câţiva metri. *Suntem în afara navei,* îl strânse de mână pe Martin. El aprobă dând din cap. Nu pentru prima oară îşi dorea să-şi folosească implanturile pentru a-i trimite un mesaj text, dar riscul interceptiei în absenţa canalelor cuantice securizate era prea mare. *Dacă aş ştii cât de completă e supravegherea lor,* îşi spuse singură. Tremură violent şi se uită cum respiraţia îngheţa în faţa ei.

— Mai e mult de mers?

Femeia blondă o direcţionă spre o intrare aflată de cealaltă parte a centrului portului. O lumină caldă strălucea acolo.

— Rahat, e frig aici, murmură Martin. Grăbiră pasul fără niciun gest din partea gărzilor.

— Stop. Cel care avea armă ridică o mână pe măsură ce se apropiau de uşă. Mathilde?

— Da. Femeia blondă scoase un aparat de comunicaţii cu aspect rudimentar, îl ridică şi vorbi în el. Aici Mathilde. Cei doi – diplomaţi. Controlul exterior. Îi trimit înăuntru. Se întoarse şi se uită la Martin şi Rachel, făcând cu mâna spre uşă. Pe aici.

— Pe unde altundeva? Rachel se uită în jur în timp ce intra în cameră. Era luminată foarte bine şi un zgomot de deasupra sugera că o unitate de aerisire locală lupta contra frigului.

Tipul cu pistol era în spatele lor, şi pentru un moment avu un presentiment bolnăvicios pe măsură ce vedea camera largă şi goală; se întrebă dacă era pus să-i omoare şi să le lase cadavrele acolo. Apoi se deschise o uşă în zidul opus intrării lor.

— Haide. Tipul cu pistol le făcu vânt înainte. E un lift.

— Ok, merg, merg. Rachel se mişcă înainte.

Martin o urmă, cu tipul înarmat în spatele lor.

Uşile se închiseră, iar liftul începu să se mişte, coborând spre nivelurile staţiei cu G-uri ridicate. Scârţâia pe măsură ce înainta, roţi mari şi leneşe protestând pe măsură ce se agăţau de şinele care îngheţaseră cu mult sub limita temperaturii operaţionale. Au coborât fără să scoată un sunet, Rachel aplecându-se spre

Martin în colţul opus de unde stătea gardianul al liftului de marfă. Gardianul îşi ţinu arma îndreptată spre ei tot timpul, părând imun la orice distracţie.

Liftul se opri, iar uşile se deschiseră spre un coridor foarte bine luminat. Erau mai multe ventilatoare, hârâind şi trosnind de suprasarcină. Frigul era mai puţin extrem, iar atunci când gardianul îi împinse spre o uşă deschisă la celălalt capăt al pasajului, Rachel nu mai putu să-şi vadă respiraţia.

— Unde suntem? întrebă ea.

— Aşteptăm să vină şefa. Intră înăuntru. Tipul înarmat părea plictisit şi sictirit, dar nu înclinat spre violenţă imediată. Rachel, tensionată, dădu din cap şi intră imediat. Era un semn pe uşa deschisă pe care l-a citit în timp ce intra înăuntru: APARTAMENTUL DIRECTORULUI.

Măi, ce surpriză, se gândi obosită, pedepsindu-se mental singură pentru că nu a prevestit asta. Apoi implantul ei vibră. Trebuia să închidă un început de convorbire aşa că clipi rapid: *mesaj nou* aici, *din toate locurile posibile? Cum…?*

Îl citi repede, aproape intrând în transă şi nevăzând covorul gros de pe jos, copăceii maronii ofiliţi în ghivecele lor de fiecare parte a biroului, apoi primi mai multe mesaje, de data asta un răspuns de la Martin. Se uită la el, apoi se întoarse să se uite la tipul cu pistol. Haidamacul se sprijini de zid, exact lângă uşă.

— Cine e şefa asta a voastră? întrebă ea. Trebuie să aşteptăm mult?

— Aştepţi până ajunge aici.

Ventilatorul din birou scârţâia uşor, împingând aer călduţ care să dilueze frigul. Un strat subţire de praf acoperea biroul, scaunele oaspeţilor şi un răcitor de apă gol.

— Te superi dacă stau jos? întrebă Martin.

— Eşti invitatul meu. Gardianul ridică o sprânceană în mod ironic, iar Martin se aşeză foarte repede înainte să se răzgândească. Rachel păşi în laterală şi în faţa lui, iar el îi lua încheietura în mână, în semn de protecţie, sub mâneca jachetei.

— Nu poţi să ne spui nimic? întrebă uşor Rachel în timp ce Martin dădu drumul la ceva pe mâneca ei. Cum ar fi, despre ce e vorba?

— Nu.

— Ok, oftă Rachel. Dacă aşa vrei. Se aşeză pe celălalt scaun din dreapta lui Martin şi se aplecă spre el, punându-şi braţul stâng peste umărul lui. *Deci nu monitorizează protocoalele staţiei pentru trafic încă, se* gândi ea, înfometată după speranţă. *Dacă ar fi făcut asta, mesajul de la Miercuri i-ar fi alarmat.*

Îşi lăsă mâna să cadă în spatele lui Martin, apoi îşi răsuci încheietura şi se jucă cu obiectul din mâneca ei până urcă sus să se conecteze cu echivalentul lui. *Clic,* simţi ea mai degrabă decât să audă vreun sunet. Dispozitivul a făcut contact cu implanturile ei, şi un cronometru îi apăru în câmpul vizual – numărul de secunde cât ar dura până când celula cu combustibil în fază de gel ar fi gata să se încarce şi dispozitivul să înceapă asamblarea singur. Rareori se simţise aşa dezbrăcată în viaţa ei. Dacă ei ar fi extins supravegherea radarului de suprafaţă de la navă până în camera asta, şapte feluri de alarme s-ar fi declanşat acum, iar pistolarul i-ar fi tras un glonţ în faţă cu mult înainte ca dispozitivul să fie gata. În orice alt caz…

Un scârţâit venit din coridor anunţă că încă un lift avea să sosească în curând. Câteva secunde mai târziu apăru Mathilde, de data asta conducându-l pe Frank. Frank arăta foarte rău, avea pielea uscată şi mâinile legate în faţă. Se uită în jur, nu îi puteai citi nimic în ochi, purtând aceleaşi haine pe care le avea atunci când Martin îi luase interviul. Erau cele mai incomode haine de purtat.

— Stai jos, îi spuse Mathilde, arătându-i scaunul de lângă Rachel. Scoase un cutter. Ridică mâinile. Avem fata, enervează-ne şi nu o s-o mai vezi niciodată.

Frank îşi curăţă gâtul.

— Înţeleg, mormăi el, frecându-şi încheieturile. Se uită la ea cu dispreţ. Acum ce urmează?

— Aştepţi. Mathilde făcu un pas în spate şi i se alătură tipului cu pistol.

— Va aliniaţi toate ţintele, aşa-i?

— Aşteaptă să vină şefa. Nu o să dureze foarte mult, spuse uitându-se la Martin foarte urât.

— Tu eşti Frank, nu-i aşa? Ce s-a întâmplat? îi şopti Rachel.

Frank mormăi şi îşi frecă din nou încheieturile.

— M-au prins pe nepregătite în camera mea. Tu eşti partenera lui? Îşi îndreptă bărbia spre Martin. Credeam că sunt singurul, la început. Unde suntem?

— Pe Old Newfie, staţia lui Miercuri. Ascultă, noi am ascuns-o dar ei te... aveau pe tine. S-a dus singură cu ei.

— Căcat! Îşi intersectară ochii cu o expresie de resemnare teribilă. Ştii ce înseamnă asta?

— Nu spune nimic. Rachel dădu din cap în direcţia gardienilor.

— Poţi să spui orice vrei, strigă Mathilde, rânjind maliţios la el. Avem liberate totală de exprimare, orice vrei să spui noi vom asculta.

— Ba a mătii! Frank se uită la ea.

— Taci din gură. Pistolarul îndreptă arma spre Frank.

Pentru un moment tensionat, Rachel era sigură ca va zice ceva. Secundele se dilatau într-un moment infinit de lung, pe măsură ce Frank şi gardianul se holbau unul la celălalt, apoi Frank se aşeză din nou în scaun.

— E-n regulă. Pot să mă abţin. Frank se uită la ea şi căscă, muşchii maxilarului parcă trosnindu-i. Sunt obişnuit cu asta, eram obişnuit cu asta.

Îşi frecă mâinile, făcând mici mişcări circulare. Rachel încercă să nu arate că a observat gesturile frenetice de control. *Cineva are o mulţime de mesaje,* se gândi ea, *sau degete care îl mănâncă.*

Stătură în linişte pentru câteva minute, apoi un bâzâit de la capătul coridorului anunţă sosirea iminentă a încă unui lift. Rachel se uită instinctiv în jur.

Uşile se deschiseră. Mulţi paşi, îndreptându-se spre birou într-un ritm spart de un G fracționar. La început intră un bărbat slăbuţ, apoi o femeie de o anumită vârstă, cu ochi reci şi expresie satisfăcută. Apoi Miercuri, mergând în faţa unui tip cu păr lung prins în coadă, purtând o armă de lupta urbană. Expresia ei era urâtă când l-a văzut pe Frank arătând ca o dimineaţă după naufragiu.

— Rachel Mansour, de la Naţiunile Unite, presupun? Femeia se duse în spatele biroului managerului staţiei, întoarse scaunul şi se aşeză în el. Sunt foarte încântată să te cunosc. Zâmbi în timp ce băgă mâna în buzunarul exterior şi scoase un pistol

compact pe care îl aşează pe birou în faţa ei, cu ţeava înspre Rachel. Văd că deja ai făcut cunoștință cu tânăra noastră fugară. Asta o să facă lucrurile mult mai simple. Încă o persoană să vină, şi putem să începem.

Irevocabil

Îi dezlegaseră mâinile; lăsat pe spate, ignorând gardianul, Frank îşi învârtise inelele, setând implanturile optice şi receptoarele din ureche să înregistreze. Nu avea rost să piardă nimic, chiar şi propria execuţie.

BING. Sări puţin când se ivi steguleţul de mesaj; ceva de la Miercuri. Dar gardianul nu îşi dădu seama. Nimeni nu-şi dăduse seama. Erau doar soldaţi tipici ReMasterizaţi, supuşi şi letali. Citi mesajul şi simţi cum palmele îi transpiră. Era bucuros că stătea jos. *Acum prietenul invizibil al lui Miercuri îmi trimite mie emailuri? Dar ar trebui să o folosească pe ea ca emiţător pentru că e singura dintre noi cu o configuraţie compatibilă cu staţia asta_ Căcat!*

Frank reflectă sumbru asupra nevoii de lungime de bandă. *Dacă e vreun mod să trimit raportul ăla, oriunde am fi... nu putem să dispărem cu toţii pur şi simplu, nu-i aşa?* Dar adevărul oferea orice, mai puţin asigurare. Navele mai *dispăreau* din când în când, iar dacă asta era deturnarea care părea să fie – având toate semnele operaţiunilor sub acoperire ale ReMasterizaţi, distrugerea vicleană a reflexelor de urgenţă – nu era nicio cale să iasă vreun cuvânt vreodată de aici.

BING. Mai multe mesaje de la Miercuri ajunseră la el, Rachel şi Martin – ce? Un fel de cod ataşat, un nou protocol de interfaţă pentru ca implantul lui să poată comunica cu eterul staţiei. Încercă să-şi menţină faţa impasibilă, pe când mental îşi ţinu degetele încrucişate şi încărcă executabilul cu neîncredere.

Apoi nou-veniţii sosiră. Frank se uită la ei, lumea lui tocmai strâmtorându-se la o singură opţiune de panică, o imagine din trecut veche de câteva decade. Le absorbi pe toate, Miercuri posacă între două gărzi, femeia din faţă care ţinea geanta de piele, zâmbind la el. Îşi aducea aminte de strălucirea soarelui de pe acoperişul Hotelului Demosthenes, mirosul înţepător al cuptoarelor cu propan şi mirosul de rahat de câine care plutea pe briza care trecea prin centrul Samarei. Alice întorcându-se spre parapet cu dronă de filmat în mâini. Femeia din nou.

Distrugere blondă în ziua în care a plouat cu gloanţe, ziua când totul s-a schimbat.

Frank clipi la ea.

— Oh, Hristoase, tu eşti!

— Îmi creşte numărul porcușorilor, de data asta. Zâmbetul ei se lărgi, devenind urât la margini. Ar trebui neapărat să ne oprim din ciocnitul ăsta, unul de altul, nu-i aşa?

— Căcat, căcat, căcat – Frank simţea că i se face greaţă. Mirosul încins al sângelui lui Alice era în nasul lui, ţipetele şi vuietul când gloanţele începuseră să cadă pe ei. Ai fost în Samara. Pe Newpeace. Cine *eşti*? De abia a observat grimasa de surprindere al lui Miercuri, din cealaltă parte a camerei, în vreme ce se concentra pe faţa femeii.

— Sunt U. Portia Hoechst, Secretarul de Departament Divizia Patru a Departamentului de Control al Mediului înconjurător Extern, Dominionul planetar al Newpeace. U este prescurtarea de la ubermensch sau ubermadchen, alege tu ce vrei. Zâmbetul era la fel de larg ca şi căscatul unui rechin. În acest moment ar trebui să îţi spun cu încântare planurile mele diabolice înainte să te omor. Apoi, dacă crezi în filme, un erou cu maxilarul de oţel ar trebui să intre prin pereţi şi să mă înveţe eroarea soluţiilor mele cu daune majore. Îşi trase nasul. Numai că nu există niciun erou cu maxilarul de oţel pe o rază de şaizeci de ani lumină. O picătură de voioşie în ochii ei. Nici măcar a locotenentul pe care l-ai ascuns, sau cel puţin nu după ce gărzile vor termina treaba cu ea. Frank simţi cum unghiile îi intră în palme, vederea lui deveni gri şi pixelată pentru câteva secunde, inima bătându-i necontrolat, înainte să realizeze că era programul de la Miercuri cel care se încărca în depozitul virtual al implantului său, combinat cu furie primară.

— De ce ne spui asta? întrebă Rachel încet.

— Pentru că îmi place un auditoriu! Hoechst se ridică. Şi o să se termine în curând oricum. Se opri din a zâmbi. Ah, despre „să vă spun totul înainte să vă omor”: nu o să vă omor. S-ar putea să vă doriţi asta, dar nu o s-o fac. Imediat cum am pus staţia pe energie auxiliară internă şi voi închide comunicaţiile externe, toţi pasagerii şi echipajul or să vină la bord. Nu o să fie mare distracţie, dar veţi reuşi să supravieţuiţi pentru câteva luni, cât

i-ar lua unei nave de salvare să ajungă la voi. Până şi tu, Frank. O urmă de zâmbet. Nu sunt tabere de reeducare aici. Primiţi tratamentul de VIP.

Frank rămase tăcut şi încordat. *Rahat, suntem încă în reţea!* realiză el. Canalele cauzele ale staţiei încă lucrau. Acest pachet de la Herman, oricine ar fi fost el, era un convertor de protocoale – cu neîncredere, Frank realiză că nu mai era tăiat de la reţea. Putea să trimită mesaje. Sau să-i trimită înregistrările direct lui Eric, acasă, să facă orice ar fi putut cu materialul înregistrat postmortem. *Să o luaţi cum o daţi, nenorociţilor! se* gândi el triumfător. Îşi strânse mâinile din cauza frigului; nimeni nu-l văzu învârtind din inele, setând distribuţia îngustă a fluxului către inbox-ul său pe Pământ. *Sunt o cameră de luat vederi!*

*****

Steffi se uită la înregistrarea execuţiei lui Svengali în monocrom granulat, după ce o căutase prin labirintul sistemului de supraveghere stocat pe memoria navei, în vreme ce sistemele punţii murmurau în jurul ei, derulând programul navei înapoi la starea iniţială, înainte ca ReMasterizaţi să-l fi lobotomat. Credea despre ea că fusese nervoasă atunci când clienţii trădători fugiseră ca şi cuprinşi de amoc, nervoasă când petrecuse ore lungi ghemuită într-un dulap întunecat cu gărzile dincolo de uşă. Dar nu fusese nervoasă deloc! Nu în comparaţie cu starea psihică de acum, învineţită de o furie pe care de abia începea să o descrie. Lucrase cu Sven ceva mai puţin de o decadă. În mai multe aspecte, erau mai apropiaţi decât un cuplu căsătorit, ea fiind faţa simpatică şi vizibilă, iar el cel care repara totul în fundal, ungând roţile şi ademenind contactele. O găsise în timp ce era o adolescentă punkistă, îndreptându-se spre dezintoxicare cu un bilet doar dus spre coloniile din exil, a zărit prin rugina stării ei metalul dur de dedesubt, şi a lustruit-o pentru a străluci formidabil. În primii ani îl adora, până s-a maturizat şi l-a putut vedea aşa cum era de fapt. Nu fusese o relaţie sexuală (în afară de o orbecăială exploratorie de început), dar era un parteneriat bazat pe nevoi, respect reciproc şi sânge. Iar acum, când erau aproape de cea mai mare reuşită a lor…

— O să te găsesc, şi o să îţi doreşti să te fi sinucis înainte, îi spuse feţei care îngheţase pe ecran. Iar apoi

— Sprâncenele i se ridicară – o să… *O să faci ce?*

Steffi se lăsă pe spate în scaunul ei şi închise ochii, forţând ghemul de furie înapoi în capul ei, să o lase la o parte până va avea nevoie de ea. *Unde sunt eu acum?* Avea cheia de la conturile bancare, dacă avea nevoie de ele. Şi mai avea şi alte chei, pe care le adunase de ici şi colo. Fusese într-un birou în Turku, făcuse un popas pe Lumea lui Eiger şi într-o casă pe Pământ, toate în ultimele şase luni. Sven îşi făcuse temele înainte să accepte misiunea, explicându-i consecinţele alarmante ale succesului şi importanţa de a găsi cheile. Nu avea rost să rămână pe margine dar avea două dintre ele în buzunarul ei – acum – cheile de la porţile iadului. Trebuia să conteze puţin, nu? Şi dacă i-a păcălit pe diplomaţii Naţiunilor Unite să nu afle cine e, atunci ce rămânea, era ReMasterizaţi.

Dacă pot să-i scot din peisaj, pot să devin *Locotenent Steffi Grace, şi nimeni nu va şti altceva,* realiză ea. *Sau pot să încerc a treia cheie şi să accesez un canal diplomat Moscovit.* Începu să zâmbească, buzele dezvelindu-i dinţii, o expresie foarte apropiată de un rânjet sălbatic. *Să vedem dacă le place când le voi da peste cap toate planurile.* Se ridică şi se aplecă spre consola pilotului.

— Sistemele punţii, arată-mi întregul pachet al staţiei portului curent. Afişează schemele portului pe afişajul patru. Ai acces la camerele externe ale portului? Ai acces la reţeaua de comunicare a staţiei? Bun. Înregistrează o nouă secvenţă de misiune, cheia de activare „trandafir”.

***

— Tu vrei să ne umileşti, spuse Miercuri cu un ton plat. Făcu câţiva paşi spre birou, dar o mişcare tensionată cu ţeava pistolului o opri instantaneu. Se întoarse să-l privească pe Frank, împreunându-şi mâinile. Frank ridică o sprânceană spre ea. *Ce pot să fac?* se gândi el, stomacul întorcându-i-se pe dos. *De ce nu ai putut să stai ascunsă?*

— Nu o să vă părăsesc pentru mult timp, spuse Hoechst. Nava mea se îndreaptă spre casă cu un mesaj prea secret să fie încredinţat altor, să spunem, canale monitorizate. Cât timp este

plecată nava, am nevoie să fac un mic comision cu *Romanov.* Şterg după predecesorul meu U. Vannevar Scott, care s-a întins mai mult decât era plapuma.

Din nou acel zâmbet. Aproape fără voie, Frank se trezi holbându-se la Miercuri. Părea la fel de speriată precum se simţea el, faţa îi era trasă şi palidă, dar atentă, precum a condamnaţilor înaintea eşafodului. Se forţă să se uite la Hoechst. Statusul care pâlpâia în ochiul lui stâng îşi spunea singur povestea, fiecare cuvânt care îi ajungea în urechi era spart în biţi constituenţi, încâlciţi intr-o interfaţă cu biţi cuantici prin care, în ciudăţenia magică a unui canal cauzal, la celălalt capăt ar conduce datele în căsuţa poştală a lui Eric. *Să vedem cât de răsunătoare putem să facem ştirile astea,* se gândi la Hoechst, simţind frica transformându-se încet într-o strălucire caldă de triumf. *J'accuse!*

— Scott a decis să îşi modeleze singur un Directorat, continuă Hoechst, uitând de adevăratul număr al potenţialului ei auditoriu. La început avea nevoie de un punct de sprijin. Acel sprijin urma să fie bucolica Moscovă. Avea fonduri şi acces să opereze pe Moscova, oferindu-i Directoratului un nou mod de a dezvolta arme interzise de Inamic, voi îl numiţi Eschaton, ca nişte ablatori temporali. Moscova avea să fie terenul de unde se aproviziona cu arme, un domeniu de unde nimeni nu se aştepta să iasă nişte dispozitive de violare a cauzalităţii. *De fapt* voia să fie dictatorul mai multor planete, iar Moscova urma să fie mijlocul de cucerire şi în acelaşi timp asigurarea lui împotriva mâniei înaltului Directorat. Dar a devenit neglijent. A transformat în păpuşi jumătate din comandamentul militar Moscovit, nebăgat în seamă, fără putere prea mare pe planetă, şi amănunţit a subminat tot grupul de intimidare interstelar. Dar apoi a decis să accelereze programul de testare a armelor pe care le promisese Directoratului şi să le folosească el însuşi în detrimentul planului original legat de bombele R.

Miercuri se holbă la ea.

— Îmi spui că nova a fost un test de arme eşuat?

— Da, sigur. De fapt a fost un eşec *neautorizat.* Hoechst părea melancolică. Îşi băgă mâna în buzunarul de la jachetă şi scoase o cheie mică, plasând-o cu foarte mare atenţie în

mijlocul biroului din faţa ei. Toţi facem greşeli. În cazul lui Scott, a fost ultima, devenise neglijent, apoi… şeful meu mi-a dat autorizaţia să-l elimin şi să corectez situaţia. Asta înainte să fi avut loc scurgerea de informaţii şi să descopăr anumite fapte neplăcute despre trădarea lui. *Cartuşul ăla,* întinse o mână spre Miercuri, e unul dintre scăpări. Rapoarte de imigrare ale unor agenţi ai lui Scott care intrau şi ieşeau din Moscova. Şi detalii ale proiectului de arme şi programul de testare. Nimic din ce vrem să lăsăm la vedere. E o ruşine politică *gravă.*

— E mai mult de-atât, aşa-i? întrebă Frank fascinat.

— Păi, normal! Hoechst se uită la el curios, de parcă era interesată de noţiunile abstracte, decât de soarta propriei pieli. Pe drum se află patru bombe R. Se încruntă. Acoperirea e că sunt îndreptate spre Noua Dresda şi asta cred şi diplomaţii Moscoviţi.

— Ce a făcut…?

— Taci dracului din gură! se încruntă Hoechst. Bătu cu degetul pe cheie. Ar trebui să se ducă spre Noua Dresda. Asta e ţinta oficială din planul operaţional de la dosar, nu? Asta cred diplomaţii Moscoviţi. Şi sunt aproape invizibile atunci când se află în zbor. Numai că nenorocitul nostru de Ubermensch Vannevar Scott era drăguţ numai pe jumătate. În timp ce transforma Ministerul Apărării Moscovit, *primul* grup pe care l-a lovit a fost grupul de dezarmare, incluzând echipajul de zbor al unuia dintre bombardiere, cel care nu răspundea mesajelor. Îşi plănuia dezertarea cu cel puţin zece ani înainte ca Moscova să explodeze – unul dintre acele blestemate bombardiere zboară spre *Newpeace,* noua noastră capitală regională, pentru că se află la aceeaşi distanţa de Moscova ca şi Noua Dresda.

Nu mulţi din ReMasterizaţi ştiu asta, adăugă ea, iar şeful meu vrea să rămână aşa.

— Vrei să ne spui că afacerea cu Noua Dresda, ambasadorii… spuse Frank în timp ce se ridică.

— Nu *am* omorât diplomaţi străini, îşi scutură ea capul vehement. Ăsta era planul lui Scott. V-am spus că era neglijent, nu-i aşa? Când lucrurile au început să meargă prost, când Moscova Prima a explodat, şi-a luat măsuri să bage praful sub preş. A plătit un asasin foarte bun, cel pe care îl numiţi Svengali.

Şi posibil ca el să vă fi adus la bordul navei *Romanov,* spuse în direcţia lui Rachel. Rachel se uită înapoi, parcă nepăsătoare. Nu-i nevoie să mai spun că Svengali nu ne va mai deranja.

— Vrei să cred că totul a fost opera *unui singur* renegat? întrebă Rachel, vocea fiindu-i joasă şi controlată.

— În mare parte, da. Pentru un moment Hoechst păru teribil de bătrână. Nu îl subestima, U. Scott a fost unul dintre vârfurile, ah, Securităţii Externe a Statului. Serviciul extern de spionaj, cu alte cuvinte. Şi plănuia o mare lovitură. Voia să cucerească Moscova şi să folosească bombele R să ţină întregul Directorat din scurt, şi voia să tragă de sfori în cucerirea Moscovei spre destabilizarea Noii Dresda printr-un război comercial. Deja se infiltrase în Ministerul de Externe al Dresdei, fără autorizaţie. Dacă reuşea, ar fi avut două planete, începutul imperiului interstelar propriu. Se uită la Frank intersectându-i privirea. Ştiu ce credeţi despre noi. Indiferent de ce credeţi despre ideologia noastră, nu suntem nebuni, şi nu suntem sinucigaşi. Unul dintre scopurile Directoratului ReMasterizaţi este de a determina ca posibilitatea războiului interstelar să devină nu de neimaginat, ci imposibilă. Scott trebuia să se ducă.

Vorbeşte de parcă încearcă să se convingă singură, realiză Frank cu un sentiment ciudat. Asta nu era ce vroia să audă de la ea. Aştepta o justificare veninoasă şi triumfătoare, probabil, sau o confesiune plină de bucurie maliţioasă. *Nu asta!* se gândi el. *Dacă Eric decide să arate asta, ar fi cea mai bună bucată jurnalistică pro ReMasterizaţi pe care ar putea să o ceară!* Cazanul cu aur de la capătul curcubeului s-a adeverit că o ulcea plină cu rahat, şi în ciuda a tot ce a spus mai devreme despre etica jurnalistică – ca fiind o fraudă – nu putea să vadă o gaură evidentă în argumentele ei. Chiar şi eliberând prizonierii din diamantul de memorie furat de la Hoechst, pe cât de scump ar fi aşa un proces, probabil nu va inversa efectul său prea mult.

Luă o gură mare de aer şi îşi continuă confesiunea.

— Din fericire, Scott a mers prea departe, şi roţile au cedat. Sunt câteva mii de Uberi pe Newpeace, fără să menţionez oamenii obişnuiţi, care probabil ar fi de interes pentru voi. Suntem împrăştiaţi foarte puţin, dacă ar trebui să evacuăm planeta, am pierde munca unei jumătăţi de secol. Nu putem în

niciun fel să-i convingem pe ambasadorii Moscoviţi să fie de acord să anuleze atacul cu bombe R, nici dacă ar ştii adevărul. Asta nu înseamnă nimic pentru voi?

Frank dădu din cap în semn de aprobare, aproape uluit. Privi în jur, observând tensiunea dintre soldaţii ReMasterizaţi. Privirea spasmică de pe faţa tipului blond care stătea sprijinit de perete, lângă Miercuri, spunea totul. Ea le arătase noul costum al dictatorului, iar acesta era zdrenţuit – cu siguranţă erau cu toţii şocaţi de confesiunile lui Hoechst. Năluca de la revoluţia de pe Newpeace de acum atâţia ani, eminenţa gri din centrul unei reţele de asasinări interstelare şi intriga, s-au adeverit toate a fi de fapt un reparator care vroia cu disperare să *salveze* o planetă din moştenirea postumă a unui megaloman.

— E nevoie de doi să trimită codurile de anulare. Eu am unul dintre ele chiar aici. Arătă cheia din nou. E un canal cauzal conectat la reţeaua de control ofensiv TALIGENT, l-au abandonat când au evacuat staţia, dar nu era deconectat. I-am pus pe Zursch şi Anders să găsească cheia managerială a staţiei şi să o ducă deja acolo. Autentificare hardware, înţelegi, tot ce trebuie sunt simbolurile. Nu poţi deconecta un canal cauzal fără un motiv bun, sunt prea scumpe să le instalezi de la început.

— Nu îţi dai seama cât ne-a costat să facem rost de cheia asta, a trebuit să o extragem de la Ambasadorul din Newpeace. Nu trebuie să te îngrijorezi cum. A managerului staţiei a fost mai uşor de luat, prostul pur şi simplu a lăsat-o în seiful din biroul lui, ridică ea din umeri. E un canal diplomatic aici, jos în centrul de comunicaţii. Unul care e conectat la reţeaua militară TALIGENT.

BING. Mesaj nou. *Nu acum, se* gândi Frank iritat, clipind să îl deschidă. De la: Miercuri. *Trebuie să plec. Scuze. Hm?* Se uită la ea. Ce…?

— Presupun că vrei cartuşul ăla, spuse Miercuri, cu o expresie posacă. Ce se întâmplă cu noi?

— Îl distrug în faţa voastră. Hoechst dădu din cap spre Frank. Sunteţi aici să fiţi martori la asta. Un mic rânjet. La fel ca şi data trecută, fără efectele neplăcute de după. Care nu au fost alegerea mea, aş putea să adaug. Privirea ei se opri pe Rachel în continuare. Apoi trimit codurile de anulare ale bombelor R folosind consola managerului de staţie, şi iau *Romanov* să adun

echipajele şi să distrugem dovezile. *Voi* aşteptaţi aici în frig şi încercaţi să ţineţi pe toată lumea de pe staţie în viaţă până când nava de salvare va sosi de pe Tonto. După asta – îşi scutură capul. Nu mai e jurisdicţia mea.

— Imunitate diplomatică, spuse Rachel cu o voce seacă.

— O să începi să fii selectivă? Dacă înseamnă moartea câtorva sute de milioane de oameni nevinovaţi? Hoechst se holbă la ea cu nişte ochi mijiţi. Cred că nu.

— Pot să mă uit la cheie? Miercuri se apropie de birou.

— Sigur. Hoechst o ridică în sus, învârtind-o uşor între arătător şi degetul mare, evident gestul făcându-i plăcere. Acum, Miercuri, copile, dacă ai fi drăguţă să îmi dai cartuşul.

Luminile licăriră. Hoechst îngheţă.

— Mathilde, îşi spuse ea gânditor. Acum mi-am dat seama că încă nu am auzit de la Joanna, Stepan sau Roman. Vreau să luaţi fiecare om posibil, nu tu, Franz, rămâi aici, şi fă ceva cu acel al treilea Locotenent care lipseşte. Apoi află ce s-a întâmplat cu Joanna şi băieţii ei. Nimic bun, mă aştept.

— Da, şefa. Mathilde se îndreptă spre uşă imediat, părând sictirită. Îl agăţă pe tipul înarmat pe drum. Hai, a venit timpul să vânăm. Luminile licăriră din nou.

— Ce crezi că face? întrebă Frank.

***

Steffi fluiera în timp ce mergea, grăbită, spre tunelul de andocare. Un ceas număra secundele în ochiul ei stâng. *Optzeci şi doi, optzeci şi unu, optzeci...* Aproape că o luă la goană pe măsură ce ceasul intră în ultimul minut.

Navele mari de pasageri nu erau proiectate să decoleze de pe staţii uriaşe cu populaţie mare, într-un mod accidental, sau fără o coregrafie foarte minuţios pusă la punct. Toate astea sub supravegherea autorităţilor portului şi echipajului de pe puntea de zbor. Clapete presurizate la atmosfera de la bordul navei ţineau *Romanov* la nivelul portului, echilibrând sistemul de susţinere a vieţii din Old Newfie, mii de tone de forţă care puteau fi eliberate doar de o depresurizare a tachetelor. Dar Old Newfie fusese reconfigurată pentru decolări fără comanda autorizată a portului, înainte de ultima evacuare, iar Steffi preluase controlul asupra circuitului de viaţă al navei *Romanov,*

fiind ultimul ofiţer la bord. Dăduse sistemului de punte un program să îl ruleze, şi nu voia să fie prin preajmă când cronometrul ajungea la zero şi îl declanşa. Rampa principală de urcare pe navă era în vizor, un tunel care se ridica spre puntea de încărcare a staţiei, uşi imense sub presiune vizibile de fiecare parte ca nişte umbre care acopereau totul. Steffi se aruncă repede într-o uşă laterală, o luă la pas pe calea de întreţinere, pe lângă rampa principală, pereţii gri fiind la câţiva centimetri de fiecare dintre umeri ei. *Patruzeci şi şapte, patruzeci şi şase.* Era cu faţa la trapa de urgenţă, o uşă groasă, într-un perete solid, lângă tunelul principal. Trase de roata manuală de suprasarcină şi păşi în camera rotativă, făcu câteva manevre – manevrarea manuală de bază era în cazul unei pene de energie – şi se aruncă afară în umbrele de lângă imensele uşi ale staţiei. *Prea aproape,* se gândi ea, punându-şi pe ochi ochelarii de vedere pe timp de noapte. Portul slab luminat era un labirint de umbre şi licăriri ale amprentelor termice. O dâră uriaşă luminiscentă se îndepărta de tunel, spre o uşă care duce la ghişeul principal al vămii – căldură risipită de pasagerii pe care ReMasterizaţi i-au luat la bordul staţiei, probabil. Dar nu era nimeni în jur. *Neglijent,* se gândi Steffi şi se îndepărtă de uşa presurizată, mergând spre zidul turnului uneia dintre spiţele staţiei, hotărâtă şi gata să execute a doua fază a planului ei. Ceva îi atinse braţul stâng ca un ghiont primit de la un trecător neglijent, exact în momentul în care indicatorul de pericole se aprinse şi vizorul de pe ochi contură o uşă care tocmai se deschisese. Steffi reacţionă instinctiv, micul ei pistol automat aruncând gloanţe singur. Traseele gloanţelor se curbară ciudat sub forţa Coriolis, spiralând spre ţintă, pe măsură ce gloanţele se corectau pentru a schimba efectul centrifugal; încă un glonţ şuieră prin aer, trecând prin locul în care fusese o fracţiune de secundă mai devreme capul ei, apoi atacatorul ei căzu. Steffi fugi cât de repede putu spre turn, dar ceva nu era în regulă. Se simţea de parcă ar fi cântărit prea mult, iar când încercă să-şi reîncarce arma, mâna ei stângă i se zbătu într-un mod ciudat, fără să se mişte cum trebuie.

— Rahat! Se ghemui în prag, inima îi bătea necontrolat, căutând aer în atmosfera îngheţată. *Acum* începuse durerea,

venind în valuri care aproape o făcură să leşine. Mâna stângă părea lipicioasă. Îşi lăsă arma jos şi orbecăi cu o singură mână, după unul dintre pachetele cu gel antitraumă pe care le fabricase mai devreme. *E doar o rană superficială,* îşi spuse ea printre dinţii care clănţăneau. *E doar…*

Pachetul cu gel îşi făcu efectul şi pentru un moment totul fu gri şi granulat. Apoi durerea nu cedă, pe cât începu să se regularizeze, neconducându-o la limita inconştienţei, ci devenind posibil de suportat. Steffi se rezemă de zid şi gâfâi, apoi ridică pistolul. *Dacă stau aici o să îmi vadă urma termică,* realiză ea. *Şi oricum…*

Doi, unu, zero, numărătoarea inversă se opri. Un zgomot ca un milion de ceainice fierbând ca unul singur veni din vecinătatea uşilor portului.

Steffi tremură pe măsură ce timpanele ei pulsară, o dată, de două ori, apoi un zgomot uriaş de la uşile care se trântiseră în spaţiul lăsat în tunelul de care *Romanov* tocmai se depărtase.

V-am prins, nemernicilor! se gândi ea, deşi epuizarea şi durerea muşcau din ducerea la bun sfârşit a oricărei plăceri. *Acum să vedem cât de precis e planul etajelor.*

*****

Hoechst păru nedumerită pentru un moment, pe măsură ce o vibraţie mică trecu prin toată puntea.

— Pasagerii sunt toţi în holul vămii, spuse ea uitându-se la Franz. De ce nu te duci tu să…

Frank, deconcentrat, se uită în lateral la Miercuri. Se ridică.

— Ce faci…?

Miercuri scoase un cilindru de plastic din buzunar şi îl întinse spre Hoechst.

— Împarte şi bucură-te! Era o notă de agresivitate în vocea ei, şi altceva, ca un fel de triumf care-l făcu pe Frank să se arunce la podea, acoperindu-şi ochii în timp ce ea aruncă cilindrul spre birou.

A urmat o scânteie orbitoare, albastră şi un pocnet puternic. Miercuri era deja la jumătatea drumului spre uşă când o undă fierbinte şi umedă îşi făcea loc peste capul lui Frank. Se solidifică aproape instantaneu, spumă aerogel congelându-se într-o plasă de ceaţă cu margini ascuţite. Cineva înăuntrul ceţii

tuşea şi gâlgâia. Garda care mai era de faţă se aruncă în ea, încercând cu disperare să îşi facă loc spre Hoechst, înecându-se în buretele neguros creat de bombă.

Frank se întoarse pe spate, inhalând un caleidoscop de impresii. *Cineva* trecu prin faţa lui într-o negură de mişcare. Un zăngănit îi puse dinţii în mişcare. Umbre vagi la limita viziunii se întoarseră şi căzură. A urmat un strigăt, imediat tăiat, o bolboroseală din partea spumei, un pocnet dureros de tare de la o armă de asalt care se descărcă printr-o uşă, şi mai multă spumă albastră care intră în cameră, blocând uşa, congelându-se în bucăţi lipicioase şi tăioase.

A încetat să se rostogolească, trăgând aer. *Sunt încă în viaţă?* se minună el.

— Miercuri! strigă el.

— Taci. Martin era cel care vorbise. Un sunet gros venea dinspre podea.

— Tu. Frank. Ajută-mă. Asta era vocea lui Rachel, gâfâind. *Ce s-a întâmplat?* se întrebă el. Se ridică în picioare, momentan supărat că nu văzuse lupta, aşteptându-se să vadă un pistol de la vreo gardă în faţa lui în orice moment.

— *Trebuie* să plecăm de aici! Rachel era la jumătatea spumei, tăind din ea cu cuţite de plastic pe care le asamblase din cataramele jachetei ei printr-un fel de magie neagră. Dacă nu e setată să se topească, o să se sufoce!

Gardianul ReMasterizaţi era la podea, tăiat de parcă o tornadă compactă l-ar fi lovit cu un laser optic UV. Cel din margine, trădătorul, stătea nemişcat, urmărind ce se întâmpla alertat. Pentru un motiv anume părea foarte calm.

— Tu, gâfâi Frank. Ajutor!

— Nu. Îşi întoarse capul într-o parte, ochii străluceau şi îşi împreună voit mâinile. Las-o să se sufoce.

— Poftim? Nu înţeleg…

Frank întoarse una dintre gărzi, căutându-l la curea de vreun cuţit, orice cu care putea să o ajute pe Rachel. Martin părea uluit, dând din cap ca un luptător lovit şi ameţit. Omul semi-conştient la picioarele lui Frank se agită. Frank îl întoarse cu faţa în sus.

— Are cineva bandă izolatoare?

— Eu am. Tipul care îi dăduse lui Frank diamantul părea vlăguit. Se ridică uşor, făcu o pauză când Rachel se uită la el, apoi îngenunche şi scoase o bucată de bandă dintr-un buzunar. Legă mâinile gardianului de jur împrejurul încheieturilor, la spate, apoi repetă procedeul la glezne şi se ridică.

— Aş fi foarte fericit dacă ai lăsa-o pe Portia să moară, adăugă ridicându-şi vocea şi uitându-se la Rachel care se chinuia să sape bucăţi mari, albăstrui, din marea de spumă. A ucis mai mulţi oameni decât ai avut tu cine calde.

— Dar dacă o las să moară, ce face asta din mine? gâfâi Rachel din cauza efortului.

— Ea este – Frank se opri pe măsură ce Rachel se îndreptă de spate, scuturându-şi capul. Se uită după ea, săpase aproape de marginea biroului, destul să vadă că spuma albastră devenea roşie.

— Ce naiba facem acum?

— Noi – tipul blond se opri. Portia minte, spuse el conversaţional. Minte instinctiv. Nu ştiu dacă spune adevărul sau nu, dar fata aia a fugit cu dovada. Pistolul fumegând. Nu ştiu ce crede că face, dar dacă duce dovezile în camera de comunicaţii, unde se află terminalul către bombele R, sau dacă te duci *tu,* s-ar putea să distrugă o planetă. Are cheia. Iar acum avem o problemă cu încă doisprezece soldaţi ReMasterizaţi, majoritatea stând ca şi gărzi la pasageri, dar cel puţin doi dintre ei vor fi la puntea de urgenţă a *Romanov*-ului. Dar dacă Portia avea dreptate şi ofiţerul ăla care lipseşte… Se opri.

— Ce e asta? Frank se aplecă spre el. Spune-mi, la naiba!

— Portia a trimis celelalte chei la camera comunicaţiilor. Miercuri e pe drum, nu e proastă, are ceva în minte, iar Portia, pe cât de bună ar părea, a ordonat asasinarea familiei ei. Pentru un moment, omul blond părea de parcă cineva-i călcase pe mormânt. Ce o să facă acum?

— Oh, căcat! Martin se căzni să stea în picioare, poticnindu-se de parcă ar fi fost beat. Trebuie să ajungem la camera comunicaţiilor. Franz, poţi să treci de oricine ar sta de pază acolo?

— Pot să încerc. Franz se uită la el. Pot să mă bazez pe tine să-mi susţii cererea pentru azil diplomatic dacă fac asta? Şi mă

ajuţi să obţin un corp pentru unul dintre uploadurile involuntare din diamantul de memorie pe care îl are? Dădu din cap către Frank.

— Vrei să… *ok,* da! Cred că pot să îţi ofer azil. Nu va trebui să te temi de ReMasterizaţi pe Pământ. Nu se vor mai uita spre noi pentru mult timp de acum încolo.

Rachel se ridică, încă gâfâind, roşie la faţă şi arătând de parcă ar fi alergat un maraton.

— Ajutor militar, spuse ea, încercând să forţeze un zâmbet pe măsură ce Frank se uită spre ea. Sper doar ca şi centrul de comunicaţii să fie închis în momentul ăsta.

— Involuntar? întrerupe Frank. Vor fi martori buni pentru, hm, excesele comise de ea? Îşi trosni degetele.

— Cred că da, spuse Franz, aproape absent. Centrul de comunicaţii cred că încă merge, nu? Pentru evacuare. Examină bucata de spumă albastră care bloca ieşirea pe unde o luase Miercuri. Telemetrie în timpul decolării, disponibilitate pentru nave care vor veni să viziteze în viitor, ca *Romanov,* genul ăsta de lucruri.

— Ştim unde e? întrebă Frank.

— Din câte ştiu eu, singurul expert al schiţelor staţiei ăsteia fuge momentan de noi şi cară o cheie care va duce la moartea tuturor de pe Newpeace.

Franz îşi plasă uşor o mână deasupra unei stalagmite din spumă şi smuci, apoi tresări – palma îi era roşie când o trase înapoi.

— Sugerez să găsim o cale să mergem pe lângă.

— Dă-i un mesaj, îi sugeră Frank lui Rachel.

Făcu o pauză, gânditoare.

— Încă nu. Dar ne-a încărcat protocolul de comunicaţii local. Îşi învârti inelele.

— Da, e o hartă online. Urmăriţi drumul din cărămidă galbenă. Părea îngrijorat. Sper că e în regulă.

***

Centrul de comunicaţii al staţiei era un spaţiu larg, semicircular, cu câteva etaje sub biroul managerului de staţie. Două birouri în potcoavă aveau spaţiu de lucru cât pentru trei scaune fiecare, jumătate din zid fiind ocupat de diagrama

sistemului descriind reţeaua de bande de mare distanţă care constituiau intra-sistemul de canal cauzal al sistemului Moscovei.

„Intra-sistem” era un fel de afirmaţie modestă, Old Newfie şi alte staţii erau la ani lumină distanţă de sistemul norului Oort, iar reţeaua mai arăta şi acele canalele interstelare care ajungeau de-a lungul golfurilor de parseci ale lumilor învecinate, iar centrul de control putea fi numit cu greu inima sistemului de comunicaţii. Aproape toată acţiunea reală se petrecea într-o cameră de server sigilată, plină cu echipament, mai jos cu un etaj. Dar managementul uman a cerut o ierarhizare a controlului, şi din acest sistem nervos comenzile puteau fi făcute să trimită mesaje luminoase prin spaţiul interstelar, interogări trimise spre casă, până şi ordine spre reţeaua defensivă TALIGENT.

Zidul plat aflat de cealaltă parte a hărţii curbate a sistemului era o bucată masivă şi solidă de geam blindat diamantat, triplu şlefuit contra vidului îngheţat. Se uita afară dintr-unul din zidurile spiţei, privind spre infinit. Golul roţii se învârtea în jurul lui afară, un cerc de fum otrăvitor acoperind jumătate de cer. Camera fusese lăsată în bună ordine când staţia fusese evacuată. Neagră ca o noapte în deşert şi răcoroasă ca un frigider, praful se aşezase într-un strat subţire peste panoul de lucru şi fişierele de procedură. Anii trecuseră pe măsură ce inelul de fum se lărgise, suflând spre geam. Apoi s-au întors oamenii. La început au venit doi soldaţi, tăcuţi şi copleşiţi în faţa golului, apoi micuţa moarte, rapidă şi fără remuşcări.

Stând întinsă în conducta de deasupra camerei, blocând grila de recirculare a aerului, Miercuri găsi, pipăindu-se, al treilea şi ultimul cartuş. Nu erau cele două grenade de spumă, ăsta era o adevărată durere de cap: cineva era jos, şi părea vag familiar. Era foarte greu de spus cine e, privind prin grilaj.

Nenorociţilor! Ucigaşi de familii! Îşi aminti de Jerm cum îi juca feste, pe tatăl ei cum era îngrijorat – era deseori aşa – mama ei vitregă, puţin retrasă şi puţin ruptă de realitate. Dragoste şi ură, amărăciune şi un sentiment al pierzaniei. Se uită prin grilaj, se uită la femeie cum stă spate în spate în cea mai apropiată potcoavă. *Sunt ReMasterizaţi.* Auzise destul despre ei de la

Frank încât să ştie cum arată. Portia şi rânjetul ei ironic. Miercuri îşi scrâşni dinţii de ură, lacrimi de ură scurgându-se prin colţurile ochilor. *Oh, o să regretaţi asta!*

Riscă puţină lumină de la inelele ei, iluminând carcasa cartuşului. Butonul de activare avea o tastatură cu numere pe ea, şi nu era nicio parte întredeschisă. *Oare e o bubuitoare?* se întrebă ea. Nu era probabil, grenadele pe o staţie spaţială fiind o nebunie, dar nu puteai să scoţi nimic din calcul. Aşa că dădu o comandă jachetei să se strângă pe ea, îşi trase gluga peste faţă, şi o legă de jambierele pe care le purta pe sub pantaloni. Email: *Herman, ce dracu e asta? Ataşează imagine. Trimite.* Degetele îi tremurau de la frig. *Haide, răspunde.*

BING. *Asta e o grenadă de impact de tip 20. Raza pe care lucrează: cinci metri. Raza letală: doi metri. Puls electromagnetic minimalizat*, *extirparea ţesutului maximizată.* ***Ataşament: manual de operare****. Ce faci cu ea?*

E-mail: Herman, îi voi face să plătească pentru Mama, Tata şi Jerm. *Trimite.*

Femeia se uită spre ea şi Miercuri îngheţă:

— Ar fi bine să cobori acum, o strigă Steffi. Ţeava puştii era un vid negru, îndreptat chiar spre faţa ei. Fără alte prostii!

— Rahat, mormăi Miercuri. Apoi, mai tare: Tu eşti, Steffi?

— La naiba! Bună, copilă minune. Ţeava puştii nu se mişcă. Am spus să cobori chiar acum. E un ordin.

— Vin.

Ceva îi spunea că grenada nu îi va fi de mare ajutor. Miercuri îşi ridică picioarele şi lovi puternic, de două ori. Grilajul cedă. Miercuri se strecură cu picioarele înainte prin gaură, apoi îşi dădu drumul; în mediul cu gravitaţie scăzută îi păru o veşnicie să ajungă la podea.

— Ce aveai de gând să faci dacă nu aş fi coborât, m-ai fi împuşcat?

— Da, spuse Steffi. Ochii îi erau pierduţi, ca şi cum nu ar fi dormit de ceva vreme. Şi vocea îi era inexpresivă, lipsită de orice emoţie.

Miercuri dădu din umeri îngrijorată şi îşi întinse mâinile.

— Uite, ţi-am adus una dintre chei, spuse ea.

— O cheie. Steffi se mişcă spre scaunul neocupat. Cât de util, murmură. Ştii pentru ce este cheia asta?

— Da, se încruntă mânioasă Miercuri. Este cheia către reţeaua de comunicaţii de apărare a Moscovei.

BING. *Email de la Herman: Miercuri, pericol, ascult-o pe Rachel.*

Ce? Ochii i se îndreptară spre consola cea mai apropiată. Avea un număr de locuri pentru chei de autentificare şi era mult mai primitivă ca aspect, chiar nefinisată, faţă de celelalte.

— Cred că asta este.

— Bună bănuială, spuse Steffi ţinând arma spre ea. Pune cheia în locul ei.

— Ce?

— Am spus pune cheia în locul ei. Sau voi face eu asta pentru tine, după ce te voi omorî.

— Bine, bine, nu e cazul să te superi.

Miercuri se aplecă şi împinse cheia pe care o luase de pe biroul lui Hoechst.

— Scuză-mă, spuse ea şi îşi trase în sus fermoarul de la jachetă, apoi punându-şi mănuşile. E rece aici, nu-i aşa?

— Ce crezi că fac aceste chei de cod? întrebă calmă Steffi.

— Ce? comandă bombardierelor să declanşeze un atac sau să îl oprească, bineînţeles. Miercuri îşi scutură capul. Tocmai am trecut prin asta. Şefa ReMasterizaţi…

Se opri, frica şi repulsia zbătându-se să iasă ia iveală.

— Continuă, spuse Steffi.

Părea obosită şi Miercuri se uită la ea, văzând pentru prima dată dâra de mâzgă de pe mâna ei stângă.

— Au minţit, spuse Miercuri rece. Despre asta este vorba. Bombele R nu se îndreaptă toate spre Noua Dresda, câteva se îndreaptă către o lume ReMasterizaţi. Acei ReMasterizaţi care au luat nava încercau să oprească asta.

— Cât de interesant.

O durere tăioasă se afişă pe faţa lui Steffi pe măsură ce îşi întinse mâna stângă şi scoase la iveală două chei.

— Ia astea şi introdu-le în lăcaşurile patru şi opt de pe aceeaşi consolă.

— Poftim? se uită Miercuri la ea, cu neîncredere.

— Fă-o! sări Steffi.

Ţeava armei străluci către ea.

— O fac.

Miercuri se ridică şi se aplecă atentă peste Steffi, luând prima cheie, mişcându-se uşor pentru a nu o alarma. O băgă într-unul din locurile de care spusese Steffi. O diodă se aprinse lângă ea şi, deodată, ecranul de sub chei începu să pâlpâie.

— Dumnezeule!

— Poţi să mai spui asta o dată.

Un fel de zâmbet cuprinse buzele lui Steffi.

— Îţi plac ReMasterizaţi, Miercuri?

— La naiba! îşi întoarse capul şi scuipă pe puntea îngheţată. Mă ştii mai bine de-atât.

DING. ***Scrisoare de la Rachel:*** Miercuri, ce se întâmplă?

— Bun şi bine. Acum la fel cu a doua cheie.

— Ok.

Miercuri luă cheia şi o introduse în locul rămas liber, cu inima bătând puternic din cauza emoţiilor. Se uită la acel loc pentru un moment ce părea a se prelungi.

Asta e, gândi ea. Deodată, posibilităţile păreau că se deschid în jurul ei, nenumărate viziuni ale posibilului. Orizonturi de putere. Fusese fără putere atâta vreme încât începuse să pară ca fiind ceva firesc. Se întoarse şi îi aruncă o privire lui Steffi, bătrână şi obosită. Arma nu mai părea atât de importantă.

— Ai de gând să îmi spui ceea ce plănuieşti? întrebă ea.

— Ce crezi? întrebă Steffi. L-au omorât pe Sven, copilă. Sven era partenerul meu.

Un sentiment de furie îi brăzdă faţa.

— Nu am de gând să scape nepedepsiţi. Am scos nava din doc tocmai pentru a nu-i lăsa să scape. Am împuşcat gărzile. Acum nu au de ales, trebuie să vină la mine.

Se uită la consolă, după care privirea i se mută pe chei şi pe luminile lor de autentificare.

— Aşa că stai jos şi taci.

Miercuri se aşeză, uitându-se la Steffi. Arma încă era îndreptată spre ea. Îndoielile îşi făceau loc prin siguranţa ei. *Ce vrea?* se întrebă Miercuri. *Trei chei, asta e îndeajuns pentru a trimite un cod irevocabil de pornire, nu-i aşa?*

— Ce ai de gând să faci? întrebă Miercuri.
— Ce ţi se pare că fac?
Steffi puse arma jos lângă biroul de lângă ea, lângă ceva asemănător cu o cutie. O ridică.
— Nu ştiu, spuse precaută Miercuri. Ce vrei?
— Răzbunare. Un public, tresăriră obrajii lui Steffi. Ceva pueril ca asta.
Miercuri dădu din cap.
— Nu înţeleg.
— Ei bine, poţi să răspunzi la o întrebare.
Steffi ţinu cutia aproape de ea şi Miercuri văzu ca era un fel de tabletă de buzunar, cu suprafaţa strălucind de butoane virtuale.
— Cum ai ajuns aici? Te-au trimis *ei*? Credea că dacă îmi dă o cheie în plus e o idee bună?
— Nu înţeleg ce vrei să spui. Miercuri se uită la ea. Am fugit de ei. Şefa, Horst sau cum o chema – ne ţinea pe mine, pe Frank şi pe diplomaţi în biroul managerului staţiei când s-a întâmplat ceva. Şi-a trimis jumătate din gărzi pentru a ne căuta pe mine şi pe tine…
Realiză că respira foarte rapid, dar nu se putea opri. Erau luminiţe care străluceau în colţurile vederii.
DING. *Scrisoare de la…* Miercuri şi-a neutralizat interfaţa de mesaje.
— M-a forţat să îi dau documentele. Dar asta se petrecea în secţia de poliţie şi ultima oară când m-am aflat acolo am umblat prin dulapul de arme, aşa că am luat o bombă şi când mi-a spus să îi dau documentele am luat cheia şi am aruncat o bilă de spumă în faţa ei.
A terminat într-o bolboroseală fără răsuflare, privind faţa lui Steffi.
— O, foarte bine, se încruntă ea, lipsită de umor. Şi s-a întâmplat să fugi pe aici cu o cheie a sistemului de apărare?
— Da, spuse Miercuri simplu.
— Şi unul din acele bombardiere se îndreaptă spre una din lumile *lor,* spuse Steffi scuturându-şi capul. Idioţi! murmură ea.
Un sunet melodic se auzi dinspre consola de lângă ea.
— Ah, era şi timpul.

Îşi ridică vocea când apăsă pe buton.

— Da, cu cine vorbesc?

— Este Rachel, spuse Miercuri.

— Steffi, tu eşti? spuse Rachel simultan în circuitul conferinţei.

— Da, eu sunt, spuse Steffi închizându-şi ochii dar ţinând butonul apăsat.

— Ai scăpat de navă, nu? De ce ai făcut asta?

— Oh, nu va ajunge departe. *Ei* plănuiesc să o folosească: ieşirea din doc era cea mai uşoară cale de a-i opri. Aşa cum este, ai semnal puternic aici – poţi să chemi ajutoare şi pe cineva care să vină să vă ia de acolo. Şi pe ceilalţi pasageri.

— Ea are chei, interveni Miercuri, motivată de un impuls aflat între vinovăţie şi răutate. Se află în consolă acum.

— Nenoro... se opri Steffi, privind aspru către ea. Da, am trei chei, spuse ea în speaker. Sunt toate pe poziţie în terminalul TALIGENT.

Se relaxă un pic.

— Mă mai asculţi?

— Da, spuse Rachel tensionată.

— Bine. Asta ca să ne înţelegem una cu cealaltă.

— Cum se simte Miercuri? întrebă Rachel.

Steffi dădu din cap spre ea.

— Sunt bine, spuse ea. Doar un pic, ăă, confuză. Suni prin necrofila aia nenorocită?

Rachel păru precaută.

— E moartă, Miercuri. Nu poţi să respiri spumă. Ai făcut-o s-o primească fix în faţă.

Pentru o secundă, Rachel simţi doar exaltare. Un moment mai târziu se întrebă: *Ce se întâmplă cu mine?*

— Asta e foarte bine, spuse Steffi aprobatoare.

— O avea promisă, mormăi Miercuri.

— Da, îndrăznesc să spun că aşa e, replică Rachel – în mod clar microfonul era foarte sensibil. De aceea te sun. Se pare că am câştigat. ReMasterizaţi nu pot ajunge la navă, Hoechst e moartă, jumătate din ei sunt dispăruţi, restul fac ce le spune U. Franz – şi el doreşte să treacă în tabăra duşmană. Tu ai cheile, *Frank* completează acum un raport exclusiv care deconspiră operaţiunile lor din Moscova şi Noua Dresda şi totul se va sfârşi.

Se opri pentru o clipă.

— Şi atunci de ce v-aţi încuiat amândouă pe dinăuntru?

Miercuri se uită la Steffi surprinsă.

— Pentru că vei face exact ceea ce îţi voi spune eu să faci, spuse Steffi, pe tonul ei obişnuit.

Avea faţa palidă, dar se sprijini de cutie cu mâna dreaptă.

— Deţin parametrii sistemelor de supraveghere ale tuturor locaţiilor de aici. Terminalul TALIGENT este armat şi aflat în aceeaşi subreţea cu această tabletă. Miercuri îţi poate confirma că nu glumesc.

Înghiţi.

— Poţi face nişte chestii interesante cu asta, spuse, strângând tableta cu putere. Dacă îmi iau degetul de pe acest ecran, se va trimite un mesa) către terminal. Cred că puteţi ghici ce ar spune.

Miercuri o privi.

— Trimite un cod irevocabil de pornire? Cum ţi-ai dat seama cum să faci asta?

Steffi oftă.

— Cum ai făcut rost de chei?

Îşi scutură capul.

— Nu ar fi trebuit să te duci la recepţia ambasadei, puştoaico. Puteai să fii rănită.

Rachel îşi curăţă gâtul.

— Hoechst era convinsă că Svengali era asasinul. Şi avea şi înregistrările angajatorului.

— Ce te-a făcut să crezi că Sven lucra singur?

Steffi îi făcu cu ochiul lui Miercuri, o privire atotştiutoare, oribilă, care a făcut-o să se facă mică în scaun, în încercarea de a scăpa de ea. Se simţea responsabilă.

— Ai detonat bomba…

— Nu, a fost altcineva, spuse Steffi gânditoare. Una din micile surprize ale lui Hoechst. Cred că încerca să mă omoare. Tocmai scăpasem de câţiva dintre ei chiar în confortabilele lor reşedinţe diplomatice. Şi i-am uşurat de câteva din bunurile lor personale, pentru asigurare.

Ridică tableta:

— Ceea ce mă aduce la subiectul în discuţie, spuse uitându-se la Miercuri. Poate oricare dintre voi să îmi dea un motiv plauzibil ca să *nu* transmit codul irevocabil de pornire?

Miercuri îşi linse buzele.

— Mi-au omorât părinţii şi fratele. Mi-au distrus casa, în caz că nu ţi-ai dat seama. I-au făcut... *lucruri...* lui Frank. Şi vrei să-ţi spun să nu-i omori pe toţi?

Steffi privi amuzată.

— Din gurile pruncilor, spuse ea în direcţia microfonului. Care este oferta *ta,* Rachel?

— Revin cu un apel într-un minut, spuse Rachel foarte tensionată. Nu mă ajuţi, Miercuri: adu-ţi aminte, numai unul dintre bombardierele R se îndreaptă către o lume ReMasterizaţi. Restul se îndreaptă în continuare către Noua Dresda. Gândeşte-te la asta înainte să deschizi gura din nou.

— Îţi dau cinci minute să discuţi cu superiorii tăi, spuse Steffi. Te poţi gândi la motivele mele particulare în timpul acesta.

Apoi apăsă un întrerupător de pe consola de lângă ea şi ridică o sprânceană către Miercuri.

— *Chiar* vrei să ucizi toată populaţia de pe două planete? întrebă ea.

— Nu sunt sigură.

Miercuri părea a fi cu gândul în altă parte. O spirală imensă de gaz roşu-violet, spiţe albăstrui radiind prin ea, aflată pe un fundal negru de catifea, ornat cu strălucirile a milioane de stele. *Frank este viu,* gândi ea. *Hoechst e moartă, totuşi. Mă vor acuza? Pot invoca autoapărarea împotriva deturnătorilor.* Inelul de ceaţă celestă plutea uşor pe alături, un marcaj strălucitor al unui cimitir ce va dura mai multe milioane de ani. *Şi Frank îi urăşte.* Dar apoi se gândi la Noua Dresda şi la oamenii prin care trecuse, ca o fantomă dăinuind mai mult decât planeta sa. Copii jucându-se în oraşul perfect tipic. Ceruri albastre şi clădiri înalte.

— Cred că sunt prea insignifiantă pentru a lua o astfel de decizie, spuse ea încet. Nu ştiu cine ar putea.

Tremură pe măsură ce acest gând o cuprindea.

— Mă bucur că ucigaşul e mort. Dar pentru a acuza o întreagă civilizaţie pentru faptele lor...

Se opri crezând că a văzut o umbră de încruntare pe faţa lui Steffi şi se forţă să dea din umeri, mimând dezinteresul. Deodată inima începu să-i bată cu putere şi palmele îi transpirară. Se ridică încet şi, văzând că Steffi nu spune nimic, se îndreptă spre o fereastră. În acest timp, a aşteptat ca nebuloasa solară să dispară din câmpul său vizual, lăsând în urma ei doar sticlirile stelelor din infinitul întunecat. Apoi răsuci de un buton de control de pe jacheta ei. Aceasta se întări în jurul ei, strângând-o în jurul taliei şi etanşând costumul de presiune de sub pantaloni. *Negru pe fundal negru,* gândi ea, respirând adânc. Îşi duse o mână prin păr şi, pe nevăzute, trase de sigiliul care ţinea gluga închisă în jachetă. Apoi se întoarse spre Steffi.

— Ce doreşti? întrebă ea pe cât de normal cu putinţă.

Steffi chicoti, un sunet profund supărător.

— Vreau cam, ăă, 50 de milioane în obligaţiuni la purtător, un iaht cu capacitatea de salt independent şi nişte ostatici care să mă scoată din imediata vecinătate – ah, şi capul nenorocitei ăleia ca şi trofeu. Alături de tipul care l-a omorât pe Sven. *El* nu o să se mai întoarcă. Ce naiba credeai, puştoaico? Ne-am băgat în asta din bunătatea sufletelor noastre?

Se aşeză.

— Mă asculţi, Rachel?

Martin replică.

— Încearcă să dea de cineva de pe Pământ cu care să vorbească, spuse el sfios. Trebuie să se autentifice înainte să le spună care este situaţia…

— Vrăjeală! rosti furioasă Steffi. Aveţi la dispoziţie o oră, nu mai mult. La sfârşitul acesteia, dacă nu scoateţi sunetele care trebuie, vă puteţi lua adio de la Dresda şi Newpeace. Dacă răspunsul este da, vă voi spune cum să depuneţi obligaţiunile şi vom putea discuta despre pasul următor, adică transport. Terminalul TALIGENT rămâne cu mine – e un canal cauzal, după cum ştiţi nu va mai fi coerent după primul salt, dar până atunci veţi şti unde sunt.

Părea gânditoare.

— Ca un prim pas, totuşi, îmi puteţi aduce capul lui Hoechst şi al ticălosului care l-a ucis pe Sven. *Fără* să fie ataşate de

corpuri. Ştiu că nu se apropie de ideea voastră de distracţie, dar vreau să fiu sigură că sunt morţi.

Miercuri o privi cu dezgust. *La asta se rezumă totul?* se întrebă ea. *Aşa se întâmplă dacă încetezi a te îngrijora că ai putea fi un monstru?* Se uită nervoasă pe fereastră. *Credeam că te cunosc.* Apoi către colţul camerei. *Activează,* spuse ea implantului.

BING. *Miercuri, răspunde, te rog.* Era Rachel.

Te ascult. Cine este *Steffi, în realitate?*

Răspunsul dură câteva secunde să apară. Miercuri se aplecă deasupra unui perete lângă fereastră, experimentând controalele materialului de pe spatele jachetei, văzând cât de lipicioasă ar fi putut să o facă fără a-şi pierde integritatea structurală. Avea o setare numită *„picioare de gecko”* care părea foarte puternică…

Din ce mi-am dat seama, este un alias pentru Miranda Katachurian. Cetăţean, Novy Kurdistan, ultima oară văzută acum unsprezece ani, cu cazierul lung cât mâna ta. Căutată pentru interogări în privinţa acuzaţiilor de jaf armat, apoi a dispărut.

— Steffi, întrebă ezitant Miercuri, pentru ce ai făcut asta?

BING. *Miercuri, eşti bine? Ai nevoie de ajutor? Frank*

— Pentru ce? păru nedumerită Steffi o clipă, apoi sentimentul dispăru. Am făcut-o pentru bani, puştoaico.

Mai târziu: Te iubesc, îi răspunse lui Frank, apoi privi către ultimul mesaj al lui Rachel răspunzându-i lui Steffi.

— Şi vei, ăă, trimite codul irevocabil de pornire către bombardierele R dacă nu primeşti ceea ce doreşti?

Steffi se încruntă.

— Înveţi.

Miercuri dădu din cap, compunând în grabă un răspuns final.

— Şi nu ţi se pare că e ceva *în neregulă* cu asta?

— De ce mi s-ar părea? spuse Steffi privind spre ea. Universul nu îmi datorează existenţa şi nu te poţi hrăni cu idealuri, puştoaico. A venit vremea să te maturizezi şi să treci peste trecutul tău.

Caz închis, trimise Miercuri.

— Cred că ai dreptate, spuse ea, aplecându-se pe perete cât de mult putu şi butonând pentru vâscozitate maximă.

Apoi ridică mâna dreaptă şi aruncă grenada spre Steffi:

— Uite, prinde!

Cu mâna stângă îşi trase gluga pe cap, declanşând reflexul de umflare a jachetei. Apoi a aşteptat să moară.

Zgomotul a fost atât de puternic încât sunase ca un pumn în stomac şi ca o palmă peste urechi, făcându-i capul să răsune. O fracţiune de secundă mai târziu s-a auzit un al doilea zgomot, unul gigantic, ca strănutul unui dinozaur. Leviatanul a încercat să se desprindă din perete cu tentaculele sale; putea să îşi simtă braţele şi picioarele mişcându-se ca într-o tornadă. Ceva a lovit-o atât de puternic încât a încercat să ţipe, trimiţând o undă de durere către glezna ei dreaptă. Urechile o dureau din cauza unei dureri surde care o făcea să îşi dorească să înfigă nişte cuţite în ele pentru a scurma orice sursă de durere. Apoi zgomotul începu să se stingă pe măsură ce valvele de presiune ale staţiei acoperiră spărtura, casca i se închise ermetic în mod automat şi se umflă printr-un jet de aer din veziculele jachetei, vizibilitatea începând să dispară.

Miercuri icni şi încercă să se mişte, apoi îşi aduse aminte să desvâscoziteze spatele jachetei. Camera era un dezastru. Nu mai era nicio urmă de Steffi sau de cele două scaune de lângă consolă, nici de jumătate din rafturile care se aflau în încăpere. O explozie de zăpadă: păstraseră manualele într-un exemplar de hârtie, iar explozia şi decompresia următoare le făcuseră bucăţi şi le împrăştiaseră peste tot. Dar fereastra…

Miercuri se uită dincolo de cuţitele de sticlă spartă, spre un golf de 40 de trilioane de kilometri de amintiri şi pustietate. Pleoapele roşii şi verzi o priveau din spatele unei pupile de fier, cimitirul unei stele distruse. Cu un efort de voinţă îşi smulse privirea şi se deplasă prin epavă până când găsi terminalul TALIGENT, zăcând pe o parte, ţintuit încă de punte de încrengătura sa de cabluri. Se apleacă şi trase cu grijă cheile. Apoi se plimbă spre fereastră şi aruncă voit una dintre ele în abis. Pe celelalte le băgă în buzunar – până la urmă, diplomaţii de pe Pământ ar fi avut nevoie de ele.

Când dispăru ultima cheie, o fereastră de mesaje de la Rachel apăru. *Urgent! Miercuri, răspunde, te rog! Eşti rănită? Ai nevoie de ajutor?*

Miercuri o ignoră şi plecă în căutarea unei truse de etanşeizare de urgenţă. Nu avea timp să răspundă mesajului: probabil i-ar fi consumat majoritatea oxigenului disponibil încercarea de etanşeizare pentru a reintra în siguranţă în lumea viilor de dincolo de carcasa de presurizare. Trebuia să îşi stabilească priorităţile, precum Herman cu atâţia ani în urmă, singură în întunericul rece de dincolo de stele.

Prietenii ei ar fi aşteptat-o de cealaltă parte a peretelui: Martin, care o ajutase să se ascundă, şi Rachel care i-a arătat ce să facă fără să îşi dea seama, şi Frank, care însemna pentru ea mai mult decât ar fi crezut. Ar fi fost acolo când şi-ar fi dat seama ce are de făcut. Şi vor fi acolo pentru a o ajuta când va spune adio casei pentru ultima oară şi îi va întoarce spatele răsăritului de fier.

Epilog: Frontul de acasă

Acasă. Începea să fie un loc straniu, la fel de ciudat ca o cameră de hotel de pe altă planetă. Rachel a intrat în sală şi-şi lăsă din mână geanta, clipind obosită: era încă trei dimineaţa după ceasul *Glorianei,* chiar dacă era două după-amiază acolo în Geneva, iar efectele cumulate ale schimbării de la ceasul cu suta de kilo-secunde diplomatice înapoi la fusul orar terestru o obosiseră.

În spatele ei, Martin căscă din greu.

— Cum arată? întrebă el.

— Este totul acolo.

A trecut cu degetul pe margine, obosită. Ceva sună în camera vecină, un precipitator de praf de gospodărie ce avea nevoie de un nou filtru sau un alt curăţător cu un genunchi stricat.

— Locul nu a ars cât am fost plecaţi.

Ea se uită cu dizgraţie la buletinul de bord de pe perete, care pâlpâia în roşu datorită întârzierilor de plată la facturi.

— Trebuie neapărat să iau un agent de locuinţă care înţelege călătoriile de 3 luni anunţate din scurt. Ultima dată când am fost plecată atât de mult au trimis poliţia să spargă uşa, în caz că murisem sau ceva de genul.

— Nu eşti moartă, spuse Martin căscând din nou şi lăsând uşa principală să se închidă singură.

— Nu sunt moartă. Doar că mă simt aşa…

Trei luni departe de casă dăduseră naştere unei mari liste de treburi de întreţinere, iar Rachel nu putea să le facă faţă chiar în momentul acela.

— Ascultă, mă duc să fac un duş, apoi mă voi culca, spuse ea. Dacă vrei să mai stai treaz, să mai comanzi ceva de mâncare, fi invitatul meu. Sau verifică facturile. Dar pot aştepta până mâine. Nu-i aşa?

— Ai dreptate.

Martin dădu din umeri şi sprijini valiza mare de statuia hidoasă din lemn a unui profet numit Yusuf Smith pe care

Rachel îl agăţase într-un loc undeva în Maroc cu câţiva ani în urmă.

— Aveam de gând să îi dau mesaj lui Miercuri, să văd ce fac ea şi Frank, dar – mai întâi patul.

— Mda.

Rachel se împiedică pe scări urcând la mezanin, aruncându-şi sandalele şi hainele în timp ce mergea, şi cu recunoştinţă văzu că roboţii îi schimbaseră aşternuturile şi îi împrospătaseră patul.

— Casă dulce casă, în siguranţă, în sfârşit.

După săptămânile de tensiune şi zilele paranoice la mila celor ReMasterizaţi, părea prea frumos să fie adevărat.

***

Se întoarse la starea de conştienţă încetul cu încetul, pe jumătate conştientă de o migrenă stresantă şi un stomac întors pe dos, în combinaţie cu o durere de muşchi la picioare şi o senzaţie apăsătoare şi neliniştitoare de surmenare ce îi străbătea corpul de parcă era drogată. *Cândva vor descoperi un medicament pentru oboseala produsă de schimbarea de fus orar care să meargă cu adevărat,* se gândi ea ameţită până ce alt gând îi veni în minte. Unde era Martin?

— Oh! făcu ea, deschizându-şi ochii.

Martin stătea în pat, uitându-se la ea, îngrijorat.

Te-ai trezit? Am verificat mail-ul, şi avem o problemă.

— Rahat! zise Rachel revenindu-şi într-un moment, obosită dar perfect conştientă că stricase tot. Ce este?

— Ceva despre o întâlnire la care ar trebui să iei parte mai târziu. Cam într-o oră. Aproape că am ratat mesajul – este îndreptat către administraţie, marcat cu prioritate redusă. Despre ce o fi vorba?

— Rahat! Este o capcană. Cine este?

Martin se uită pe ecranul de pe uşa garderobei.

— Ceva în legătură cu Comitetul de Supraveghere Pecuniară a Divertismentului şi Culturii? întrebă el nedumerit.

— Şi mai rău!

Un sentiment oribil de *deja-vu* o cuprinse în încercarea de a se ridica.

— Cât este ceasul?

— Este două după-amiaza, căscă Martin. O să ţi-l trimit şi ţie.

Rachel citi rapid.

— Audit departamental, spuse ea răspicat. Sunt nevoită să mă prezint la cartierul general, cât mai rapid.

— Credeam că te-ai ocupat de prostia asta, spuse Martin.

— Eu? Am fost plecată. Mă gândeam că ai observat, se încruntă ea. Lăsând lupul şef la oi, se pare. Mă întreb dacă sursele mele au găsit ceva despre ea…

Cu ochii înceţoşaţi şi obosită, folosi câţiva agenţi de căutare pentru a-şi filtra mail-ul – atât conturile publice cât şi vreo două private, atent anonimizate.

— Se pare că nenorocita de la Divertisment face figuri. Din moment ce am ratat un fel de investigaţie de audit acum şase săptămâni, a reuşit să întocmească o mustrare standard împotriva mea. A primit de veste că m-am întors în oraş şi încearcă să îmi întocmească acuzaţii de abuz criminal, delapidare şi deturnare de fonduri, sau ceva la fel de grav. Ea conduce un comitet de investigaţie, chiar în acest moment. Dacă nu ajung acolo…

— Îţi chem o capsulă, spuse Martin, care era deja în picioare. Ai vreo idee ce problemă are cu tine?

— Nu ştiu, îngheţă Rachel.

Căutarea se opri, punând în evidenţă ceva nou şi alarmant.

— Ups! Conducerii i-a sărit ţandăra.

— Conducerii?

— Camera Neagră, nu Divertismentul şi Cultura. Nu o vor răscolind, spuse Rachel, începând să zâmbească. „Opreşte-o”, spun ei. Dar nu spun şi cum.

— Ai grijă, spuse Martin, un pic îngrijorat. Nu e bine să exagerezi.

— Să exagerez? spuse ea ridicând o sprânceană. Nenorocita a încercat să mă pună la podea, a încercat să obstrucţioneze o operaţiune a UXB, încearcă să mă pună sub acuzare şi tot eu exagerez?

Făcu o pauză lângă dulăpiorul cu arme din spatele cămăruţei.

— Nu, *asta* ar însemna să exagerez. Nu vreau să văd sânge pe mochetă.

Se uită spre ea.

— Tocmai am auzit ceea ce cred eu că am auzit? Ai de gând să o omori?

— Da. Deşi nu cred că o să am nevoie de violenţă. Ar fi prea direct şi m-am lăsat de acţiuni directe, ne-subtile, acum vreo treizeci de secunde.

Rachel dezlipi un plasture transdermal de pe interiorul cotului ei stâng. Privirea i se întoarse spre valiza deschisă de lângă uşa dormitorului, plină de lucruri pe care le achiziţionase în timpul călătoriei la bordul *Romanov*-ului*.* Treptat începu să zâmbească.

— Trebuie să dau câteva telefoane. O să fie distractiv…

***

Campusul centrului de comandă al ONU nu se schimbase vizibil în absenţa lui Rachel – aceiaşi zgârie-nori neoclasici, din sticlă şi oţel, veghind peste domurile şi arterele vechii Geneve, aceleaşi statui imense ale fondatorilor Otto von Bismarck şi Tim Berners-Lee aflate în faţa pieţii. Rachel se îndreptă spre hol, uitându-se în jur tensionată. Văzu un poliţist în civil stând la tronul de recepţie, vorbind cu persoana de întâmpinare. Rachel dădu din cap în direcţia lor şi apoi se îndreptă spre un lift antic, prinzând mai mult curaj. *Oare ce face George?* se întrebă la închiderea uşilor. *Se ocupă de consecinţele curăţării Noii Moscove. Mare bătaie de cap.*

Dosarul despre Doamna Preşedinte, care se odihnea în cutia ei poştală, era foarte interesant, cu toate că devenea îngrijorător dacă se gândea la implicaţii. Venită de nicăieri, promovată rapid, rivalii cedând, demisionând neonorabil sau puşi faţă în faţă cu dezastrul: era un pic carnivoră faţă de stilul delăsător al ONU şi având un monstru de birou ca acesta ridica tot felul de întrebări neplăcute. Mai ales când începeai să întrebi de unde făcuse rost de bani pentru a cumpăra casa aia mare de pe malul lacului…

Dosarul nu era singurul lucru pe care Rachel îl găsise în cutia ei poştală după acea căutare. Avizul formal al unui tribunal disciplinar, întocmit în acea dimineaţă şi cu o audiere programată la prânz, nu era chiar ceea ce se aştepta să găsească, amestecat printre facturi – nu când ar fi putut fi trimis direct către telefonul ei şi marcat ca şi prioritar. Se opri un pic în

faţa sălii comitetului, luându-şi figura potrivită, un zâmbet grijuliu, apoi deschise uşa.

— … nu a arătat vreun semn că ar respecta ordinele administrative desemnate în pofida notificărilor disciplinare transmise acum patru luni, acum trei luni şi cel mai recent acum două zile…

Vorbitorul făcu o pauză.

— Da?

Rachel zâmbi.

— Bună, Gilda.

Doamna Preşedinte se ridică în picioare şi o privi atent. Câte doi aplaudaci pe fiecare parte, o secretară şi câţiva directori cărunţi de la conturi care fuseseră invitaţi pentru a fi martori la proces.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, dar dacă aţi fi dorit să îmi atrageţi atenţia ar fi trebuit să îmi scrieţi direct mie, în loc să deghizaţi cererile de înfăţişare în facturi de la spălătorie.

— Bună, *Rachel,* zâmbi rece Doamna Preşedinte. Tocmai discutam despre atitudinea ta neglijentă legată de procedurile departamentale. Foarte bine că ne furnizezi încă un exemplu.

— Serios? spuse Rachel închizând uşa cu atenţie, apoi întorcându-se cu faţa către sală.

— Tu eşti Mansour, nu? începu contabilul. Primim veşti despre tine de câteva săptămâni.

Apăsă infatuat carneţelul său de notiţe.

— Nimic bun. Ce ai de spus?

— Eu? Nu prea multe, se încruntă Rachel. Dar *ea* are multe explicaţii de dat.

— Nu cred.

Doamna Preşedinte strângea din buze de supărare.

— Tocmai discutam despre suspendarea ta în timpul investigaţiei privitoare la neregulile…

Rachel ridică mâna.

— Neregulile sunt cu două tăişuri, spuse ea liniştită.

— Eu… se opri Doamna Preşedinte. Asta se vrea a fi o glumă? întrebă ea.

Rachel dădu din cap.

— Nu e o glumă, spuse ea încet.

Se uită apoi spre oamenii preşedintei.

— Chiar nu vreţi să vă implicaţi în asta. O să iasă urât.

— Nu sunt sigur că înţeleg, spuse căruntul, uitându-se când la Rachel, când la Doamna Preşedinte. Despre ce vorbiţi?

Rachel îl arătă cu degetul şi îşi scoase telefonul.

— Ah, domnul doctor Pullman. Scuzele mele. Bănuiesc că nu v-a spus pentru cine lucrez.

— Pentru cine – Pullman păru confuz pentru o clipă. Ce vreţi să spuneţi?

— Sunt Camera Neagră. În acte sunt trecută ca lucrând la Divertisment, pentru a primi un mărunţiş şi imunitate diplomatică, ceea ce ridică întrebarea de ce Gilda, aici de faţă, crede că este de datoria ei să se intereseze de sarcinile mele ca şi cum ar fi responsabilă pentru ele.

— Ah, dădu din cap Pullman, gânditor.

Bună faţă de poker, gândi Rachel. Apoi îşi încrucişă braţele, defensiv.

— Asta e interesant.

Aplaudacii începuseră să devină neliniştiţi.

— Uite, nu sunt de părere că aceasta are legătură cu felul în care îţi organizezi tu timpul, începu unul dintre ei.

— O, dar are, spuse Rachel calmă.

Indică cu degetul spre Doamna Preşedinte.

— Din cauză că nu ar trebui să săpaţi prin aranjamentele discreţionare ale fondurilor Camerei Negre. Mi-e teamă că ar trebui să anunţ să fiţi arestaţi.

— Ce? spuse Doamna Preşedinte, părând alarmată. Nu poţi face asta! Nu faci parte din niciun serviciu de securitate acreditat!

— O, dar fac parte.

Zâmbetul lui Rachel se lărgi. Ridică o mână şi îşi verifică telefonul.

— Apropo, ştiţi ceva? Nu ar fi trebuit să fiţi atât de evidenţi în căutările voastre. Nu a fost inteligent, Gilda. I-a făcut pe oameni să se întrebe de buna ta voinţă. Nu eşti singura persoană care poate căuta nod în papură într-un cont uriaş şi sunt sigură că colegele tale vor fi foarte impresionate la aflarea veştii că ai bani să îţi cumperi o vilă lângă Sevastopol. Este chiar amuzant

unde duc urmele. Nu că ar exista vreo aşteptare de exclusivitate a serviciilor în contractul tău de muncă, Gilda, dar chiar nu ne aşteptam să redirecţionezi fonduri pentru Camera Neagră către propriul tău buzunar.

— Ce înseamnă aceste aberaţii? întrebă Gilda. Sări în picioare, vizibil supărată. Încerci să distragi atenţia de la propriile fărădelegi! Acesta e şantaj pe faţă…

Rachel răsuci unul dintre inele. Uşa din spatele ei se deschise şi poliţistul de pe hol intră.

— Ea este, spuse Rachel, arătând spre Doamna Preşedinte. Este a voastră.

— Nu puteţi! se dădu Gilda înapoi spre fereastră. Nu aveţi niciun temei!

— Ba avem, spuse poliţistul ridicându-şi vizorul căştii şi privind la ea obosit. Dumneavoastră sunteţi Gilda Morgenstern? Sunt inspectorul Rosa MacDougal. Pe 4 februarie anul curent vă aflaţi în această încăpere, într-o întrevedere cu Rachel Mansour. Aţi încercat să o opriţi să plece, nu? Da, a fost greu de oprit, nu-i aşa? Ea, chemată de UXB şi tot aşa, nu vi s-a părut că este o ofensă statutară obstrucţionarea unui ofiţer de dezamorsare a bombelor în timpul muncii? Sau negaţi că s-a petrecut asta?

Aplaudacul numărul doi se uită la şefa lui cuprins de panică.

— Gilda, chiar erai…

— Luaţi-o şi arestaţi-o, spuse Rachel, dând din cap. Mă voi ocupa de restul lucrurilor mai târziu.

Se uită la auditor, Pullman.

— Nu vreţi să vă implicaţi în asta.

— Nenorocita!

Doamna Preşedinte se plimbă în jurul mesei de conferinţă, tunând şi fulgerând.

— Te-am avut…

— Opriţi-vă, o avertiză inspectorul MacDougal.

Rachel aruncă o privire spre inspector, abia observând birocratul supărat care ridică o mână şi protestele de la aplaudacul din stânga ei, pe măsură ce îi trecu prin minte un gând neaşteptat. *Îşi umplea buzunarele din fondurile Camerei Negre, strângea informaţii despre activităţile noastre de teren,*

viloi lângă Sevastopol, lucrul cu Divertismentul şi Cultura… Ceva nu era în regulă, era mai mult decât o simplă delapidare.

Se îngrijoră atunci când Doamna Preşedinte îndreptă un deget tremurând spre ea.

— Fraudă! cedă ea. Cunosc genul tău de oameni! Sugeţi fonduri din corpurile diplomatice pentru a pune la cale planurile voastre corupte, apoi spunând că sunteţi apărătorii intereselor publice. Eşti doar o sugativă a Eschaton-ului! Şi pot dovedi…

Rahat, gândi Rachel, îndreptându-se rapid, şi întinse mâna prin aer pentru a se prinde de umărul Rosei şi pentru a o trage de lângă birocraţi, cu vederea înceţoşându-se la activarea implanturilor. *Ştiu unde am mai auzit replica asta şi recent…*

— Hei!

Inspectorul MacDougal protestă şi se dădu înapoi. De cealaltă parte a mesei, Pullman începuse să se ridice, cu o expresie ciudată a feţei în timp ce Gilda, cu faţa radiind a ură, îşi ridică mâna cealaltă, ţinând între degete un bulb metalic. Se aruncă spre Rachel, ţinând aparatul în mâna întinsă.

Pierzându-şi balansul, Rachel încercă să se întoarcă, dar chiar şi cu reflexe accelerate exista o limită la ceea ce putea face fără ajutor. Încercă să se prindă de masă în timp ce căzu la podea, cu picioarele neputând să-i asigure tracţiunea în timp ce Doamna Preşedinte, Gilda, o birocrată posedată, aruncă implantul ReMasterizaţilor către ea.

Prima lovitură o surprinse pe Rachel la fel de mult ca şi pe atacatoare. Gilda se dădu înapoi, cu ochii lărgindu-se în confuzie în timp ce se petrecu o erupţie de spray roşu în spatele ei. Încă o lovitură, şi Rachel ajunse la podea, dar îşi reveni la timp pentru a vedea arma lui MacDougal îndreptându-se spre femeie. *Asta e foarte rău,* realiză Rachel cu un sentiment de teroare care i-a îngheţat spatele, pe măsură ce timpul încetini şi ea se lovi de picioarele mesei. *Dacă sunt aici…*

— O, Doamne, spuse Pullman, cu faţa îngălbenită. Chiar era necesar?

— Da, pufăi MacDougal, coborând arma. Tu! Există un monitor în această cameră, nu-i aşa? Iau eu jurnalul. Vreau să fie trimis către controlul *LJ* imediat, sigilat, ca şi dovadă.

Aruncă o privire către înregistratorul din ţeava armei, trăgând puternic aer în piept

— Împreună cu înregistrarea din ăsta.

— Ai omorât-o!

Lingăul Numărul Unu se ridică drept în picioare, cuprins de teroare.

— Nu o să fie în stare să… se opri el.

— Uploadaţi-le pe toate, zeul nenăscut îi va ştii pe ai lui, spuse Rachel, ridicându-se în picioare. Aţi auzit-o vreodată spunând ceva de genul?

— Nu…

Lingăul Numărul Unu se uită spre Lingăul Numărul Doi, care nu se mişcase de când se ridicase Gilda. O dungă de salivă începu să se scurgă din gura lui.

— Ce s-a întâmplat? Ce i-aţi făcut lui Alex?

— Chiar aşa, ce s-a întâmplat? întrebă Rosa. Ce este acel lucru?

Gesticulă spre pivotul neural, care se rostogolise jumătate sub masă. Rachel îi aruncă o privire, apoi se uită la inspector. Poliţista punea lucrurile într-o lumină bună, dar mâinile îi tremurau şi postura ei era falsă.

— O parte din lucrurile cu care am lucrat m-au urmat înapoi acasă.

Îşi strânse degetele şi începu să butoneze la inele rapid. Se încruntă spre Rosa, apoi aruncă o privire spre membrii comitetului.

— Suntem toţi implicaţi. Să sperăm că a fost doar un caz izolat.

— Un caz izolat *de ce?,* se întrebă MacDougal.

— Veţi dori să verificaţi profilul său genetic în cazul unei crime, Maureen Davis, corpul diplomatic, în urmă cu şase luni de zile.

Rachel realiză că respira greu.

— De asemenea, oricine i-a vizitat casa în ultimul an. Colegi, prieteni, oricine. Cei de teapa ei folosesc apropiaţii.

— Şi care ar fi teapa ei? se uită Rosa la ea cu ochii mici.

— ReMasterizaţi, spuse Rachel răsucind inelele. George? Bine, mesaj.

Aşteptă să se termine introducerea căsuţei vocale.

— Am un suspect in cazul crimei lui Maureen Davis, ambasada moscovită.

Făcu o pauză.

— Sunt aici. O celulă. Se infiltrează printre noi.

Fruntea i se încreţi.

— Probabil din facţiunea deturnătorilor, dar nu sunt sigură.

Se uită spre MacDougal.

— Poţi să afli dacă a ocupat vreo funcţie alături de o femeie cu numele Steffi Grace, alias Miranda Katachurian? în ultimul an sau cam aşa?

— Vreţi să spuneţi că are legătură cu o crimă? întrebă MacDougal, în timp ce se deschise uşa pentru Securitatea Clădirii şi neliniştea acoperi încăperea.

— Cu mai multe, spuse Rachel. Şi încă se mai petrec.

Oare ce se va alege de noi? se întrebă ea plictisită şi, doar pentru o clipă, tânji după siguranţa unui nebun cu un dispozitiv nuclear născocit de el. Dar ceva îi spunea că asta nu va dispărea cu o înţepătură a unei viespi poliţieneşti; într-adevăr, acesta era doar începutul.

Şi în afara biroului – aflat încă la sute de ani lumină depărtare – Răsăritul de Fier continua să se extindă în splendoarea sa tăcută şi mortală, abătându-se asupra unui Pământ învelit într-un întuneric confortabil.